

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA
MEZI ČECHOSLOVANY.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,

BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK ŠEDESÁTÝ SEDMÝ.

V BRNE 1933.

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY V BRNĚ, STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

OBSAH.

Básně.

Strana

A. Kadlčáková: 2, 16, 22, 125, 134, 168, 170, 198	Strana
Marie Tesařová: 2, 16, 17, 30, 32, 33, 37, 46, 50, 54, 62, 71, 74, 88, 93, 95, 96, 115, 122, 131, 146, 170, 178, 180, 197, 200, 211, 219, 228.	
Jar. Stan. Pavlík: 26, 42, 54, 59, 67, 83, 87, 106, 110, 115, 126, 156, 162, 176, 186, 202, 226.	

Četba povzbuzující k pobožnosti.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností (P. Rud. Rozkošný T. J.)	3, 27, 43, 68
První ctitel u jeslíček (Hed. Wávrová)	6
Jaké naučení dává nám Srdce Ježíšovo (Hed. Wávrová)	8, 34, 89, 135
Srdce Ježíšovo trpělivé a mnohého slitování (Msgr. R. Zháněl)	11
Čemu se učíme ve škole Srdce Páně (Hed. Wávrová)	18
Nepřítel to učinil (Jar. St. Pavlík)	30
Kříž na oltáři (Jar. St. Pavlík)	46
Týdně! (Hed. Wávrová) 51, 75, 96, 114, 133	
Regina coeli (Jar. St. Pavlík)	74
Beránek velikonoční (Jar. St. Pavlík)	78
Srdce Ježíšovo, žádosti pahrbků věčných (P. R. Rozkošný)	84
Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem (P. R. Rozkošný)	107
Pán Ježíš ve svátosti oltářní (Jar. St. Pavlík)	111
Srdce Ježíšovo, pramen života a svatosti (P. Rud. Rozkošný)	123
Dvě spojitelné (Jar. St. Pavlík)	131
Cedr na Libanonu (Jar. St. Pavlík)	146

Ve škole Srdce Páně učíme se vděčnosti (H. Wávrová)	150
Srdce Ježíšovo, spásu v Tebe doufajících (P. R. Rozkošný)	153
Srdce Ježíšovo a Eucharistie (Hed. Wávrová)	164
Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi (P. R. Rozkošný)	171
Homilie na 15. ned. po sv. Duchu (Jar. St. Pavlík)	173
Ve škole Srdce Ježíšova učíme se apošt. modlitby (H. Wávrová)	187, 212
Srdce Ježíšovo, vši chvály nejhodnější (P. Rud. Rozkošný)	191
Obcování svatých (Jar. St. Pavlík)	206
Srdce Ježíšovo, rozkoši všech svatých (P. R. Rozkošný)	208
Pravá radost (Jar. St. Pavlík)	227
Ve škole Božského Srdce Páně učíme se milovati kříž (H. W.)	229
Matka Boží Vítězná (Msgr. de Ségur)	234

Četba poučná.

A Slovo tělem učiněno jest (H. Wávrová)	55
Poutní místo Krutvald (J. St. Pavlík)	60
Svatý, jubilejní rok 1933-34	66
Misie	76
Podmínky k získání jubilejních odpustků	82
Růženec (H. Wávrová)	94
Hvězda strážná	101
Navštívení P. Marie (H. Wávrová)	127
Mučednická smrt sv. Processa a Martini- ana	178
Sv. Hedvika (Jar. St. Pavlík)	194

	Strana		Strana
Drobné zprávy ze života katol.		Úcta sv. andělů strážných	185
Drobné články (Hed. Wávrová) 22, 38, 63, 139, 157, 180, 219,		Umírající bez sv. smvátostí	201
Poutní místo Frýdberg (J. St. Pavlík)	100	Apošsolát modlitby mezi dělnictvem	225
Pomník vděčnosti nejsv. Srdci v Poznani	103		
Panna Maria Krnovská (Jar. St. Pavlík)	117	Obrázky.	
Smír Srdci Ježíšovu	118	Na útěku do Egypta	9
U Panny Marie v Králíkách (J. St. Pavlík)	149	Sv. tři Králové	17
K letošnímu 50. výročí růž. měsíce (Hed. Wávrová)	198, 218	K svátku očistování Panny Marie	33
		Sv. Josef v dílně	49
		Zvěstování Panny Marie	57
		Nábožné ženy u hrobu Kristova	73
		Královna máje	88
Hlavní úmysly.		Sv. Jan Nepomucký	93
Pokoj Kristův v říši Kristově	1	Nejsv. Srdce Ježíšovo	113
Za vládců národů	25	Navštívení Panny Marie	129
Překonání ducha komunismu a kapitalismu	41	Sv. Anna, matka P. Marie	137
Křesťané mají vždy a všude dobrý příklad dávat	65	K svátku nanebevzetí Panny Marie	147
Maria nás přivádí k Synu svému	81	Sv. Václav, vévoda země české	167
Ve všem doufejme v nejsvětější Srdce Ježíšovo	105	Se svým Dítěm, Máti, rač nám požehnati	177
Pěstování čistoty duše i těla	121	Sv. Terezička od Ježíška	193
Biskupové a jejich duchovenstvo	145	Hlavní oltář kláštera Těšitelek v Rajhradě	205
Rozkvět církevních studií	161	Obětování Panny Marie	217
		Na jitřní	233

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, LEDEN 1933.

ČÍSLO I.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Pokoj Kristův v říši Kristově.

Hlavní úmysl.

Jaký to krásný a líbezný zpěv! Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Tak pěli andělé při narození Páně. Jakou radostí bylo naplněno srdce chudých pastýřů při tomto zpěvu! Oni byli všichni dobré vůle, proto cítili v duši své pokoj Kristův, kterého svět nyní ani dáti nemůže. A proč? Proto, že lidé nejsou dobré vůle. Jeden je proti druhému a to netoliko jednotlivci, ale celí národové. Jeden utiskuje druhého, jeden chce zničit druhého. Lidé nemají lásky k Bohu ani k bližnímu a odtud ten boj, nepokoj a války. A nebude pokoj v říši Kristově, leč až lidé budou dobré vůle; až budou ochotni Pána Boha milovati a jeho přikázání zachovávat. Ó, jak by to bylo krásné na světě, kdyby vše opanoval pokoj Kristův! Kdyby nebylo žádné nenávisti, žádných různic. Kdyby jeden druhému nekřivdil, rád odpouštěl, jeden druhému laskavě a přátelsky ve všem dobrém byl nápomocen! Pán Ježíš apoštolům prikazoval, aby pokoj mezi sebou měli, pokoj kázali a pokoj svůj jim i zůstavil. První křesťané se dle toho řídili a byli jedno srdce, jedna duše. Proto Církev sv. se modlí za pokoj slovy: Uděl, Pane, pokoj v těchto

dnech našich, nebo není žádného, kdo by za nás bojoval, leč Ty, ó Bože náš! A v litaních se modlí Církev sv.: Aby králům a knížatům křesťanským pokoj a svornost dáti ráčil, aby všemu lidu křesťanskému pokoj a jednotu uděliti ráčil, Tě prosíme, uslyš nás! Ani v rodinách není pokoje pravého! I v rodinách jsou sváry, ano často i krveproliti. Jsou též lidé, kteří nyní v době nezaměstnanosti otravují druhé závisť a nenávistí proti druhým a činí to ze zlé vůle. Sami pokoje nemají a jiným ho ruší hněvem a zlostí. Je tomu právě 10 let, co sv. Otec Pius XI. poslal všem arcibiskupům a biskupům okružní list, jednající o pokoji. Bylo to právě o Vánocích. Byl to jako ohlas zpěvu andělského: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle! Vroucné to bylo přání sv. Otce Pia XI., aby zjednan byl všude pokoj Kristův v říši Kristově. A nyní se sv. Otec dovolává pomoci Apoštolátu modlitby, aby členové pomáhali svou modlitbou a kajícími skutky zjednati ten tak toužebný pokoj Kristův. Ne tak, že by modlitba sama k tomu stačila, ale modlitba jest přece vždy mocná, aby pohnula Pána Boha k útrpnosti, milosrdenství k ubohému lidu

na tomto světě. Hlavním prostředkem k zjednání pokoje Kristova v říši Kristově zůstává přece jen vroucí modlitba a to společná modlitba, modlitba celého Apoštolátu a veškerého křesťanstva. A proto chceme od rodiny k rodině, od obce k obci v naší říši povzbuzovat, aby všichni o pokoj prosili jak božské Srdce Páně, tak i mateřské

Srdce Marie Panny a tím pokoj nebeský tomuto nepokojnému světu snesli. Doufáme, že každý člen Apoštolátu modlitby se připojí k přání sv. Otce Pia XI. a účastní se tento měsíc společné modlitby, aby pokoj Kristův v říši Kristově zavládl v srdcích věřících.

Anna Maria :

Štědrý večer.

Štědrý večer v kraj se blíží,
všude radost, štěstí, ples,
vždyť dnes doma u večeře
lásky cit se v srdce snes.

Otec, matka, bratři, sestry,
děd i milá babička,
všichni s láskou sešli se zde,
plná je jich světnička.

Stromek plane v jasu svící,
s věže zazní zvonu hlas,
Štědrý večer do všech srdcí
nese svatý, milý jas.

Raduje se, lidské plémě,
z Ježíškova zrození,
raduje se, že ve zdraví
sešlo se a tiše sní.

Štědrý večer zas je u nás
a s ním milé jesličky,
šťasten ten, kdo v rodné chatce
u otce je, matičky!

M. Tesařova :

Novoroční pozdrav.

Buď vítán, nový roku,
co neseš v naše nivy,
zda štěstí víc než loni
dal staroušek nám sivý?

Šel staroušek již spáti
do věků šedé spárny,
ty, pacholičku čilý,
květ neseš blahodárný.

Buď vítán, hošku zlatý,
to neseš kvítek štěstí?
Pak naděj' v lepší časy
nám v duši zašelesti.

Jen do každé jdi chatky,
jdi do města i visky,
vnes tam zvěst radostivou,
že pokoj všem tak blízký.

Ze Srdce Jezu Krista
nám kyne pokoj pravý,
s ním štěstí nekonečné
a duším stále zdraví.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Pravdu může mluvit ten, kdo má pravdu; a pravdu má ten, jak se věc ve skutečnosti má, jak se něco vskutku stalo, neboli jeho poznání se shoduje se skutečností. Ovšem, kdo má pravdu, nemusí ji vždycky mluvit, může ji zamlčet, neb selže, neb vypravuje, co nemá. Když na př. ví něco špatného o svém bližním a vypravuje to osobám, jichž se to netýká, a tím bližnímu na cti utrhá.

Třeba dále rozeznávat i u pravdy, jakých věcí neb událostí se týká. Skoro každý člověk rád vypravuje nějakou událost, která se stala; vždyť lidé jsou zvědaví, rádi něco nového slyší, a proto také kupují neb odebírají noviny, jen aby nějakou novou pravdu se dověděli. Něco nového každý rád vypravuje. Ale „řici někomu pravdu do očí“, není tak snadno. Těžko pravdu mluvit a neurazit. Nesnadná věc mluvit pánům pravdu. Pravdu mluvit a přízeň ztratit, pravi přísloví. Každý ze zkušenosti ví, jak nemilé jest jiné kárati, napomínati, a proto často i rodiče a představení z tiché bázně mlčí, ač mají říci pravdu.

Božské Srdce Ježíšovo jest hlubina všech ctností, tedy i pravdomluvnosti. Uvažujme o tom.

Řekli jsme si, že pravdu mluvit může jen ten, kdo ví, jak se věc sama sebou stala. Božský Spasitel jest jako Bůh všemohoucí, stvořil všechny věci z ničeho, zná je dobře, zná jejich cenu: cenu tohoto hmotného světa, cenu těla, cenu duše, cenu věčnosti. Dobře ví, pokud hříchem prvopočátečním se staly špatnými, a jaké mají být, aby se staly opět dobrými, t. j. aby dosáhly svého účelu, k němuž byly stvořeny. A tuto vědomost má netoliko jako Bůh, nýbrž i jako člověk, neboť hned při vtělení byla duše jeho naplněna vším poznáním, které bylo

třeba k provedení úkolu vykupitelského. Sv. Jan hned na počátku svého evangelia pravi: Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi, a viděli jsme slávu jeho, slávu to jednorozenného od Otce, plného milosti a pravdy (Jan 1, 14), a několik veršů dále: Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost však a pravda přišla skrze Ježíše Krista (Jan 1, 17). Sv. Petr podobně pravi: On hříchu neučinil, aniž se nalezla lest v ústech jeho (1 Petr 2, 22). Také i jeho úhlavní nepřátelé, ač neradi, přece mu pravi: Místře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží vpravdě učíš (Mat. 22, 16). Těmito slovy správně označili celou jeho učitelskou činnost. Každé slovo, každý skutek, celé vystoupení, ba celé evangelium jest probleskování, ba problesknutí pravdy. Jest pravdomluvný bez přetvářky, bez omlouvání, bez zastírání, jak to žádá od svých učedníků: Naše řeč budiž ano, ano, ne, ne (Mat. 5, 37).

Jest pravdomluvný oproti každému. Když reptali farizeové, že ji s hříšníky a s celníky, bez obalu jim řekl: Nepotřebuji zdraví lékaře, ale nemocní (Mat. 9, 12). Když se zlobili, že si učedníci neumývají rukou před jídlem, hájil vnitřní čistotu srdce oproti vnější, na kterou dbali farizeové: Ne, co vchází do úst, poskvňuje člověka, ale co vychází z úst, to poskvňuje člověka. Neboť co vychází z úst, jde ze srdce, a to poskvňuje člověka (Mat. 15, 11. 18). Ačkoliv se hněval představený synagogy, přece uzdravil v sobotu ženu, která byla osmnáct let nemocná (Luk. 13, 15). Když pozoroval, kterak farizeové si při hostině vybírají přední místa, napomínal pozvané: Když budeš pozván na svatbu, nesedej na přední místo, aby snad vzácnější než ty nebyl pozván od něho a přijda ten, jenž pozval tebe

i jeho, neřekl tobě, postup tomuto místo, a tehda počal bys s hanbou seděti na místě posledním). (Luk. 14, 7—9). Ač byl hostem u farizea, jenž ho posuzoval, že si nechává od hříšnice smáčeti vlasy a utíratí nohy a mastí mazati, přece ji obhajoval, srovnával její lásku s jeho láskou, a veřejně prohlásil, že jsou jí hříchy odpuštěny (Luk. 7, 36—50). Dal se pozvati od Zachea nedbaje, že mnozí budou reptat, že k člověku hříšnému zavítal (Luk. 19, 7).

Ač měl srdce plné lásky ku svým učedníkům, přece s nimi nesmlouval, ale pravdu jim řekl, když od něho chtěli odejítí a když celé jeho životní dílo se mělo rozbiti. Když tvrdil o sobě, že jest chlebem života, nejen farizeové, ale mnozí z učedníků řekli: Tvrdá jest ta řeč; kdo ji může poslouchati? A mnozí odešli od něho a nechodili s ním více (Jan 6, 61, 67); neslevil ničeho ze svých slov, ale řekl ke dvanácti: Chcete-liž i vy odejítí? (Jan 6, 68.)

Mluvil pravdu s bezohlednou přisností, i když měla pálení jako oheň, neb do srdce řezati jako meč. Oproti ničemu nevystupoval tak rozhodně a tak často, jako proti přetvářce, lži, pokrytectví ve všech možných způsobech a následcích. Vzpomeňme si jen na řeči proti farizeům, vůdcům to lidu, kteří byli v tom mistry. Hned v kázání na hoře bez milosrdenství je téma: Varujte se, abyste nečinili spravedlnosti své před lidmi, byste byli od nich viděni. Když dáváš almužnu, netrüb před sebou, jako pokrytci činí v synagogách a na ulicích, aby byli ctěni od lidí. . . Když se modlite, nebuďte jako pokrytci, kteří silibují v synagogách a na rozích ulic stojíce se modlití, aby viděni byli od lidí. . . Když se postíte, nebuďte jako pokrytci zasmašili; neboť pošmuřují tváře své, aby zjevno bylo lidem, že se postí. . . (Mat. 6, 1. 2. 5. 16). Zvláště však na konci života vytýkal jim veřejné chyby, které ostatně byly

všem známé, které však se jim nikdo neopovážil říci do očí, s takovou rozhorleností a neohrožeností, že bychom se toho sami zalekli a že bychom pomalu sami pochybovali, zda tato slova pocházejí ze srdce láskou planoucího. Volal na ně: Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci. . . běda vám, vůdcové slepi. . . a toto běda opakuji několikrát, a ku každému běda přidává jeden způsob přetvářky a končí: Hadové, plémě zmiji, kterak utečete před soudem pekelným? Vycházela tato slova ze srdce láskou planoucího? Pán Ježíš miloval farizeje, byl dlouho shovívavým k jejich hříchům; když však se neobraceli a zůstávali zatvrzelejšími, chtěl aspoň varovati apoštoly a zástupy, aby se nedali od nich svéstí a uvrhnouti v časnou a věčnou záhubu. Láska k zástupům a láska k pravdě jej nutkala k takovému vystoupení.

Proto správně označili nepřátelé jeho povahu slovy: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží vpravdě učíš a nedbáš na nikoho, neboť nepatříš na osobu lidskou (Mat. 22, 16), nedbáš na nikoho, ani na hněv Herodův, ani na moc císařovu, že bys ze strachu něco zatajil; i kdybys věděl, že si je dohněváš, přece jim řekneš pravdu jako Jan Křtitel Herodovi; nepatříš na osobu lidskou, nedbáš na krásu tváře, ani na boháče, ani na chudého, abys jednomu lichotil, druhým opovrhl.

Právě tato láska k pravdě způsobila, že byl od velerady nenáviděn a od zástupů pronásledován. Na pravdu se odvolával v okamžiku, když jeho nepřátelé zdvihali kamení a chtěli ho zabítí pro jeho neohroženost: Nyní hledáte mě usmrtni, člověka to, který jsem vám mluvil pravdu, již jsem slyšel od Boha. (Jan 8, 40.)

Vytýkal jim totiž, že páší hřích, že jsou tedy otroky hříchu, a jako otroci hříchu budou vyloučeni z království messiánského, ač jakožto potomci Abrahamovi mají na ně nárok. Tomu

ovšem nechtěli židé věřit. A proto pravil: Poněvadž však já mluvím pravdu, nevěřte mi (Jan 8, 45).

Také kdo chce být jeho učedníkem, musí bez podmínky pevně se pravdy držeti: Zůstane-te-li v mém slově, budete vpravdě učedníky mými a poznáte pravdu a pravda osvobodí vás (Jan 8, 31. 32). Zůstanete-li, t. j. vytrváte-li při mém cvičení věrou živou, tak že je budete nejen věřit, nýbrž i náležitě zachovávat, budete učeníky mými ne pouze na oko, nýbrž vpravdě, učedníky pravými, a vždy lépe porozumíte pravdě zjevené a se přesvědčíte o její veliké ceně a ta pravda osvobodí vás od poroby hříchů a uvede ve svobodu dítek Božích. Z otroctví hříchu povstati, náklonnosti hříšné přemáhati a pravdu zjevenou víc a více poznávati, k tomu všemu je ovšem třeba milosti Boží, kterou nám uděluje Duch svatý. A tohoto Ducha sv. zanechal svým apoštolům a učedníkům jakožto závět. Takovou závět ještě nikdy nikdo nečinil! Utěšitel, kterého já pošlu vám od Otce, Duch pravdy, ten bude svědčiti o mně. (Jan 15, 26.) Když přijde onen Duch pravdy, naučí vás všeliké pravdě (Jan 16, 13), tím totiž, že jich bude osvěcovati a působiti, aby veškeré pravdy Kristem hlásané přijali a pochopili v celém rozsahu, v plné hloubce a veškeré jejich souvislosti.

A když se naposledy před svým umučením vroucně modlil k nebeskému Otci za své učedníky a všechny věřící: Posvětiž je vpravdě, slovo tvé je pravda. Prosí za ně, aby nejen byli posvěceni milostí posvěcující, nýbrž aby byli tak posvěceni, by nejen celou zjevenou pravdu náležitě a s celým srdcem přijali, nýbrž i zmužile hlásali.

A když stál před svým soudcem krátce před smrtí již na věčnost pohlížeje, ještě jedenkrát shrnul celé své poslání a celé své dílo životní těmito slovy: Já jsem se k tomu narodil a

proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. (Jan 18, 37.) Snad by Pilát mohl namítnouti: Vydáváš-li svědectví pravdě, proč velekněží a zákoníci, kteří přece hlásají pravdu, tě neposlouchají, ba chtějí tě zabít? Proto dodává božský Spasitel: Každý, kdo jest z pravdy, slyší hlas můj (Jan 18, 37). Oni nehledají Pána Boha, své spásy, ale obohacení, cti a slávy světské. Kdo však upřímně Boha, pravou blaženost bez ohledu na tyto časné věci hledají, každý, kdo je z pravdy, slyší hlas můj. Zatím co Pilát se s pohrdáním táže: Co je pravda? (Jan 18, 38) jest Pán Ježíš odsouzen na smrt, aby se neprohřešil proti pravdě. Dává svůj život i svou krev jako mučedník za pravdu.

Dějiny světové neznají jiného muže, jenž by tak velice hořel pro pravdu, tak velice nenáviděl falš. Vášně každého proroka a muže Božího; všichni bojují proti dvojsmyslnosti, přetváře, pokrytectví, tyranství. Žádný z nich celou svou bytostí, v řečech, ve skutečích, v celém svém životě i smrti nebyl tak hrdinsky pravdivý, jako prorok z Nazareta, který se zkrátka může s pravdou ztotožniti a o sobě říci: Já jsem pravda (Jan 14, 6). Srdce jeho jest tedy hlubinou pravdy a pravdomluvnosti.

Každý ctitel božského Srdce Páně musí se varovati přetvářky, pokrytectví, jež božský Spasitel nenáviděl. Kdo opravdu uctívá Srdce Páně a snaží se víc a více do něho vnikati, bývá víc a více osvěcován, poznává lépe Pána Boha a jeho vlastnosti, poznává Srdce Páně, marnost světa, poznává pravdu, dostává od Srdce Páně pomoci, aby se dle pravdy řídil ve všech životních událostech, v nemoci, v pokušení, i v pronásledování, ba i kdyby bylo třeba, aby i život za pravdu položil a tak se stal mučedníkem pro pravdu jako božský Spasitel.

První ctitelé u jeslíček.

Z „Obrazků“ P. J. Rostworowského, T. J.

Východně od Betlema, ne více než půl hodiny cesty, šíří se malebná dolina, kde mezi řadami fíkovníků a oliv rozkládají se lučiny, pokryté v době zimních dešťů bujnou svěží zelení. Nejsou-li noci příliš chladné, mohou stáda i v zimě nocovat pod širým nebem.

Tu kdysi na polích Boozových shírala Ruth po žencích pozůstalé klasy; tu pásával David ovce, a dávno před ním Jakub; tu i dnešní noci bděli pastýři u svých stád. Dobytek již zahnal do ohrady, před jejímž vraty rozdělali si oheň; po skromné večeři rozmlouvali spolu ještě dlouho do noci. Snad si vypravovali o sčítání lidu, o četných hostech v městečku, snad i o příchodu očekávaného Mesiáše. Když noc pokročila, vykonali svou večerní modlitbu a pak zahalivše se do svých plášťů, ulehli kolem ohniště; pouze jeden, který dnešní noci měl zůstat na stráži, procházel se kolem ohrady, aby zapudil spánek.

Noc byla tichá, slavnostní jak večer svátečního dne. Nad betlemskými pahorky svítily jasné hvězdy. Nadešla půlnoc. Pastýř na stráži blížil se právě k ohništi, aby probudil toho, který ho měl vystřídat, když náhle se zastavil, by ještě jednou se kolem rozhlédl. Hle, na východním návrší betlemském vznáší se jakýsi zářící oblak; chvíli vystupuje do výše, pak se spouští dolů a blíží se k lučinám.

Ano, blíží se — vycházející z něho záře rozlévá se po polích a osvětluje již i blízké stromy a křoviny. Udivený pastýř volá na soudruhy. Světlo roste, již celý západní obzor tone v plamenech. Psi zaštěkali, polekaná stáda se shíhají. Pastýři probudivše se, vyskočili a chopili se zbraně; z ospalosti a ze strachu nevěděli, co se s nimi děje.

Již obklopila je nebeská jasnost, v jejíž záři pohaslo ohniště, pohasly i hvězdy na nebi.

Polekaní a oslnění pastýři hledí před sebe, zakrývajíce si oči dlaní.

Náhle z lůna oblaku, odkud proudily paprsky nejsilnější, vystoupila postava, obestřená aureolou slávy. Byl to anděl, přioděný v skvoucí sněhobílou řízu; na ramenou měl perutě duhových barev, na čele hořela mu čarovná hvězda. Překrásná jeho tvář zářila radostí a nevýslovnou dobrotou.

Pastýři se zalekli. Nepochybovali, že tu stojí před nimi sám anděl Boží, snad i sám Hospodin. I padli na zem a báli se velmi.

Anděl chvíli hleděl na ně s láskyplným úsměvem a potom promluvil hlasem milým a zvučným: „*Nebojte se, neboť aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu!*“

Laskavá slova upokojila ustrašené pastýře. Klečíc ještě s rukama sepjatýma, ale již se osmělují pozdvihnouti oči a pohlédnouti na nebeského posla. Radost a dobrota, zářící z jeho tváře, zahánějí poslední obavy: nastavují uši a celou duší naslouchají veliké zvěsti. Obsah andělského poselství vniká jim do srdce, vtiskuje se hluboko v jejich paměť; porozuměli, že tu blízko v městě Davidově narodil se Spasitel a že mají se Mu poklonit. Hledí a naslouchají s nevýslovnou radostí. Náhle však zjev ještě čarovnější upoutal jich zrak. Světlý oblak, obklopující anděla, náhle se před nimi rozestoupil v nesčíslné plameny, tisíce a tisíce jasných postav, stejně krásných jak první, obklopilo je jako půlkolem. Tento čarovně krásný živý věnec lesku a slávy stojí chvíli kolem nich, potom zvolna ve dvou dlouhých řadách vznáší se do výše.

Andělé vracejí se do nebe, ale s hůry ozývá se jejich zpěv plný moci a síly: „*Sláva nad výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!*“

A ta píseň radosti a slávy nese se po noční rose, po spícím údolí; uslyšely ji i končiny světa i zní a zníti neustane ani tehdy, kdy u nebeských prahů skončí se svět,

Jak napínali chudí pastuškové své oči, jakým blahem a štěstím tlouklo jejich srdce!

Již vše pohaslo a doznělo; táž tichá noc halila zem, tytéž jasné hvězdy zářily na nebi. Pastýři však stále klečeli v němém vytržení. Konečně zvolna přicházeli k sobě. Připomněli si obdrženy rozkaz: pospíšet do Betlema a vzdáti úctu novonarozenému Pánu v jesličkách.

Okamžitě se dohodli vespolek: Jeden zůstane u stád na stráži, druhý vydají se na cestu. Potom kvapně zamířili tam, kde po prvé se světlo ukázalo. Již došli na pahorek, ale kolem vše pusto a prázdno; pouze štěrbinou ve dveřích známé jeskyně probleskuje světélko. Zde snad? Anděl řekl, že novonarozeného Mesiáše najdou v jesličkách. Tedy ode všech Očekávaný neměl by jiného přístřeší než polozbořenou stáj?

Nesměle zaklepali. Sv. Josef vyšel tápal se vlídně, čeho si přejí. Odpověděli, že právě zjevil se jim anděl, který zvěstoval narození Mesiáše a rozkázal, by tu kdesi hledali Dítě, zavinuté v plénky a položené v jesličkách. Pastýři mluvili udychaně, jeden přes druhého, doplňující navzájem své výpovědi.

Svatý Josef naslouchal mlčky a pak pozvedl oči k nebi; jemu bylo jasno, čeho pastýři nemohli pochopit. Odpověděl jim klidně, že dobře přišli, že skutečně tu leží ono Dítě.

Vešli v temnou jeskyni, sv. Josef napřed se svítilnou a za ním pastýři tiše a ve svaté usebranosti. Již došli ke skalní stěně. Pěstoun Kristův pozdvihl svítilnu do výše: v jesličkách na hrstce sena tiše spalo Dítě, zavinuté v plénkách, a u Něho seděla Matka, pohroužená v tichou modlitbu.

Hlava vedle hlavy, schýlení nad jeslemi pastýři dlouho hleděli. Snad zářil jim ještě v očích jas nebeského zjevení. Snad z tvářiček Dítěte jiná neviditelná záře pronikala jejich srdce. Padli na kolena, děkující Bohu, že dovolil jim spatřit tvář Svého Pomazaného. Maria vzala Dítě na ruce; pastýři obklopili ji a první vzdali úctu Ježíši a Jeho Matce.

Potom začali rozmlouvat; věrně a prostě srdce pastýřů ihned přilnulo ke svaté rodině. Vypravovali obšírně a zevrubně, co byli této noci viděli a slyšeli. Svatý Josef velebil Boha, a Maria v radostném mlčení zachovala to vše ve svém srdci.

Venku již začalo svítati; minula již svatá noc, pastýři musili zas nazpět ke svým stádům. Na rozloučenou poklonili se hluboce Dítěti a políbili Mu nožičky; pokorně a srdečně rozloučili se i s Matkou a se sv. Josefem a pak odcházeli, velebíce Boha se srdcem plným radosti a světla.

Dojista i v následujících dnech přicházeli často do jeskyně; přicházeli jak dobří známí sv. rodiny s drobnými dárky, tak chudými a prostými, jak prosté bylo jejich srdce.

A u jesliček zůstali již na věky.

Kdekoli štědrovečerní hvězda ohlásí svatou noc vánoční, kdekoli v kostele neb v křesťanské rodině objeví se jesličky, tam vedle Marie a Josefa spatříme u nohou maličkého Spasitele i betlemské pastýře, ty duše chudé a prosté, jež Bůh vyvolil nad mudree a krále.

Jaké naučení dává nám nejsv. Srdce Ježíšovo? Zjevuje nám Boží dobrotu.

Napsal P. Jindřich Ramière T. J.

Bonus es tu; in bonitate tua doce me!
Dobrý jsi; v dobrotě své poučuj mne!

I.

V každém člověku tkví dvojí sklon: jedním touží dostat, druhým dát; první rodí se z chudoby, druhý z bohatství; první prozrazuje nedokonalost, druhý přísluší dokonalosti; první sluje nedostatkem, druhý dobrotou. Bůh, dokonalost sama, může zakoušeti pouze druhý sklon — a zakouší jej již od věčnosti. Poněvadž postačuje sobě plně, touží štědrě a zdarma rozlévati zevně účast na své neskonale plnosti; celé tvorstvo jest pouze úsilím jeho dobroty k ukojení této vznešené touhy.

Chceme-li tvorstvu dobře rozumět, musíme na ně pohlížeti s tohoto obého hlediska; jestiž jak nesmírný proud, tryskající z lůna Boží dobroty, jenž ustavičně vzrůstá a přece nikdy neoslabuje svého zdroje.

Jsou to předně živly, jimiž Bůh dal účast na své bytosti, na svém trvání a na své síle; potom nerosty, v nichž zrcadlí se již paprsek jeho krásy; rostlinstvo, jež účastní se jeho života; zvířata se stínem poznání a lásky; konečně člověk a andělé, v nichž Bůh vypodobnil svůj rozum a svou vůli.

Dle zdání měly by se tu zastaviti výlevy božské dobroty; ale nikoli; došlat řada na arcidílo tvorstva. Dosud tvořil Bůh jen své obrazy; nyní chce dáti sama sebe. I vytvořil Srdce, jež v sobě spojuje všechny stvořené dokonalosti: bytost a síly živlů, krásu nerostů, život rostlin, pocit zvířat, rozum a lásku andělů a lidí; a když ozdobil to Srdce vším bohatstvím, spojil se s ním co nejužší a tak dokonale stal se jeho majetkem, že člověk,

jemuž to Srdce bude náležeti, může s plnou pravdou říci: „Jsem Bůh.“

Hle, čemu nás učí víra, a o čem nesmíme pochybovat. Ale potom, zda možno pochybovat, že Srdce Ježíšovo jest skutečně nejvznešenějším projevem dobroty Boží?

II.

Co však zvláště má nás potěšit a vděčnosti naplnit, jest vědomí, že toto arcidílo své lásky Bůh nám dal. Neboť stvořiv Srdce Ježíšovo, nezjevil tím své dobroty pouze k Ježíši, ale v jistém smyslu ještě více k lidem. Dal-li se tomuto božskému Srdci, dal nám je a s ním sám se dal. Náleží-li božství s veškerým svým bohatstvím Ježíši Kristu, náleží Ježíš Kristus nám se vším, co má, a tedy i se svým bohatstvím. Zvláště náleží nám jeho nejsv. Srdce; od chvíle, kdy začalo tlouci, neodloučilo nikdy našich zájmů od Božích a milovalo nás vždy touž láskou, kterou milovalo Otce. Není mu nevědomo, že podle práva bylo nám odevzdáno; sám vyjevil nám to, když řekl: „*Tak Bůh miloval svět, že vlastního jednorozrozeného Syna dal...*“

Daru tohoto nejen neodvolal, ale ochotně i podepsal smlouvu a po celý život usiloval, by jevila se vždy v celé své účinnosti. Dáti se cele, naprosto, navždy, všem se dát a s sebou i Otce a Ducha, to bylo Jeho nejvroucnější tužbou, nejvyšší ctižádostí. Jeho utrpení a práce neměly jiného účelu. Vtělením dal nám své božství, kázáním své učení, celým svým životem příklad, utrpením svou krev, své zásluhy a svoje zadostučinění, ustanovením svatých svátostí svou milost. A jako by to vše nebylo dosti, spojil v jedné

z těchto svátostí všechny své božské dary, zabíhaje tak až do krajnosti své dobroty: „*Miloval svoje, kteří byli ve světě, miloval je až do konce...*“ Ustanovil božskou Eucharistii. Tu dá-

III.

Ne, dobrota Boží nemohla zajíti dále, nemohla skvěleji se projevit. Proto chceme-li ji pochopiti, musíme ji studovati v nejsv. Srdci Ježíšově.

Na útěku do Egypta.

vá se celý: dává své tělo, svou krev, svou duši, své božství, svá osvicení, své zadostučinění, své zásluhy a milosti; denně dává se všem, kdo chtějí ho přijati. Zda mohl dojemnější a účinněji ukázat svou dobrotu a lásku?

Zkusme prozkoumati, jaké poklady milosti skrývají se v tomto nejsv. Srdci! Spočtíme, můžeme-li, jeho výsady, ctncsti a zásluhy; pohledme v něm na všechny přednosti, jimž obdivujeme se v srdcích ušlechtilých: na nezištnost,

velkodušnost a dobrotu; vizme v něm všechny ctnosti, jež ctíme v srdcích osob nejsvětějších: pokoru, sebezapření, lásku a horlivost; uzejme, že přednost ty dosáhly ve Srdci tom nedostižné výše; povězme ještě, že božské to Srdce obdrželo od Boha Otce moc bezmeznou, že jeho přání jest tvorstvu zákonem, že vše, co stvořeno, živé i neoživené, země a nebe, ano i sami andělé jsou mu podrobeni, že mají se mu klanět a plnit jeho rozkazy. Pohledme ještě, jak přioděno jest důstojností samého Boha, osviceno jasností Slova, obdařeno dary Ducha svatého; a vzbudivše živou víru, vyznejme s plnou jistotou:

„Hle, Srdce to Bůh dal mně, mně, jenž jsem nic pro něho nevykonal, a od něhož nemohl nic očekávat! Jak miloval mě, mne pouhou bídu, pouhý hřích! To Srdce tak svaté, tak čisté, tak dokonalé, to Srdce Boží náleží mně, mně nicotě a hříšníkovi, jest to skutečně *moje* srdce; jeho život jest mým životem, a jediné na mně závisí, by jeho zásluhy byly mými zásluhami; jeho city mými city, jeho modlitby mými modlitbami. Stačí, bych nechal ho volně ve mně působit, bych poddal se jeho vlivu. Nebudu-li se vzpírat, dá se mi vždy víc a více a zjeví mi svou dobrotu nejen poznáním spekulativním a neplodným, ale poznáním praktickým a úrodným, obohacím mne výlevy své lásky a naplní plností Boží.“

P ř í b ě h.

Pan L. znám byl v námořním vojsku jako výtečný důstojník. Ale na něštěstí byl vychován v bezbožném prostředí a proto netajil se se svou lhostejností náboženskou, jež nejednou zabíhala v přímou nechť. Leč dobrota nejsv. Srdce zaměnila tohoto muže, plného předsudků náboženských, náhle v horlivého křesťana.

Když dlel na své dovolené v B., proslila ho jistá příbuzná dáma, by ji do-

provodil do kostela na kázání slavného P. R. Pan L. nechtěl ze zdvořilosti odříci, ale v duchu umínil si pevně, že prahu kostelního nepřekročí. A skutečně u vchodu rozloučil se se sestřenicí a chtěl se vzdálit.

„Ale pojdte se mnou dále,“ vybízela dáma, „a zůstaňte na kázání!“ Kapitán opět z pouhé zdvořilosti učinil ji po vůli; pomohl ji naléztí dobré místo, rozhlédl se po kostele a pak upozorovav, že kněz stoupá na kazatelnu, chtěl nepozorovaně se vytratit. Ale pověst slavného kazatele přivábila takové množství, že náš kapitán byl sevřen se všech stran. Protlačiti se ke vchodu znamenalo by upoutati na sebe pozornost a vyvolati tisíc otázek, kdo to jest, který se chce spasit útekem. Chtěl nechtěl zůstal. Řečník vystoupiv na kazatelnu začal: „*Venite ad Me omnes, qui laborati et onerati estis et ego reficiam vos.*“ „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás občerstvím.*“

Milostí Srdce Ježíšova účinkovala ta slova náhle a neodolatelně; pronikla jako blesk jeho srdcem, a ještě po mnoha letech byl dojat, když si připomněl, jak tato výzva Boží zmocnila se ho náhle proti jeho vlastní vůli. „Text tento opakoval se několikrát,“ vypravoval později, „a pokaždé působil novou silou, ještě nikdy nebyl jsem tak dojat.“ Mužná hrud' námořníkovy nemohla snéstí takové pohnutí, proto když po kázání byl Ježíš na oltáři vystaven, poklekl kapitán s nehlubší zbožností a nebránil slzám, řinoucích se mu z očí.

Po požehnání vstal odhodlaně a pevným krokem zamířil k sakristii, kde žádal mluvit s P. Rauzanem. Misionář poznal na první pohled vzácnou kořist nejsv. Srdce; ale byl kvapně odvolán i posíl kapitána, by nazítlí k němu se dostavil.

Odklad zdál se osudným. Sotva kapitán octl se na svěžím vzduchu, tvářil v tvář světu laostejnému a bezbož-

němu, minulo pohnutí a vše mu připadalo jako pouhý sen; ano, hanbil se za svou citovou přehnanost. Leč slovu nedostátí, byť i jen vůči knězi, vůbec mu nenapadlo. Ale přichystal si celý obranný plán. Řekne, že byl stržen jeho výmluvností, že taký krok žádá delší přípravy, že není dosti přesvědčen a vůbec tisíc jiných záminek, jakých užívají duše, jež se kolísají mezi Bohem a minulostí.

V ustanovenou hodinu zaklepal důstojník na dveře celý misionářovy a tónem dosti drsným vysvětlil pohnutky změny svého smýšlení. Muž Boží však ho napomenul; žádal, by neodpiral milosti Boží a skončil slovy, jež vyšla ze samého Srdce Ježíšova: „*Venite ad Me omnes* . . .“ Jich účinek byl okamžitý a

rozhodující. Kapitán nemoha zadržeti svého pohnutí, klesl na kolena a nevstal dříve, až když po svatém rozhršení mohl hlásat nekončené milosrdenství Boží.

Od oné chvíle neohrožený ten námořník vždy řídil se věrně svým svědomím. Když jistého postního dne byl pozván k admirálovi na oběd, upozoroval, že na stole jsou samá masitá jídla. Hosti bylo mnoho; a tedy postavení dosti nepříjemné. Ale neváhal. Nechal přejiti všecka jídla, nedotknuv se ani jediného. Až posléze otázala se choť admirálova po příčině. „Milostivá paní, jsem katolik a zachovávám předpisy církve . . .“ Dáma omlouvaje se, dala mu ihned předložití postní jídla.

Srdce Ježíšovo trpělivé a mnohého slitování.

Milosrdenství Hospodinovo od věkův až na věky. Žalm 102, 17.

Kolem roku 560 před Kristem vládl skoro celou Malou Asii král Lydský Krösus. Muž ten je až doposud znám svým příslovečným bohatstvím. Chceme-li o někom říci, že má velmi mnoho jmění, pravíme, že je jako Krösus. Krösus měl pokladnice plné zlata. Přišel jednou k němu muž, prose, by prodal Lakedaemonským zlata na sochu boha Apollina. Krösus velkomyslně dovolil, že posel může si za tím účelem vzít z jeho pokladny tolik drahého kovu, kolik jen unese na svém těle. Muž ten, jménem Alkmäon, vzal si, co mohl, nejširší šaty a boty, pak vešel do pokladny. Nacpal si do botův a na prsa tolik zlatého prachu, kolik se tam jen vešlo, pak nasypal si ho na hlavu, kolik jen mohl, ba i do úst si nabral zlata, a tak podoběn spíše nestvůře než člověkoví, vycházel z pokladny. Krösus vida ho, dal se do smíchu, daroval mu vše, co si tam nabral, ba

ještě mu přidal. — Obchodníkovi z Efezu, který mu jako mladistvému princovi byl půjčil veliký obnos penězů, dovolil, aby si odvezl z jeho zlatého pokladu fůru zlata. — Jednou navštívil Krösa mudrlec Solon z Athén. Král dal mu po dva dny ukazovati památnosti a poklady Sardské. Potom, v plném vědomí svého blahobytu, ptal se athénskeho hosta: „Solone, kdopak je z lidí všech, jež jsi viděl, nejšťastnější?“ — Solon jmenoval mu různé osoby, jež pokládá za šťastné, jenom jej ne. Tu mnil Krösus: „Solone, což úplně pomíjíš štěstí, v němž žiji já?“ — Nato odvětil Solon: „Nelze nikoho jmenovati šťastným před jeho smrtí!“ (Krösus hořší se nad tímto posudkem, ale brzo měl se o pravdě těchto slov přesvědčiti.

Ukáže nám to výjev druhý. Vidíme vysokou narovnanou hranici, před ní spoutaného muže, v němž poznáváme Krösa. Co se stalo? Krösus začal vojnu s Cyrem medským, podlehl, a nyní

vedou ho, by skončil život na hranici. Jest již na ni položen, dole praská oheň, jenž brzo halí hranici i ubohého Krösa dusným dýmem. Tu vzpomíná Krösus Solona a jeho podivuhodné odpovědi, v poslední úzkosti své pak volá: „Ó Solone, Solone, Solone!“ Hlas tento slyší Cyrus, poroučí, by oheň hned byl uhašen, a Krösus s hranice sundán. Volá Krösa před sebe, táže se ho, co výkřik jeho znamená, uděluje mu milost, ba přijímá ho i mezi své rádce a dvořany!

Dojista blahý to byl pocit, kterým Krösus, zasvěcený jistě smrti, sestupoval s hranice! Jak děkoval Cyrovi, že šetří jeho života!

Ano, slovo: „Milost, odpuštění, milosrdenství,“ je slovo tolik sladké, zločinci, zajatci, hříšníkovi, každému nešťastníkovil „Milost, milosrdenství!“ vzácné slovo, jak světle a jasně září v životě chudáse i boháče! Čeho přeje si zločinec, který stržen náruživostí, zaslepen vášní, spáchal hrůzný čin a upadl do rukou soudece spravedlivého? Čeho jiného, než milosrdenství! Čeho přeje si vojin, který konal svoji povinnost, statečně bojoval proti nepříteli, ale po marném boji upadl do nepřátelského zajetí, kde hrozí mu jen smrtící tvrdá ocel? Přeje si milosrdenství! — Čeho přeje si žebrák, který ztratil neštěstím veškeren svůj majetek a který nemá nyní ani tolik, by sám a svým upokojil hlad na jeden jediný den? Žádá jen milosrdenství! — Čeho přeje si opuštěný nemocný cizinec v zemi neznámé, jenž leží na loži bolesti a nemá nikoho, kdo by ho ošetřil? Prosí jen o milosrdenství! — Ano, v tomto slzavém údolí, na tomto světě, obtíženém kletbou uraženého Boha, na této zemi, která plodí jen trní a hloží, jsou tisíce a tisíce lidí, ubožákův, nešťastníků, bídáků, kteří ničeho více si nežádají a žádného jiného slova častěji nevyslovují, než slovo — milosrdenství!

Naše svatá víra vede nás však ke

zdroji a prameni všeho milosrdenství. A tím jest Nejsvětější Srdce Pána Ježíše! V litaních vyzýváme Srdce Ježíšovo — jako trpělivé a velikého milosrdenství a prosíme, by smílovalo se nad námi. O tomto velikém milosrdenství budeme rozjímati, aby důvěra naše ve velikodušné srdce to byla upevněna. Poznáme: odkud prýští veliké milosrdenství Srdce Ježíšova; jak se milosrdenství to jeví; jak ho nabudeme. Vpravdě milosrdenství Hospodinovo a Nejsvětějšího Srdce Ježíšova od věkův až na věky!

* * *

I. Odkud prýští milosrdenství Boží? Podivuhodný je v lidských dějinách následující zjev. Staří pohanští národové zosobnili si všechny vlastnosti Boží a ctili je jako božstva. Ale jedné vlastnosti, která nejvíce jímá srdce, neznali a nectili: totiž milosrdenství. Staří Řekové představovali si svého nejvyššího boha, jehož jmenovali *Zeus*, jak sídlí na vrcholcích nebeských hor, jež jsou obaleny neproniknutelnými oblaky, a třímá v rukou blesky, jimiž tresce všechny neposlušné bohy i lidi. Slovanští naši předkové v době pohanské uctívali zase *Peruna*. Jemu dali již i toto jméno, že prý „pere“ bleskem ty, kdož se protiví jeho vůli. A co máme říci o vyvoleném národě Starého zákona? Bůh byl jim dobrým Hospodinem, který vedl je a sytil 40 let na poušti. Ale přece zjevil se jim na hoře Sinaji za blesku a hřímání, takže chvěla se, kouřila a plála celá hora. Lid pak dolekán prosil Mojžíše: „Mluv ty k nám, Hospodin pak ať nemluví, abychom snad neumřeli!“ — Ó, jak zcela jinak jeví se nám Spasitel Nového zákona! Svátý Pavel celý zanícen milosrdenstvím Nejsv. Srdce Ježíšova, píše milovanému svému žaku *Titovi* (3, 4—5): „Ukázala se dobrota a lidumilnost Boha, Spasitele našeho; podle svého milosrdenství spasil nás!“ — My křesťané víme, že Bůh

právě tak, jako je spravedlivý, jest i milosrdný a dobrotivý. Milosrdenství je právě tak podstatnou vlastností Boží, jako věčnost, všemohoucnost a jiné. Bůh jako bytost nejdokonalější jeví dokonalost svou také svým neskončeným milosrdenstvím. Proto modlí se církev: „Ó Bože, jehož milosrdenství není počtu a jehož dobroty je neskončený poklad.“ Proto dí již prorok starozákonní (Ezechiel 33, 11): „Žít jsem já — dí Hospodin — nemám záliby na smrti hříšníka, ale aby se obrátil a žít byl.“ Žalmista Páně pak nadšeně velebí milosrdenství Boží řka (Žalm 117, 1): „Oslavujte Hospodina, neboť dobrý jest; na věky trvá milosrdenství jeho!“ Dobrý Spasitel Ježíš Kristus ukazuje nám své milostiplné Srdce, an přirovnává se k dobrému pastýři, který všeho zanechává a hledá jen ztracenou ovečku. Města i vesničky země palestinské byly svědky oně vzácné horlivosti, kterou usilovalo dobré Srdce spasiti všechny. „Vpravdě neposlal Bůh Syna svého na svět, aby soudil svět, nýbrž aby ho spasil.“ (Jan 3, 17.) „Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co bylo zahynulo!“ (Luk. 19, 10.) Dobré Srdce Ježíšovo, plno neskonaleho milosrdenství, volá k nám (Mat. 11, 28): „Pojďte ke mně všichni, kteří se lopotíte a jste obtíženi, já vás občerstvím.“

II. Dějinami celého zjevení Božího jak ve Starém, tak i v Novém zákoně táhne se jako zlatá nitka neskončené milosrdenství Boží. Tak všemohoucí milosrdenství Boží neponechalo prvních rodičů, vyhnaných z ráje, opuštěných. Bůh bděl i tu nad nimi, dokud byli mu věrnými, odpouštěl jim, když po hříchu kajícímě uznávali chybu a k Němu se vraceli. Toto veliké milosrdenství Boží velebí král David, když píše v Žalmu 102, 11: „Jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak upevnil Hospodin milosrdenství své nad těmi, kteříž se ho bojí.“ Všemohoucí Bůh projevil milosrdenství své nad Nini-

vetskými, když činili pokání; nevěrným Israelitům, kteří klaněli se na poušti zlatému teleti, odpustil, když Mojžíš se za ně přimluvil a oni litovali svého hříchu; odpustil Davidovi, králi, když těžce poklesl, ale v slzách činil pokání.

Nejvíce však ukázalo se milosrdenství Boží v Novém zákoně, když poslal Bůh jednorozeného Syna svého, aby nás od hříchu vykoupil a spasil. Jak dojemně vylíčil Syn Boží milosrdenství v krásném podobenství o marnotratném synu! Jak milostivým ukázalo se Srdce Ježíšovo ke všem hříšníkům, ke šlakem raněnému, k Maří Magdaleně, k Zacheovi, k ženě cizoložné, k Petrovi, ke kajícím lotrovi, k Pavlovi! — Několik dní před svým utrpením přišel Ježíš se svými učedníky do Jericha, a následoval ho veliký zástup lidu. V Jerichu bydlil tenkrát vrchní nad celními jménem Zacheus. Israelité nenáviděli celníků, považovali je za hříšníky a opovrhovali jimi. Vybírali totiž nejednou vyšší daně, než bylo slušno. Snad i Zacheus pochybil v tom oboru. Nicméně však měl Zacheus, když slyšel, že Ježíš blíží se k městu, velikou žádost spatřiti ho a poznati. Poněvadž pak byl malé postavy, běžel napřed, vystoupil na strom planého fíku, aby ho uviděl, až půjde okolo. Ale ještě dále a lépe, než oči muže na stromě, viděly oči milosrdného Ježíše. Již ze zdálí zamířil Spasitel ke stromu, pohleděv pak vzhůru volal: „Zachee, sestup spěšně dolů; neboť dnes musím v domě tvém zůstat!“ (Luk. 19, 5.) Zacheus přijal Spasitele s upřímnou nelíbenou radostí. Fariseové ovšem reptali, že zavítal k člověku hříšnému! Ale dobrý Spasitel, pln milosti a lásky pravil: „Dnes stalo se spasení domu tomuto; neboť i on jest syn Abrahamův. Vždyť Syn člověka přišel hledati a spasiti, co bylo zahynulo!“ (Luk. 19, 9—10) — Ve svém bolestném umučení byl dobrý Spasitel zrazen, opuštěn a zapřen od těch, které

nejvíce miloval. Zdaž nedojímá to mocně naše srdce, jak dobré Srdce Spasitelovo jim odpouští, beze vši trpkosti a nevycerpatelnou mírností jim vytýká jejich provinění?! Na Petra, který tolik lásky, věrnosti, oddanosti se nasliboval, pak ale ze strachu před děvečkou ho třikrát zapřel, polídl jen bolně. Ke zrádci Jidášovi, když polibkem vydával ho v ruce biřiců, pravil jen mírně: „Příteli, proč jsi přišel? Polibním zrazuješ Syna člověka?“ — Ba ještě v posledních okamžicích svého pozemského života ukázal své milosrdné srdce k hříšníkům, nedbaje takofka pro lásku tu ani svých bolestí a muk. Jeden z těch, kteří byli s ním ukřižováni, pravil kajně: „Pane, rozpomeň se na mne, až přijdeš do království svého!“ Milosrdný a milostivý Spasitel potěšil ho slovy: „Amen, vpravdě pravím tobě, ještě dnes budeš se mnou v ráji!“ — Vskutku, nikde ve svatých evangeliích nezjevuje se nám milosrdenství Srdce Ježíšova tak skvěle, jako tenkrát, když setká se Pán s hříšníky. Tyto nejubožší tvory, stvořené dle obrazu Božího, ale hříchem děsně zohavené, vyhledává milosrdný Spasitel a vrací jim ztracený pokoj jejich srdcí.

III. Milosrdenství Boží k hříšníkovi je často tak veliké, až se zdá, jako by hříšníka nutkalo, aby se obrátil. — Tak vypravuje jeden francouzský spisovatel: V Lyonu šel jedenkrát po ulici kněz s velebnou Svátosti k nemocnému. Dělník jakýsi, který žil v hříchích, o kostel ani nezavadil, viděl kněze, utekl s kletbou na jazyku do druhé ulice, aby nemusil žádným zevnějším znamením projevit úctu k velebné Svátosti. Ale kněz zahrnul rovněž do téže ulice. Spěchal do ulice postranní, ale i tam šel kněz za ním. Skočil do nejbližšího domu, ale podivno, kněz šel zrovna do téhož. Všechen pomaten, vstoupil dělník do nejbližších dveří, ale to právě vstoupil do světnice, v níž ležel těžce nemocný a

kněz vstupoval rovněž tam s Nejsvětějším. Nyní byl dělník konečně překonán, padl na kolena. Milosrdenství Boží následovalo ho, třeba se zdráhal, až ho konečně dostihlo. Srdce jeho bylo ohmýkčeno, vykonal životní zpověď a začal nový život! Ano, podivuhodné jsou cesty milosrdenství Božího!

Nejsvětější a nejmilosrdnější Srdce Ježíšovo, znaje naši křehkost a slabost, pamatovalo i na prostředek, kterým bychom mohli uraženou spravedlnost Boží smířiti. Prostředkem tím je svátost pokání. Kdo kajně vyznává se ze svých hříchů, tomu odpouštějí se. Ale ani těch ubohých duší, kteří nemají v posledním okamžiku svého života příležitosti přijati svaté svátosti, nezapomnělo nejsv. Srdce Ježíšovo, dalo jim v milosrdenství svém prostředek, aby mohli dosíci věčné spásy. Příklad nám to objasní.

Před mnoha lety byla v okolí Mostu nad Litavou vojenská cvičení, při nichž jeden důstojník spadl tak nešťastně s koně, že v několika minutách skončil. Mezi jeho průvodci byl také jeden poručík, muž věřící a katolík činem. Poznáv vážnost poranění, spěchal hned za raněným druhem a poslal do nejbližší osady pro kněze. Brzy však viděl, jak každý okamžik je drahý, a kněz ze vzdálené obce nebude moci zavčas se dostavit. Proto vyndal křížek, který neustále s sebou nosil, vtiskl ho umírajícímu do ruky a předříkával mu dokonalu litost. Umírající modlil se s ním a líbal vroucně kříž. Než dostavil se kněz, skončil raněný v náručí svého šlechtěného druha.

Podobné neštěstí, že ocitneme se najednou smrti líci v líci, může potkat každého z nás! Jedeme po železnici, najednou srazí se vlaky; sedíme pohodlně doma, najednou vypukne oheň, zachvátí schody, že nemůžeme se zachrániti; plavíme se parníkem, najednou vylihtne kotel do povětří; jsme ve válce, nepřátelská střela probije nám srdce a pod. Co máme tu či-

niti? Zpovídati se nemůžeme, není po ruce zpovědníka, není na to ani času. Jak máme v takových osudných chvílích si počínati, abychom zachránili nesmrtelnou duši svou? Vzbudme dokonalou lítost! Katechismus praví: Dokonalou lítostí nabýváme hned, také již před zpovědí, odpuštění hříchů; jsme však povinni v nejbližší zpovědi se z nich vyznati. Proto jsme povinni dokonalou lítost vzbuditi v nebezpečí života, zvláště když máme hřích těžký a nemůžeme se zpovídati. Lítost pak je dokonalou, když litujeme hříchů z dokonalé lásky k Bohu, protože jsme totiž Boha, nejdokonalejší a lásky nejhodnější dobro urazili. Takovou lítost měl Petr po svém zapření, takovou lítost měla Magdalena, když poznala hanebnost hříchů svého nezcizeného života. — Petr, vyšed ven, plakal hořce; litoval, že milého Mistra, který byl k němu tak laskav, dobrotví, který byl tak svatý, urazil, že jeho velikou lásku odplatil černým nevďěkem. Tuto dokonalou lítost můžeme s pomocí Boží vzbuditi, netřeba k tomu mnoho slov! Lotr na kříži jen zvolal: „Pane, vzpomeň na mne, až budeš v království Tvém!“ Publikán ve chrámě bil se jen v prsa a modlil se: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ David jen řekl k proroku Nathanovi: „Zhřešil jsem před Hospodinem!“ Tak několika upřímnými, ze srdce jdoucími slovy můžeme i my vzbuditi dokonalou lítost. — „Můj Ježíši, milosrdenství! — Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou! — Ježíši, buď mi milostiv; Ježíši, smiluj se nade mnou; Ježíši, odpusť mi hříchů! — Ježíši, Tobě žiji, Tobě umírám, Tvůj jsem v životě i ve smrti! — Ukřižovaný Pane Ježíši, smiluj se nade mnou, odpusť mi moje hříchů!“ — A jsi-li zbožný ctitel Mariánský, přidej ještě, jak se modlíš každý den: „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“ Pak dojistá bude svatá Máti s námi a vyprosí nám

u nejsvětějšího a milosrdného Srdce Ježíšova milost dokonalé lítosti a šťastného skonání!

„Jako smilovává se otec nad syny, tak smiluje se Hospodin nad těmi, kdož se ho bojí.“ (Žalm 102, 13.) „Ó, jak děsným bylo by to, kdybychom při neskončeném milosrdenství nejsv. Srdce Ježíšova měli na věky zahynouti? Proto činme za hříchů pokání, vzývejme a chvalme milosrdenství Srdce Ježíšova, jehož není počtu ani konce! Buďme však také sami milosrdnými k bližnímu svému!“ Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou! (Mat. 5, 7.) Bratrské křesťanské milosrdenství spojuje nás s Bohem a zjednává vážnost naší svatě víře. — Zajímavý toho doklad vyličuje misionář P. J. Wehinger ve svém spisku: „Tři léta mezi malomocnými“. Jednoho dne šel P. Martin kterýmsi městem v Zadní Indii navštívit nemocné. Upozornil ho někdo, že v jednom domě je též malomocný, velmi bídny, ode všech opuštěný. P. Martin hledal dům a naleznuv podívil se nemálo jeho velikosti a nádherné ozdobě. Již se domníval, že se zmýlil, neboť z domu ozýval se veselý zpěv a zněla hudba. Když se přiblížil k ozdobné besídce před domem, viděl tu na slámě ležeti ubožáka, živý to obraz bídny. Prosil o hrst rýže a hlt vody, neboť již po 30 hodin neměl ničeho v ústech. A kdo byl ten ubožák? Byl to otec těch dětí, které právě nahoře se bavily. Žádné z nich se na otce ani nepodívalo, tím méně přišlo jim na mysl, by mu někdo z nich rány obvázal, něco k jídlu podal anebo slovíčkem ho potěšil. Pohanské ditky nechaly vlastního otce ležeti v bolestech, kněz katolický, člověk zcela cizí, jej ošetřoval co nejlaskavěji a byl šťasten, když mohl mu ještě téhož dne v ústavě pro malomocné místo připravit. „Kdo jsi?“ tázal se ubožák, „že mne tak laskavě ošetřuješ, mne člověka úplně cizího, zatím co vlastní děti byly by

mne nechaly bídou a hladem zahynouti?“ — P. Martin odpověděl: „Činím jen, co mi káže moje náboženství a doufám, že se za to dostanu do nebe!“ — „Ó, nauč i mne náboženství tomu!“ zvolal nemocný. „Pomoz mi do nebe!“ Čeho nebyla schopna nejužší láska přirozená, jež vládnouti má mezi dětmi a otcem, to dovedlo srdce, v němž plála láska Božského Srdce Páně! Křesťanské milosrdenství naučí nás tak mnohou vonnou růžičku sebrati na ostrém trní každodenního života a ji obětovati nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Buďme milosrdnými k bratřím svým, pak jednou dojdeme také sami milosrdenství. Milosrdenství zjedná

nám také požehnanou památku! Až budou naše kosti v hrobě hnit, pak budou u rovu našeho klečeti vděčná srdce a u trůnu Srdce nejmilosrdnější nám milosrdenství vyprošovati. Nezištné milosrdenství spojí nás nejúčinněji s nejmilosrdnějším Srdcem Ježíšovým, jež bude naší pomocí v každé nouzi. A při soudu posledním řekne nám Ježíš (Mat. 25, 34—40): „Amen, pravím vám, pokud jste co učinili jednomu z bratří těchto nejmenších, mně jste to učinili. Pojdte, požehnání Otce mého, vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa!“ Msgr. R. Z.

Anna Maria :

Svatá doba vánoční.

Svatá doba vánoční k nám
přichvátala po roce,
každé srdce v roztočení
volá k sobě vánoce.

Svatá doba vánoc milých,
vítej v každé rodině,
Štědrý večer by oslavit
mohli v šťastné hodině.

Svatá doba vánoc bílých,
zavítej i v domov náš,
bychom šťastni u jesliček
modlili se Otčenáš.

Svatá doba vánoc bílých,
těšíme se na tě již,
neboť Boží Jezulátko
lidem bude zase blíž!

M. Tesařova :

Vítán buď!

Vítán buď, Ježíšku, Dělatko Boží,
s nebe jsi sestoupil v pozemský lán,
vzal na se náhradou chudoby hloží,
sluhou všech učiněn andělů Pán!

Vítán buď, Ježíšku, Hošíčku zlatý,
zlata máš čistého plničky klín,
lásku svou rozdáváš v paláce, chaty,
přehne z nich bolesti mrazivý stín!

Vítán buď, Ježíšku, nebeský Kvítku,
panenská zahrada byla Tvá slast,
neseš nám pokoje zelenou snítku,
ze světa zapudíš pekelnou zášť!

Vítán buď, Ježíšku, Beránku tichý,
v duchu zím nad Tebou krvavý kříž,
smírou jsi Oběti za světa hříchy,
v loktech své Matičky pokojně spíš!

Vítán buď, Ježíšku, Božský náš Králi,
dlaň Tvoje maličká požehnej nám,
srdce svá chudička jsme Tobě dali,
království lásky své vyvol si tam!

Sv. tři králové.

M. T.:

Sv. tři králové u jesliček.

Dnes u Tvých jesli, milý Ježíšku,
viz krále z dálných končin východu,
jim hvězda věští o Tvém příchodu,
zří Dítě chudé, chudou Matičku.

Ti dary nesou Tobě bohaté,
zříš myrhu, kadidlo i zlata lesk,
ač nezáří jim Božství Tvého blesk,
přece koří se Ti v mysli dojaté.

A zlato nesou Králi od věků
a myrhu zase Synu-člověku.
a kadidlem chť Bohu vzdáti čest,

Těž my ti chceme s nimi dary nést,
vem zlato lásky, myrhu odříkání
a kadidlem se Bohu duše klaní.

Čemu učíme se ve škole Srdce Páně? Pohrdati věcmi pozemskými.

Napsal P. Jindřich Ramière, T. J.

Gandete, quoniam merces vestra copiosa est in coelis.

Radujte se, neb odplata vaše hojná jest v nebesích. Mat. V. 12.

I.

Pravým služebníkům nejsvětějšího Srdce nepostačí oceňovat správné důstojnost, již byli přiděni, když stali se údy Ježíše Krista a přijatými syny Otce nebeského, důstojnost ta musí se dovršiti důstojností stejně božskou — totiž věčnou slávou. Proto toto dvě nesmí u křesťanů býti odloučeno. Jest skutečně mezi těmito oběma nadpřirozenými výsadami velký rozdíl: důstojnosti křesťanské dostalo se nám bez všelikého úsilí, ale věčného cíle svého nedosáhneme bez vlastní spolupráce. Milost, jak samo jméno na to poukazuje, jest darem darmo daným; sláva však je korunou. Milost byla v nás rozlita dříve, než jsme si ji mohli zasloužit; ale nebeská sláva bude naší odměnou pouze v míře našich zásluh.

Zřejmo tedy, že nemožno si ji zasloužit, leč pokud o ni usilujeme. Jsou tedy všichni křesťané zavázáni, pracovat na uskutečnění svého věčného určení a dobrovolně nepromarniti nic z oné nesmírné slávy, kterou Bůh na věčnosti jim připravil.

Bohužel však tuto božskou a závaznou ctižádost chápe jen malá hrstka.

Většina zná pouze její pekelnou imitaci, onu žízeň po velkostech pozemských, jež pudí otroky satanovy ke všem podlostem, a v této honbě za marnou slávou olupuje je o statky nejvzácnější: o duševní klid, o čest, jmění, zdraví i svědomí.

Proti této pošelilé ctižádosti chtějí křesťané bojovati pouhou skromností;

miní, že učiní dosti, když proniknutí svou křesťanskou důstojností spokojí se s nízkým posavením, byť i druzí nad ně se vyšinuli. Ale to není dojista všecko, čeho Kristus se dožaduje. Schvaluje ovšem, když i vědomí své vlastní bídý uznávají se za nehodný vážnosti a úcty, ale žádá nad to, by pohrdali slávou lidskou, jež nikdy není s to, by ukojila touhu lidského srdce. Otvírá se křesťanům pohled jiný, zcela jinak hodný naší pozornosti. Vidít vysoko v nebi trůn ještě prázdný, na nějž Ježíš Kristus ukazuje řka: „Viz, jaké místo připravil ti od věčnosti Otec nebeský! Tu korunu, ozdobenou démanty Mé vlastní koruny, chci ti sám na hlavu vstavit. Ty božské rozkoše, jichž požívám, budou brzy i tvým údělem — s jedinou jen podmínkou: že budeš hleděti pochopit své povolání a nepřipravíš se o slávu, jejíž dosažení jest tak snadné. Slibil jsem ti ji, ale na tobě závisí uskutečnění Mého zaslíbení: „Kdo zvlézt, tomu dám seděti s tebou na trůně Svém!“ (Zj. III. 21.) „Vy jste vytrvali se Mnou v Mých pokušeních, a Já odkazuji vám království, abyste jedli a pili za stolem Mým o království Mém!“ (Luk. XXII. 28—30.)

Stačí po několik minut rozjímatí tato zaslíbení, abychom pochopili, jakou ctižádost má Srdce Ježíšovo s hledem ke každému z nás a jaká má býti ctižádost těch, kdo touží po spojení co nejúžším s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým.

II.

Kdo vytuší, jakou ctižádost má nejsv. Srdce Ježíšovo s hledem ke každému z nás? Ono samojedine zná

její výši. Pochopíme ji, když uvážíme, jakou cenou splácel za nás Otci nebeskému.

Cenou tou jest Jeho krev, cena to nekonečná, neboť i nejmenší její částka převyšuje cenu všech pozemských statků. A Kristus vytil ji všecku za každého z nás. Otec přijav ten výkup, zavázal se, že rovnovážně splatí za to nebeskou slávou. Kdo mohl by tedy pochybovat o její nesmírnosti? Kdy utvoříme si o ni ponětí dosti vysoké? Osmělíme se ještě tvrdit, že po tolika obětech svolí božský Spasitel, aby zůstala neplodnou? Připustíme, že jest Mu lhostejno, plýtváme-li poklady, jež Mu tolik stály? Jak potupnou by byla podobná nedůslednost!

Jiný důkaz ctižádosti božského Srdce s hledem k nám najdeme ve spojení, ve které ráčí s námi vcházeti. Připomeňme si ono učení, k němuž často musíme se ještě vrátiti, poněvadž jest základem našich povinností a nadějí, totiž učení o našem přivtělení k Synu Božimu.

Jsmo-li, jak sv. Pavel často opakuje, údy této božské Hlavy, nemůžeme odloučiti vlastní slávu od Jeho slávy. Jako každé živé tělo vyznačuje se jednotou života, musí nezbytně míti též jednotu slávy, krásy a blahobytu. Co zvyšuje krásu jediného údu, zvyšuje krásu celého těla; a jako sláva hlavy jest slávou údu, tak i sláva údu jest slávou hlavy. Neřekl-li to již sám božský Spasitel v oné modlitbě po poslední večeři, v které tak věrně se zrcadli nejhlubší city Jeho Srdce? „*A Já dal jsem jim slávu, kterou jsi Mi dal, aby byli jedno, jakož i My jedno jsme.*“ (J. XVII. 22.)

Jak by řekl: „Jako se Svou přirozeností dal jsi Mu i její nekonečnou slávu, tak i Já přioděv se lidskou přirozeností, přidružil jsem ji ke tvému božství a Svou slávu spojil nerozlučně se slávou jejích.“ „*Ano, Otče,*“ praví ještě, „*oše, co jest Mé, jest Tvoje, a Já jsem v nich oslaven.*“

III.

Nic není proto jistějšího: Ježíš žádá si naší slávy, jako si žádá Svě vlastní. Tento cit není v Jeho Srdci odloučen od horlivosti, kterou plane pro slávu Svého Otce. Sám vyznává to, když praví: „*Nehledám slávy Svě.*...“ (Jan VIII. 50.) Nehledá ji, jak to činí ctižádostiví tohoto světa, na úkor slávy Boží. Nestaví protikladně těchto dvou zájmů, ale z lásky k Otci jako z lásky k Sobě chce dosíci oné nesmírné slávy, kterou Bůh Mu určil. Samoláska, jež u lidí je nepřítelkyní lásky a pokání je, by žádali si svého vlastního neštěstí, jest v Srdci Bohočlověka plodem nejčistší lásky, jež Ho nutí, by Svě blaho hledal jediné v dobrolibezné vůli Boží.

Nuže od chvíle, kdy učinil nás Svými údy, vztahuje i na nás onu lásku, kterou Sebe miluje. Jako k zachování tělesného života stačí jíti za instinktem sebezáchovy, tak i Bůhčlověk miluje Svou církev, Svě mystické tělo a touží po blahu a vzrůstu všech jejích údu moci oné božské sebe-lásky a ctižádosti, již miluje Boha a hledá slávu Svou ve slávě Boží. Příměr ten máme od svatého Pavla: „*Nikdo nemá v nenávisti svého těla, ale naopak živí je a pečuje o ně: tak i Ježíš Kristus miluje Církev Svou a pečuje o ni, poněvadž vidí v nás tělo ze Svého těla.*“ (Ef. VI. 29—30.)

IV.

A jaké slávy a blaženosti žádá božská Hlava pro Svoje údy? Kristus Pán nám to již pověděl: ona blaženost — toť Jeho vlastní blaženost, ona sláva — toť účast na Jeho vlastní slávě.

Zda neslibil učedníkům Svým, že zvítězí-li, posadí je na Svém trůně, že nasytí je pokrmy Svě vlastní tabule? Varujme se, viděti v těchto slovech pouze skvělé básnické obrazy a přiměry! Skvělé obrazy znázorňují skutečnost ještě skvělejší. Trůn Ježíše Krista jest obrazem Jeho slávy, po-

krmy božské tabule jsou symbolem božských rozkoší, jichž požívá Jeho nejsvětější Srdce. Vizme tedy, co nám slibuje, a co má být předmětem naší svaté ctižádosti: sláva a blaženost podobné těm — ne sice co do intensity, ale povahy — jichž požívá sám Boho-člověk.

A jak by mohlo být jinak, když nebeská sláva jest dovršením božského života, jehož principem jest milost Boží, onoho života, jenž v křesťanu jest emanací života Ježíše Krista. A poněvadž milost Boží, již v náčrtku účastníme se božského života, jest téže přirozenosti — a jak učí Suarez — i téhož druhu jako milost v Ježíši Kristu, rovněž věčná blaženost, již tato účast bude dovršena, nemůže být jiné povahy.

V.

Rozdíl tkví skutečně pouze ve stupni. Božství Spasitele uděluje se Jeho člověčenství, jak ve slávě tak i v milosti, bez žádné jiné míry než té, která nezbytně souvisí s omezenou schopností bytosti stvořené; nám však nemůže se dostati tohoto dvojího daru leč v míře našeho spojení s nejsv. Srdcem Ježíšovým; v nás jako v Ježíši Kristu musí blaženost nebeská vyplývat z jasného zírání na božskou krásu, z nadpřirozené lásky k Boží dobrotě. Náš rozum, podobně jak rozum Ježíše Krista, jest určen viděti Boha tváří v tvář a zírati Naň v Jeho vlastním světle; naše srdce, rovněž jak srdce Kristovo, má milovat Ho Jeho vlastní láskou; a poněvadž blaženost není nic jiného než láska požívající předmět milovaný, naše blaženost, právě tak jako blaženost Ježíše Krista, bude účastí na blaženosti samého Boha.

Rozumějme dobře: ta blaženost pravdivě a přesně božská jest naším společným určením — a kromě toho nelze se nic jiného nadíti než pekelných muk. Není tedy žádnou výsa-

dou, kterou libovolně možno přijati neb zavrhnout, ale jest to povolání stejně závazné jako slavné, stejně přísně uložené jako daro dané. Bohové neb zavrženci, spoludědici Kristovi neb otroci knížete temnoty — toť jediná volba nám zůstavená. Nechceme-li klesnouti u věčnou propast, musíme svou ctižádost povznést až k onomu vznešenému trůnu, jež Srdce Boží nám v nebi připravilo.

VI.

Již dříve jsme řekli, že blaženost křesťana, jakkoli svým předmětem nesmírná, musí přece míti své meze. Všichni jsme povoláni Boha požívat, a tedy požívat nekonečnost; ale nebudeme Ho požívat měrou stejnou. „*Hvězda liší se jasností od hvězdy,*“ poučuje nás sv. Pavel, mluvě o hvězdách duchovního nebe (I. Kor. XV. 41); a když Spasitel slibuje, že zasedneme u Jeho stolu, připomíná ještě, že *v domě Otce Jeho jest přibýtků mnoho.*“ (Jan XIV. 2.)

Jako zde na zemi duše nemají stejné míry milosti Boží, tak v nebi nebudou všechny požívatí téhož stupně slávy. Ale proto snad měli bychom omeziti svou ctižádost a usnouti ve zbabělé průměrnosti? Nikoli; neboť vědomí, jaká sláva určena je každému z nás, bude nejmocnější vzpruhou naší neutečnosti a nedbalosti. Nelze sice přesně vyměřiti blaženost nám slíbenou; ale máme jistá znamení, podle nichž možno vymeziti ji dosti přesně.

Předně víme, že od chvíle, kdy začali jsme užívatí rozumu a svobody, mohli jsme získati tolik stupňů slávy, kolik jsme vykonali svobodných konů. Neboť Duch svatý, jenž na křtu svatém usídlil se v naší duši, neustále rozlévá v ní milost, již naše skutky mohou zasloužit si věčnou blaženost. Podmínky k získání zásluh nejsou nijak těžké; stačí, by nebyly v odporu se zákonem Božím a byly oživeny aspoň habituálním úmyslem Jemu se zalíbiti.

Více není potřeba, aby každý z našich svobodných konů získal stupeň nebeské slávy, t. j. stupeň požívání Boha. A k vykonání takého svobodného a proto i záslužného konu, kolik času je zapotřebí?

Stačí minuta, ano i vteřina. Tedy počtem minut a vteřin našeho rozumného života řídí se počet věčných pokladů, k nimž Bůh nám otevřel přístup.

VII.

Ale více ještě: ne pouze jediný stupeň slávy může získati každý z našich svobodných konů; nabývat kromě toho ještě více neb méně zásluh podle dokonalosti, s jakou byl učiněn.

Z dvou osob, konajících touž modlitbu, udělujících touž almužnu, odávajících se témuž umrtvení, může jedna zasloužiti si desetkrát více než druhá, je-li její úmysl čistší, láska intenzivnější a spolupůsobení s milostí Boží věrnější.

Je-li v naší moci odporovati vnuknutí Božímu, jest v naší moci i jen částečně mu vyhovět. Ale pracujeme-li s celou energií milosti předcházející, má — jak učí theologové — věrnost ta dvojitý účinek: dodává našemu konu větší zásluhy a rozmnožuje sílu nadpřirozeného zvyku, čímž uschopňuje nás k rozmnožení zásluh všech následných konů. Jaké to tedy nesčíslné množství stupňů slávy, jichž může si získat i ten nejméně omilostněný křesťan, a o něž se oloupí i duše nejvíce omilostněná, neodpovídá-li jejich velkodušnost štěrnosti Boží.

Bohužel však, zda mnoho jest těch, kteří s celou energií odpovídají vnitřním popudům Ducha Božího.

VIII.

Hle, toť předmět vážného zpytování svědomí, na něž většina křesťanů sotva kdy pomyslí. Zpytují chyby, kterých se dopustili, ale příliš často zapomínají přihlídnout, jaké nesmírné ztráty způsobili sami sobě.

A přece jejich následek bývá osudnější než těžkých chyb. Tyto jednou dokonale smyty lítostí neb odpuštěním, nezůstávají stopy v duši a nepřipraví ji ani o částečku věčného dědictví, zatím kdy nedbalý křesťan po celou věčnost bude zbaven slávy, kterou promarnil. A kdo vytyší tu škodu v celém jejím rozsahu?

K jakému hroznému souhrnu docházíme, sečteme-li oba právě podané druhy ztrát? První, vyplývající z promarněných hodin, dní, snad i let, a druhou, zaviněnou vlastní nedbalostí, pro niž většina našich dobrých skutků zůstává bez zásluhy? Jak trpce bude duše želeť své zaslepenosti, až porovná nesmírné poklady, jichž mohla nabýti s hrstkou toho, o čem skutečně má? A pomyslíme-li ještě, že každá z těchto zásluh, i každý ji odpovídající stupeň slávy nekonečně převyšuje všechny poklady světa, pak pochopíme snadno, jak oprávněna jest božská žádost, kterou chtěli bychom roznititi ve všech srdcích.

IX.

Abychom uchránili se těchto ztrát a rozmnožili své zásluhy, musíme toužit po věčných dobrech s týmž zápallem, s jakým lid pachtí se po pomíjejících statcích tohoto světa. Ježíš Kristus rozesel Své zásluhy po celé cestě, jež vede k nebi; stačí jen ruku natáhnout a již nasbíráme drahokamy, jež zaskvěti se mají v naší koruně; my však z pouhé nedbalosti až příliš často po nich šlapeme, a tak, ač nijak neulehčíme svému břemeni, ztrácíme většinu oné božské mzdy, již vyhradil nám náš Spasitel.

Ne tak jednají ti, kdo věrně slouží nejsvětějšímu Srdci. Ve spojení s Jeho city touží plně uskutečniti záměry Jeho lásky, a proto nespouštějí se zřetele koruny, jež vznáší se nad jejich hlavou, a nikdy se neodhodlají promarniti z ní být i jen jediný drahokam. Pro ně pozemské statky na-

bývají ceny jen svým vztahem k pokladům věcným. Putují světem bez ohledu na hanu neb chválu, a tvorstvo jest jim jen nástrojem k dosažení věcného dědictví.

Příběh.

„Oznámeno mi,“ píše jistá představená, „že bývalá učitelka naší farnosti nebezpečně se roznemohla, ale o svatých svátostech nechce ani slyšet nemůže prý odpustiti panu faráři, že zdejší školu odevzdal péči Milosrdných sester, které prý jí odloudily všechny dosavadní její žákyně.“

„Zašla jsem k ní, ale zastala ji neoblomnou; stále mi opakovala, že ji nemožno odpustit. Vidouc, že všechno úsilí by bylo marné, odešla jsem, ale hned odpoledne přinesla jsem ji obra-

zek nejsv. Srdce. Zavěsila jsem jej nad jejím lůžkem řkouc, že vykonám za ni devítník k Srdci Páně; dodala jsem, že by dobře učinila, kdyby jej se mnou vykonala; slíbila mi to. Nazítří opět jsem ji navštívila; byla úplně změněna; vidouc mne vcházet volala: „Co jste to učinila? Hledte, nejen že se chci zpovídat, ale nad to nechci se nikomu jinému zpovídat než našemu panu faráři; chci mu tím ukázat, že mu úplně odpouštím.“

„Ihned spěchala jsem na faru.

Pan farář se bránil: „Nadarmo bych k ní chodil. Nechce mne ani vidět.“ Ale když jsem ho ujistila, že obrázek Srdce Páně změnil ji úplně, svolil. Nemocná vřidně ho přijala, zbožně se vyzpovídala a přijala svaté svátosti. Za několik dní blaženě zemřela.

Anna Maria:

Vánoční.

Přišly opět vánoce k nám,
přišly v plném poskoce,
na koledu přichystáme
oříšky i ovoce.

Přichystáme čisté srdce
Jezulátku milému,
zazpíváme u jesliček
pacholátku malému.

Vítej, vítej, Jezulátko,
mezi námi na zemi,
přijmi srdce naše vřelé
s modlitbami se všemi.

Přišly opět vánoce k nám,
všude radost, štěstí, ples,
o půl noci s nebes výše
Kristus Pán se na zem snes'!

* Drobné články z života katolického. *

„Důstojný pane faráři, rače si jen pomyslit,“ tak oslovil starý kostelník duchovního správce.

„Nu, co se stalo, můj drahý?“

„Co se stalo... Nechtěl jsem to s počátku říci. Vlastně to nestojí ani za řeč. Ale přece, rače si pomyslit: dnes již po páté nalezám na oltáři drobtý...“

„Drobtý?“

„Ano, právě chlebové drobtý... A nejhorší jest, že nemohu darebákovi

přijíti na stopu. A přece včera cíhal jsem ukryt na kazatelně po celé dvě hodiny. Až mne kosti bolí...“

„Tedy, můj drahý, jest dnes řada na mně. Máme právě půl čtvrté. Budu na stráži...“

„Děkuji, velebný pane! A budete-li potřebovat pomoci, rače jen zavolat. Budu v sakristii. Okamžitě přiběhnu s holí...“

Pan farář vzav židli, vešel do kostela a usedl něco stranou za oltářem, ukryt

za vysokými svícny a květinami. Odtud zrak jeho mohl dobře přelétnouti všechny kouty prázdného kostela. „Musíme tomu přijíti na kloub... Drobty na podlaze by mne nedivily, ale na oltáři! To dojistá nějaký tulák nenašel vhodnějšího místa, kde by pojídal svůj vyzebraný chléb. Ministranti? Ne, žádný z nich, ani ten dovádívý Ondřej, nedovolil by si cos podobného...“

Náhly proud světla ozářil pozadí kostela. Kdosi vešel. Snad tulák? Ne, toť malý klouček. Kněz vidí, jak natahuje ruku ke kropence, ale nemůže dosáhnout... Drobné krůčky ozývají se prázdným kostelem. Hle, již je před oltářem. Aj, toť Marcel, benjamínek z žáčků hodin náboženských. Není mu ještě ani pět let.

Při pohledu na malého človíčka, jenž přichází tak pěkně vykonat svou pobožnost, zapomněl kněz na svou hlídku a již chce vstát, by dítě polídl a dal mu kornoutek drobných bonbonů, jež děti mají tak rády.

„Ale, co to? Nemožno! To ještě scházelo! Tedy to on!“

Právě, když chtěl vyjít ze svého úkrytu, spatřil kněz, jak Marcel vytahuje pod hluzkou krajíc chleba, vchází do kněžiště, stoupá bez nejmenší ostýchavosti po stupních oltářních, potom — rozluštění hádanky — klade svůj krajíc na oltář a postrkuje ho vši silou dále ke svatostánku, volaje při tom: „Ježíšku, ještě nemůžeš přijíti do mého srdce, ale zatím požehnej mé svačině!“

Potom bílá dětská ručka bere s oltáře opět svůj krajíc chleba a Marcel odchází tak, jak přišel.

Kněz ovšem ho nechal odejít; ale ještě téhož večera zašel si k rodičům Marcelovým.

Starý kostelník již nikdy nenašel drobcečku na oltáři. Ale až v příští neděli budou dívky první přistupovati ke stolu Páně, objeví se mezi nimi i

maličký hošík, na nějž slečna katechetka dosud nepomyslíla. B. M.

*

Z korespondence sv. Františka Saleského ke dni Zjevení Páně.

Drahá dcero! Náš Spasitel Vás miluje něžně. Nedává-li Vám pocititi libeznost své lásky, činí to pouze proto, by Vás učinil pokornější a ve vlastních očích opovrženější. Ale právě proto utíkejte se s tím větší důvěrou k jeho dobrotě, zvláště v této době, kdy vidíme ho jako malé Dítko spočívati v jeslíčkách. Neboť, ó můj Bože, proč chtěl se státí libezným robátkem, ne-li, aby nás povzbudil, něžně Ho milovat a láskyplně v něho důvěřovat? Zůstaňte tedy u jeho jeslíček v této svaté době! Milujete-li bohatství, najdete tam zlato, které zůstavili svatí králové; milujete-li dým světské slávy, najdete tam kadidlo; milujete-li, co smyslům lahodí, ucítíte vůni myrrhy, již proniknuta celá stáj. Buďte bohatá láskou ke drahému Jezulátku, úctyhodná důvěrným s ním obcováním v modlitbě a v rozjímání, rozkošná libezností svatých vnuknutí a touhou zcela mu náležet.

Ty malé Vaše hněvy přejdou; a nepřejdou-li, pomohou Vám cvičit se v trpělivosti a v umrtvení. A poněvadž bez výhrady chcete Bohu náležet, nezapte se uprostřed vypráhlosti a s důvěrou spočíte v náručí neskončeného milosrdenství Božího. Zachvátí-li vás obavy, vězte, že to pouze nepřítel, jenž chce Vás znepokojit a Vám ztrpčit cestu svaté pobožnosti. Tu třeba posílit své srdce pevným rozhodnutím, že věrně vytrváte v dobrém předsevzetí, že chcete milovati více drsnou službu Boží než příjemnosti ve službě světa, a že nikdy neopustíte svého chotě. Strážte se zanechatí modlitby, neboť pak stala byste se pouhou hračkou v ruce nepřítele. Čekejte, až Pán promluví, promluví Vám slova pokoje a útěchy; pak poznáte, že dobře těžila jste ze svého utrpení, a jak pro-

spěla Vám Vaše trpělivost. Chlubte se, že náležíte Bohu, že chcete mu věrně sloužit...“

*

Nový benediktinský klášter v Anglii.

V průběhu jediného roku postaviti kostel, jest skutečně něco velmi krásného. Ale neméně krásné jest pracovati trpělivě po dlouhá léta na vystavění domu Božího. Po padesáti letech vytrvalé práce podařilo se francouzským benediktinům obnoviti v Anglii starobylé opatství Buokfastské, jež od časů reformy leželo ve zříceninách. Vypuzení mnichové s neúmornou pílí obnovili svůj klášter, jak roj všecek

vypleněný úl. Sami protestanté nemohou se zdržet obdivu. Pius XI. svěřil vysvěcení nového útulku Božího kardinálovi Bourneovi.

Mnichové po celé věky uskutečňují pravý komunismus a zásady pravé společenské vzájemné pomoci; proto mohou se vykázati zdárným dokončením velikých děl. Kdyby na nich záviselo rozluštění nynější krise hospodářské, záhy dočkali bychom se obdivuhodných výsledků. Tajemství jejich záleží v tom, že žijí na zemi, jak by na ní nežili, se zrakem upřeným na otčinu nebeskou. Tací lidé neznají všedního spěchu a netrpělivosti, poněvadž pracují pro věčnost.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pokoj Kristův v říši Kristově na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Všude zjednávat pokoj Kristův.

Úmysl v únoru 1933: **Za vládce národů.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, ÚNOR 1933.

ČÍSLO 2.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Za vládce národů.

Hlavní úmysl.

Každý národ sestává z rodin téhož původu a téže řeči. Jako v rodině hlavní osobou je otec rodiny, tak i národ, jako jedna velká rodina, má svého představeného jako otce, jako hlavu, která ovládá celek, totiž rodiny téhož národa. Tato hlava ať korunovaná, ať bez koruny, ovládá celý národ ve všech věcech kulturních, časných i duchovních. Má moc dávat zákony a bdíti nad těmi zákony, aby od poddaných občanů plněny byly. Do života každého národa zasahuje a má právo zasahovati církev sv., hlavně v tom, co se týká duchovního života, náboženství, kultury a mravnosti, tak že poddaní svého vládce ctí a poslouchají, vládce pak má hájiti bezpečnost svých poddaných. Církev a vláda mají si navzájem pomáhati v dosažení dobra časného i duchovního. Církev vede své věřící k poslušnosti, k zachovávaní zákonů a stát opět zabezpečuje ochranu a jistotu osob a majetku svých poddaných. K poslušnosti oproti vládci napomíná Kristus Pán, jeho apoštolé hlavně sv. Petr, sv. Pavel a vláda i mají opět pečovati o blaho a mír svých poddaných. Děje se tak? Pochybujeme; aspoň u mnohých národů

se této povinnosti nedbá. Kdo je toho vinen? Zlý duch, který jak lid, tak i vladaře ponouká ke zlému. Lid bývá štván nesvědčitými lidmi a vladaři se zase dávají strhnout k nespravedlnostem, jak vidíme ve Španělsku, v Mexiku, na Rusi. Ve mnohých zemích vypuklo i pronásledování křesťanů. Vidět z toho, že celý boj se obrátil proti Církvi sv. Mládež a lid vůbec odeizuje se Církvi sv.; víra sv. mizí víc a více a s ní všechna mravnost a spokojenost. Školy beznáboženské, manželství znesvěcené atd. Proto domáhejme se našich práv všemi zákonnými prostředky a hlavně modlitbou za vladaře národů. Dle přání sv. Otce Pia XI. mají členové Apoštolátu modlitby v tomto měsíci modlit se za vladaře jednotlivých zemí. Každý z nás, kdo má otevřené oči, vidí, jaký význam má tento úmysl, modlit se za vládce národů. Péče o slabé, ochrana rodiny, výchova mládeže, ochrana mravnosti a náboženství, o to vše mají pečovat státní vladaři. V jejich moci jest, aby své povinnosti plnili. Víme také, kde vládcové se nestarají o své poddané, jaké zmatky povstávají, kolika neštěstí jsou příčinou. Nespokojenost

na všech stranách; krise náboženská a hospodářská čím dále bouří myslí lidu; zaviněná i nezaviněná nezaměstnanost šíří se po celém světě a hrozí bouří velikou. Ve mnohém i vládař pomoci nemohou. Proti takovému údálostem jsou i mocní panovníci slabí. Zde nepomůže nikdo, leč Bůh sám! Nejsou nynější údálosti

metly Boží, aby ztrestaly pýchu lidskou a různé lidi nepravosti? Nemohouce mnohé neštěstí odvrátiti, svěřme vše nejsv. Srdci Ježíšovu, které tolik nás milovalo a miluje dosud, aby vše, co nás tíží obrátilo se k dobremu. Na ten úmysl konejme své modlitby, obětuje sv. přijímání a všechny dobré skutky.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

Ú v o d.

Ve „Škole Božského Srdce Páně“, ročník 1897, 1898, 1899 a 1900, uveřejnil jsem I. díl Velepísně, 105 znělek se zpěvem úvodním a závěrečným na verše prvních 5 kapitol Velepísně Šalomounovy, v níž se básnicky líčí láska obapolná mezi Božským ženichem a jeho snoubenkou, Církví svatou a každou věrnou duší. Poněvadž ten cyklus zdál se mi stále neúplným, odhodlal jsem se, ač dosti pozdě, i poslední 3 kapitoly Velepísně zpracovati a dilo to dokončiti. Necht' rozníti v čtenářích Školy lásku k Pánu Ježíši!

Spisovatel.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

Díl druhý, píseň první.

Jarolím St. Pavlík.

Dilectus meus descendit in hortum suum ad areolam aromatum, ut pascatur in hortis et lilia colligat. — Milý můj sestoupil do zahrady své k záhonku vonného koření, aby pásel se v zahradách a sbíral lilie. (Cant. 6, 1.)

Milenec můj vešel do zahrady, záhonek kde kvete liliji; rád si jimi hlavu ovíjí, obveselují ho jejich vnady.

Celá zahrada tak jimi voní jako nejvzácnější koření; nad každou je on pln nadšení, andělům svým vyprávěje o ní.

Každý klášter je tou zahradou, zbožných panen krásnou osadou; čistoty je zdobí ruměnec.

Odtud vůně ctností vychází; tam jak v lilích se prochází zasvěcených nevěst milenec.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

Díl druhý, píseň druhá.

Jarolím St. Pavlík.

Dilectus meus mihi, et ego illi, qui pascitur inter lilia. — Milý můj náleží mně, a já jemu, jenž se pase mezi lillemi. (Cant. 6, 2.)

Ježíši, tys můj, a já jsem tvoje; do smrti ti věrnou zůstanu! Srdce mého když ty ve stanu přebýváš, ó jaké blaha zdroje!

Kdo cos krásnějšího shlednout můž' v libých sadech blaženého nebe, jak tam pěje doprovází tebe panen svatých liliová druž!

Věnc z lilí jak rozpjatý před oltářem, na němž v stánku trůníš mezi nevinnými děvčaty.

S jakou radostí se na nich sluníš! Dej, bych převlečena za anděla v nebi jednou provázet tě směla.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Láska k pravdě a k pravdomluvnosti ukazuje na jinou neméně významnou vlastnost božského Srdce: na jeho rozhodnost, obětavost, sílu, statečnost, na hlubinu statečnosti, sahající až k hrdinství.

Od doby, co se začala šířit náboženská vlačnost, snažili se nevěrci setřít s Pána Ježíše všecku sílu, pevnost. Popisovali ho jako muže slabého, muže bez vůle, jenž by se dobře hodil za zakladatele nějakého zženštilého, citlivůstkářského náboženství.

Proti tomu se však rázně ohražují sv. evangelisté; vidí ve zjevu Ježíšově, v jeho Srdci, uskutečnění síly, rozhodnosti, moci, pevnosti.

Sv. Matouš na př. uvádí kázání na hoře a pokračuje: „Když dokončil Ježíš řeči tyto, užasli zástupové nad jeho učením, neboť učil je jako moc maje a ne jako zákoníci jejich a fariseové.“ (Mat. 7, 28. 29.) Řeči zákoníků jednajících často o malichernostech zanechaly posluchače chladné, lhostejné, protože si vzájemně odporovaly a budily pochybnosti. Slova, která vycházela ze Srdce Páně, jimi pohnula a srdce jejich pronikla. Užasli nad tím, jak jistě, srozumitelně tak vznešené věci vykládal. Ještě nikdy něco podobného neslyšeli. Divili se mu proto, že mluvil jako moc maje, t. j. jako prorok od Boha poslaný. Poznali, že jenom ten může býti Bohem poslán, kdo mluví s takovou důstojností, vážností a moci jako Pán Ježíš. S podobnou vážností, rozhodností, pevností vystupoval i jindy, buď když oboeval s lidmi, neb konal zázraky, neb musil odpovídati fariseům na jejich úklady. Když ochrnulý byl uzdraven a odešel do domu svého praví sv. Matouš: „Uzřevše pak to zástupové, báli se a velebili Boha, který dal takovou moc lidem.“ (Mat. 9, 8.) Každý člověk se lekne, je-li svědkem

věci, jež toliko Bůh může vykonal. Tato bázeň u zástupu byla spojena s vážností, s úctou před Kristem Pánem.

Když učil jedné soboty v Kafarnaum — praví sv. Lukáš — žasli nad jeho učením, neboť řeč jeho byla mocná. (4, 32.) Výraz jeho obličej, držení těla, pohyby rukou, přesvědčení, s jakým mluvil, podrobovalo mu mysli i srdce posluchačů.

Jindy zase, když uzdravil shrbenou ženu v sobotu a pokáral představeného synagogy, jenž se nad tím hršil: všecken lid radoval se ze všech skutků, které se slavně dály od něho. (Luk. 13, 17.) Všechno činil slavně, t. j. s důstojností a moci, jaká mu příslušela jako Synu Božímu. Proto, když po svém zmrtvýchvstání se zjevil dvěma učeníkům, jdoucím do Emaus a tázal se jich: „Které jsou to řeči, jež spolu vedete a jste smutni?“ Odpověděli: „O Ježíši Nazaretském, jenž byl prorokem mocným v činu i v slově před Bohem a přede vším lidem.“ (Luk. 24, 19.) Jeho skutky byly tak neobyčejné, jeho nauka tak vznešená, že u lidí byl ve velké vážnosti a u Boha v lásce. Neboť právě zázraky a učením potvrdzoval, že jest Bůh s ním, a pro jeho spojení s Bohem ho měli lidé ve velké úctě. Řčení: „Mocný před Bohem a před lidem“ značí nadšení, jež vzbuzovaly ctnosti, zázraky, nauka Pána Ježíše.

Také z podmínek, které klade svým učeníkům, poznáváme, že od nich vyžaduje silnou, pevnou, obětavou povahu. Ne nadarmo shromažďoval okolo sebe zdravé, statečné, otužilé muže a nazval Šimona Petrem, t. j. skálou; Jan a Jakub se nazývají synové broumu. Hrdiny, útočníky mají býti ti, kteří dobývají království nebeské násilím. Neboť ode dnů Jana Křtitele až dosud království neheské násilí trpí, a ti,

kterí násili činí, uchvacují je. (Mat. 11, 12), t. j. království nebeské se dobývá násilím, odříkáním, zapíráním, silnou, statečnou povahou. Každý Žid, který uvěřil v Pána Ježíše, musil se zbavit předsudků o pozemském království Messiašově, nesměl se urážeti na chudobném životě Spasitelově a na jeho nepatrném vystupování, nesměl se za něho stydět, a k tomu musil své náruživosti na uzdě držeti.

„Nech ať mrtví pochovávají své mrtvé, ty však jdi a zvěstuj království Boží“ (Luk. 9, 60), pravil k učeníku, jenž ho chtěl sice následovati, ale měl trochu slabou vůli a strach před těžkými apoštolskými pracemi a proto pravil k Pánu Ježíši: „Dopusť mi dříve odejiti a pochovati otce svého.“ Kristus Pán mu to nedovolil. Jinému, jenž se také chtěl rozloučiti s rodinou a ho následovati, podobně pravil: „Nikdo, jenž položil ruku svou ke pluhu a ohlíží se nazpět, není způsobilý ke království Božímu.“ (Luk. 9, 62.) Jako oráč, jenž drže kleč v rukou hledí do brázdy a drží pluh, aby se nevyšinul, aby brázda byla rovná a stejně hluboká, tak každý učeník Krista Pána nemá se pozemskými marnostmi zabývat a světských radostí vyhledávat, nýbrž má upírat pozornost ku všem nebeským.

A na jiném místě praví: „Nedomnívejte se, že jsem přišel uvést pokoj na svět: nepřišel jsem uvést pokoj, nýbrž meč. Přišel jsem zajistě, abych rozdvojl člověka proti otci jeho a dezeru proti matce její a nevěstu proti tchyni její a nepřátelé člověka jsou domácí jeho.“ (Mat. 10, 34—36.) Božský Spasitel pro všechny trpěl, takže mohou všichni dojiti duševního pokoje a věčné spásy. Protože však nechtějí všichni lidé v Krista věřit, nastává rozlišování duchů či rozdělování lidstva dle toho, zda v Krista uvěřili nebo se proti němu stavěli a protože Pán Bůh neruší svobody lidské a nikoho nenutí, aby Krista se přidržel, souvisí

toto rozlišování lidstva s příchodem Kristovým na svět nutně, takže Kristus Pán chtěje, aby učení jeho se šířilo po světě, tím také nutně ono rozlišování připouštěl. Proto praví: „Nedomnívejte se, že jsem přišel uvést pokoj na svět.“ Nemyslete si, že nyní po mém příchodě na svět nastane pokoj mezi lidmi; nastane rozlišování duchů dle toho, zda ve mne kdo uvěří neb ne a rozlišování to bude se dít mnohdy s takovou prudkostí, že lidé ve slepé zášti povstanou nepřátelsky proti nejbližším příbuzným, pouze proto, že ve mne uvěří. Jaké to síly a statečnosti vyžaduje od svých učeníků, kteří musí i rodinné svazky přetrhati, jsou-li jim na překážku spojení s Kristem. Za to je blahoslavi: „Blahoslavení, kteří protiventství trpí pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blahoslavení jste, když pro mne budou vás tupiti a pronásledovati a mluviti všecko proti vám lhouce.“ (Mat. 5, 10. 11.) Předpovídá jim troji způsob, jakým se bude svět proti nim sápati, hanu, stíhání a osočování u vrchnosti. Protože tato pronásledování by je mohla odstraniti, tedy jim otevírá nebesa a ukazuje jim odměnu, která na ně čeká. Nemají se tedy báti, ale radovati, ba plesati mají, neboť odplata jejich hojná jest v nebesích.

A tuto sílu a statečnost v protiventství netoliko žádá od svých učeníků, nýbrž sám je příkladem osvědčuje. Celý jeho život jest velkolepým provedením tohoto hrdinného programu. Tím, že se pokládal za zaslíbeného Messiaše a za Syna Božího, postavil se do největšího odporu s dosud stávajícím řádem. Tím, že se prohlásil za zakladatele království Božího na zemi a potíral názor o pozemské říši židovské, učinil si židy zapřísáhlými protivníky a přes jejich odpor prováděl své myšlenky. — Všechny jeho modlitby, myšlenky, slova, skutky ohromným, jediným, ustavičným bojem, zápasem o království Boží.

A jaký byl život, takový byl i konec, hrdinné to drama utrpení a smrti! Smrt je nejspolehlivějším zkušebním kamenem statečnosti a síly vůle. Dějiny nám vypravují o mužích, kteří se vrhali bez bolesti a bez citu s jakousi rozkoší a dychtivostí do náruče smrti: byli to hlouzníci, šílení. Někteří mudrci kladli za nejvyšší moudrost a ctnost necitelnost k bolestem a beze strachu hleděli smrti do očí: byli to pyšní zástupcové sebezbožnění, sobci a pesimisté (škarohlídi).

Docela jinak trpí Pán Ježíš. Není ani bezcitný k bolesti ani s ní nepohrává. Zakouší celou hořkost kalicha utrpení, dříve než na něho přijde. Když matka synů Zebedeových ho prosila, by její syni seděli v jeho království jeden na pravici a jeden na levici, otázal se jich: „Můžete-li pít kalich, který já budu pít?“ (Mat. 20, 22.) „Budete snášeti utrpení a podstoupíte mučnickou smrt, jako já podstoupím?“ Totéž pravil Petrovi, když tento v zahradě Getsemanské uťal Malchovi pravé ucho: „Schovej meč svůj do pochvy. Nemám-li pít kalich, který mi dal Otec?“ (Jan 18, 11.)

Nevýslovné bolesti, které ho čekaly při umučení a zvláště smrt na kříži, měl ustavičně jasně na paměti. I v nejslavnějších a nejradostnějších dobách provázely jeho slova a skutky, takže počal mluvit o nich. Když ho uznal Petr za Syna Božího, počal ukazovati učeníkům svým, že musí jít do Jerusalema a mnoho trpěti od starších a zákoníků a velekněží a býti usmrcen. (Mat. 17, 22.) Brzy po proměnění na hoře Taboru myslí na své umučení a na svou smrt. (Mat. 17, 22.)

A při těchto všech hrozných mukách měl pevně, statečné srdce, nebyl malomyslným, ale podvoloval se vždy klidně a s láskou vůli nebeského Otce. Jidáš, který ho nepřátelům zradil, dal polibek pokoje, a Petrovi, jenž ho z nevědomé lásky odváděl od utrpení, ostře domluvil: „Jdi mi s očí, satane

(odpůrče), neboť nemáš na zřeteli věci Božích, nýbrž věci lidské.“ (Mar. 8, 33), t. j. nevíš, že umučením má býti lidstvo z hříchu vykoupeno?

Toužil po chvíli, kdy z lásky k nebeskému Otci a k nám půjde na smrt. Své utrpení a smrt nazývá křtem a pravi: „Mám pokřtěn býti křtem, a kterak jsem stisněn, dokud se nevykoná?“ (Luk. 12, 50.) Konečně nastala ona chvíle. Jeho lidská síla chabne před nastávajícími hroznými mukami. Leží před Bohem na tváři a vroucí modlitbou si opatřuje obrovskou sílu a hrdinnou odevzdanost do vůle Boží: „Otče, je-li možno, ať odejde kalich tento ode mne; ale ne jak já chci, nýbrž jak ty.“ (Mat. 26, 39.) A když poznává, že musí trpěti, volá: „Otče můj, nemůže-li kalich tento minouti mne, leč bych jej pil, staň se vůle tvá“ (v. 42).

Potom se vzmuzí a kráčí jako hrdina po bolestné cestě a vyprazdňuje až do poslední kapky kalich duševního i tělesného mučeníctví a vytrvá ze svatě, pokorně a dětinně lásky k Otci odpustiv svým mučitelům až do památných slov: „Dokonáno jest!“ (Jan 19, 30.) „Otče, v ruce tvé poručím ducha svého.“ (Luk. 23, 46.)

To již není lidské, to je božské!

Tu poznáváme Srdce Ježíšovo, hlubinu statečnosti!

Ale Srdce Ježíšovo, hlubina to statečnosti, žádá statečné žáky. Nařídil apoštolům, aby pokračovali v započatém díle, zbavovali lidstvo hříchů a posvěcovali je. Předpovídal jim utrpení a žádal od nich, jak jsme viděli, statečné srdce. Slíbil jim však pomoc: „Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa.“ (Mat. 28, 20.)

Církev, v níž žijeme, jest bojující. Musí bojovati až do dnešní doby; tak jako bojovali hlasatelé víry, učitelé církevní, zakladatelé řádů. Byli to hrdinové! I nyní každý křesťan má býti statečným vojínem a bojovati

proti falešné vědě, nemravnosti a všem nepřátelům církve.

Církev, k níž náležíme, jest trpící! Trpí v mučenicích a svatých. Každý světec, každý horlivý křesťan jest nenáviděn, pronásledován, neb trpí vnitřní opuštěnost neb pokušení. Každý

učeník Kristův potřebuje síly, rozhodnosti, statečnosti! Proto: Srdce Ježíšovo, hlubino statečnosti, smiluj se nad námi a uděl nám také statečnosti, bychom přemohli všechny nepřátele spásy, nad nimi zvítězili, a jako vítězové byli Tebou odměněni.

M. Tesařova:

V lednu.

Měsíc zimy, měsíc leden,
mosty z něho zima staví,
mráz pak malíř dovedný je,
vichřice s ním hody slaví.

Kolem kamen ve světnici
rodina si šťastná sedá,
mysl ráda zabloudí si
nad oblohy mračna šedá.

Nad nimi — co krásy skryto,
mrak když vítr trhá směle,
sluníčko již září dolů,
jak ta láska Spasitele.

A zas mysl letem spěje
k jesličkám — v nich Láska leží,
Matka svatá — růže vonná,
u Ni poupátko, hle, svěží.

Vůně jeho v svět se šíří,
každá duše pookřívá,
teplem lásky ledy tají,
do srdce již jaro kývá.

Nepřítel to učinil.

Úvaha na 5. neděli po Zjevení Páně.

Jarolím St. Pavlík.

Evangelium páté neděle po Zjevení Páně staví nám před oči obraz z venkovského života: hospodáře, rolníka, jenž osel své pole dobrou pšenicí, a jeho pilnou čeleď. Když však obili vzešlo, bylo mezi ním mnoho koukole. Služebníci se divili a tázali se: Kde se tu ta koukol vzala? Hospodář řekl: Nepřítel to učinil.

Kdo je ten nepřítel? To je ďábel, od svého odpadu nepřítel Boha a jeho Církve, již rozséváním koukole hledí zrušiti, nepřítel spásy naší duše. Seje koukol hříchu a pohoršení do srdcí lidských; používá však při tom obyčejně zase lidí, již mu slouží za nástroj jeho nekalých záměrů. Co zlého už způsobil, co pohoršení na-

tropil, počínaje od Evy až po naši dobu! Kolik škody Církvi a jejím údům nadělal!

Jak krásně vzešlo símě nauky Kristovy! Horlivě kázali apoštolové slovo Boží, tisíce lidu nechalo se pokřtiti, pokřtěni žili jako světci, církev se šířila vzdor krvavým pronásledováním, jež 300 let trvala, krev umučených křesťanů byla semenem nových křesťanů. A když císař Konstantin pronásledování přítrž učinil a sám se stal křesťanem, stála tu Církev velkolepě jako vítězkyně nad pohanstvím.

To ďábla mrzelo; nemohl to snést, že pšenice křesťanského náboženství tak utěšeně zkvétala; proto zasíval do pšenice plevel bludů, jež potom

bujně vzrůstala. Miliony lidí odloučily se od církve a staly se Ariany, Nestoriany, Pelagiany, Manichey, a jak už všechny ty staré sekty se nazývají. Nejvíce byl rozšířen blud Ariův, jenž popíral Božství Kristovo. Svati otcové a učitelé církevní, hlavně svatý Atanasius, vystoupili proti němu a hájili pravou víru.

Starší sekty pomalu se tratily; jenom zbytky z nich se udržely až po naši dobu. Církev přečkala nebezpečí, jež jí hrozilo stěhováním se národů, šířila a upevňovala se vždy více a více; byla stromem, v jehož stínu národové Evropy, Asie a Afriky pokojně odpočívali; řád svatého Benedikta působil na ně svým požehnaným vlivem.

To zas mrzelo ďábla, a on zas našel do pšenice křesťanského náboženství jiný druh koukole, v sedmém století, a použil k tomu falešného proroka Mohameda, jenž založil nové náboženství, mohamedánské, jež sice uznává jednoho Boha, ale popírá tři Božské osoby a celé dílo vykupitelské. Ohněm a mečem bylo od nástupců Mohamedových šířeno, a čítá ještě dnes 240 milionů vyznavačů. Severní Afrika a Malá Asie, kde druhdy křesťanství tak utěšeně květal, jsou dnes takřka úplně mohamedánské. To učinil nepřítel.

Ztráta na křesťanech byla jiným způsobem nahrazena. Poslové víry šli k národům ještě pohanským, Germánům (Němcům), Slovanům, Normanům, svatý Augustin, Patrik, Bonifac, Ansgar, Cyril a Metod, a získali je pro křesťanskou víru. Simě Kristovo pěkně se dařilo. S nenávistí a závistí pozoroval to satan a šel zase plevel do pšenice, schisma neboli rozkol. Křesťané východní odštěpili se od křesťanů západních; Photius a Michal Caerularius byli původci toho rozkolu, jenž do dnes trvá. Ovšem mají rozkolníci bezmála tutéž víru jako my, ale papeže nechťají uznati

za hlavu církve. To též nepřítel učinil.

Byla to veliká trhlina do těla Kristova; ale ještě větší trhlina měla následovati v 16. století, kdy Martin Luter, Zwingli, Kalvin, Jindřich VIII. a jejich pozdější nástupci ty různé protestantské sekty zavedli a dvě třetiny Němců, Dány, Finy, Švédy, Norvežany, Angličany, Holanďany od katolické Církve odtrhli. Tato hluboká rána dosud není zacelena. To též nepřítel učinil.

A on to činí ještě dnes a vdírá se do díla Božího. Objednává si k tomu filosofy, kteří ve své fantasii vymyslejí zcela nové náhledy na svět, jež se přiči křesťanským názorům. Objednává si nevěřící profesory a učitele, aby pokazili studenty; spisovatele, aby svými knihami vočkovali lidem jed nevěry; knihkuppe, aby svými krvavými a detektivními romány a brožurkami o zabránění početí dobré obchody dělali; ředitele divadel, aby oplzlými a lascivními kusy mravnost ubili; majitele kin, aby mládež pokazili; hostinské, aby jasavou muzikou dali ji příležitost se vybořiti; odpadlé mnichy a mnišky, aby svými přednáškami hnali vodu na mlýn svobodomyšlníků; bolševiky a komunisty s organizacemi jim spřízněnými, aby všecken pořádek a mravní řád vyvrátili z kořene.

Mnohý muž žil spokojeně, třebaš v chudobě, v kruhu rodinném. Ale časem se to změnilo. On šel častěji do hospody, zůstal déle sedět, utratil mnoho peněz, nechal rodinu nouzi trpět, začal na všechno, i na náboženství nadávat, vedl bezbožné řeči a stal se revolucionářem. To učinil nepřítel, a sice skrze medium špatných soudruhů, špatných novin, které ho podpichovaly a dráždily.

A tu jsou zas rodiče, kteří dobře vychovali svoje děti; a ty byly hodné, ale ne dlouho. Ďáblu byla jejich nevinnost trnem v očích; vypátral špat-

né lidi, kteří dítě zkazili k bolesti rodičů a vychovatelů.

A tak cítíme neblahou činnost ďáblu a jeho kompaňonů na všech místech, v rodinách a osadách, mezi národy a státy.

Co je tu dělati? Pozor dáti, bdíti a se modliti, poslechnouti napomenutí sv. Petra: Bratři, buďte střízliví a bděte, neboť ďábel, váš nepřítel, obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltil; odpírejte mu, silní u víře.

Ba vskutku, ve víře musíme pevně státi, ji ukázati a vyznávati, a to veřejně, ji hájiti, hlasovacím lístkem při

volbách, plněním křesťanských povinností, modlitbou, přijímáním svátostí, návštěvou kostela, praktickým katolictvím, dobrým příkladem, i skutky milosrdenství.

Od úkladů ďábelských vysvobod nás, Pane! modlíme se v litanii ke všem svatým. Kež nás Bůh proti nim ochrání, i před svůdným světem. Musíme sice žiti ve světě zlém a zlé lidi mezi sebou trpěti; ale nedejme se od nich svést a zůstaňme pevní jako Noe. O soudném dni přijde koukol do pekla, pšenice však, dobří křesťané, do nebeských stodol.

M. Tesařova:

V zimě.

V zimě smutno v poli, v lese,
neslyšet víc ptáčků pění,
hukot větru v kraj se nese,
duši smutno do umdlení.

Příroda si v lůžku hová,
poduškou je snížek bílý,
rodné visky pode krovky
pohádek se ptáče chýlí.

A ty vzbudi v srdci touhy
po kraji, v němž jaro věčné,
z hrudi povzdech stesku dlouhý
po té Lásce nekonečné.

V srdci, v kterém zima stále,
zmráá vše, co naděj budí,
srdce jeho rovně skále
po štěstí se darmo truí.

V srdci, v které víra svítí,
pod sněhem se kvítek skrývá,
a ta duše každá cítí,
po zimě že jaro bývá.

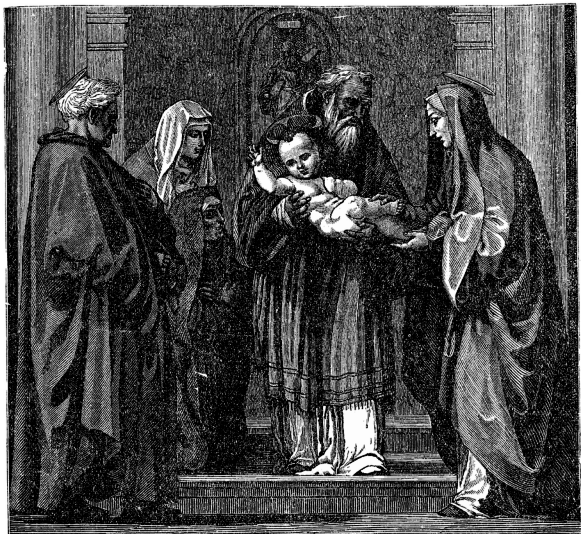
Marie Tesařova:

Při oběti.

Maria — Dítěti.

Ježíšku, Ty moje nebe,
k oběti dnes nesu Tebe,
srdce žalostí mi puká —
v duchu vidím příští muka,
která trpět budeš kdysi;
ač bych ráda ráj Ti snesla,
do zlatého trůnu křesla
posadila, Dítě, Tebe — —
Opustil jsi hvězdné nebe,
cítím žár té lásky vroucí,
kterou planeš, Všemohoucí,
srdce tep můj s Tvým se mísí —

láska Tvá Tě snesla dolů,
čeká na Tě život bolů —
život práce, smrt a kříž,
kterak miluji Tě, víš,
přec Tě sama obětuji,
tužby mé Ti nebe snují,
nebem Tvým Ti láska bude,
bohatstvím je duši chudě,
kterým splácet bude dluhy,
smrt Tvou, práce život tuhý,
smírem za ty, kdož Tě zraní,
dobrych srdcí splatnou daní.

K svátku Očišťování Panny Marie (Hromnic)
(2. února).

Marie Tesařova: **Hromniční svíce.**

Světlo světa svítí dnes
v Jerusaleém zlatý,
ozvěnou mu zazní ples
Simeona svatý.

Národy že osvíti
světlo víry pravé,
srdce Matky pocítí
bolu moře tmavé.

Světlo lásky Kristovy
hromnička nám hlásá,
láska ta svět obnoví,
dnes mu kyne spása.

Křesťan když tu svíci v dlaň
chladnoucí již bere —
za života oceán
spěje ve důvěře.

„Světlem byl mi Kristus Pán,
šeptá srdce vděčné,
v podíl mu teď bude dán
odlesk slávy věčné.

Jaké naučení dává nám nejsv. Srdce Ježíšovo? Zjevuje nám naši nicotu.

H. W.:

Napsal P. Jindřich Ramière, T. J.

Exinanivit semetipsum.

Zmařil sebe sama.

Fil. II. 7.

I.

Mnoho již ví ten, kdo poznal, že Bůh jest všechno; ale neméně ví ten, kdo poznal nicotu všeho stvořeného. Ostatně těžké jest poznání jednoho bez druhého, neb obě vzájemně se doplňují a plodí. Srdce Ježíšovo má obě v nedostižné dokonalosti a proto volá nás do své školy, kde chce nás učit vlastním příkladem. Pospěšme tedy k němu! Najdeme v něm vzor nejen dokonalého sebehohrdání, ale i nejhlubší úcty k Bohu.

Sv. Pavel mluví o tomto božském Srdci, užívá zvláštního výrazu: „Zmařil se.“ „*Exinanivit semetipsum.*“ Ale jak se mohlo zmařit Srdce tak vznešené a nekonečně důstojné? Tomu třeba dobře porozumět, chceme-li si uiniti správné ponětí o pokoře, kterou Ježíš Kristus nazývá význačným rysem svého Srdce, když volá: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný Srdcem!*“

Nejednou se domníváme, že svatí mohli jen proto nízkou o sobě smýšlet, poněvadž ve svaté zaslepenosti neviděli milosti, jimiž Bůh je obdařil. Bylo-li tomu tak, jak Srdce Ježíšovo, ozdobené dary nekonečně výtečnějšími, a jež nemohlo se klamat o své nedostižné důstojnosti, jak mohlo předstihnouti v pokoře i ty nejpokornější ze světců?

Ach, pokora nezakládá se na sebeklamu, ale na pravdě. Čím více pravda ozařuje duši svým skvělým leskem, tím člověk jest pokornější. Srdce Ježíšovo bylo ze všech nejpokornější, poněvadž bylo úzce se Slovem spojeno a zaplaveno jeho skvělostí.

Zkusme uctivě zbadat toto tajemství a vyniknouti do hlubin přesvátého ponížení Srdce Ježíšova.

II.

Svaté člověčenství spčujíc se s druhou božskou osobou, vešlo zároveň v účast na božské důstojnosti; ale proto nepřestalo býti pouhým tvorem. Jest tedy, jako každé stvoření, *samo sebou* jen pouhou nicotou; poznává však nedostižně lépe než kterékoli jiné její hloubku. Světlo Slova, jež je osvěcuje, nesmírně mu usnadňuje, co nám působí tolik obtíží: rozlišení toho, co máme od Boha, od onoho, co máme sami ze sebe. Jediné Srdce Ježíšovo mělo o tom plné vědomí hned v první chvíli svého života. Viděloť se jistým způsobem vycházeti z nicoty; a poněvadž kon, kterým nás Bůh zachovává, jest ve skutečnosti týmž, jímž nás stvořil, měří to božské Srdce bez ustání vzdálenost obou jeho konců: nicoty, z níž vzato, a božské důstojnosti, k níž bylo povzneseno.

Údoli tím zřejměji se jeví, čím vyšší jsou hory, jež je obklopují; proto Srdce Ježíšovo vidí nicotu, kterou má samo sebou, tím hlubší, čím vyšší je důstojnost, k níž povznesla je Boží dobrota. Tot jsou ony dvě propasti, jež bez ustání na sebe volají a se plní, aniž by se kdy pomísily. Porovnání obou těchto nekonečností: nekonečné vznešenosti, již se mu dostalo milosti Boží, a nesmírné chudoby, kterou má od přirozenosti, udržuje v tomto Srdci ustavičný pocit nedostižné pokory, neukojnou potřebu adorace. Hle, taká jest křesťanská pokora ve světle pravdy, taká i ve své dokonalosti. Nerodí se ze zaslepení, ale z plnosti světla. Právě tento pocit velikosti Boží budí v Ježíši a v těch, kdo se mu podobají, hluboké opovržení pro vše, co je stvořené, počínajíc tím, co mají sami ze sebe. Výše jich hlediska ukazuje jim tak nízkou vše, co jest nižší než vznešenost Boží.

III.

Toto druhé naučení nejsv. Srdce není méně důležité než první. Nutí-li poznání, že *Bůh jest vše*, bychom na něho soustředili své myšlenky a tužby, chrání nás poznání nicoty tvorů před osidly, do nichž tak snadno nechá se polapiti naše srdce. První spojuje nás s pravým Dobrem, druhé rozvazuje vazby nicoty.

Nelitujeme hodin, jež věnujeme měření obou nesmírností Srdce Ježíšova: jeho nesmírné úcty k Bohu a nesmírného pohrdání vším stvořeným. Pohružíme se postupně s tímto božským Srdcem v obojí propast, v jejíž bezednou hloubku bez ustání se noří: v propast vznešenosti Boží a v propast vlastní nicoty. Porovnejme neskonalou dokonalost Boží se svou neskonalou bédou. Jestliť mezi nimi dokonalý vztah protikladu: je-li Bůh nekonečně velký, jest člověk nekonečně malý; nekonečnost přísluší Bohu jako vlastnictví, tvorů jen jako nedostatek. Postrádá nekonečnosti ve svém trvání; neměl neb nemá nekonečného trvání, jež by předcházelo nynější okamžik a ještě nedosáhl onoho, jež bude ho následovat. Postrádá nekonečnosti v rozsahu, neb mimo těsný prostor, který zaujímá, šíří se bezměrně možné prostory. Postrádá nekonečnosti v dokonalosti, neb kromě té, které má, může Bůh stvořiti dokonalosti vždy vznešenější. Postrádá nekonečnosti v moci, poněvadž moc Boží vždy ji bude nekonečně převyšovat; nekonečnosti ve vědě neb nekonečná pravda vždy ji bude přesahovat; postrádá nekonečnosti i v lásce, poněvadž jeho láska zůstane vždy nekonečně nízko pod nekonečnou láskou Boží.

Také jest postavení tvora, jeho podstatné postavení. *Jest a zároveň i není*; jest složeninou bytosti a nicoty; bytost však jest nezbytně omezená, kdežto nicota jest nezbytně neomezená.

IV.

Poznání vlastní nicoty mohlo by již postačit k probuzení nejhlubší pokory, podobně jako bylo zdrojem nedostatečné pokory nejsv. Srdce; ale ještě v jiném zřídle třeba čerpati tuto hlavní ctnost, princip každé svatosti. Vnikneme-li hluboko ve své srdce, najdeme pod propastí nicoty jinou a nekonečně hlubší propast hříchu. Tot druhá nekonečnost, druhá nesmírnost naší bídy, jež větším právem nám náleží než nicota; neb jest to naše vlastní dílo, dílo naší svobodné vůle, zatím, kdy nicota jest nevyhnutelnou podmínkou naší přirozenosti.

K jejímu prozkoumání však potřebujeme světla nejsv. Srdce; neb jedině toto Srdce oceňuje správně hřích a pouze jeho pokora vyrovná se ponížení, k němuž hřích odsuzuje člověka.

Dojista Srdce Ježíšovo nezastalo v sobě hříchu, neboť již v první chvíli podstatné spojení se Slovem učinilo je bezhříšným. Ale v téže chvíli spojilo se zároveň tak úzce s lidmi, že učiněno jest odpovědným za všechny jejich zločiny. Ač přesvatý ve své osobě, byl Kristus jako hlava lidstva obtížen jeho nepravostmi a nesl sám všechny hříchy, jichž v průběhu věků se dopustilo.

V.

A hříchy tyto viděl v celé jejich ohyzdnosti; pohled ten budil v něm tím větší zahanbení, čím více přičil se kráse Boží, uražené lidskými hříchy. Patření na tuto božskou krásu, jež v nebi je andělům principem slávy a nevýslovné blaženosti, bylo pro Srdce Ježíšovo zdrojem nesmírného zahanbení a nekonečné bolesti. Pokora jeho, již tak hluboká pocitem vlastní nicoty, vzrůstala ještě pocitem našich nepravostí; považovalť je za své vlastní, poněvadž znečišťovaly údy jeho těla.

Proto nejen za svého umučení, ale již v první chvíli svého vtělení opakoval zdrcující steský žalmisty Páně:

„Nepravosti mé jsou jako moře, jehož vody pokryly mou hlavu; břímě to přetěžké a tíhy sklíkující. Mé tělo plné hnisajících ran... Vidím v sobě jen pošeřelost a bídu... Kráčím s hlavou skloněnou a se srdcem smutným; mé ponížení nemá mezi a vyji bolesti...“

Žalmy jsou plny podobných výrazů, jež prozrazují, jaké zahanbení cítilo Srdce Ježíšovo při pohledu na naše hříchy.

VI.

Pocitu toho nemůže nám nejsv. Srdce odepřiti; cítiloť je naším jménem a za nás.

Hříchy, jež přivlastnil si z lásky k nám, poněvadž jest naší Hlavou, mnohem pravdivěji náležejí nám. Proto i v nás měly by vzbuditi ono hluboké zahanbení, onu trpkou bolest, kterou vyvolaly v nejsv. Srdci Ježíšově. Jsouť ty nepravosti naším vlastnictvím a tedy máme právo dovolávat se těchto citů jako svého majetku a takorba přiměti božské Srdce, aby nám je vrátilo. Že se za nás pokořilo, kdy my jsme to učiniti nemohli, můžeme ztrpět; ale jakmile sami za sebe můžeme odpovídat, nesmíme dopustiti, by nekonečně svaté to Srdce samo hanbilo se za naše hříchy. I jest pro božské Srdce závazkem spravedlnosti, by nás přidružilo ke své pokoře.

Hledme často rozjímati ponížení jeho a závodme s ním pokorou! Jsme větší nicotou a proto máme právo více se ponížiti. Ach, přes všecko naše úsilí vždy jeho pokora převyší naši; leč i když jsme nuceni vyznati svou porážku, přec nekonečně získáme tímto zápasem. Satan a svět pozbyli všecku moc nad srdcem, které se naučilo zakoušeti sladkost ponížení božského Srdce.

VII.

Chceme-li rychle v etnosti pokračovati, nemáme prostředku účinnějšího, jak hluboký a ustavičný pocit vlastní bídy, jak ono pevně přesvědčení, že

každé chvíle jsme neschopni jakéhokoliv dobra a za to tím schopnější všelikého zla. Duch Boží touží připojiti ke každému z našich činů, ano i k nejneopatrnějšímu našemu povzdachu? Proč olupujeme se o nekonečně stupně slávy, jichž mohli bychom dosíci v každém z dnů svého života? Příčinou není nedostatek dobré vůle, ale nedůvěry v sebe.

Až příliš spoléháme na svá předsevzetí a ne dosti na milost Boží. Místo na živé skále stavíme na sypkém písku, a proto tak často vše se nám zhroutí. To bidné *já* jako hustý závoj zastírá nám oči a brání vidět jedině Boží dobrotu a důvěřovat jedině ve Všemohoucího.

VIII.

Překážka tato udržuje v nedokonalosti i duše, jež velkodušně odřekly se hříchu. Tento zbytek sebedůvěry nedopouští, by sklízely ovoce svých nejzáslužnějších obětí. Proto Bůh nemůže také duši dáti lepšího důkazu své lásky, než podrobí-li ji zkouškám pokořujícím, jež nutí ji, by sestoupila až na dno prohlubně své nicoty.

Čím vyšší je svatost jí určená, v tím hlubší pokoření ji uvrhne. Všeho se jí nedostává: nabytých etností, dobrých sklonů, přirozených schopností i fysických sil; zato tím více cítí svou mdlobu, tíží ji tím více vnitřní temnoty a zlé náklonnosti; zdá se jí, že každý z jejích činů je hříchem, a nevidí v sobě dobré vůle, jež ji udržuje uprostřed tak četných poklesků.

Co činit za těchto bolestných hodin? Oč se může opřiti? O ponížení Srdce Ježíšova. Tu víc než kdy jindy třeba utéci se k tomuto Srdci, ponořit se v propast jeho pokory, ji se proniknout, živit a silit. To právě jest cílem zkoušky, prostředkem k jejím ukračením a k brzkému dosažení cíle. Proto budme trpělivi a zůstavme Bohu, by určil chvíli, kdy vrátí světlo. Ty temné hodiny nejsou ztraceny. Pracujeme na základech své dokonalosti,

Budou-li ty základy hluboké a pevné, Bůh sám bude na nich stavět. Jak vysoko? Jak chceme; naše pokora bude jeho měrou. Srdce Ježíšovo chce v téže míře sdílet s námi svou velikost, v které chceme sdílet s ním jeho ponížení.

P ř í b ě h.

„Uminil jsem si,“ píše jistý Otec Tovaryšstva Ježíšova, „že zasvětim se apoštolátu nejsv. Srdce, hlavně šířením obrázků, poněvadž Pán Ježíš připojil k nim zvláštní milost obrácení. I začal jsem je tedy rozdávat; leč omezenost prostředků nedovolovala mi větší propagandy. Po čtyřech letech však poskytl mi Pán, co mi scházelo.

Jistý bohatý továrník vykonal ke mně cestu padesáti mil, jen aby se mnou sdělil následující: „Otče, již po delší dobu prosím Boha o jistou milost, ale nadarmo. Ale sotva jsem spatřil jeden z vašich obrázků a viděl, jak blahodárně účinkují, ihned mi napadlo, že kdybych vám pomohl k jejich šíření, dojistu by mi Pán ve svém milosrdenství dal, oč Ho prosím!“

„A jaká je to milost?“ ptám se.

„Obrácení mého otce a mé matky. Oběma je víc než osmdesát let; zanedbávají úplně svých povinností náboženských. Na neštěstí žijí sto mil ode mne vzdáleni, i nemohu na ně mít žádného vlivu.“

„Nu a co zamýšlíte učinit?“

„Otče, slibil jsem božskému Spasiteli, že na ten úmysl budu vám měsíčně posílat sto franků.“

„To není dosti.“

„A co chcete více?“

„Ne peněz, ale třeba k almužně dodat sv. přijímání; chceme-li si vyprositi větší milost, žádá Srdce Páně sv. přijímání v první pátek měsíční.“

Slíbil a dostal slovu. Nuže, a co se stalo? Za dvě léta měl jsem cestovati přes Paříž. Sotva zvěděl o tom onen továrník, psal mi: „Otče, v Paříži bydlí moji rodiče. Navštivte je, prosím! Snad se vám podaří získati je Bohu.“ Ale Pán učinil více. Již při první návštěvě, ač jsem se vůbec nedotkl ještě choulolistivé věci, oba starci spontánně mne prosili, bych je vzpovídal a též přijali Tělo Páně.

Spěšně zpravil jsem o tom jejich syna s poznámkou, že není již tedy vázán k dalším almužnám. „Jak, otče,“ odpověděl obratem pošty, „měl bych snad k Bohu býti nevděčným? Zda nemám totéž činit na poděkování, co činil jsem na vyprošení?“

Od té doby vytrval v krásném dile; ano, zdvojnásobil své almužny a tím usnadňuje mi, že mohu šířiti obrazy božského Srdce Páně.“

M. Tesařova:

Nejsvětější jméno Ježíš.

Je jméno v světě jediné,
jež moc i lásku v sobě kryje,
slast věčná z něho vyplyne,
tvor každý v něm jen šťastně žije.

To jméno vzývá celý svět,
a vše se jemu s úctou klaní,
když posledně je šeptá ret,
pak duši nese požehnání.

Že zárukou nám blaha jest,
snad tomu drahá duše věříš?
jej heslem mít, buď naše čest,
to nejsvětější jméno Ježíš.

To jméno jistý skýtá lék
a bědy hojí v každém čase,
a silou světců zní v náš věk,
že zdraví nese světu zase.

A teplo dýchá v světa mráz,
jím zkrísí zas se etnosti květy,
a v sídlo nehynoucích krás
jím zvedají se věrných čty.

Audience u sv. Otce. Sv. Otec přijal nedávno v audienci skupinu univerzitních studentů z Freiburgu, mezi nimiž byl jeden Japonec a 5 Číňanů, z nichž dva jsou katolíky. Sv. Otec jim blahopřál, by jejich přátelství bylo symbolem sblížení obou říší a definitivního mezi nimi míru, jenž přinese úlevu dvěma velkým národům na dalekém východě.

*

Tělo sv. Františka Xavera. Jak známo, úplně neporušené tělo velkého apoštola Indie chová se v indickém městě Goa. Tam konány letos velké slavnosti po celý měsíc od 3. prosince 1931 do 7. ledna 1932. Po celou tu dobu bylo sv. tělo vystaveno účtě věřících, kteří přišli ze všech končin Indie. Napočítalo se jich víc než půl milionu. Komise pěti lékařů ohledala sv. ostatky a prohlásila, že kůže a svaly zachovaly si po 370 letech měkčnost a ohebnost, způsobem po lidsku nevysvětlitelným. V době výstavy znamenáno několik zázraků. Zvláště nápadné bylo uzdravení 6letého Valeriana Augusta z Karikalu v Mangaloře. Hošík sotva dvouletý byl stížen úplným ochrnutím; všechny údy byly ztuhlé a nehybné. Bez výsledku léčili ho lékaři v Mangaloře a v Madrasu. Dne 12. prosince 1931 přivezl ho otec do Goa. Sotva dítě políbilo rakev světcovu, pocítilo v rukách a v nohách mravenčí svědění a hned nato vstalo a chodilo — ač od čtyř let nemohlo se vůbec hýbat.

*

Katolík vrchním inspektorem v Číně. Do školy P. Pelerzi v Honan-Fou v Číně přišel mladý pohan Tien. Studoval pilně po čtyři léta a opustil školu jako horlivý katolík. Po nějaký čas byl železničním přednostou; po-

zději misionář poslal ho jako tlumočnicka do Francie. Ve Francii a v Belgii studoval filosofii. Odbyv výtečně zkoušku z filosofie sv. Tomáše Aquinského, vrátil se do Číny. Nedávno psal P. Pelerzimu z Kaifongu, hlavního města provincie Honanské, že již po čtyři měsíce zastává úřad vrchního inspektora v Kaifongu, kde je ředitelem normální školy, do níž chodí 400 žáků. Vyučuje tam 47 profesorů, z nichž dva jsou katolíky. Nový inspektor lne stále se stejnou láskou k misionářům a bude mu účinně pomáhat v šíření sv. evangelia.

*

Otec mořských bouří. V těchto dnech zemřel jezuita P. Froca, který od r. 1892 byl ředitelem observatoře meteorologické v Shanghai. Úřad svůj zastával velmi svědomitě. Téměř nikdy se nezmylil ve svých předpovědích, týkajících se povětří. Zvláště neocenitelné služby prokazoval lodním kapitánům, kteří před výjezdem chtěli vědět, zda nehrozí jim cestou strašný uragán mořský t. zv. tajfun. Vláda francouzská vyznamenala ho, jmenujíc ho důstojníkem Čestné legie. Námořníci nazývali ho Otcem mořských bouří.

*

Divy evangelické pod nebem pyrenejským.

O letošní 60. národní francouzské pouti do Lurd opakovaly se divy, o nichž mluví evangelium: kulhaví chodí, slepí vidí, chudým zvěstuje se evangelium...

Ano, chudým zvěstuje se evangelium.

V V. vagoně bílého vlaku, jenž každoročně z Paříže do Lurd vyjíždí s nezhoditelně nemocnými, byl letos p. R.,

od sedmi let úplně ochromený. Přijal, aniž by věděl, oč běží, nabídku jistě mladé dívky, která zajímala se o uboháky z nemocnice brevanské, by též se zúčastnil pouti do Lurd. Právě minuly dvě hodiny od výjezdu z nádraží pařížského, když puzen náhle milostí Boží vyjevil své ošetřovatelské, že není dosud pokřtěn. Matka jeho nepřála nijak náboženství, a v pozdějších letech prostředím stejně nepříznivé udušilo jeho touhu, že před okem Matičky Boží přijme sv. křest, přijme i nejsvětější Svátost oltářní a bude birmován.

Připravoval se na to s neobyčejnou horlivostí. V pocitu nejhlubší pokory volal z hloubi duše: „P a n e, n e - j s e m h o d e n . . .“

V malém vozíku, jež táhl dobrovolný nosič-plukovník M., který měl mu býti kmotrem, přibyl v určený den do kaple Matky Boží. Pozorně sledoval svaté obřady, horlivě odpovídal na všechny otázky, a voda obrození splynula na toto nové dítě svaté Církve: Jindřicha Marii. Nazítří v 9 hodin v téže kapli mše svatá. Několika slovy připomněl mu celebrant, jaké převeliké milosti se mu dostane: Pán po prvé sestoupí do jeho srdce. Po skončené mši svaté nejdůstojnější biskup orleánský udělil mu svaté birmování, jímž do jeho ozářené duše sestoupila plnost darů Ducha svatého.

N e m o c n í j s o u u z d r a v e n í .

Jako kdysi tehyně Petrova i paní B. V. trpěla vysokou horečkou; souchotiny daleko postoupily. Cestou mnoho trpěla. Při každém nárazu vlaku bolestně se jí stáhla tvář, ale to bylo vše. Nemocná si nestýskala, vůbec ani

nepromluvila. Její trpělivost budila podiv všech. Na své uzdravení nemyslí; chtěla prosit pouze o obrácení svého manžela.

Když pohroužili ji do svatého pramene, „h o r e č k a n á h l e u s t a l a“. Ale nezmínila se o tom. Dala se přenést k jeskyni, kde usnula. Probudil ji teprve nosič, jenž měl ji odvézt nazpět do nemocnice. Tu vzpomněla si, co jí při odjezdu řekl malý synek: „Maminko, hleď křičet ze všech sil, aby tě Matka Boží uzdravila . . .“ „Ach,“ vzdychla si zarmouceně, „měla jsem na srdci tolik věcí, o které jsem chtěla prosit . . . a zatím místo modlení jsem spala.“ Před dveřmi nemocnice sestoupila sama s vozíku, divíc se, že zmizel otok nohou. Nazítří v úřadě konstatčním stvrzeno dokonale její uzdravení. V neděli zúčastnila se s druhými poutníky křížové cesty a zpívala s nimi nešpory. Zpáteční cesta byla nepřetržitým dikčičiněm. Těšila se, že její uzdravení otevře manželovi oči.

Paní A. trpěla hroznou nemocí, vnitřní rakovinou. Měla šest malých dětí, z nichž nejmladší byl sotva tříletý. Pomyšlení, že musí opustit ty ubohé děti, trápilo ji nesmírně. Ale byla ženou silné hluboké víry a zcela odevzdanou do rukou Božích. Zasvitla jí naděje, když ošetřovatelka ji vybídla, by se zúčastnila národní pouti. Naděje ta ji sílila v hrozných záchvatcích, kdy zdálo se jí, že „j i z a ž i v a p s i p o ž í r a j í.“ Jedině trochu úlevy jí přinášely injekce morfiu. S druhými nemocnými vykonala zbožné přípravné devítiník. V Lurdech již nenašli pro ni vozíku, a proto vydala se pěšky k jeskyni. Při prvním pohroužení do svaté vody pocítila značnou úlevu. Nazítří vstala ráno v půl šesté a zúčastnila se všech pobožností. I chuť k jídlu se jí vrátila. V neděli vykonala křížovou cestu a přešla v duchu kajcnosti po kolenou svaté schody. Byla úplně zdráva.

S jakým radostným údivem vítal ji manžel s celou dětskou drobotinou! Za příkladem vděčného Samaritána chtěla Pánu Bohu poděkovat; proto hned nazítří spěchala s manželem na mši svatou do kostela Matky Boží Vítězné a odtud přímo do nemocnice. kterou těžce nemocná opustila před několika dny. Zazvonili u pokoje lékařova. Vyšla panská. Pána ihned poznala. Přicházel často prosit o spěšnou pomoc pro svou ubohou ženu.

„Nu, jak jest doma, milostpane?“

„Děkuji, velmi dobře, Zde, prosím, moje manželka.“

„Vaše manželka? Ne, to není ona. Toť nemožno.“

„Ovšem, lékařům jest to nemožno, ale ne Matičce Boží.“ A se srdcem plným vděčnosti začal ji vypravovat o záračném uzdravení, při čemž dojaté děvče nemohlo se zdržeti slz.

Ve vagoně IX. paní L., souchotinářka, nesnesla žádné potraviny a nespírně byla osláblá. V Lurdech doznala značné úlevy. Síly se vrátily i chuť k jídlu; chodí bez obtíží a je veselá myslí.

Slečna S. E., rovněž souchotinářka.

Nohy otekly i hrud. V divotvorné vodě zmizela oteklina, vrátilo se zdraví. Na zpáteční cestě ve vagoně skákala a tančila.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vládaře národů a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modleme se za dobrou a šťastnou vládu.

Úmysl v březnu 1933: **Zaniknutí komunismu a vlády penězníků.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, BŘEZEN 1933.

ČÍSLO 3.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Překonání ducha komunismu a kapitalismu.

Hlavní úmysl.

Jak komunismus, tak kapitalismus otrávil ovzduší naše a svedly lid na nebezpečnou cestu, na níž čeká propast záhuby. Vizme jen Rusko! Kam zavedl komunismus ubohý národ ruský? Do bída, do hladu! Tak se stane s každým národem, jež ovládne komunismus a kapitalismus, tyto dva draci, kteří otravují celé státy a národy. Základem jejich je materialismus, pouhé hmotařství, které pečuje jen o časné věci člověka a vylučuje vše duchovní. V tom je veliké nebezpečí, v tom spočívá ukrutný boj proti sv. Církvi, proti víře, naději a lásce k Bohu. Než neztrácejme naděje. Co to bouří přešlo, během věků přeneslo se přes Církev sv., a ejhle, ona trvá dosud dle příslibení Páně, že ani brány pekelné ji nepřemohou. Církev sv. je od Boha samého zřízena, proto nemohla a nemůže býti zničena. Že Církev katolická přes velké bouře, kterých od svého počátku zakusila, dosud trvá, jest nezvratným důkazem jejího božského původu. To musí nás důvěrou naplnit, že ani nynější materialismus ani komunismus ani kapitalismus Církev nezničí, že vyjde z boje jako

vitěz! Vzpomeňme jen na 300leté kruté pronásledování křesťanů a vidíme, jak Církev sv. vyšla slavně z těchto bojů. Krev mučedníků byla semenem nových křesťanů. Povstaly různé bludy a kacířstva a pravda Boží zvítězila. Toť vítězství, které přemáhá svět, víra našel! Přišla reformace, povstala revoluce, v níž sta a sta katolíků zahynulo, a přece Církev sv. trvá dosud. A nyní lidstvo je nakaženo materialismem, hmotařstvím, požitkářstvím, při čemž lidé úplně zapominají na spásu duše své a jen shání se po rozkoších v tělesných věcech, odvrací se od Boha a tuto zemi považuje za jediný pobyt svůj, a Církev sv. nepřestává připomínati slova Spasitelova: „Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho,“ ale marně! Ani komunismus (společné užívání všech věcí) nezachrání lidstvo, jak to slyšíme v Rusku, protože lidé nejsou stejně spravedliví, pracovití a nemají lásky jeden k druhému, jsou plni sobectví a proto nezachrání lidstvo; bez Pána Boha nevyrovnej se rozdíly stavů. Jen láska k Bohu může vyrovnati různé stavy. Ani kapitalis-

mus nezachrání lidstvo, hromadění kapitálu v jistých rukou činí ještě větší propast mezi bohatci a chudinou a otravuje duše nespokojeností a závisťí jedněch proti druhým. Bcháci, čiňte dobře chudině, a chudí buďtež trpěliví. Nynější slavně panující sv. Otec Pius XI. dobře poznává různé škůdce lidu, jak jsou nebezpeční, upozorňuje ve svých listech na ně, varuje

věřící před nimi a napomíná všechny členy Apoštolátu modlitby, abychom modlitbami a obětmi vyprosili sobě sílu proti všeliké bezbožnosti, proti těmto třem úhlavním nepřítelům duší našich, abychom pamětlivi byli slov Krista Pána: Hleďte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, ostatní bude vám přidáno!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolim St. Pavlík.

Píseň třetí.

Pulchra es, amica mea, suavis et decora sicut Jerusalem. — Krásná jsi, přítelkyně má, libá a pěkná jako Jerusalem. (Cant. 6, 3.)

Ach, jak krásná jsi, má přítelkyně, růže dobrých skutků nesouc v klíně, jako Alžběta neb Terezička, a když stydlivě se rdí tvá líčka.

Půvabná jsi jako Jerusalem, jako Esther vyvolená králem, přelibězná, šumná jako Judit — obličej tvůj musí lásku vzbudit.

Slyšte, křesťanská vy děvčata! Buďte růžová jak poupata, necht' vás zdobí studu ruměnek!

Maria vám vzorem pravé krásy; zaskvětte jí svoje mladé časy, modlete se pilně růženec!

Píseň čtvrtá.

Terribilis ut castrorum acies ordinata. — Hrozná jako šik vojenský spořádaný. (Cant. 6, 3.)

Zle se vedlo lidu na Hostýně, Tataři tam obléhali vrch; žízeň uhasit, déšť aby sprch', lid se utek' k lásce Mariině.

Pomoc přišla, déšť se s nebe valil. blesky šlehaly, hrom burácel; přival stany nepřítelů svalil, zachráněn, lid díky Bohu pěl.

U Lepanta zuřil krutý boj; svatá Panna křesťanům je zbroj, Turci na hlavu jsou poraženi.

Lepší pomocnice nikde není nad Marii; jí se peklo bojí; necht' i nám je ochránkyní v boji.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Svatý apoštol Pavel napsal Efeským list, v němž jim ukazoval vznešenost nauky Kristovy a napomínal je, aby vzrostli v muže dokonalé a nezmatili a netočili se každým větrem lidských bludů ošemetné a chytře vynášených. Proto jim dal mnoho rad, kterak si mají v tom počínati. Jedna z nich jest tato: Vizte, bratři, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, nýbrž jako moudří, vykupující čas (Ef. 5, 15). Efesští mají tedy opatrně choditi! Tak jako pocestný si jinak počíná, ubírá-li se za jasného odpoledne krajinou obydlenu zbožnými lidmi a jinak, jde-li za tmavé noci lesem, cestou prorvanou, roklinovitou, kde na něho číhají loupežníci neb divoká zvěř, tak také věřící křesťan, jenž se ubírá k nebi, bude dávatí pozor, aby cestu k nebi neztratil a v obcování s lidmi bude opatrný: je-li slabý, bude se svůdců vystříhati, je-li dosti pevný, bude i hříšníky napomínati na dobrou cestu, zařídí si tak své jednání, jak toho okolnosti budou vyžadovati. Abychom na opatrnost byli upozorněni a k ní povzbuzeni, budeme ji pozorovati na božském Srdci Páně, hlubíně to všech ctností, tedy i opatrnosti.

I my si počínáme velmi opatrně, víme-li, že naši nepřátelé dávají pozor na naše řeči a skutky, aby nám mohli uskoditi; dbáme na to, abychom jim k tomu nedali příčiny. Také Pána Ježíše bedlivě pozorovali farizeové. Když přišel jedenkrát v sobotu do synagogy, kde byl člověk s uschlou rukou, tážali se ho farizeové, zda je dovoleno v sobotu uzdravovati? Pán neodpověděl přímo, nýbrž otázkou, zda i oni nevytahují oči, která v sobotu upadla do jámy?

Co mohli farizeové namítnout? Jejich mlčení bylo jejich odsouzením a jestliže přece vešli v radu, jak Pána

zahubit, jednali proti vlastnímu přesvědčení a proti úsudku zdravého rozumu.

Jeho opatrnost a moudrost se jevila zvláště, když počal šířiti nebeskou nauku po Palestině a volati lid na cestu spásy a svatosti. Neučil jej ihned nejvyšší dokonalosti, ale tomu, co bylo snazší a potřebnější. Napřed je napomínal, aby se varovali hříchu, napravili nevázaný život, čili aby dělali pokání. Svátý Matouš praví (4, 17): Od toho času počal Ježíš kázati a říkati: „Čiňte pokání, neboť přiblížilo se království nebeské.“

A když prošel celou Galileji, všude hlásaje evangelium království Božího a uzdravoval všeliký neduh a sláva jeho se na všechny strany víc a více šířila a mnoho lidstva s ním chodilo, tu teprve v kázání na hoře položil první základ dokonalosti, doporučoval chudobu, čistotu, milosrdenství, trpělivost v pronásledování. Podle něho se řídili všichni učitelé dokonalosti, kteří napřed doporučovali lítost nad hříchy a varovati se jich a potom cvičbu v ctnostech.

V hlásání slova Božího se přizpůsoboval chápavosti posluchačů. Ač v Srdci jeho jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědomostí a ač mohl posluchačům vypravovati věci tajemné neb podivné a napínavé události, které by zvědavost lidskou co nejvíce ukojovaly, neb mohl mluvití velmi učeně a vědomostmi posluchače oslňovati, přece velmi prostě přednášel své učení, užíval podobenství, bera přirovnání z obyčejných věcí a vykládal svou svatou nauku tak prostě, že i prostí lidé a ženy, které s ním chodily, ji snadno chápaly (Mat. hl. 5, 13).

Maje Srdce plné dobroty a lásky, plné milosrdenství a trpělivosti, po-

pokud jest s nimi ženich? Přijdou však dnové, kdy bude odňat od nich ženich, a tehdy budou se postiti (Mat 9, 14—16). Až bude božský Spasitel vzat do nebe a sešle Ducha svatého, budou se jeho učedníci postiti, protože budou posílněni k takovému přísnému životu.

Tuto větu potvrdil dvojím vhodným podobenstvím. Jako se totiž nesluší, aby na šat již ztřeplý se přišla záplata z nové, pevné látky, neboť jednak to není pěkné a jednak se starý šat spíše roztrhá, tak také učedníci Kristovi, jsouce zvyklí na obřady a způsob života starozákonný, t. j. cnen starý šat, nemohou přidávat záplatu, t. j. nový způsob života, který se žádá v Novém zákoně. Užil ještě podobenství o víně. Za tehdejších dob nenalévali víno do sudů, ale do kožených měchů. Proto pravil Pán Ježíš: Ani nelijí vína nového do měchů starých, sic rozpukají se měchy a víno se vylévá a měchy ničí, ale víno nové lijí do měchů nových a obě bývá zachováno (v. 17). Nové, kvasící se víno by starý měch roztrhlo, ale nový měch vydrží. Tak i učedníci jsou podobni starým nádobám, jsou křehcí a nevydrželi by posty; ale oni se obnoví ohněm Ducha svatého a budou úplně změněni a stanou se schopnými vyšších ctností, vyžadujících větší námahy.

A takových, ba hrdinských ctností bylo třeba, aby s dobrým výsledkem konali apčtolský úřad. A aby věděli, jak si mají při tom počínati, dával jim sám dobrý příklad: žil velmi chudě, jidal jako ostatní Židé ryby, ječný chléb a pod., celé noci se modlival a také o něm věděli, že se čtyřicet dní postil. Přece však, když toho žádala potřeba, zanechal přísného způsobu života a šel na hostinu, ano i na svatbu.

A jako, maje zření na slabost učedníků, zmírnil přísné požadavky, tak také bral ohled na chápavost jejich

a učil je jen těm pravdám, kterým mohli rozuměti. Proto jim nevysvětloval vyšších tajemství víry, protože by toho nechápali. Tyto pravdy ponechal Duchu svatému, jenž by jejich rozum osvětil, srdce milostí rozeřál a ke ctnostem povzbudil. Ještě mnoho mám mluvití vám, ale nemůžete nyní snést. Když však přijde onen Duch pravdy, naučí vás všeliké pravdě (Jan 16, 12, 13).

Na začátku úvahy jsme přirovnali člověka, chtějícího se dostatí do nebe, k pucestnému, jenž máje jiti v noci lesem, roklínami, dává veliký pozor na cestu, jest velice opatrný; a sledovali jsme opatrnost božského Srdce Páně vůči různým třídám lidským. I my si musíme uvědomiti, že přijiti do nebe jest pro nás to nejdůležitější a že chceme-li tam opravdu přijiti, že si musíme opravdu dáti veliký pozor. Božský Spasitel vážně praví: Kdo z vás, chtěje vystavěti věž, nesedne dříve a nepočítá potřebného nákladu, má-li dosti, aby dostavěl, by snad, kdyby položil základ a nemohl dokončiti, všichni ti, kteří by to viděli, nepočali se mu posmívati, řkouce: Tento člověk počal stavěti a nemohl dokončiti (Luk. 14, 28—31). Na cestě do nebe jest tolik obtíží a překážek, že ten, kdo se tam chce dostatí, musí se přičinovati vši silou o to, aby se udržel na pravé cestě a zmužil se bojovati, aby překonal překážky spásy. Kdo má plán ke stavbě, musí dělati rozpočet, není-li peněz, prostředků, musí stavby nechatí. Kdo chce přijiti do nebe, musí si uvědomiti, jak se tam může dostatí a všeho se chápatí, co mu tam pomůže.

Hle, já posílám vás jako ovce mezi vlky; buďte tedy opatrní jako hadové a přestí jako holubice. (Mat. 10, 16), pravil Pán Ježíš apoštolům, ale slova jeho se týkají všech věřících. Apoštolé byli nadšeni, majíce šířiti království Mesiášovo; hrdí láskou k bližním, jimž chtějí zvěstovati pokoj a s ním dobra

království Božího. Myslili si snad, že budou všude přijati otevřeně, s radostí a s plesáním. Ale lidé budou jako vlci, zlí, lakomí, smilní, bez srdce. Buďte opatrní, tedy jako hadové: had se na všechny strany ohledá, aby ušel nebezpečnosti a zvláště aby si hlavu uchránil. Tak mají se mítí apoštolé na pozoru, aby ihned poznali nebezpečnosti, které jim hrozí, a aby unikli

úkladům jim strojeným. Jinak však mají být sprostnými, upřímnými, ne světsky chytrými, lišáckými. Toto napomenutí Kristovo týká se všech křesťanů: všichni mají být opatrní jako hadové na cestě do nebe. Kdo uctívá božské Srdce Páně, dostane od Pána Ježíše ctnosti tak pro nebe potřebné, neboť Srdce Ježíšovo jest hlubina opatrnosti.

M. Tesařova :

Jarní modlitba.

Slunce vstává s lože svého,
pocel tiskne v svěží stráž,
Tvůrce světa veškerého,
k Tobě spinám svoji dlaň!

Slunce lásky Tvé mi svitni,
zař v mou lichu života,
požehnání své mi skytni
velká Tvoje dobrota.

Rosu dávej vzprahlé duši,
jak těm kvítkům na poli,
naději mi srdce buď,
když je něco zabolí.

A když večer v zem se níží,
hvězdičky když vychází,
duch můj se v Tvou lásku bříží,
jež mne stále provází.

Díky vroucí šeptám za ni
v posledním dne vzplanutí
a cit lásky na mé skrání
ruměn její vynutí.

Kříž na oltáři.

Postní úvaha od Jarolima St. Pavlíka.

Už mnoho krve nevinné teklo na světě. Vzpomeňme si na ty přečetné vojny, na ty časté vraždy, na pronásledování křesťanů, na veliký počet mučedníků, na nevinné děti, jež Herodes kázal usmrtiti. Už krev nevinného Abela volala k nebi a Bůh slyšel její křik a vyslovil nad Kainem svou kletbu.

Než nejnevinnější krev, jež kdy byla prolita co svět světem stojí, je drahocenná krev Pána našeho Ježíše Krista. Tekla už osmého dne po jeho narození, když byl podle zákona obřezán; tekla v zahradě olivové, když trpěl smrtelné úzkosti, jako kapky

potu s čela jeho; tekla u sloupu, když byl od pochopů bičován; tekla s hlavy, když byl trním korunován; tekla, když byl veden na popraviště a barvila rudě celou cestu; tekla ze čtyř velkých ran, když jej na kříž přibíjeli a po tři hodiny, zatím co visel na kříži; tekla konečně naposledy, když bylo srdce jeho na kříži kopím probodnuto. Teď byla dokonána oběť krvavá a rozněvaný Bůh byl usmířen. Vizte Beránka Božího obětovaného, jak snímá hříchy světa. Kolik tisíců oveček bylo zabito ve Starém zákoně; ale všechna jejich krev neměla té smírčí síly, jako krev toho jednoho

Beránka, jenž musel na kříži položit svůj život.

Jen málo osob bylo přítomno první a té jedině krvavé oběti Nového zákona. Jaké vyznamenání, jež bychom jim bezmála záviděli! Než Boží moudrost tak to zařídila, že všechna budoucí pokolení oběti té mohou být přítomna; měla totiž vždy a všude, den co den, být obnovována a opakována a v ní vlastně pokračováno, ne však již způsobem krvavým, ale nekrvavým, a sice při mši svaté. Mše svatá je tatáž obět jako ona na Kalvarii; že je tatáž, připomíná nám kříž oltární; zastupuje kříž kalvarský.

Na každém oltáři, na němž se mše svatá slouží, musí stát kříž. Oltární kámen, kříž a dvě svíce, to jsou ty nejnnutnější předměty, to nejnnutnější nářadí, i při oltáři vypomocném. Znamení svatého kříže zříme i při jiných bohoslužebných předmětech: na měsím rouchu nebo kasuli, na štole, na manipulu, na velu, na burse. Kněz se znamená křížem 16krát a obětní dary žehná křížem 29krát. Kolikrátkoliv chléb tento jisti a z kalicha budete pít, smrt Páně máte zvěstovati. To činí i církev svatá a předvádí nám při mši svaté kříž Páně před oči.

Svatý Pavel si přeje, abychom se všemi svatými pochopili, jaká je šířka a délka, výška a hloubka lásky Kristovy. To poznáme, když pozorujeme výšku, hloubku a šířku kříže jeho.

Vysoko tyčí se kříž Páně do vzduchu, jak kdyby k nebi ukazoval. S vysokého nebe sestoupil Syn Boží, aby nás vykoupil; nechal se na kříži povýšiti, aby nás k sobě a ještě výše, až k nebi, přitáhl. Jako magnet přitahuje železo, tak táhne láska Kristova srdce naše k sobě. On pravil: Až budu povýšený, všechno potáhnu k sobě. Dosud snad nás táhla k sobě chlipnost, lakota, nestřídmost nebo nějaká jiná náruživost a nezřízená láska. Nechejme se táhnouti od lásky Kristovy; zvedněme se nad prach

pozemský, zdržujeme se duchem svým v nebi, jež je nám od toho času otevřeno, kdy se Kristus Pán na kříži za nás obětoval.

Kříž trčí hluboko v zemi. Ten, jenž visí na kříži, pokoril se hluboko až k smrti kříže; nejhanebnější způsob smrti zvolil pro sebe, jako nějaký zločinec chtěl zemřít. I při mši svaté pokoruje se co nejlouběji, protože bere na sebe nepatrnou způsobu chleba. Ve svaté Eucharistii musí si mnoho urážek nechat libiti, když s ním lidé opovrhují, jeho si nevšímají, neuctivě s ním zacházejí, jemu se rouhají a svatokrádežně jej přijímají. To je pro něj velkým ponižením. Proč se ponižuje tak hluboko? Protože my jsme hluboce klesli a přece jinak se pyšně vynášíme. To musíme napraviti, cvičíce se ve ctnosti pokory, sebe za ubohé hříšníky považující, sebe před lidmi ponižující.

Kříž se rozpíná napravo a nalevo. To znamená, že láska Ježíšova objímá celý svět, sahaje od východu do západu, od severu až na jih. Za všechny lidi zemřel Pán Ježíš na kříži, za všechny lidi obětuje se při mši svaté. Tak i my máme všechny lidi milovati, všem dobře činiti, za všechny se obětovati. Jeden za všechny a všichni za jednoho, praví hasičské heslo. Všichni za jednoho; ten jeden jest náš milý Spasitel, jemuž k libosti máme být i ke každé oběti ochotni.

Proč se opakuje obět kříže ve mši svaté? Nejenom proto, abychom měli utrpení Kristovo stále před očima, nýbrž ovoce oběti kříže jednomu každému mohlo být přivlastněno. Pán Ježíš zemřel za lidstvo zcela dobrovolně. Je obětován, protože sám chtěl, praví o něm Isaiaš. Záleží však i na dobrovůli jednoho každého, chce-li bráti užitek z obětní smrti Kristovy nebo ne; milost vykoupení se nikomu nevnučuje. Přivlastňování a přijímání ovoce vykoupení děje se při mši svaté

a skrze svátosti. Kdo se jich strání, má škodu; sám si volí zavržení.

Budme tedy rádi a často přítomni mši svaté. Kde je něco zadarmo k dostání, tam je každý rád při tom. Na příklad, když se rozdává nějaká podpora nebo je nějaké pohostění. Při mši svaté dostane každý zadarmo mnoho milostí, mnoho darů Božích pro život nadpřirozený i přirozený, pro čas a věčnost. Hodinka mešní je pravou hodinou táborní, kdy můžeme říci: Pane, zde je nám dobře!

Mnohý člověk pravi: Já se modlím raději doma. Kdo tak pravi, jistě se doma mnoho nemodlí; takový člověk dopoledne spí neb pracuje a po poledni sedí v hospodě. Ostatně nejdeme do kostela jenom proto, abychom se modlili, nýbrž abychom v kázání k bohumilému životu byli povzbuzeni a svaté oběti byli přítomni a požehnání knězovo obdrželi. Modliti se může člověk všude, to je pravda; ale modlitba ve chrámu Páně a obzvláště při mši svaté má daleko větší cenu a bývá spíše vyslyšena. Má-li žádost mnoho podpisů, pak to má větší účinek. Tak je i když celá osada s námi se v kostele modlí. A Pán Ježíš sám naše modlitby a prosby podporuje, anžto rány svoje nebeskému Otci ukazuje, ježto byl na kříži obdržel.

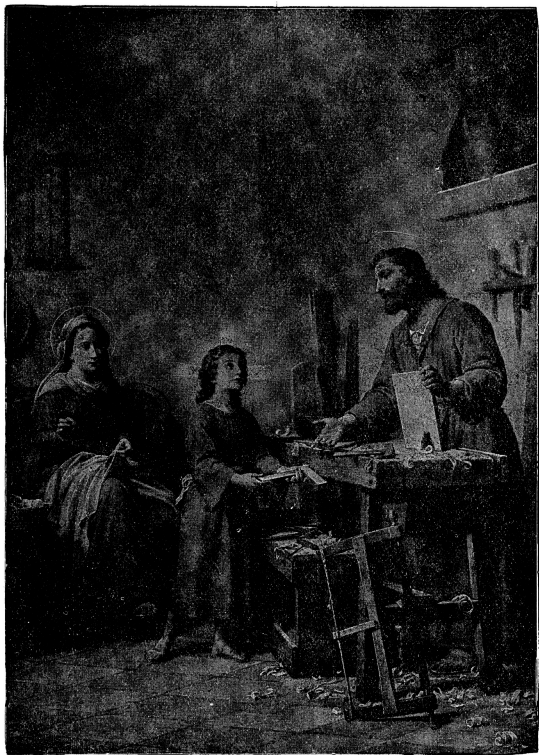
Jeden španělský vojevůdce, Alfons z Albuquerque, plul jednou se vším loďstvem svým po moři. Tu se zdvihla taková strašná bouře, že lodi byly v největším nebezpečství se potopiti. Na oné lodi, kdež se nacházel, bylo malé dítě. To vzal admirál do náručí, pohlédl a pozdvihl je k nebi, řka: Ó Pane, z ohledu na nevinnost toho dítěte smiluj se nad námi! Tu přestala bouře. Při mši svaté ukazuje

kněz dítě nejnevinnější, dítě Božské ve svaté Eucharistii Otci nebeskému, když ji pozdvihuje. Není-li naděje naše tím více oprávněna, že nás Bůh vyslyší?

Mši svatou nemůžeme dosti oceniti; má totiž tutéž cenu jako obět na kříži. V Anglii vládly dlouhý čas kruté zákony proti katolíkům. Velké pokutě nebo žaláři propadl ten, kdo se odvážil zúčastniti se nějakého katolického náboženského výkonu. Tu se jednou stalo, že jeden zámožný katolík byl odsouzen k pokutě 500 dukátů, protože se mu dokázalo, že byl na mši svaté. Pokutovaný katolík opatřil si ty nejkrásnější portugalské peníze, na nichž byl vytlačený kříž a napočítal je protestantskému soudnímu úředníku. Ten se divil nad tím, že katolík k placení pokuty používá takových krásných peněz. Tu mu tento odpověděl: Za hřích bych to považoval, kdybych nejpěknější mince neodvedl za tu velikou milost, že jsem se mohl při oběti mše svaté pokloniti svému Pánu a Spasiteli. Nezapomeňte, že něžné svazky pojí kříž na těchto penězích vytisknutý a svátost oltářní; neboť obě jsou pomníkem neskončené lásky Vykupitelovy!

Pozorujeme-li tedy kříž svatý na oltáři, představme si, že stojíme s Matkou Boží a svatým Janem pod křížem na Kalvarii. Každá mše svatá je opakováním všeho toho, co se tam událo. Kladme se ukřižovanému a svátostnému Ježíši, děkujeme mu za všechnu lásku, odprosme ho za všecek nevděk, prosme jej o milost hodně veliké lásky k Bohu a k bližnímu a o trpělivost v trápení, o zmužilost z lásky k Bohu oběti přinášeti.

Svatý Josef v dílně.

Sen svatého Josefa.

„Proč tak smuten, Otče milý,
ach, i slzy v očích zřím,
co Tě trápí, co Tě bolí,
tatičku můj, zdaž to zvím?

Snad já Tebe zarmoutil jsem,
snad Ti bolest způsobil?
Sděl mi, Otče, co Tě trápí,
bych vše zase napravil!“

„Ne, mé Dítě, ne, Ty nejsi
bolesti mé příčinou,
Ty jen radost působíš mi,
chloubou mou Jsi jedinou.

Ach, mne sen zlý dnes zarmoutil,
byl to, věru, děsný sen,
a ten sen, ten tak mne trápí,
loudí z hrudi trapný sten.“

„Pojď, Matičko, pojď a poslyš!“
Ježíšek již pobáda,
„co se tatičkovi zdálo,
ať nám sen svůj vykládá!“

„Ve snách zřel jsem Tebe, Dítě,
statného jak muže již
v zahradě se modlicího —
ach, mé Dítě, jaká tíž!

Krev se z Tvého čela lila
úzkostí as náramnou,
v zahradu však žoldněři již
vhrnuli se s luzou zlou.

Ty jsi, Dítě, vstříc jim krácel,
jeden z nich Tě políbil,
pak Tě jali a svázali,
jak bys zlosyn velký byl.

V noci před soud našich kněží
vedli Tě s posměchem,
Ty jsi, Jezu, trpěl tiše
s bolným jenom povzdechem.

Že jsi hoden smrti kříže
rozsudek tak krutý zněl,
ten měl vladař potvrdit,
já se, Dítě, bolem chvěl.

Vladař krutý nevinného
pak Tě kázal mrskati,
ach, jak velmi přebolestně
jsem Tě slyšel stenati.

Pak Ti věnec kolem hlavy
z trní dali katané,
z ruky Tvé Ti třtinu brali
a tou bili v čelo Tvé.

Brzy zřel jsem, jak jsi těžký
na bedrách kříž nesl svých,
na smrt hroznou jako zlosyn
šel jsi v mukách přehrozných.

Na kříži jsi rozpjat zmíral
přibit hřeby hroznými!“ —
V pláči Josef řeč svou končil
zdrčen dojmy moenými.

Ježíšek jen tiše seděl,
zhledla krásná jemu tvář,
na Matičku teskně hleděl,
v očích plála lásky zář.

Maria se bolem chvěje,
slzy stěží utají,
Ježíšek se k Josefovi
tuli a rty šeptají:

„Utiš se již, drahý otče,
byl to věru děsný sen,
oddejme se vůli Boží,
nechť jest námi veleben.

Matička, hleď, jak se trápí,
zjasněte zas svoji líc!
Bůh jak určil, nechť se stane,
již se netrap proto nic.

Neuvidíš, otče drahý,
sen svůj někdy splněný,
ušetřím Tě toho bolu,
zjasni již zrak zkalený.

Pojďme teď a prosme Boha
o pomoc a útěchu!“ —
Ježíšek již usmívá se
neslyšet ni povzdechu.

Týdně!

Napsal Msgr. de Ségur. — Přeložila Hédvika Vávrová R. S. C. J.

I.

Že týdenní sv. přijímání jest bezpečným cestovním pasem do nebe.

Kdyby se ti zjevil Bůh a řekl: „Synu můj, chceš přijíti do nebe? Chceš zabezpečiti svou spásu? Zabezpečiti tak jistě, jak možno jest na zemi?“ dojista bys odpověděl: „Ó, Pane, zdali chci? Z celého srdce!“

Nuže, jménem nejhlavavějšího Boha, který z lásky k nám zde na zemi přebývá pod rouškou eucharistickou, chci ti dnes nabídnouti klíč k ráji. Jménem Božím podám ti cestovní pas, jenž tě bezpečně tam dovede.

Mním tu věrnost v týdenní sv. zpovědi a v týdenní sv. přijímání. Jsem jist, že božský Spasitel potvrdí s hůry nebes, co ti nyní řeknu: „Budeš-li věrně každého týdne přijímati sv. svátosti, slibuji ti, že až do konce vytrváš v jeho službě a budeš spasen.“ V jistém smyslu nevím vlastně nic, neb jediný Bůh může znáti tajemství Boží, ale v jiném smyslu jsem o tom přesvědčen a ujištěn.

Na věčnosti, až splněny budou naše naděje, uvidíme, drahý čtenáři, ty i já, že na tisíc, ano i na deset tisíc není ani jediné výjimky od tohoto pravidla.

Chceš-li tedy zabezpečiti svou spásu, své štěstí věčné, nechť vždy a všude ať jsi jakéhokoli věku neb v jakémkoli postavení, toto základní pravidlo jest postavou tvého života:

„Pokud bude na mně záviseti, nedopustím nikdy, by uplynul jediný týden, v němž bych své duše neosvětil dobrou sv. zpovědí a hodným sv. přijímáním. Toto velké předsevzetí kladu k nohám nejsv. Panny spolu s prosbou, by vyprosila mi milost, abych se mu nikdy nezpřonevřil.“

II.

Týdenní sv. přijímání s hlediska víry a křesťanského života.

Víra jest základem křesťanského života a spásy. Ale jako jest nemožno žiti bez pokrmu, tak i v řádu duchovním jest nezbytně potřeba přijímání Těla Páně, máme-li zachovati si život milosti, jehož se nám dostalo sv. křtem.

A jako chce-li kdo žiti a býti zdrav, nestačí jisti pouze jednou neb občas podobně i kdo chce si zachovati živou víru a život křesťanský, tomu nepostačí přijímání jednou do roka, o velkonočních neb na nejsv. Trojici; třeba přijímání často, neb jinak vydáváme se v nebezpečí zapomenutí na Boha, odloučení se od něho hříchem smrtelným, pozbyti života milosti a sejiti s cesty vedoucí k nebi.

Nuže, na základě své osobní třicetileté zkušenosti prohlašuji, že pro většinu duší jest nejen prospěšné, ale i nezbytno přiblížiti se často k Bohu, často se zpovídati a často přijímati, chtějí-li setrvati v milosti Boží a nikdy se nedloučiti od Ježíše Krista.

Nechci však tím tvrditi, že by také časté přijetí sv. svátosti bylo prostředkem tak nezbytným, že by hřešil neb zahynul, kdo by ho zanedbal; co chci říci a co potvrzuji před Bohem: že k zajištění vytrvalosti v životě víry, t. j. v životě křesťanském není prostředku účinnějšího, libeznějšího, snadnějšího a těšivějšího.

Životem víry, životem křesťanským rozumím nejen život těch, kteří si zachovávají víru a jakž takž všeobecně slouží Bohu, aniž by se při tom staral přílišně o svědomí; míním tu křesťany, skutečně svědomité, křesťany, kteří pečují o svou spásu, kteří zachovávají, neb chtějí aspoň zachovávat přikázání

Boží a církevní, kteří jsou odhodláni kráčet ve světle, ne tohoto světa, ale sv. evangelia.

Těmto křesťanům, kteří nepohrávají si se svou duší, těm radím bez okolků, by se zpovídali a přijali zbožné Tělo Páně *každý týden*, aby tak posílili v sobě milost živé víry a velmi pevné vůle, sloužiti vždy věrně Pánu Bohu.

Drahý čtenáři, nezapomeň na to: pravé křesťany činí sv. přijímání, časté sv. přijímání, rovněž jako dobrá a velmi pravidelná výživa je základem dobrého a pevného zdraví.

Proto muži, ženě, dítěti, školáku, dělníku, otci, matce, studentovi, vojín, bohač, chudáku a vůbec každému, kdo chce opravdově sloužiti Bohu, nepodám jiného pravidla než toto: „Zpovídej se a z celého srdce přijmi Tělo Páně každý týden — a uvidíš.“

Ale nezapomeň, že pravím „z celého srdce“, t. j. s upřímnou vůlí těžiti z něho měrou nejhojnější.

III.

Že týdenní sv. přijímání jest hlavní strážkyní nevinnosti.

Chceš, ať kdokoliv jsi, drahý čtenáři, by tvůj život byl bezúhonný? Chceš si zachovati, chceš si rozmnožiti nebeský poklad čistoty?

Přijímej často, přijímej týdně! Toť nejlepší ochranný prostředek.

Jaké divy ochrany viděl jsem již já, který k tobě mluvím! Za své dlouholeté služby, zasvěcené zpovídání a vedení duší, byl jsem šťastným svědkem všeho, co ti tu pravím; a podle faktů, faktů bez počtu, potvrzují pravdu toho, co jsem tu pověděl, a co praví všichni svatí kněží, když mluvíce o sv. přijímání, představují je jménem Ježíše Krista a jeho Církve jako nebeský prostředek k zachování čistoty.

Znal jsem přemnoho duší, které v nejrůznějších okolnostech životních, ale zvláště, kdy nevinnosti hrozilo nebezpečí, zachovaly si i u prostřed kalu a bláta čistotu vpravdě andělskou.

A jak dosáhly toho? Týdně se zpovídaly a přijímaly Tělo Páně.

V dílnách pařížských, kde přímo bují mravní nečistota, mohl jsem zjistiti, ano téměř bez výjimky, že učedníci a mladí dělníci, kteří s křesťanskou odvahou chodili týdně ke sv. zpovědi, a v neděli a ve svátky přistupovali ke stolu Páně, uchovávali se v obdivuhodné čistotě; podobali se oněm drobným bílým rybičkám, jež při čištění rybníků a řek vidíme stříbroleskle se mihat v pozůstalém bahně.

Totéž pravím o studentech, právnících, medicích, jakých ještě, Bohu díky, máme slušný počet; dávajíc přednost svědomí před zábavou, žijí mezi pokazenou mládeží životem víry, a v přesvaté Svátosti svého Spasitele Ježíše Krista hledají sílu, by zvítězili nad náruživostmi, by neporušeně zachovali si převzácný poklad čistoty a kráčeli životem s okem jasným s čelem povzneseným, důstojní Boha a důstojní svých matek.

Kdosi otázal se výborného mladého důstojníka, jehož od mládí nespouštěl jsem s očí: „Co děláš, že nikdy neklopýtněš?“ — „Nejsem z jiné hlíny než jiní,“ odpověděl klidně. „Celé mé tajemství záleží v tom, že od prvního sv. přijímání chodím pravidelně každé neděle ke sv. zpovědi a ke sv. přijímání. Vlastní vinou nikdy jsem nevynechal. Učin jak já, a potom mi poviš, jak se ti daří!“

Jinoch, který více neb méně dokonale přijímá týdně Tělo Páně, jest jinocem bezúhonným. Často způsobem naprostým uchrání se oněch těžkých chyb, jež poskvřňují většinu jeho vrstevníků; a klesne-li někdy ze slabosti, vstane ihned a lehce; chyba téměř nezůstává u něho ani stopy, naopak budí v něm tím větší odpor k nepravosti a tím rozhodnější vůli, zachovati se víc, než kdy před tím, v mravnosti a v čistotě.

Milost sv. přijímání jest především

milostí nevinnosti a čistoty. Neposkrvněné tělo Ježíše Krista spojuje se s naším, mírní zlé sklony, jak voda dusí zlé plameny.

Proto přiznávám se, že nechápu zpovědníků dítek a jinochů, kteří svých mladých kajeníků nehledí úsilně přimět k časté sv. zpovědi, k častému sv. přijímání. Celý úspěch jejich svatě služby tkví právě v tom.

Ach, kdyby ubohé matky věděly, co víme my kněží, jak snadno zachová si dítě svou nevinnost, hledíme-li hned od prvního sv. přijímání udržeti je častým sv. přijímáním v důvěrném styku s božským Spasitelem! Pak dojistá by ani nevěděly, jak děkovati oněm zbožným a skutečně vzdělaným zpovědníkům, kteří vyzývají, ano pohánějí ty drahé děti k častému přijetí Ježíše Krista! Proto bez obavy tvrdím, že první jich starostí bylo by vyhledati svým dětem zpovědníka, oživeného rozumnou horlivostí i duchem hluboce katolickým.

Pravidelné a časté sv. přijímání ochrání duši před nečistotou, jako sůl chrání maso před hnilobou.

IV.

Že týdenní sv. přijímání obdivuhodně nás povznáší z našich poklesků.

Pravidelné a časté sv. přijímání jest nejen všemocným ochranným prostředkem proti náruživostem, ale pomáhá ještě, když jsme se jimi dali strhnout, obdivuhodně se z nich polepšit.

Jest to zcela přirozeno. Bůh nedává sv. přijímání jako odměnu ctnosti již nabyté; teprv v nebi, ve věčné blaženosti, bude božský Spasitel naší odměnou. Na zemi však podává se nám jako výtečný prostředek k vítězství nad vášněmi, k přemožení hříchu, k vyhojení pozůstalých po něm ran, k povznesení z pádu, ke vzrůstu sil v boji a posleze k nabytí, s jeho sv. milostí, ctností hlubokých a opravdových. V boji pozemského života

jest toto hledisko podstatné; proto nesmíme nikdy zapomenout, kdykoli se blížíme k Ježíši Kristu, na troji vznešené slovo, které volá k nám z hloubi svého svatostánku:

1. „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi, a já vás občerstvím.*“

2. „*Beze mne nic učiniti nemůžete.*“

3. „*Toho, kdo ke mně přijde, nikdy neodvrhnu . . .*“

„Pojď ke mně,“ praví, „ubohý hochu, ubohé dítě, které tak často jsi bylo hračkou zlého ducha a obětí hříchu! Pojď bez obavy, přes tolik a tak těžkých chyb! Jen z celého srdce jich lituj, vyznej se z nich s upřímnou vůlí hříchu se varovat i všech k němu příležitostí! Potom vzpomeň si, že beze mne nic učiniti nemůžeš, ale se mnou všecko; a pak přijmi mne s pokorou, ale též i s celou důvěrou! Já sám dokonám tvé očistění a posvěcení, naplním tě svou milostí a vzbudím v tvé drahé duši ještě větší odpor ke hříchu, ještě větší lásku k čistotě. V tvém duchu oživím světlo víry, jímž snadno poznáš nástrahy nečistého ducha, a posílím tvou dobrou, ale ještě se kolísající vůli tak, že zvolna staneš se odhodlaným, silným a neochvějným. Ó, mé dítě, důvěruj! Já to jsem, tvůj milující Spasitel, tvůj milosrdný Ježíš! Neboj se a pojď ke Mně!

Pravdu tohoto učení dokazuje zkušenost zjištěnými fakty. Ze sta duší, vzatých náhodou, v nichž zůstává přes obvyklý hřích něco víry, lítosti a dobré vůle, sázím se, že by nebylo ani deset, které by se v několika měsících nepovznesly, neb téměř nepovznesly z této bídy, kdyby za milosrdného vedení dobrého zpovědníka pojaly a věrně zachovávaly následující dvojí předsevzetí:

1. Velmi přesně každého týdne chci se zpovídati a přijati Tělo Páně.

2. Klesnu-li přece, pospíším co nejdříve ke svému dobrému duchovnímu

otci a nikdy vlastní vinou nezůstanu ve stavu smrtelného hříchu.

To dosvědčují každodenně s nevýslovnou radostí všichni horliví kněží, kteří, prodechnuti duchem Ježíše Krista řídí se pravými římsko-katolickými pravidly u vedení duší a v přísluhování sv. svátostmi pokání a Eucharistie.

Znám nespočíslné množství ubohých duší, které tímto způsobem vybredly z nejsmutnějších návyků. Zbožné a časté sv. přijímání vyvolalo u nich tento blahodárný účinek. Někdy, ano i často, nebylo vůbec potřeba čekati

na uzdravení; jindy zase se sice ihned nedostavilo, ale přece, dřív nebo později, odměnilo trpělivost zpovědníkovu a vytrvalost kajčnickovu.

Vy všichni, kteří se v těchto řádcích poznáváte, věřte mi a sami uvidíte a zakusíte. Uvidíte, zda v dobrém srdci, jakým dojista jest vaše, Ježíš nezvítězí! A jak budete šťastni, až díky časté účasti na sv. svátostech, kterou vám tu doporučuji, zbavíte se smutných návyků, a s jakou čistou radostí budete opěvovati svoje vzkříšení!

(Pokračování.)

Jarolím St. Pavlík:

Kříž v moři.

Mnoho lidí na veliké lodi
do vzdálené Ameriky vodi
drahná léta jeden kapitán.

Krátce před tím, než byl rozkaz dán,
aby koráb přístav opustil,
kdos' mu kříž a psaní doručil.

V listě psala jedna zbožná selka:
Tenkrát, jak katastrofa velká
s lodí Titanik se udála,
byla by si málem zoufala,
nebo její syn, jenž k ní tak lnul,
kuchař na lodi, též zahynul.
Ještě teď se srdce její svírá
bolestí; než pevná v Boha víra
posílila ji, by onen kříž,
ježž Bůh seslal, nebyl na obtíž.

„Žehnala jsem křížem svoje dítě,
nežli ulehlo a na úsvitě.
Dokud spánek smrti on by spal,
nechci, aby kříže postrádal.
Pěkně vás bych, pane, poprosila,
na místě, kde loď se potopila,
byste kříž ten spustil do hlubin;
za to vděčným bude vám můj syn.

Hodná matka, hodné její dítě!
Vůdce lodi splnil svědomitě
přání zbožné ženy; do moře
na neštěstí toho prostoře
spustil kříž a všichni cestující
modlili se se slzavou líci.

Marie Tesařova:

Bolest.

Když se štěstí sklání,
radost v srdci hýří,
v blahém usmívání
srdce se ti šíří,
štěstí líbá skráně,
v duši nosí ples,
vesel tleskáš v dlaně,
bolest číhá kdes.

V opojivém ruchu
nedbáš na nic kol —
nenakláníš sluchu
tam, kde cizí bol.
v srdci není místa
pro nic na světě,
poznáš však, že čistá
radost nekvete.

Ještě držíš číši
bujné radosti,
retý štěstím dýší...
v hrud' již zahostí
bolest — jako mrakem
vše ti přikryje,
k nebi míříš zrakem,
slast, kde věčná je.

A Slovo tělem učiněno jest.

Z „Obrázků z života Božského Spasitele“ P. J. Rostworowského, T. J.

Ve vzdechu, v slzách a v stesku pokolení lidského mýjely věky; velký, pochmurný Advent Starého zákona nechtěl se skončit. Nadarmo doráželo na nebe uplnivé volání proroků Israele: „Roztrhni nebesa a přijď!“ Nadarmo vystupovala ze země nemá prosba nevýslovné touhy po milosti a pravdě: slíbený Mesiáš nepřicházel a žádný záblesk jitřenky nevěstil, že blíží se již Východ s výsosti.

Naopak, noc vždy temnější pokrývala zemi a soumrak vždy hustší — dle předpovědi Isaiášovy — obestíral národy jako rubášem smutku a beznadějného utrpení. Ve vyvoleném národě již umlkly hlasy proroků, a vždy víc a více sláblo světlo pravé víry; v lůně pohanických národů dohasly již poslední paprsky původního zjevení a před dušemi otvírala se jen strašná poušť, kterou marně usilovaly oživit výmysly pohanických tradicí a přepjatá víra slepé pověrčivosti.

V temných těchto pustinách bloudilo srdce lidské po cestách nepravosti, krvácející z nesčíslných ran a toncující vždy hlouběji v kalu nejhroznějšího ponížení. V jeho nitru vřely naruživosti, na jejichž ovládnutí nebylo síly; zevně pak zatínalo do něho své zuby a drápy celé ústrojí starověku, jemuž zákonem byla přesila a jehož ovocem byly krutost a bezpráví.

I shlédl Pán na syny lidské, aby viděl, zda mezi nimi jest kdo rozumný a hledá Boha — ale nenalezl. Všichni se odchýlili, všichni stali se neužitečními a zlými, kazíce se ve svých rozkoších, i nebylo, kdo by činil dobře, nebylo ani jediného. Na jejich cestách neštěstí a smutek, jejich srdce pyšné, neposlušné, nerozumné, svárlivé, sobecké a nemilosrdné bylo přeptněno hněvem a hrabivostí, závistí a vraždou, svárem a zradou. Bůh byl ze země vy-

puzen a s ním i pravda, pokoj a štěstí; jen v nestoudné vítězoslávě vystupoval všude kníže temnosti a duch všeliké zloby; proto na konci lidských cest otvírala svůj jícen propast záhuby.

I mohlo se zdát — poněvadž svět zapomněl na svého Stvořitele — že Bůh dopustil, aby všechno lidstvo bloudilo a beznadějně hynulo na cestách zavržení. Ve skutečnosti však bylo jinak, neb myšlenky Boží nejsou jako myšlenky lidské. Kdy pokleslý a nevděčný člověk řítí se v nehlubší propast hříchu a bídy, tehdy v lůně jasnosti nepřístupné, kde u věčném klidu přebývá neskončené Milosrdenství, promluvil hlas, jenž záhy měl zaznít celou zemi: „*Lito jest mi lidu...*“ A jako kdysi v nevýslovné rozmluvě božských osob pověděno bylo: „*Utiňme člověka...*“ tak řekla nyní odvěčná Láska: „*Vykupme lidstvo!*“

Po tomto rozhodnutí začaly ihned *útrobky Božího milosrdenství* pracovat na povznesení kleslého člověka. Leč jakou cestu zvolí si Moudrost nejvyšší, by smířiti se mohla s lidstvem a vytrhnouti je z otroctví hříchu a hanby? Zda v hloub nepaměti uvrhne všechny jeho viny a zadarmo roztrhne rozsudek věčné záhuby? Nebo vzbudí snad nového proroka, jenž jménem Božím bude vyzývat k pokání a lidem pak oznámí odpuštění? Aneb snad pošle na svět anděla míru, jenž uvede bloudící na pravou cestu a opětně jim otevře brány ráje života?

Tak mohlo by mysliti ve své těsnotě stvořené srdce; ale tak nesmyslela *vřidnost a dobrota našeho Boha Spasitele*. Ve své bezmezné mírnosti a lásce pojal Bůh jiný plán, líbezný jak láska jeho Srdce, velký a nevystihlý jako hlubiny jeho nesmírnosti. Anděl nebude vykupitelem lidstva, nebude jim ani pouhý člověk; Bůh sám sestoupí

na zem a připojí se k choré lidské rodině, aby ji povzněl až k sobě; ne zadarmo bude vina odpuštěna; sama jedna z božských osob stane se člověkem a svou krví splatí hříchy celého světa.

I konány přípravy k tomuto dílu, tak tichému, že *nepoznal ho žádný z knížat tohoto světa*, i tak jasnému a čistému, jak cesty a stezky Božích myšlenek.

Zbožný dům Joachima a Anny pocházel přímo z rodu Davidova; ale dávno již minul lesk královského původu, dávno zaniklo i všechno bohatství. Snad zbožní manželé meškali kdysi v hlavním městě; spoň starobylá tradice ukazuje podnes na stopy jejich domu nedaleko bývalého chrámu; ale s léty uchýlili se do ústraní v Galilei, kde v tichém Nazaretě měli neb si koupili malou usedlost. Jak dlouho žili, není známo; ve chvíli, kterou si Bůh vyvolil za zoru lidského spasení, evangelium zmiňuje se o jedině obyvatelce nazaretského domku; jméno její bylo Maria.

Byla to dívka patnácti neb šestnáctiletá, vychovaná, jak učí tradice, v chrámě jerusalemském, a právě zasnoubená muži z rodu Davidova, který chud jako ona, měl v Nazaretě skromnou tesařskou dílnu.

Z dvojího obřadu, kterým se mělo dokonati židovské manželství, odbyl se mezi Marií a Josefem teprv první, t. j. akt zasnoubení, podobný více méně dnešnímu; slavnostní uvedení nevěsty do domu snoubencova mělo podle tehdejšího zvyku nastoupiti o několik měsíců později.

Maria tedy nebydlela ještě se svým budoucím chotěm, ale přebývala ve svém rodném domě, buď u své matky, ovšem jestli tato ještě žila; aneb pod ochranou některé ze starších svých příbuzných. Žila tedy uzavřeně a sama, jak zákon předpisoval zasnoubeným dívkám; nikdo nepředvídal, ani ona sama, co podle záměrů Božích mělo

býti ovocem této její samoty. Nikdo netušil, že oči celého nebe shlížejí na její domek; nikdo neviděl oněch skvoucích proudů milosti Boží, jež jak řeka, *obveselující město Boží*, bez míry a bez konce splývaly do její duše.

Byla přecista a slíbila Bohu věčné panenství, ale tenkrát svět ještě netušil, že již před jejím početím rozeštopily se před ní nečisté vlny prvotního hříchu; byla svatá, ale skryto bylo lidským očím, že jasnosti svou převyšuje všechny kůry andělů a že jako sluncem jest přioděna svatostí samého Boha; byla dobrá a tichá; ale jediný Bůh viděl až na dno tohoto srdce, jež jasně, jak *zrcadlo bez poskvrny*, odráželo v sobě obraz nestvořené Dobroty.

V modlitbě a práci mijely jí dny v nazaretském domku, když jednoho dne chudá světnička zastkvěla se nebeským světlem. Maria vzhledla s údivem, ale nelekla se: v postavě viditelné stál před ní anděl Páně a v hluboké účtě skláněl se k jejím nohám. Pozvednuv potom hlavu, hleděl na ni s pokornou láskou a pak hlasem, v němž ozyvala se radost celého nebe, řekl: „*Zdrávas, milosti plná, Pán s tebou, požehnaná tys mezi ženami!*“

Skenčiv nebeský posel, zíral na ni s výrazem nevýslovné účty; ale z úst Mariiných neozvala se žádná odpověď.

Jako zavarutím větru rozvlní se průhledná hladina, tak klidný křišťál její duše rozrušil se ostýchavou otázkou, co má znamenati tento neslýchaný pozdrav, a proč se ho dostalo právě jí. A poněvadž v hlubinách své pokory marně pátrala po vyjasnění, stála tu mlčky se zrakem sklopeným, v záři své panenské skromnosti a v jasném světle moudrosti Boží.

I zazněla opět andělská slova jako sladká, světu neznámá hudba: „*Neboj se, Maria, neboť jsi nalezla milost u Boha. Aj, počneš v životě a porodíš syna a nazveš jméno jeho Ježíš. Ten bude veliký a Synem Nejvyššího slouiti*

Zvěstování Panny Marie.

bude, a Pán Bůh dá mu trůn Davida, otce jeho, a bude kralovati v domě Jakubově na věky, a království jeho nebude konce.“

Tu zamlčel se anděl, jako by pod tíhou toho nesmírného, jež Bůh nyní jím oznámil. Zvěstovalt mladické panně, že bude matkou vtěleného Boha a královnou všeho tvorstva; odhalil před ní obrovský skvoucí obraz překrásných děl Božích, jichž ona měla býti počátkem a zdrojem.

Co odpoví na to tato z tisíců vyvolená, tato mezi všemi požehnaná a milovaná, tato plná milosti, určená k nedostižné, téměř nekonečné slávě?

Maria porozuměla; ale uprostřed těchto skvoucích proudů, s nebe na ni splývajících, stála i dále tichá a skromná. Její srdce nezachvělo se touhou, jejich zraků nevábily převzácné klenoty, nad něž nebylo dražocennějších v pokladech nebeských. Chovalat v duši přecistý klenot i viděla, jak milý jest tomu, jenž pase mezi lilii.

Povznesla své jasné oči na zvěstovatele slávy a její mírný pohled byl pln očekávání a prosby. „*Kterak se to stane,*“ tázala se tiše, „*když muže nepoznávám?*“

Jak se to stane, Maria? Tážeš se, jak se to stane, by zvěstované přislíbení Boží neporušilo tvého panenství?

Aj, přepodivným zázrakem Bůh tě učiní panenskou matkou; zůstaneš přecistou pannou a zároveň budeš Matkou Boží; tvá duše i tvé tělo zůstanou na věky uzavřenou zhradou, do níž vejde jediný Beránek Poží, by se pásł mezi záhony vonných květů a trhal lilie.

A z úst anděla vyřinula se překrásná velepíseň o Božím mateřství a čistotě panenské. „*Duch svatý sestoupí v tebe a moc Nejvyššího zastíní tě; proto také to svaté, co se z tebe narodí, slouží bude Syn Boží. A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala ve svém stáří syna, a nyní jest již v šestém měsíci ta, která slove*

neplodná, neboť není u Boha nemožná ni žádná věc.“

Po malé světničce opět se rozhostilo ticho, a nebe, i země, minulost i budoucnost čekaly na panenskou „*fiat*“, kterým se měly počítí nové dějiny světové a velká náprava všeho, co bylo zkazeno.

Maria pochopila; v jasném vidění vystoupilo před ní vše, co jí přinéstí mělo poselství andělovo. V jasnosti Ducha svatého viděla sebe povznesenu až tam, kam nedosahuje oko stvořené; viděla kolem své hlavy korunu z dvanácti hvězd a hluboko pod sebou i ty nejvznešenější kůry andělské i celý svět děl rukou Božích. Ve velkém díle lidské spásy spatřila vedle Syna sebe jako matku a spoluvykupitelku lidí; zároveň však poznala anebo vytušila, že cestou k této slávě bude nesmírná bolest, jejíž ostří vnikne až do nejtajnějších hlubin její duše.

Viděla to vše, ale vnitřní její zrak nespočinul ani na budoucí slávě, ani na utrpení k ní vedoucím. Její čistá duše byla tak silně utvrzena v pravdě, že nežila již pro sebe, ale jedině pro Toho, který ji stvořil a jenž v sobě soustřeďoval celou její lásku. Bůh to chce, nechť se tak stane; buď požehnaná jeho nejsvětější vůle; Bůh to chce a tedy *hotovo jest mé srdce* v blahu neb v soužení sloužit jeho předivné slávě!

Nejsvětější Panna sepjala ruce a po její milé tváři rozhostil se výraz hluboké usebranosti. Nemyslíla na sebe i netušila, že vyřkne největší slovo, jež kdy vyšlo z úst stvoření; pověděla pouze, čím bylo přeplněno její srdce, když řekla s pokornou důvěrou a s bezmeznou oddaností: „*Aj, já služebnice Páně, staniz se mi podle slova Tvého!*“

„*Staniz se...*!“ i stalo se okamžitě, stalo se na nebi i na zemi; stalo se, před nímž se sklání každé koleno na nebi, na zemi i v podzemí.

„*Staniž se . . . !*“ i stal se div: *Slovo, jež přebývalo u Boha v přejasné světlosti otcovského lůna, to Slovo učiněno jest tělem a přebývalo mezi námi plně milosti a pravdy.*

„*Staniž se . . . !*“ i stalo se; zmizela propast, zející mezi nebem a zemí; nebů samo nebe sestoupilo v tiché sídlo panenského života.

„*Staniž se . . . !*“ i skončila se poušť, skončily se temnosti a tužby, neboť do panenského lůna sestoupil *Emmanuel*, t. j. *Bůh s námi*, radost všech srdcí a skvoucí světlo světa.

Anděl sklonil se až k zemi, by vzdal úctu Matce svého Pána, a duše nejsv. Panny octla se u vytržení prvního na světě spojení Boha se stvořením. V jejím lůně vedle vlastního srdce bilo ještě jiné živé Srdce, lidské a božské zároveň, Srdce tak velké, že *přebývala v něm tělesně veškerá plnost Božství*. I slyšela jasně ve svém nitru z tohoto Srdce vznášející se modlitbu, jak tichý

šept ranní modlitby na prahu pozemského života: „*Obětí zápalných a záhříšných jsi nechtěl, ale dal jsi mi tělo i řekl jsem: Hle, přicházím, abych vykonal vůli Tvou!*“

Srdce matčino bilo souhlasně se Srdcem Synovým: duše její spojila se s duší Kristovou v oně předivné modlitbě, jež měla kdysi proměnit svět: „*Přijď království Tvé! Buď vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi!*“ A důvěra jejich se nezachvěla při pomyslení, že v oně chvíli zahaluje zemi ještě temná noc. Sililať je nezvratná jistota, že přehnou temnosti, že noc ustoupí vycházející již nad světem jasné zori Božího dne.

A v záři tohoto východu nesla se k nim z dalekých prostorů a věků mohutná harmonie tisíců zvonů, vyzvánějících na „*Anděl Páně*“, a miliony lidských rtů opakovaly zbožně andělský pozdrav: „*Zdravas, milosti plná, Pán s tebou!*“

Jarolím St. Pavlík:

Obět.

Nezdárného měl muž jeden syna,
dělal dluhy, pije mnoho vína;
k pořádné se práci nehodě,
vysedával v každé hospodě;
by snad nechtěl on svůj život zkrátit,
musel otec často za něj platit.

Ale jednou přece tak mu psal,
žádaje, by k srdci si to vzal:
Věz, že nejsi mojim synem sám,
vždyť i jiné děti ještě mám.
Záhodno, by netrpěly škody
proto, že ty žiješ jako v hody.
Dej se na pokání a věz zatím,
za tebe že nic teď nezaplatím!

Než zas brzy zpráva k otcí spěla,
jeho syn že nové dluhy dělá;
šedesáte tolarů prý třeba,
nemá-li jich, pozbude on chleba.

Peníze syn dostal ještě jednou
s psaním, při němž tváře jeho blednou:

Nemají být zkráceni tví bratři,
obnos ten tvým sourozencům patří;
proto, jak bych sám jej vynahradil,
s Bohem v srdci jsem se vážně radil.
Tak dlouho teď nebudu pít vína,
tabáku též neucítí slina,
až ten obnos značný sehnán zase,
bude schován v spořitelni kase.

Pohnulo to psaní srdcem syna.
Otec tedy nechce pít vína?
Ani kouřit? Ach, jak velká to obět
a já měl bych sobě jenom hovět?
Napravím se, nebudu víc hýřit,
abych mohl svého otce smířit.

Dostál slovu, k otcí zas se vína,
za pokání nepil nikdy vína.

Větší obět přines' Kristus Pán
za tebe; dík věřý buď mu vzdán.
Když pokouší tě piva, vína džbán,
ó, rozpomeň se na krev z jeho ran!

Poutní místo Krutvald.

Jarolím St. Pavlík.

V severozápadním Slezsku, blízko města Javorníka, kde má vratislavský arcibiskup svoje letní sídlo, ve velmi půvabné, pohorské krajině leží poutní místo Krutvald (Krautenwalde). Nepatří k velkým poutním místům, proto je méně známo, neb úplně neznámo; ale je rádo z okolí jak československého, tak pruského navštěvováno.

Krutvald je malá vesnice v údolíně mezi horami; tam se zdržuje přes prázdniny mnoho letních hostů. Z Javorníka je tam hodina cesty, ponejvíce lesem, po pěkné silnici provázené potokem, spojující Javorník s lázeňským městem Landek, které patří již k Prusku. U cesty je kaple „tajného utrpení Páně“. Dlouhý čas ve smutném stavu, byla před několika roky přestavěna.

V Krutvaldě je krásný, z kamených kvádrů vybudovaný gotický kostel Neposkvrněného Početí Panny Marie. Nechal jej vystavět svým nákladem biskup Förster. Stojí u cesty, která vede do Landeku, trochu bok osady. Je nádherně vymalován. Má tři oltáře. Hlavní je z mramoru s vysokým gotickým pozadím, v jehož středu je útulný obraz Neposkvrněné. Postranní oltáře jsou zasvěceny svaté Anně a svatému Volfangu; tento byl patronem starého dřevěného kostela, jenž stál na hřbitově. Po bok kostela je malá lurská jeskyňka a pomník padlých. V malém parku stojící fara je z neomítaných cihel na jedno poschodí; má vzhled pěkné villy.

Od kostela jde se trochu do kopce, tak asi 10 minut, k poutní kapli, též gotické. V ní je obraz Panny Marie Lasalletské. La Sallet je velké poutní místo vysoko v horách z jižním Francouzsku; tam se zjevila Panna Maria dvěma chudobným dětem a mluvila

s nimi, napomínajíc lidstvo k pokání, aby hněv Boží byl ukrocen. Kaple má mešní licenci.

Po pravé straně je lurská jeskyně se studánkou a zahrada s křížovou cestou, která vede oklikami do vrchu. Každé zastavení je kaplička zděná s reliefovým obrazem. Po levé straně je domek pro opatrovníka, v něm malá kaple; pod ním je několik bud s devocionáliemi.

Poutní místo Krutvald vzalo původ v polovici minulého století.

V čtyřicátých letech žil tam jistý František Eichinger, myslivec na panství hraběte Schaffgotsche, jenž sídle na svém zámku ve Vilčicích u Javorníka, měl tam své lesy. Eichingrova žena byla velmi zbožná; její syn stal se knězem.

Roku 1845 onemocněla na mysl; stala se záduščívou, ba někdy i pomatenou. Nemoc tak se zhoršila, že činila pokusy sebevraždy, jimž však na štěstí mohlo se zabránit. V roce 1848 dostala se jí do ruky knížka o zjevení Panny Marie v La Salett. 19. září 1846 zjevila se totiž dvěma chudobným dětem, Petru Girandovi a Františce Mathieu. Jedno dítě bylo 6, druhé 11 let staré. Právě pásly dobytek, když náhle spozorovaly zvláštní světlo a brzy na to ženu, která se k nim blížila. Měla na sobě bílý oděv, perlamy posetý, bílý šátek kolem ramen, zlatostkvoucí zástěru, a pravila: Pojdte blíž, moje děti, a nebojte se! Já jsem zde, abych vám důležité věci sdělila. Pak mluvila k dětem o velkých trestech, jež měly přijít na lidstvo, zvláště pro znesvěcování neděl, zanedbávání mše svaté a nezachová-

vání postu, a dodala: Nechce-li se můj lid podrobiti, nemohu zadržeti tréštající ruky mého Syna.

Zpráva o tomto zjevení rychle se mezi lidem rozšířila, a nehladě na zákaz duchovní a světské vrchnosti, putovali lidé z blízka i z dáli do La Salett. Po pečlivém prozkoumání povolila poutě církevní vrchnost. Už v první výroční den zjevení napočítlo se přes 50 tisíc poutníků.

Paní Eichingrová četla tedy o tom zjevení v La Salett, a napadla jí myšlenka, Matce Boží Lasalettské postavit kapli, kdyby ozdravěla. A skutečně, ona ozdravěla; těžkomyslnost a pomatenost se ztratila, jak dosvědčil tehdejší tamní správce duchovní Ernest Axmann, pozdější arcikněz a prelát ve Skorošicích, u něhož pisatel tohoto článku kaplanoval.

Paní Eichingrová vyplnila svůj slib tím způsobem, že nechala postavit jednoduchou polní kapličku s výklenkem s obrazem Panny Marie Lasalettské, jež namaloval malíř Neugebauer z Javorníka. Posvěcena byla 10. června 1851 javornickým farářem a komisařem biskupským Filipem Dittreichem, jenž byl dříve arciknězem v Cukmantlu. Ve své promluvě pobídl věřící, aby se nespokojili s polním pomníkem, nýbrž hleděli větší kapli postavit. Kaplička stála ve smřči; též tu byla krytá prostora k ochraně se modlicích a k zavěšení votivních obrazů. První takový obraz darovala jedna žena po nebezpečném porodu.

Ve Švamelviech v Pruském Slezsku byl zpěvák a předříkavač, jmenem Aust, jenž trpěl bolestí hlavy. Zdálo se mu jednou, že by měl putovati do Krutvaldu, tak že ozdraví. Ale ani jemu, ani správci duchovnímu nebylo známo, že je Krutvald poutním místem. Teprve až se napomenutí opakovalo, vydal se na pout s procesím a hudbou a obcova tam nedělním službám Božím. Když potom mluvil s fa-

rášem, pravil mu tento, že jeho osada není sice poutním místem, ale že za vesnicí je kaplička Panny Marie Lasalettské, kamž na to se poutníci odebrali a pobožnost vykonali. Švamelviči zůstali věrní zbožnému obyčeji a putují každý rok na Petra a Pavla do Krutvaldu.

Když i jiné osady toho příkladu následovaly a počet poutníků se množil, bylo samozřejmo, že se musí větší kaple postavit. Tuto stavbu provést bylo přisouzeno tamnímu faráři Antonínu Kunertovi. Církevní vrchnost nechtěla napřed stavbu povolit, ale konečně přece dala povolení za jistých podmínek. I světský úřad povolil stavbu, s níž se podle plánu stavitele Švarcera 1. května 1857 započalo a jež se těšila podpoře se všech stran. Na pozdím stála kaple pod střechem; příštího roku byla vymalována a oltář v ní postaven. Obraz Panny Marie, ve Vidni objednaný, darovala hraběnka Schaffgotschová. Mezi dobrodinci, kteří bohoslužebné věci darovali, byly i dvě arcivévodkyně z císařského rodu.

D o d a t e k.

13. září 1858 byla nová kaple kníže-biskupem Förstrem osobně posvěcena a první mše svatá v ní sloužena. 10 kněží bylo jí přítomno. Roku 1867 byl postaven byt pro opatrovníka; část domku je proměněna v dušičkovou kapli. Roku 1885 byla zřízena první křížová cesta. Tenkrát byl tam farářem Vojtěch Niesel; po něm následoval Vilém Valiček, za něhož byla kaple obnovena. Vratislavští biskupové ji rádi navštěvovali, zvláště Robert Herzog.

Krutvaldská farní kronika vypravuje o více uzdraveních a vyslyšených modlitbách, jež však od duchovní vrchnosti nebyly zkoumány.

Po Valičkovi následoval v úřadě Jan Fuhrmann, nyní ve výslužbě v Bílé Vodě, nejzápadnější osadě ve

Slezsku, 2 hodiny za Javorníkem, jež je vlastně též poutním místem; tam bývalo piaristické gymnasium. Teď je v Krutvaldě farářem dr. Alfred Thanheiser.

Dějiny toho poutního místa napsal

jsem podle spisku vydaného tamním farním úřadem.

Uctivejme neposkvrněné početí blahoslavené Panny Marie. Prosme ji, aby nás opatrovala v pokušeních proti svatě čistotě.

Marie Tesařova:

Božskému Příteli.

Jsem unavena bolem,
má duše rozechvěna,
mé oko hledí kolem
a srdce — klid zas hledá.

Ach, kdo mi sdělit může,
kde štěstí pro mne zkvétá?
Kde jiným rostou růže
mně věnec z trní splétá.

Tu slyším hlas tak tklivý:
„Již zapomělas na mne,
že sídlím pro tě živý
na oltáři ve chrámě?

Chci přítelem ti býti,
tvé sdilet boly, strasti,
v mé Srdce spěš se skrýti,
tam najdeš moře slasti.

Nes kříž svůj věrně za mnou,
jest lehčí kříže mého,
když jiným růže zvadnou
pro tebe z boku svého

já zkvéstí nechám růži
mé lásky božské, vroucí
a její vůně vzpruží
tvou lásku, již již mroucí!“

„Ach, odpusť, Pane drahý,
ten nevděk bídné duši,
Tvůj lásky pohled blahý
mne k oddanosti vzruší.

Buď Přítelem mé duši,
Tvá láska, ta mi stačí,
mé srdce pro Tě buší
i kříž když bedra tlačí.

Vždy posiluj mou mdlobu
na Tebe upomínka,
již skláním tiše hlavu
jest klidna srdce síňka.

M. T.:

Matičce bolestné.

Matičko bolestná, ty Tvoje žaly
mi vtiskni v duši hluboko,
jest tvrd í, Matičko, než tvrdé skály,
jež nad Tebou se hořem rozpukaly,
ach, plň mé oko slzou vroucí,
mou vinou zhaslo Slunce skvoucí,
Tvůj Ježíš umřel v ruce zlé.
Má vina, Máti, vina moje
jej vbila na kříž přehrozný,
ach, dej mi cítit boly Tvoje,

a uslyš hlas můj žalostný:
Už trpět mne a snášet kříže,
ó Matko moje, Maria,
vždyť v kříži, Synu, Tobě blíže
jest duše moje ubohá!
Ty víš, co trpět jest — — —
můj kříž mý pomoz nést,
bych snášela jej v kajienosti,
vždyť s křížem jde se k blaženosti!

Divy evangelické pod nebem pyrenejským. (Dokončení.)

Kulhaví a chromí chodí.

Mladá dívka měla jednu nohu o 6 cm kratší než druhou a kromě toho trpěla v ní velké bolesti. Po skončeném průvodu u jeskyně vrátila se bez kulhání do nemocnice, kde prosila ošetřovatelku, by sňala ji s nohy obklad sádrový. Noha — úplně zdráva. Odjíždějce z Lurd zůstavila své berly jako ex-voto v posvátné jeskyni.

Jako u rybníka Betsaidy ležel člověk 38 let nemocný, tak do Lurd přivezen M. R., trpící již osmnáctý rok soucho- tinami. Nohy měl tak oteklé, že jen za pomoci berly mohl učiniti několik kroků. Přinesli ho k zázračnému prameni na nosítkách. Při prvním pohroužení uslyšel i on: „Vstaň a choď!“ Vrátil se do nemocnice bez berly, ale i bez kašle, zmizel i otok nohou, beznadějně nemocný byl úplně zdrav. V úřadě konstatčním stvrdili plíce zcela normální; případ ten byl pro ně tak zajímavý, že chtěli ho zvláště podrobně vyšetřit. „Libo-li,“ odpovídal uzdravený, „svoluji ochotně; já však vím, že po léta jsem ležel nemocen a nyní chodím a jsem uzdraven.“

Tento muž bydlí v jedné z nejhorších čtvrtí pařížských, kde jeho uzdravení bude dojista mítí dalekosáhlou ozvěnu.

V VIII. vagoně paní R., 34letá, trpěla těžkou srdeční chorobou; k tomu přidružily se závratě, nesnesitelná bolest v páteři a chrlení krve. Silný otok nohou znemožňoval chůzi. A přece nemocná nemyslíla na sebe, ale na uzdravení svého manžela.

V Lurdech při prvním pohroužení nedoznala žádné úlevy; ale cosi ji pobádalo, by zkusila ještě jednou. Vycházejíc z vody, cítila se úplně zdráva. Vrátila se pěšky do nemocnice. Lékaři stvrdili dokonalé uzdravení.

Slečna J. S., trpící padoucnicí, vykonala čtvrtou pout do Lurd. Hned při první koupeli této své čtvrté pouti byla úplně zdráva.

Jiná nemocná z nemocnice manské, od 18 měsíců od hlavy až k patě ochrnutá zánětem žil a infekčním rheumatismem, přinesena na nosítkách k zázračné vodě. Čtyři dámské ochotnice a dvě milosrdné sestry spustily ji v prostěradle do vody s velkou námahou. Bylať to osoba velká a silná. Ještě s větší námahou ji vytáhly a uložily na nosítkách. Mezitím, kdy kladly na ni plášť, byla náhle uzdravena. Ale nedovoleno jí vstáti. Sotva však vrátila se do nemocnice, vstala a obcházel velkou síň zpívajíc Magnificat. Při návratu očekával ji manžel na nádraží. Setkání radostné a dojemné.

Hluší slyší.

Dva němí z bílého vlaku uslyšeli tajemné „Effeta“, jímž rozvázan jejich jazyk:

Šestiletý H. D. podle svědectví vlastní matky nikdy nemluvil. V Lurdech zřetelně a jasně začal mluvit. „Tatínku, maminko, děkuji, ano, ne.“

Jiný němý a zároveň ochrnutý následkem zapálení mozkových blan, po koupeli ve svatém prameni nabyl užívání jazyka i nohou. Na zpáteční cestě bavil ve vagoně své spolucestující různými zábavnými kousky.

Slepí vidi.

Jistý slepý poutník při prvním do-
teku zázračné vody prozřel. Chodí sám
bez průvodce.

Duchovně mrtví vstávají
z mrtvých.

Paní B. nedoznala uzdravení fysic-
kého, ale Matička Boží dotkla se té
ubohé duše. Vracejíc se řekla nemocná
svému nosiči: „Vracím se jiná domů.“

Ještě více bylo zázračných uzdra-
vení, ale zatím nemůžeme o nich po-
vědět nic bližšího. Víme jen, že všichni
uzdravení chtěli by zůstat u nohou

Matky Boží; vzdalují se, to jediné
proto, by hlásali, jak velké věci učinil
jim Bůh.

Ještě svaté hory palestinské směly
ukrývatí pokoru Matky Boží, pože-
naná skála Massabielská hlásá její
slávu, její dobrotu a milozrdenství.

Z N. Krže.

*

*Sdružení katolické mládeže na Mada-
gaskaru.*

„Čestná stráž nejsvětějšího Srdce
Páně“ má 800 skupin a 10.000 členů.
Aspoň měsíčně chodívají všichni k smír-
nému sv. přijímání.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám
na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti
oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě
celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem
nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a
myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní
jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 41.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za
odvrácení záhubných zásad komunistů a kapitalistů a na
všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům
Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce!
Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý!
Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen.
(Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlime-li se to denně, odpustky
plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní.
Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás!
(Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za
všecky národy slovanské, aby v jednotu víry katolické
byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Varovati před zásadami komunistů a
kapitalistů.

Úmysl v dubnu 1933: **Aby katolíci všem dobrým příkladem
předcházeli.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, DUBEN 1933.

ČÍSLO 4

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Křesťané mají vždy a všude dobrý příklad dávatí.

Hlavní úmysl.

Známo je staré přísloví: „Slova mnou, příklady táhnou.“ Jen kdyby dobří křesťané byli toho vždy pamětlivi! Již Pán Ježíš pravil učedníkům svým a o nich nám všem: „Příklad zajisté dal jsem vám, abyste jako já i vy činili.“ O prvních křesťanech říkali pohané: „Ejhle, jak se milují!“ A byli první křesťané obdivuhodní, byli jedno srdce, jedna duše! A tento jejich příklad na pohany mocně působil. Nic nemá silnější moc přitažlivosti jako příklad, ať dobrý nebo špatný. O tomto posledním nebude zde řeč, ale o dobrém příkladu; tento vydává svědectví o životní síle vnitřního přesvědčení. Silná víra projevuje se nejen v myšlení, ale též v jednání. Celý zevnější život je v souhlase s vnitřním smýšlením. Živá víra proniká a řídí celý život křesťana a odtud pochází dobrý příklad, který opět působí na spolublížní. Tak příklad zbožných rodičů mocně působí na děti. Dobrý příklad učitele působí na žáky. Dobrý příklad představených působí na poddané. Že za doby naší je mnoho zlého, pochází odtud, že není dobrého příkladu a

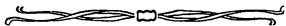
tím jsou vinni všichni křesťané, protože nežijí podle víry, ale svým špatným příkladem dávají jiným pohoršení.

Běda však, skrze koho pohoršení pochází! Dnes není třeba se s vírou skrývatí, nehrozí nám nebezpečí jako prvním křesťanům, a proto vyznávejme víru svou nejen ústy, ale i skutky avýnni podle víry. Ano, tak svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli dobré skutky naše a velebili Otce, jenž je v nebesích. Toť příkaz samého Krista Pána. Není naší povinností jíti do dálných zemí pohanských jako misionáři, abychom tam evangelium hlásali, nemusíme napominati své spolublížní k polepšení jejich života, ale je naší povinností v úzkém kruhu působiti pro pravou církev Ježíše Krista. Musíme pomáhati obracet své spolublížní k dobrému, a to ne tak dobrými slovy jako více dobrými příklady. Modleme se a obětujeme své dobré skutky tento měsíc, aby v srdcích našich víra svatá vzrostla v plamen, který by osvětlil celou zemi. Právě tento úmysl svatého Otce Pia XI. má mimořádný význam v době naší, v době lhostejnosti a veliké

vlažnosti. Jedná se tu o modlitbu 340 milionů katolíků, za něž se máme modlití a prosití o svatost příkladného života podle víry, podle příkladu a přání božského Srdce Páně. Konejme tedy tuto povinnost.

Jedenkaždý člen Apcštolátu modlitby může se lehce pomodlit aspoň jeden desátek růžence a obětovat všechny své práce a dobré skutky božskému Srdci Páně na ten úmysl dobrého příkladu. Právě v tomto jubilejním roce ať obživne víra naše, ať

proniká celý život náš, aby vše obnovené bylo v Kristu. Zkoumejme též sami sebe, zdali my opravdu dáváme vždy a všude dobrý příklad svým spolubližním, zdali šíříme a upevňujeme tak království Boží na zemi. Uvažujme, zda se náš život srovnává s tou neb onou pravdou Boží, pak bude víra naše jevití se zbožným životem, pak bude světlo naše svítiti lidem a budou proto velebiti Otce, jenž je v nebesích.

Svatý, jubilejní rok 1933/34.

Vánoční poselství papežské celému světu.

Papež Pius XI. sdělil ve svatvečer v poledne ze svého pracovního pokoje ve Vatikáně veškerému křesťanstvu vánoční poselství, které bylo skoro všemi evropskými vysílací přijato. Toto vánoční poselství má zvláštní důležitost, protože sv. Otec tím prohlásil mimořádný svatý rok, jubilejní rok. Pohnutkou k tomu slouží sv. Otcí rok 1933 jako památný rok, že od smrti Krista Pána na kříži uplynulo 1900 let. Toto mimořádné jubileum počne 2. dubna na Smrtnou neděli a trvati bude do 2. dubna roku 1934. Zvláštní milosti s tímto jubileem spojené jsou asi tytéž, jako v jiném jubilejním roce, a budou oznámeny papežskými bulami. Na prvním místě mezi podmínkami ku získání plnomocných odpustků je pout do Říma a návštěva tamních chrámů Páně spojená s hodným přijetím sv. svátostí. Plnomocné odpustky mohou též duším v očistci přivlastněny býti. Pro ty, kteří do Říma putovati nemohou, budou ustanoveny jiné podmínky. Zpovědníci budou míti zvláštní plnou moc pro kajícíky. Jubileem tímto má býti naše láska a nadšení pro Církev sv. a její nejvyšší hlavu rozhojněna.

Přijde jaro, přijde ...

Jarolím St. Pavlík.

Přijde jaro, přijde,
a s ním přijde máj,
a ta naše kaple
promění se v ráj;
mládež naše věnců
mnoho uvije,
aby ozdobila
sošku Marie.

Mariánské písně
budem zpívatí,
by nás ochránila,
Pannu vzývati.
Přijmi, dobrotivá,
naše povděky,
dej, ať vidíme tě
v nebi na věky.

Přijde léto, přijde,
slunce bude hřát,
na svatý my Hostýn
budem putovat,
na Vranov a do Křtin,
též i Velehrad
naš lid cílem pouti
ustanoví rád.

Přijde léto, přijde,
mnohá primice
svolá k bohoslužbě
lidu tisíce.
Budeme se modlit
dobré o kněze,
na misie mnohé
ať loď zaveze.

Přijde podzim, přijde
a s ním růženec,
trojí růže svijem
krásný u věnec.
Marii se líbí
tato modlitba;
by se děla denně,
nechať každý dbá.

V dušičkový večer
půjdem na hřbitov,
zahrádkou tam malou
bude každý rov.
Odpočinek věčný
dej jim, Ježíši,
ať se jejich muky
brzo utiší.

Přijde zima, přijde
a s ní vánoce,
potěší se děti
z pile ovoce.
Pod vánočním stromkem
s žasem budem stát,
na něm mnoho světél
bude v šeru plát.

V ozdobeném chrámě
uzříš jesličky,
na slámě v nich leží
Ježíš maličký.
Tu nám srdce zmládne
při tom pohledu
a my zazpíváme
s plesem koledu.

A tak má svůj půvab
každý roční čas,
s radostí my velkou
vitáme jej zas.
Naposledy nebe
přijde na konec,
a to věru je ta
nejkrásnější věc.

Srdce Ježíšovo, hlubino všech ctností — vzore pracovitosti.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Každý přítel moderního pokroku, jenž pozoruje, kterak lidský rozum hlouběji vniká do tajů přírody a více a více si podmaňuje její síly do svých služeb a vyžítkuje jich pro časný blahobyt a při tom slyší některé pravdy sv. evangelia, pokládá evangelium za překonané stanovisko. Jen srovnáme některá moderní hesla s výroky Pána Ježíše: Ustavičný vývoj, pokrok, vlastní silou, v práci a vědění jest naše spasení, a s druhé strany: Nepečujte úzkostlivě o život svůj. Pohlédte na ptactvo nebeské, že neseje ani nežně ani neshromažďuje do stodol, a Otec váš nebeský živí je. (Mat. 6, 26.) Neskládejte sobě pokladů na zemi (Mat. 6, 19), chceš-li dokonalým býti, prodej vše, co máš, a rozdej chudým. Moderní člověk, žijící jen pro tento svět, odkazuje takové zásady do dob minulých, ba pokládá je za nepřátelské modernímu pokroku, jako by byly na úkor práci, a podobné věty pokládá za něco zastaralého a proto také i evangeliem opovrhuje.

My však jim ukážeme, že božský Spasitel práce si vážil, ba sám až do únavy pracoval, a že evangelium nezastihuje té výtky, které se mu od moderních nevěřů dostává.

Sv. evangelium sice nikde nepojednává zvláště o tom, že Kristus Pán pracoval a jak, ale přece z míst po různu roztroušených můžeme snadno stanovisko Syna Božího ku práci poznati. Když se ve veřejném životě odebral do Nazareta, kde ztrávil své mládí, žasli sice obyvatelé nad jeho moudrostí, ale ze závisti mu neuvěřili a pohrdavě o něm mluvili: Není-li to syn tesařův? (Mat. 13, 25) neb jak praví sv. Marek: Není-li to tesař? (6, 3.) Sv. Otcové soudí z těchto slov, že

Kristus Pán v Nazaretě pomáhal sv. Josefu při práci tesařské. Za života sv. Josefa byl pokládán za syna tesařova, po jeho smrti byl tesařem až do veřejného vystoupení. Dle svědectví sv. Justina hotovil pluhy a jha pro tažný dobytek. Proto také z práce vzal podobenství k rozkazu: Vezměte jho mé na sebe. (Mat. 11, 29.) Nikdo, jenž položil ruku svou ku pluhu a ohlíží se nazpět, není způsobilý ku království Božímu. (Luk. 9, 62.)

Božský Spasitel tím, že do třicátého roku pracoval, posvětil svým příkladem práci a přivedl ji ke cti. Neboť té doby byla tělesná práce u nejvzdělanějších národů zneuznána. Aristoteles, jeden z největších mudrců, praví o práci: Všecky ruční práce jsou beze ctné, a není možno, aby řemeslník neb nádeník vedl ctnostný život. Pro tělesné práce stvořila příroda zvláštní druh lidí, otroky, kteří mají pracovat pro občany. Dělníci nezaslужují, aby byli zváni občany, nemají vyšších zájmů a mezi nimi a otroky není žádného rozdílu. Takové myšlení měli všichni vzdělání národové oné doby, a pohanská vzdělanost také vnikala do Palestiny. A přece Syn Boží se za práci nestyděl, ba si ji zvláště vyvolil. Můžeme si jej představití při práci s mozolovitými rukama, s tváří sluncem opálenou, kterak si utíral s čela pot a jak se chvílemi vzpřimuje, když byl delší dobu ohnut. Ovšem nevěnoval se práci tak, aby pro ni na Otce zapomínal, ale nejlépe ze všech lidí skutečnil heslo: Modli se a pracuj! Bylo tedy opravdu Srdce Ježíšovo v Nazaretě vzorem pracovitosti. Ostatně to také nikdo nepopírá, ba i nevěrci to připouštějí; titi však tvrdí, že božský Spasitel za svého veřejného života

změnil svůj názor o práci, ba že se za ni styděl a ji opovrhoval.

Toto tvrzení však není správné. Tak jako slunce, které vychází za mořem a z něho se takřka vynořuje a utkává moři svými paprsky krásné, nádherné roucho, tak také vycházel, takřka se vynořoval božský Spasitel ze skrytosti nazaretské a rozléval na všechny strany svou božskou důstojnost, a jí také i práci obestřel. Vždyť i veřejný život byl pro něho ustavičnou, obtížnou prací. Když mu po celodenní námaze večer přinášeli nemocné, neodmítal jich od sebe, ale všem pomohl.

Nikdy neměl volné chvíle a když si chtěl únavou odpočinouti, byl vyrušen, ale nebyl proto netrpělivým, ale měl radost. Matky s dítkami přijal velmi vřelě. A když na poušti s apocřtoly si chtěl poněkud oddechnouti, přišel k němu velký zástup lidu, jež ihned ochotně vyučoval. (Mat. 6, 34.) Nepokládal práci za zábavu, ale za povinnost. Při bouři na moři, když se lodička pokrývala vlnami, spal únavou. (Mat. 8, 24.) Jindy jsa unaven, posadil se u studnice, k níž přišla Samaritánka, kterou přivedl na dobrou cestu. (Jan 4, 6.) Nezdřela ho od práce ani namáhavá cesta, ani nepříznivé počasí, ani přísný způsob života, jež si ukládal častými posty a nočními modlitbami. (Mat. 4, 2. Luk. 6, 12.)

Lásku ke svým podoběnstvím bral z ovzduší pracujících lidu. Pohlédl na pole a viděl tam muže tíše a mlčky krácejícího brázdou a otevřev ústa svá jal se mluvit: Vyšel rozsévač, aby rozsával símě své. A když rozsával, padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stonásobný. (Mar. 4, 3—8.) V rozsévači hospodáři vidí Kristus sebe sama. V jeho tiché, vážné práci svůj úkol vlastní. V csudech jeho setby osud svého slova, zapadlého do srdcí lidských. Kristus ukazuje zde na hospodáře v jeho nejvážnější činnosti. Co vypěstil, pilně přesil a očistil, zrno

nejvzácnější svěruje zemi, aby je jednou vydala zpět s užitek mmonásobným. Chválí hospodárovu rozvahu a klid, jeho trpělivost a naději, kterou skládá v ruce Nejvyššího.

Nemůžeme tedy tvrditi, že by se božský Spasitel styděl za práci, když užívá takových podoběnství. Co kdo miluje, o tom také rád mluví. Proto také přirovnává království nebeské zrnu hořčičnému, které vzav člověk, zasel na poli svém. (Mat. 13, 31.), neb kvasu, který vzavši žena zadělala do tří měric mouky (Mat. 13, 33), nebo hospodáři, který vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou. (Mat. 20, 1.) Také i v podoběnství o marnotratném synu poukazuje na důležitost práce. Když onen syn všechno promarnil a musil pásti vepře, šel do sebe a řekl: Kolik dělníků v domě otce mého má hojnost chleba, a já hynu zde hladem. Vstanu a půjdu k otci a řeknu jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou; již nejsem hoden slouiti synem tvým. Učiň mne jako jednoho ze svých dělníků. (Luk. 15, 17—18.) Kristus Pán tu spojuje obrácení hříšníka s tělesnou prací. A starší syn, právě proto, že pracoval — nechtěl se vracet s pole — žil spokojeně v rodině a nepokazil se. V tomto podoběnství ukazuje božský Spasitel na souvislost práce s pořádným životem. Kde není práce, tam je hýření, nespokojenost, kde je práce, tam jest pokoj, vzájemná láska.

Láska k práci jeví se také u Pána Ježíše ve způsobu, jak jednal s apocřtoly. Vytrhl je sice od tělesné práce, povolav je k sobě, aby se věnovali vyššímu úřadu, ale někdy je nechal pracovati. Když zástupce na něho naléhali, aby slyšeli slovo Boží, on stál podle jezera Genesaretského. A užřel dvě lodi, any stojí podle jezera, rybáři pak vystoupivše z nich vypírali sítě. Vstoupiv tedy na jednu loď, ktrá patřila Šimonovi, žádal ho, aby odrazil malíčko od země. A posadiv se, učil

z lodi zástupy. Když pak přestal mluvit, řekl k Šimonovi: Zajed na hlubinu a rozestřete síť své k lovení. A Šimon odpovídaje řekl jemu: Mistře, po celou noc pracovavše nic jsme nechytili, ale k slovu tvému rozestru síť. (Luk. 5, 1—5.) Z této události poznáváme, že Petr, ač již dříve se stal učedníkem Páně, nebyl osvobozen od práce, ale celou noc lovil, aby sebe a ostatní učedníky vyživil. A božský Spasitel se za ně nestyděl; vždyť k nim vstoupil a kázal rozestřiti síť.

Největší důkaz lásky k tělesné práci ukázal božský Spasitel tím, že z pracující třídy si vyvolil své viditelné zástupce. Hned, jakmile veřejně vystoupil, šířila se o něm pověst po celé zemi a budila u všech obyvatelů velkou pozornost. Přední z lidu, zákoníci i farizeové, ustavičně ho sledovali, ba člen vysoké rady k němu v noci přišel na návštěvu. Bohatí celníci tu a tam se k němu hlásili. Snad mohl u těchto tříd nalézt také podpory pro své náboženství; a přece opět a opět sestupoval mezi obyčejný, dělný lid. Z něho si vyvolil dvanáct nejdůvěrnějších přátel, a jeden z nich slyšel z jeho úst: Ty jsi skála, na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou. Většina apoštolů, která byla živa prací rukou, byla od práce povolána k úřadu hlásati evangelium; a apoštolský úřad byl vždycky pokládán církví za nejvznešenější, jaký kdy byl na světě, za souhrn milostí, které byly lidem uděleny. Tento nejčestnější a nejzodpovědnější úkol svěřil Pán Ježíš dělnické třídě! Tak velice si práce vážil!

Není také pravda, jak mu někteří nepřátelé ze zlomyslnosti vytýkají, že Pán Ježíš ve veřejném životě napomínal k lenosti; naopak zdůrazňoval, aby lidé co nejsvědomitěji užívali času. V podobenství o pěti hřivnách vážně připomenul všem věřícím, by bedlivě těžili ze statků sobě svěřených. Chválil a odměnil služebníky, kteří

dobře hospodařili s odevzdaným jim majetkem, služebníkům, jenž skryl hřivnu v zemi, vytýkal, že je špatný a lenivý a kázal jej uvrhnouti do tmy vnější, t. j. do věčné tmy, kde je věčný pláč a věčné skřípání zubů. (Mat. 25, 30.) Tak ztrestal Spasitel lenivost a tak odměnil práci!

Kterak tedy mohlo povstati o Pánu Ježíši mínění, že jest nepřítelem práce? Z některých výroků špatně porozuměných. Nepokládal totiž práci za cíl člověka na zemi. Člověk není dle jeho učení na světě proto, aby pracoval, a aby prací si shromažďoval poklady, které rez a moli šžirají. Od toho lidí varoval. Právil podobenství: Pole člověka jednoho bohatého přineslo hojné úrody. I přemýšlel sám u sebe: Co mám činiti? Neboť nemám, kde bych složil úrodu svou. A řekl: Tohle učiním: sbohm své stodoly a vystavím větší, a tam složím všecku úrodu svou i všecko zboží své a řeknu duši své: Duše má, máš mnoho zboží složeného na mnoho let; odpočivej, jez, pij, vesel se. I řekl mu Bůh: Blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a čím bude to, co jsi připravil? Takovým jest ten, jenž shromažďuje poklady a není bohat vzhledem k Bohu. (Luk. 12, 16—21.)

Člověk tedy na světě jest proto, aby prací se stal bohatým v Bohu, aby prací přemáhal své hříšné náklonnosti a modlitbou práci posvěcoval, vyprošoval si pro ni požehnání a tím způsobem se mu stane práce záslužná pro nebe. A k tomuto druhému, k modlitbě při práci, k vzpomínkám na nebeského Otce pobádal své posluchače. Tito většinou se zabývali tělesnou prací. Neradil jim, aby se co nejvíce namáhali při práci — vždyť věděl, že budou pracovati — ale pobádal je, aby se do práce tak neponořovali, že by na věčný cíl zapomínali; ať pamtují, že Otec nebeský, jenž se stará o ptactvo a lilie polní, také o ně pečuje a jejich práci bude žehnat.

Žádný ctitel božského Srdce Páně se tedy nesmí za tělesnou práci stydět, ji opovrhovati, nýbrž naopak musí si ji vážiti, své práce, své námahy, svůj pot s pracemi, s námahami s po-

tem božského Srdce Páně spojovati a takto hojnými zásluhami ze Srdce Ježíšova, hlubiny to pracovitosti, se pro věčnost obohacovati.

Marie Tesařova:

Kristus v zahradě.

Tak blýdý, v šerém oliv stínu
a tvář Mu vroubí svatá krev,
dnes Kristus klečí — za či vinu
to nese Otcův těžký hněv?
Jen bolest v oku se mu zračí,
to hřích Jej lidstva k zemi tlačí.

Co vidí svaté Jeho hledy,
že v němém tuhnou ztrnutí?
ach, hříchů naše — těžké bědy
Mu z hrudi povzdech vynutí:
„Ó, Otče, sejmi hroznou tíž,
však duch můj s Tvou se vůlí sblížil!“

A nyní vidí děsná muka,
jež chystá Jemu lidská zášť,
Jej katova bít bude ruka,
kol hlavy věnce z trní klást,
a těžký kříž jak nese sobě,
jsa vydán bídnych lidí zlobě.

Tu v úzkosti své oko zvedá
a k nebi volá vroucí hlas:
„Ó Otče, Syn Tvůj Tebe hledá,
ach, ukaž Mu své lásky jas
a hořký kalich, jenž mne čeká,
nech minouti — vždyť Mne tak léká!

Však vůle Tvá se staň! Ne mcje —“
tak odevzdaně volá Pán
a silu čerpá z lásky zdroje
a anděl z nebes jasných bran
Mu ruče spěchá ku pomoci
a Syn se vzdává cele Otcí.

Ó svatý vzore utrpení,
slyš vykoupenců vroucí hlas,
až v bolech budou pohříženi,
nech zníti v smutný tento čas:
Buď, Otče, vůle Tvoje svatá,
Tvé dítko za Ježíšem chvátá!

Regina coeli.

Velkonoční úvaha. Jarolím St. Pavlík.

Regina coeli laetare! Tak volá radostně kněz, když se na Bílou sobotu slaví vzkříšení Páně. Raduj se, nebes Královno, alleluja; neboť ten, jehož jsi byla hodna nositi, vstal, jakž byl pravil; oroduj za nás u Boha! A tato skvělá průpověď opakuje se stále po celý velkonoční čas po každé kněžské hodině, a když se zvoní k Anděl Páně; neboť místo Angelus říká se Regina coeli, místo Anděl Páně: Raduj se, nebes královno!

Kdo byl první, jemuž zmrtvýchvstání Páně přineslo radost? To byla jeho milá Máti. Ona zasloužila nejvíce tuto radost, protože k vůli Ježíši nej-

víc trpěla. Byla první, které se vzkříšený Ježíš ukázal. Nic se sice o tom nedovídáme ze svatého evangelia; byla to soukromá rodinná záležitost, ta se nepotřebovala veřejně rozhlásiti; ale mnozí svatí otcové a učitelové církevní považují to za skutečnou událost a Panna Maria sama zjevila to svaté Brigitě a ctihodné sestře Marii Agreda. I rozum a srdce nám praví, že Pán Ježíš při svých zjeveních oně musel dáti přednost, která mu byla nejbližší, která mu nejvíce dobrého prokázala, která Ho nejvíce milovala, největší oběti pro něho přinesla, s ním nejvíce trpěla, jeho Matka. Mohla se

žalmistou říci: Podle množství mých bolestí v srdci mém tvoje útechy obveselily duši mou. Matka bolestná stala se Matkou radostnou.

Kdož může vylíčit tu radost, již pocítila blahoslavená Panna, když svého milého Syna, s nímž se u hrobu v slzách rozloučila, opět živého před sebou spatřila, ne již ubitého a zakrváceného, ale krásného a oslaveného, a když z úst jeho slyšela pozdrav uvítací: Pokoj s tebou! Obě svaté Osoby spolu trpěly, a teď se spolu radovaly.

Vdova v Sareptě, u které byl bytem prorok Eliáš, měla synka; a ten synek onemocněl a umřel. Ó, jaká bolest! Jediný syn, její čáka, když by se jednou zestarala! Už ho nebylo! Žalovala svou nouzi prorokovi, minila však, že ji Bůh vzal syna, aby ji potrestal za její hříchy. Ty jsi přišel, když mne upamatoval na mé hříchy. Eliáš měl s ní soustrast a vzkřísil chlapce z mrtvých a vrátil ho matce živého. Ó, jak se zaradovala zbožná vdova, jak zaplesalo srdce její!

A ženě v Sunam, u níž se prorok Eliseus zastavoval a přenocoval, též umřel jediný syn, ještě malý. Byl na poli u svého otce včas žní. Naráz počal naříkati: Ach, mne bolí hlava! Otec poručil jednomu ze služebných, aby ho zanesl domů. Matka ho vzala na klín, a na jejím klíně umřel na úpal sluneční. Matka vstala a dala se na cestu k prorokovi a ulehčila před ním svému srdci. Prorok šel s ní a přivedl hoča opět k životu. Ó, jaká radost!

Jak se radovala Naimská vdova, když milý Spasitel vzkřísil jejího jediného syna, kterého lidé už k hrobu nesli. Jak se radoval Jairus a jeho manželka, když jejich jediná roztočilá dceruška ze spánku smrtelného byla Spasitelem probuzena slovy: Dítě, tobě pravím: Vstaň! Jak se potěšily ty dvě dobré sestry, Marta a Maria, když bratr jejich Lazar, jenž už čtyři dny nemeškal mezi živými, z hrobu vyšel! Jak se radovali křesťané v Jop-

pe, když vzkřísil apoštol Petr Tabitu, která chudé oděvem zaopatřovala, a křesťané v Troas, když tam vzkřísil svatý Pavel mladika, jenž byl při kázání sedě na otevřeném okně usnul a spadl dolů. K svatému opatu Benediktu přišel jednou venkován, nesa na rukou mrtvé dítě, a prosil ho s pláčem, aby ho vrátil životu. A svatý opal modlil se k Bohu, aby nechal duši dítěte vrátiti se do těla. A Bůh vyslyšel jeho modlitbu a vrátil dítě k životu. Ó, jak se otec zaradoval a opatu děkoval!

A teď si dovedeme představit, jak se radovala Matička Boží, když viděla u sebe Syna svého zase živého. Ona se však také nad tím radovala, že Ježíš vykoupení lidstva šťastně dokonat; neboť věčná spása jeho ležela jí na srdci. Radovala se, že spravedliví Starého zákona byli ze svého vězení vysvobozeni. Sta a tisíce let museli v něm strádati; teď jim vzešlo slunce velikonočního dne v plné kráse, cesta do nebe byla uvolněna.

Blahoslavená Rodička Boží měla radost nad založením království Božího na zemi, jehož poddaní teď tak lehce mohou se do nebe dostat. A my se chceme s ní radovati, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, že přemohl peklo, že nám otevřel bránu nebeského ráje, že jsme vykoupeni. S jásotem a nadšením chceme zpívat a říkati aleluja a Pána Boha s pocitem vděčnosti chváliti a velebiti.

Regina coeli laetare! Raduj se, naše nebeská Mátě, nad zmrtvýchvstáním svého Syna. Raduj se však i ty, naše duchovní matko, církvi svatá, nad zmrtvýchvstáním svých synů a dcer, kteří teď v tento svatý velikonoční čas z hrobu hříchů svých vstávají, očišťující své svědomí ve velikonoční zpovědi, a tak jako teď příroda nový, čerstvě zelený a bílokvětý oděv na sebe obléká, tak i oni oblékají na sebe nový šat spravedlnosti, nevinnosti a milosti.

Nábožné ženy u hrobu Kristova.

Kéž by jen, církví svatá, byla radost tvá úplnou! Bohužel, do kalicha radosti je přimícháno i quantum pelynku; a tuto hořčinu dávají ti pít oni vlažní křesťané, kteří celé roky svátostí se vzdalují. V jejich srdcích led hříchů ještě neroztál; zima vládne v nich, chlad vůči Kristu. Tu nemohou rozkvést květinčky křesťanských ctností. Ó, v jakém nebezpečí nacházejí se tací lidé! Jak snadno mohou zemřít zcela náhle, aniž by svému svědomí ulehčili. Kéž by je Duch svatý osvitil, aby šli do sebe a stali se živými úděy církve a vstali z mrtvých.

A ty, křesťanská matko, ztratila jsi snad milé dítě své, jež ti zemřelo, a plakala jsi velmi na jeho hrobě. Ty nemůžeš sice žádati zázraku od Boha,

aby dítě tvé už teď z mrtvých vstalo; ale vstane jistě z mrtvých v den poslední, a ty je potom uvidíš u veliké slávy, a srdce tvé bude plesati.

Snad však umřel ti syn nebo dcera duševně, protože dali se na cestu hříšnou a pcrusili věrnost k Pánu Ježíši a ztratili víru. Ó, tu se modli jako svatá Monika za obrácení svých nešťastných dětí, a já ti přeji k tomu dobrý výsledek a radost nad jejich zmrtvýchvstáním.

Tak se tedy chceme ze srdce radovati nad vzkříšením Páně, jež předpovídá a zaručuje i naše vzkříšení. Chceme však i oněm dvěma matkám, Marii a Církvi, radost způsobiti a slaviti své duchovní vzkříšení k novému ctnostnému životu.

M. Tesařova:

Velkonoční zvonky.

Přišla radost z dálných krajů,
velkonoční zvonky zní,
všady rušno, všady živo,
všecko slaví vzkříšení.

V lese, na polích i v sadě
travička se zelená,
kolem znějí ptačí písně,
okřívá hruď znavená.

Velkonoční zvonky, znějte,
znějte v každé srdce jen,
ať se k životu zas vzbudí,
prechá z něho hříchů sen.

I tu Vesnu vzbudil zase
velkonočních zvonků hlas,
kolem jástot ožívá se,
duše plesá zas a zas.

Vždyť i ji zní na vzkříšení
velkonočních zvonků ples,
zima hříchů z duše prchá,
jaro do ní spěchá dnes.

Marie Tesařova:

Vzkříšení.

Jástot kol se ožívá,
„alleluja“ zní,
vše se v radost odívá,
slaví vzkříšení.

Ztichla bolest — ztichl sten,
hruď se rozšíří,
z ní se jástot dere jen,
srdce rozvíří.

Oslavený Spasitel
z hrobu povstal dnes,
vstříc mu plesný hlahol zněl,
zněl až do nebes.

Alleluja letí zpět,
šíří v svět se dál,
milionům jástá ret:
Ježíš z mrtvých vstal!

Zaplacen již lidstva dluh
krví Kristovou,
usmířen se sklání Bůh
v čistou duši Tvou.

Týdně!

Napsal Msgr. de Ségur. — Přeložila Hedvika Vávrová R. S. C. J.

(Pokračování.)

V.

Týdenní svaté přijímání s hlediska smrti.

Výtečný zvyk týdenního svatého přijímání, na příklad v neděle a ve svátky, jest prostředkem téměř neomylným k přípravě na dobrou smrt.

Chceš dobře umřít? Chceš umřít v milosti Boží? Zvykni si věrně každého týdne přijati Tělo Páně! Čím řidší jest naše svaté přijímání, tím v menším bezpečí bude naše spása, t. j. tím méně jsme jisti, že zemřeme v milosti Boží, překvapí-li nás smrt. Přítel můj, výtečný malíř, po bouřlivém mládí vrátil se k Bohu. Chtěje pak nahraditi promarněný čas, chodil každé neděle ke svatému přijímání a nikdy je nevynechal. Jednou mi řekl s okouzlující věrou a důvěrou: „Co se mne týče, nebojím se smrti. Blížím se k Bohu často a dle možnosti co nejlépe. Vždy hledím býti připraven, vždy držím pevně zbraň. Zaklepá-li smrt na mé dveře, jak musila by býti vychytralá, aby se jí podařilo mě zaskočit!“

Toť potvrzení toho, co jsme řekli. Křesťan — kterýkoli — jenž si uvykne týdně se zpovídat a přijímat, bude se téměř přirozeně varovati všech těžkých chyb a instinktivně vyhne se i příležitostem k nim. A překvapí-li ho smrt, vždy zastane ho v milosti Boží a tedy vždy bude připraven objeviti se před soudem Božím. Podle nedávné statistiky ze sta zemřelých umírá třicet smrtí náhlou. Není to hrozné?

Nedávno slyšel jsem o jisté matce, že ji našli mrtvou v lůžku. Synové, oba kněží, byli hluboce zarmoucení; ale poněvadž věděli, že jejich dobrá matka často chodila ke svatému přijímání a že ještě v předvečer své

smrti byla u stolu Páně, neměli ani nejmenší obavy o její spásu.

Malý studentik, jménem Jiří, synek bohatého pařížského obchodníka, jenž pravidelně každé soboty přicházel ke mně a od prvního svatého přijímání nevynechal ani jediné neděle, kdy by nepřistoupil ke stolu Páně, byl náhle zachvácen tak těžkou horečkou, že pozbyl vědomí a v několika dnech podlehl. Ale ani jeho dobrým rodičům ani mně nenapadlo obávat se o jeho věčnou spásu.

Ve chvíli, kdy píši tyto řádky, dovidám se o náhlé smrti svého příbuzného, výborného generála divise, který nedávno po snídani dával rozkazy k nastávajícím honbám. Byl veselý a sdílňý jako vždy. Vešel do salonu, pocítil náhle prudší tlukot srdce. I usedl na pohovku a požádal jednu ze svých dcerušek o lahvičku étheru. Ale když po ní vztáhl ruku, omdlel, tvář zbledla, oči ztrnuly a hlava klesla nazpátek. Byl mrtev. Ale výtečný ten muž byl před několika dny u stolu Páně. Ve všeobecném smutku jaká to útěcha pro pozůstalé a pro něho jaké požehnání a štěstí!

Ač není pochyby, že skýtá více jistoty a útěchy, přijmeme-li poslední svátosti svaté Církve dřív než se objevíme před Bohem, přec se vši jistotou můžeme prohlásit, že s výjimkou kroměbyčejných případů není se co obávat o věčnou spásu křesťana, jenž věrně až do smrti přistupoval týdně ke stolu Páně a zemřel pak náhle, aniž by měl času přijati poslední pomoc naší svaté víry.

Proto, drahý čtenáři, chceš-li si zajistiti tuto svrchovanou milost, osvoj si spasitelný zvyk týdenního svatého přijímání a nikdy ho nezanechej!

(Přístě dále.)

Misie.

Být misionářem...? Misionářkou? Nést světlo evangelia do zámořských krajin? Jest pěkné!

Ale kam dnes zařadíme Evropu? Celý její východ a ostatní části velkým dílem jsou zaplaveny zhoubnými, zákeřným proudem bezbožeckosti, která vyhlazuje z duší a ze světa každou vzpomínku na Boha. Ovládá celé veřejné mínění a zotročuje rozum a vůli národů a nemyslicích jednotlivců. V celém kulturním světě vede urputný sociální boj na poli nábožensko-mravního života, bojuje všemi moderními vynálezy, technickou vymožeností a pracuje určitě a jistě podle zosnovaných plánů a také dochází žádcůvých výsledků. Znemravňuje umění, znemravňuje veřejné mínění, zaměstnává a baví lidské smysly sensací, povrchní chvilkovostí, v duších rozeštvává závist, hněv, nenávisť, vzájemnou nedůvěru a tak plodí všudy nesvornost, rozvrat, rozklad. Ustavičně smysly a obrazotvornost člověka něčím zaměstnává, takže tento nemá ani chvíli čas zamyslet se a uvažovat, proč je zde vlastně na tom světě, k čemu jeho život a jaký jeho cíl. A ozve-li se v něm přece někdy hlas svědomí, co už mu hned duch tohoto světa nabízí prostředků, aby je umlčel.

Moderní pohanství... horší než to staré pohanství. Tehdy aspoň lidé měli víru, ale dnes moře nevěry, temnoty, hmotářství, smyslnosti, pýchy, bchaprázdnoty — duchovní mor — demonismus.

Nemusíme jít daleko, stačí ohlédnout se kolem a odevšad zeje duchovní malomocenství. Odpady ed víry, rodina v rozkladu, civilní sňatky, rozluka manželství. Nepckřténé děti cduřstají bez náboženství a lidé žijí bez víry v Boha, bez svatých svátostí a také tak umírají. Téměř všechny periferie velkoměst bez kostelů, bez duchovních správ... nedostatek kněží.

A přece je člověk stvořen pro Boha a kdo jen trochu na spáse duší pracovali, mohou sami dosvědčit, že každé srdce lidské, není-li ještě nadcbro ve zlém utvrzené, byt by již nad horoučím peklem viselo na tenké nitce, přece ještě tihne k Bohu a je nepokojné, dokud nespočine v něm! Vždyť milost Bcží pomáhající Pán Bůh každému člověku uděluje a nechce smrti hříšníka, ale aby se obrátil a živ byl. ke knězi atd.

Ale kdyby ubohý zachráněnc měl i nadále někoho, kdo by jej z bludiště vyvedl, rozptýlil temnoty jeho ducha, aby znovu neocitl se nad propastí a snad do ní navždy neupadl. Milost Boží pomáhající pracuje v duších neustále a zvlášť u duší svedených, odpadlých, alespoň výčitkami svědomí. Ale jak výše řečeno, co svět člověkoví dnes nabízí, aby svědomí uspal, umlčel nebo nadobro udusil! Ó, kéž by aspoň měl někoho, kdo by mu nabídl duchovní prostředky, kdo by jej upozornil na svátostný lék, svaté pokání a svaté přijímání, zvlášť ve chvíli jeho poznání a boje! Co je platen hladovému chléb, který je blízko něho a on o něm neví? A co je platen nemocnému lék, když není, kdo by mu jej podal? Kněz při dnešním nedostatku kněžstva sotva stačí ukončím bohoslužebným a přísluhování svatými svátostmi, nezbyvá mu času, aby mchl vyhledávat hříšníky, ani mu nezbyvá čas, aby si každého zvlášť pozval na kázání. Ovšem je-li v neděli při bohoslužbách přítomno 1—3 tisíce duší a u svatého přijímání 150 duší, co je to proti 50.000, kteří dospělostí jsou povinni obcovati v neděli mši svaté a kteří po celý svůj život ani o kostel nezavadí. A to je obrázek jen z jedné obvodové farnosti velkoměsta. Zde jest potřeba někoho, kdo by nevědomé poučoval, upozornil nebo dovedl do kostela, na kázání,

Právě tuto misijní činnost konají Sestry chudých nemocných — Těšitelky božského Srdce Ježíšova. Kam nemá přístup kněz, tam má přístup sestra. Sestry vyhledávají chudé, opuštěné nemocné po domech, zdarma je ošetřují a pečují hlavně o to, aby se smířili s Bohem, aby k umírajícím byl včas povolán kněz a aby v rodinách jim svěřených nemocných i v jejich okolí buď se obnovil život křesťanský anebo aby začali po křesťanskou žít. Starají se, aby v rodinách, kde byli manželé jen civilně sezdáni, nechali se manželé znovu oddat církevně, aby nepokřtěné děti nechali rodiče pokřtiti. Upozorňují a doporučují jim farní bohoslužby, kázání, zvou je k sobě do klášterní kaple na bohoslužby, upozorňují na zbožné knihy a časopisy, které též dle potřeby chudým rozdávají. Připomínají jim křesťanské povinnosti, nedělní obcování mši svaté a velikonoční svaté přijímání. Nemocným a starým lidem, kteří nemohou do kostela, připraví duši k přijetí velikonočního svatého přijímání v jejich domácnostech a kde je nouze a bída, též hmotně podporují.

Předvádím malou ukázkou: Jistý pán prosil o sestru k ošetřování své paní. Byl celý rozrušen, plakal, že je s nemocnou zle. Sestra ho upokojila a hned šla k nim. Náhodou právě přišla na návštěvu sestra nemocné, že má dovolenou na dva dny a tak ten čas že nemocnou obslouží. Když se však sestra dostavila po dvou dnech, byl byt uzamčen a sousedka sdělila sestře, že je s nemocnou velmi zle, že musila být v noci dopravena do nemocnice. Za krátký čas, cestou k nemocným sešly se sestry s oním pánem, který jim hlásil, že je s nemocnou velmi zle a dodal: „Jsem celý zničený, včera jsem se za ni modlil.“ — „To je dobře,“ odvětily sestry. „Pán Bůh je mocný, může vaši paní uzdravit, také se modlíme

na ten úmysl.“ V něm jako když trhne. Prosil: „Můžete mi přísahat, že Pán Bůh je a že v něho věříte?“ Já jsem neustále v pochybnostech. Zkoumal jsem již všechno možné, abych se alespoň něco dozvěděl, i do spiritismu jsem chodil, ale v tom ve všem jsem uspokojení nenašel. Jsem rozerván, nešťasten a svědomí pokoj nedá, cítím to hrozné a včera jsem běhal s místa na místo, klidu nikde nenalézám a byl bych schopen i toho: vzít provaz a oběsit se.“ — „To nedělejte,“ řekly sestry. „Pán Bůh vás hledá a právě to vás může dovésti k pravdě, že se přiblížíte k Pánu Bohu.“ — „Kdyby mne někdo aspoň poučil, jsem tak nešťasten!“ A řekl to tak vroucně.

Sestry mu daly doporučení k jistému knězi, který jej ochotně poučil. Mnoho děkoval a řekl pak sestrám, že žije jiný život než se žije ve světě. Tam že je jen boj o peníze od rána do večera, jen peníze a zase peníze, z toho srdce zatvrdne.

„A když se někdo najde,“ pokračoval, „kdo nám slovíčko řekne, tak se trochu vzpamatujeme a upomeneme se na ty vyšší cíle.“

A Pán Bůh se smíloval a též i jeho nemocnou paní uzdravil. Sama přišla se k nám do kaple Kristu Pánu poděkovat. Řekla, že byla již blízka smrti, lékaři nedávali již žádnou naději a že se uzdravila, je jako zázrak.

Její nemoc byla pro oba významným prostředkem a Pán Bůh tímto způsobem našel cestu do jejich srdcí, že po dlouhé době nevěry a bludu našli zase oba pravou víru. Byli opět u svatých svátostí a Pán Bůh vrátil jim zpět pokoj, který může dáti jenom On sám.

*

Žeň mnohá, ale dělníků málo... Potřeba pomáhat zachraňovat nesmrtelné duše je stále větší a větší a sestry nestačí, jak by si přály a jak by bylo potřeba. Nespěje naše doba

k tomu, že bude jednou potřeba na obrácení Evropy vysílat misionáře a misionářky ze zámorí?

Panenské dívky, které touží po životě řeholním a přály by si svůj život zasvětit božskému Srdci Ježíšovu na záchranu nesmrtelných duší, přistupte do služeb tohoto božského Srdce. Staňte se jeho apoštolkami! Uskutečňujte jeho přání, ukojujte jeho

touhu po nesmrtelných duších, které tolik miluje!

Podmínky ku přijetí:

1. Touha a schopnost pro řeholný život;

2. tělesné i duševní zdraví;

3. věk od 15 do 28 let.

Přihlášky přijímají se v klášteře sester Těšitelů božského Srdce Ježíšova v Rajhradě u Brna.

Beránek velikonoční.

Jarolím St. Pavlík.

První velikonoce byly slaveny v Egyptě před 3400 lety 15. dne měsíce Nisan, když byl měsíc v úplňku. V předvečer musila každá hebrejská rodina zabít beránka nebo kůzle a požívat i již druhého dne opustili zemi, která je 430 let hostila, a nastoupili pout do zaslíbené země. Na památku toho vystěhování musili židé každý rok slaviti velikonoce a požívat velikonočního beránka. Den ten přikázal Hospodin, bude vám na památku a máte jej slaviti ve svých pokoleních věčnou behosloužbou.

První křesťanská velkonoc vystřídala židovskou, když byl náš Vykupitel, ten pravý Beránek velikonoční, zabít a již v předvečer své smrti od učedníků požíván. Tato velkonoc přinesla nám osvobození od kletby hříchu a z otroctví ďáblava a uvolnila cestu do zaslíbené země nebeské. A to bylo mnohem větším dobrodiním než vysvobození Israele z roboty egyptské; a proto máme velikonoce tím více slaviti. To také konáme a radujeme se srdečně a zpíváme alleluja!

Kristus je pravý velikonoční beránek, jenž byl za nás obětován. Zhřešil-li člověk ve Starém zákoně a zasloužil smrti, musil beránek místo něho zemřít, aby uražený Bůh byl usmířen. Toto usmíření bylo však jen zjednáno vzhledem k Vykupiteli, jehož beránek

předobrazoval. Skutečně a opravdově vykoupení od hříchu a smír s Bohem uskutečnil pravý velikonoční Beránek, Beránek Boží. V sekvenci „Victimae paschali“ modlí se církev po epistole: Oběti velikonoční nechť chválu pějí křesťané! Beránek ovce vykoupil, revinný Kristus smířil s Otcem svým hříšníky. Smrt a život zápasily spolu v podivuhodném boji. Pán života, an zemřel, kraluje teď živý.

Smrt Kristova přinesla nám mír s Bohem; proto pozdravil Spasitel učedníky po svém z mrtvých vstání slovy: Pax vobis, pokoj vám! Veliké dobro, pokoj s Bohem, přátelský k Němu poměr. Toho pokoje se nám však nedostane bez našeho spolupůsobení, jakož my vůbec jen tenkrát máme podíl na ovoci vykoupení, když plníme vůli Kristovu.

On ustanovil v den svého vzkříšení onu svátost, jež nám zjednává mír s Bohem, svátost pokání; On ustanovil o velké noci i Svátost Oltářní. Obě tyto svátosti musí každý křesťan ve velikonoční čas přijati. Kéž by každý ochotně a s radostí vyplnil svou velikonoční povinnost! Kéž by to každý mínil vážně s duševní obnovou! Kéž by nikdo nezameškal ke stolu Páně se dostaviti. Kdo zamešká velikonoční svátosti, nemá práva velikonoce slaviti.

Kdo žije v pckoji s Bohem, zachová i pokoj a mír se svým spolubližním. Trochu strpení a povolnosti, pokory a pomýšlení na vlastní chyby pomůže ke znovuzavření a zachování míru. Byla-li kde nějaká neshoda mezi manžely, rodiči a dětmi, bratry a sestrami, kmotry a sousedy, velikonoce jsou vítanou příležitostí neshodu tu odstraniti a dřívější přátelský poměr znovu zjednati. Kéz by ty různé národnosti v našem státě, kéž by ty různé státy na naší zemi stály k sobě v upřímném přátelství, místo co by se stálým zbrojením na příští válku připravovaly.

Náš Beránek velikonoční byl obětován. Už nevinný Abel jej předobrazoval. Obětoval beránka a Bůh měl zalíbení v jeho oběti, protože měl dobré a nevinné srdce; ale stal se obětí závisti a hněvu se strany svého bratra, jenž ho zabil. Pána Krista zabili židé, jeho soukmenovci a jako by bratři; stal se též obětí jejich žárlivosti. Netrpme žádné závisti ve svém srdci.

Místo Izáka obětoval Abraham berana na též místě, kde později statisíce beránek bylo obětováno. Teď je nový Izák každý den třistatisíckrát obětován, neboť tolik kněží je na světě a tolik mši je od nich slouženo; ale ve skutečnosti je to jedna a tatáž obět, obět Nového zákona, již Pán Ježíš o velké noci ustanovil a před jejím ustanovením řekl k apoštolům: Toužebně jsem si přál s vámi požívatí tohoto beránka velikonočního, prvé než budu trpěti.

A On dosud touží po takové velikonoční večeři a rád by se s námi sloučil ve svatém přijímání. Dříve než kněz uděluje svaté přijímání, poukazuje na to, že jest svátostný Kristus Beránkem Božím, an praví: Ejhle, Beránek Boží, jenž snímá hříchy světa!

Vážme si tedy mše svaté a obcujeme ji rádi, nejenom z povinnosti v neděli a ve svátek, ale i dobrovolně ve všední

dny, když není tolik práce, těch: zbožných žen následujice, jež byly přítomny krvavé oběti našeho Vykupitele; mše svatá není nic jiného, jak obnova té krvavé oběti způsobem nekrvavým.

Obětován jest, prorokoval Izaiáš, protože sám chtěl, a neotevřel úst svých; jako ovce byl veden k zabiti a oněměl jako beránek před tím, jenž ho stříhá. Při svém utrpení zachovával Pán Kristus veliké mlčení; mluvil, jen když musel. Svatý Petr praví o něm, že neláteřil, když se mu rouhali, nehrozil, když trpěl, ale tomu se podrobil, jenž ho nespravedlivě odsoudil. Následujme ho! Když se nám dělá bezpráví, nedělejme hluku, ale mlčme; tím vytáhneme protivníku z rukou jeho zbraň a dojde mu střelivo nadávek.

Jedné ženě, která se stále hašteřila a vadila, radil kněz, aby vzala do úst kámen, aby totiž mlčela, když by to mělo dojiti k hádce. Mnchá žena je pravým obětím beránkem, protože musí spolužiti se zlým mužem; ale jak velkou zásluhu bude míti u Pána Boha, když bude trpělivou a bude držeti jazyk za zuby a krotiti jej a bude mysliti na přísloví: Bezpráví trpěti je lépe než bezpráví konati.

Pozemské velikonoce budou dokonány velikonoce nebeskými. Beránka, jenž tak mnoho za nás trpěl, viděl novozákonní prorok svatý Jan ve veliké slávě. A viděl jsem, píše, uprostřed před trůnem Beránka jako zabitého; a přišel a vzal knihu z rukou toho, jenž seděl na trůnu. A když otevřel knihu, tu padlo čtvero živých bytostí a 24 starců na svou tvář před Beránkem a všichni měli harfy a zlaté misky plné kadidla, což jsou modlitby svatých; a zpívali novou píseň, díce: Hoden jsi ty, ó Pane, vzíti knihu a rozlomit ji pečeti; neboť jsi byl zabit a vykoupils nás Bohu v Krvi svojí ze všech pokolení

a jazyků a národů a lidu. Hoden jest Beránek, jenž byl zabit, obdržeti moc a čest a chválu i oslavu. A zřel jsem, a hle, Beránek stál na hoře Sionu a s ním 144 tisíc, kteří mají psáno na čele svém jeho jméno a jméno Otce jeho. Blahoslaveni, kteří vyprali svůj oděv v Krvi Beránkově, aby obdrželi moc ke stromu života a vešli branami do města. Blahoslaveni, kteří jsou pozváni ke svatbě Beránkově.

O čistotných pannách praví svatý Jan, že následují Beránka, kamkoliv jde, a novou pějí píseň. A vypravuje dále, že v nebi není chrámu lidskou

rukou postaveného, neboť chrámem jeho je Hospodin Bůh všemohoucí a Beránek; a nebeské město nepotřebuje ani slunce, ani měsíce, aby svítily na ni; neboť sláva Boží je osvěcuje a lampou jeho je Beránek.

Je-li již pozemský chrám o velké noci tak krásný, jak krásný bude teprve chrám nebeský, v němž kraluje oslavený Ježíš, vítěz nad hříchem, smrtí a ďáblem. A my užijme jeho slávu, my budeme věčné velikonoce slaviti v nebi a alleluja tam zpívati, budeme-li zde Beránka Božího věrně následovati.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, aby křesťané dobrým příkladem předcházeli, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Vždy a všude dobrý příklad dávati.

Úmysl v květnu 1933: **Aby Matka Boží nás vedla k Srdci Syna svého.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, KVĚTEN 1933.

ČÍSLO 5.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Maria nás přivádí k Synu svému.

Hlavní úmysl.

Od té chvíle, kdy Pán Ježíš na kříži umíraje doporučil nám svou Matku a nás opět své Matce. Řekl: „Ženo, hle, syn tvůj,“ a k Janovi: „Hle, matka tvá!“ V apoštolu Janovi doporučil nás všechny své Matce za dítky, o něž se měla starat a dosud se stará. Kdo sečte všechny ty duše, které přesvatá Panna a Matka za ta staletí přivedla k Synu svému! Již za života Krista Pána ujala se starostlivá Matka Páně chudých snoubenců v Káni Galilejské. Jak teprve se ujímala a ujímá dosud všech, kdož k ní s důvěrou se obrátí, když viděla na hoře Kalvarii, co trpěl Syn její za spásu duší nesmrtelných. Jako Kristus Pán nechce, aby kdo zahynul věčně, tak i přesvatá Matka jeho si přeje, aby všichni Pánu Ježíši uvěřili a tak spasení byli. Proto se snaží, aby svou přímlovou co možno nejvíce duší přivedla k Synu svému, k jeho Srdci, plnému milosrdenství. Papež Pius XI. přirovnává ve svém okružním listě ze dne 8. května 1928 nejsv. Srdce Ježíšovo duze na obloze, která se objevila, když patriarcha Noe vyšel z archy se svou rodinou. Tak i nejdobrotivější Ježíš v bouřlivých dnech posledních století zjevil své nejsvětější Srdce jako symbol své lásky

a pokoje a projevil před všemi národy v tomtéž Srdci jisté vítězství ve všech bojích. Sv. Otec porovnává nejsv. Srdce Ježíšovo s křížem, který se objevil císaři Konstantinovi na obloze nebeské jako znamení vítězné. V tomto znamení spočívá všechna naše naděje. V kříži je naše spása. V pobožnosti k nejsv. Srdci Ježíšovu je souhrn veškeré naší bohopocty a cesta k dokonalému životu. Dále praví sv. Otec, že nepochybuje, že z této pobožnosti k božskému Srdci Páně prýští nejen na jednotlivé osoby, nýbrž též na církevní, státní a rodinnou společnost hojně požehnání. A toto požehnání přichází k nám skrze Marii Pannu, dárkyni a prostředkyni milostí, že nás vodi k Srdci Ježíšovu, plnému dobroty a lásky. Ne nadarmo voláme k nejsv. Matce Boží: Se Synem svým rač nás smířiti, Synu svému rač nás doporučeti, k Synu svému rač nás přivesti! Kdo spočítá ty lidi, které Maria Panna se Synem svým již smířila, jemu přímlovou svou doporučila a k němu již přivedla! Svědkem toho jsou na př. Lurdy a jiná poutní místa, jako u nás sv. Hostýn, Sv. Kopeček a jiná omilostněná místa mariánská. Kolik to hříšníků, bludařů odpadlých bylo obra-

ceno a uvedeno na cestu pravdy, k božskému Srdci Páně! Kolik nemocných uzdraveno přímlovou nejsvětější Panny! Je měsíc máj, měsíc zasvěcený účtě nejsv. Panny. Právě tento měsíc má se posílit naše důvěra v mocnou přímlovu panenské Matky Boží. Právě v tomto měsíci máme v potřebách svých a v důležitých záležitostech vo-

lati k nejsv. Panně: Slavná a poželnaná Panno, Paní naše, Orodovnice naše, Prostřednice naše, se Synem svým rač nás smířiti, Synu svému rač nás doporoučeti, k Synu svému rač nás přivést! Právě k tomu napomíná nás sv. Otec, abychom se na ten úmysl modlili, na ten úmysl všechny pobožnosti a skutky naše a jmenovitě svatě přijímání obětovali.

Podmínky k získání jubilejních odpustků v tomto Milostivém roce.

Papežské bully o odpustcích Milostivého léta.

V první bulle „*Nulla non tempore*“ připomíná papež zvyk, zavedený papežem Sixtem IV. v r. 1473, jímž získání všelikých odpustků mimo Řím na dobu Milostivého léta se zastavuje. Papež opět ujímá se tohoto zvyku, by tak velmi četní putovali do Říma, skýtá však řadu výjimek, na př. získání odpustků v nebezpečnosti smrti, při modlitbě Andělského pozdravení, při 40hodinné pobožnosti, při návštěvě Portiunkuly v Assissi, Lurd a svatých míst palestinských. Platny jsou též odpustky, spojené s udělením požehnání kardinály, biskupy a opaty.

Druhá bulle „*Invicto a Nobis*“ poskytuje zpovědníkům v Římě rozsáhlé plné moci.

Třetí bulle „*Qui umbratitem*“ obsahuje ustanovení o získání jubilejních odpustků mimo Řím. To platí pro řeholníky, kteří klášterní, uzavřený život vedou, pro jejich novice a kandidáty, jakož i jejich žáky. Dále poskytuje se tato výhoda od papeže všem, „již pro oprávněnou a trvalou nemožnost se nemohou odebrati do Říma“. To platí o válečných zajatcích, uvězněných, vypovězených a deportovaných, dále též představených personálu, a to jak řeholníků, tak i laiků, ve vězeních, polepšovacích ústavech a žalářích, nemocných a ošetřovatelů jejich jakož i dělníků, kteří každodenním zaměstnáním chléb si vydobývati musí, a posléze těch, kteří 70. rok věku dosáhli. K získání jubilejních odpustků jest též třeba, by též všichni věřící, kteří výhod třetí bully využijí, svaté svátosti přijali a zbožný skutek nebo oběti vykonali, jež jim jejich zpovědník záměnou za jiné jubilejní podmínky uloží.

Všechny ty, jimž to není dopřáno putovati do Říma, vyzývá svatý Otec, aby své sebezápory, boly, utrpení a kající úkony obětovali, aby tak pro celou církev hojně užitků duchovního života se dosáhlo; obzvláště ať na úmysl svatého Otce se modlí za rozšíření pravé víry, potření kacířstva, svornost vládařů, mír a pokoj veškerého lidstva.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

Píseň pátá.

Capilli tui sicut grex caprarum, quae apparuerunt de Galaad. — Vlasy tvé jsou jako stádo koz, kteréž se ukázaly z Galaad.

(Cant. 6, 4.)

Moje vyvolená, tvé jsou vlasy
dodávají tobě zvláštní krásy;
přirovnati lze je se svou krásou
ke stádům, jež na horách se pasou.

Kozy Galadské jsou jemné vlny;
i tvé kadeře jsou jemné tak!
Upoutají na tebe můj zrak,
obličej tvůj půvabu je plný.

Tělo stárne, vlasy bělí čas,
půvab mladosti už dávno zhas,
ale oheň lásky dosud v nás.

Hlava kloní se jak zralý klas;
necht' však září nevinností jas
v oku našem, nedán na pospas.

Píseň šestá.

Dentes tui sicut grex ovium, quae ascenderunt de lavacro, omnes gemellis foetibus, et sterilis non est in eis. — Zuby tvé jsou jako stádo ovcí, které vystoupily z koupele, všechny majíce po dvou jehňátkách, a neplodné není mezi nimi.

(Cant. 6, 5.)

Vězte, lidé, zoubky můj milé
tak jsou čisté, úhledné a bílé
jako ovce vykoupaných vlna;
každá z nich je dvěho plodu plna.

Tělo Kristovo kdo požívá,
v nevinnosti šat se odívá;
dobrých skutků nese hojné plody,
kdo se těší na svátostné hody.

Ze křtu koupele když vyšla duše,
nebo vyzpovídala se v kruše,
je tak bílá jako padlý sníh.

Bůh ji miluje, když smyla hřích,
neboť zalíbilo se mu v ní;
podobnou je nyní nemluvnici.

Píseň sedmá.

Sicut cortex mali punici, sic genae tuae absque oculitis tuis. — Jako kůra jablka granátového, tak jsou líce tvé kromě toho, co skryto jest v tobě.

(Cant. 6, 6.)

Líce tvé se, milá, červenají
jako jablka, když sluncem zrají;
známka, že v nich stydlivost se tají:
věrnou buď, a budeš se minou v ráji.

Proto lákadel se varuj světa,
hrobovými růžemi jenž zkvétá;
zkaziv duši, do pekla ji smétá,
satanova kde je chasa kletá.

Kriste Jezu, když jdu z kostela,
duše má je čistá docela,
a to děláš, že jsem veselá.

Nemám touhy po tanci a kinu;
raději se v čisté lásce vinu
k spanilému Synu Mariinu.

Píseň osmá.

Sexaginta sunt roginiae, et adolescentularum non est numerus. — Šedesát jest královen a děvčát bez počtu.

(Cant. 6, 7.)

Srdce Kristovo, se tobě koře,
velebí tě katolický svět;
ctitele máš na královském dvoře,
svatých žen-li patřím na výkvět.

Jaká panen veliká tu řada!
Mezi nimi jsou i princezny!
V nebi jejich průvod vítězů
ke cti tvojí nové písně skládá.

Co tu po všem světě klášterů!
Jejich oltářů viz nádheru!
Živé lilje však je zdobí více.

To je spanilých dav družiček:
Každá drží kvítí košíček;
po všem světě je jich na tisíce.

Srdce Ježíšovo, žádosti pahrbků věčných.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Když se patriarcha Jakob připravoval na smrt, povolal k sobě dvanáct synů, žehnal jim a předpovídal každému i jeho potomkům budoucnost. Na Josefa však svolával hojnější požehnání než sám dostal od otce Isáka; pravil mu: Požehnání tvého otce bude větší, než požehnání otců jeho, dokavad nepřijde žádost pahrbků věčných. (1 Moj 49, 26) t. j. dokud nepřijde Kristus, jenž jest sám posledním a největším požehnáním. Proto ti všichni lidé, ba i nerozumní tvorové, země, to moře, hory toužebně očekávají, jakožto Vykupitele lidského pokolení, aby kletbu, vyrčenou hříchem prvopočátečným na veškeré tvorstvo, s nich sňal a učinil je účastnými požehnání Božího, které přinesl vykopením. Smysl tedy požehnání, které obdržel Josef, jest: Mé požehnání, Josefe, jest větší než požehnání otců a bude trvati až do Krista, jenž přinese tobě a celému světu největší požehnání. Proto po něm touží všichni tvorové; nejvíce však ti, kteří poznávají bídu a nicotnost statků tohoto světa a cítí, že nic na světě jejich srdce nedovede ukojiti. Takové duše vztyčují se výše než všední lidé, ponoření ustavičně ve starosti tohoto světa, jsou jako pahrbky nad rovinou a přejí si, aby jejich srdce spočinulo v něčem trvalém, nezměnitelném, věčném. A to nalezne člověk jedině v Bohu, křesťan pak v Srdci Ježíše, Syna Božího a Boha pravého, v Srdci, ve kterém všechna plnost božství viditelně přebývá.

Sotva božský Spasitel přišel na svět, byl milován ode všech srdci slechetných, která jej poznala. Kdo popisuje lásku blahoslavené jeho Matky a pěstouna sv. Josefa k Pánu Ježíši, položenému v jeslích? Chudí pastýři

byvše vyzváni od andělů s velkou radostí pospíchají k chlévu a svatí Tři králové z dalekého východu opouštějí své rodiny a po dlouhém hledání padají před ním na kolena obětující mu na znamení největší lásky zlato. A když byl přinesen do chrámu, dostalo se starci Simeonu toho štěstí, že jej mohl vzít na lokty a prorokyně Anna spatřivši jej velebila Hospodina a mluvila o něm všechněm, kteří očekávali vykopení Israelova. (Luk 2, 38.)

Sotva že veřejně vystoupil, spatřil jej Filip, jenž byl tak jeho zjevem okouzlen, že volá k Nathanaelovi: Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v zákoně a proroci; je to Ježíš, syn Josefa z Nazaretu. (Jan 1, 45.) K tomuto úsudku nedospěl dlouhým počínáním, ale ihned jej upoutalo pozvání Spasitelovo: Pojď za mnou. (Jan 1, 43.) Zjev Ježíšův tak bezděčně působil, že Filipovi stačilo vybidnutí Nathanaele: Pojď a viz. (Jan 1, 46), a povoláný opustil živnost, řemeslo, člun i síť a šel za vůdcem, kterého dosud neznal. A nejen obyčejní mužové, ale i zákoníci, zástupcové to vzdělané třídy, jsou velikostí jeho osobnosti překonáni a volají: Mistře, budu tě následovati, kamkoliv půjdeš. (Mat. 8, 19.) Útlé dítky se vinou z náručí matek a objímají jej, byvše přivábeny jeho přívětivostí. (Mat. 19, 14, Mar. 10, 14.) Veřejní hříšníci, vyvrheli to židovské společnosti, čtou z jeho tváře slitování a odpustění. Mužové a ženy, chudí i bohatí, učení i neučení, jsou upoutáni kouzlem jeho zjevu.

A tato láska k Ježíši trvala i po jeho smrti. Ba můžeme říci, že celé křesťanské náboženství není nic jiného, než láska ke Kristu, která v pokolení lidském žije, kvete a se rozmáhá. Kdekoliv křesťanství zapustilo ko-

řeny, tam se ukázala láska ke Kristu a srdce lidská rozžitila láskou. Vše, co kde velkého a dobrého vykonali vyznavači Kristovi, učinili to z lásky ke Kristu.

Tážme se mučovníků, co je přimělo, že nepodlehli strašným mukám, že statečně a velkomyslně nejohroženější trápení a smrt přestáli a odpověděli nám: Milujeme Krista a z lásky k němu s radostí proléváme krev. Sv. Ignác Ant. se přiznává, jak z lásky ke Kristu spěchá k umučení: Nyní začínám býti učeníkem Kristovým, nemaje touhy po těch věcech, které vidíme, jen když Krista získám. Oheň, kříž, zvířata, zlámání kostí, rozsekání údů, rozdrceení těla, ba všechny ďábelské muky ať na mne přijdou, jen když Krista budu účasten. (List k Řím.)

Tážeme-li se svatých vyznavačů a svatých žen, proč šlapali po světské slávě, po bohatství, po smyslných radostech a proč si zvolili nízký, chudobný a často i bídný život, proč ve dne v noci s největší námahou bližnímu pomáhali, rovněž jednohlasně odpověděli: Milujem Krista. Královstvím pozemským a veškerou nádhrou světskou jsem opovrhla pro lásku Pána mého Ježíše Krista, jehož jsem spatřila, jehož jsem milovala, v něhož jsem uvěřila, k němuž planu láskou. (Brev. resp. o pan.)

Ptejme se panen, proč opovrhly všemi světskými radovánkami, pohodlím, smyslnou láskou, a proč žijí život tuhý a v sebezapírání hledají štěstí a blaženosti, z celého srdce odpověděli: Milujeme Krista. Miluji Krista, volá sv. Anžka, do jehož satebního pokoje vejdu, jehož matka panna jest, jehož otec nezná ženy. Budu-li ho milovati, zůstanu čistou, dotknu-li se ho, neposkvrním se, přijmu-li ho, zachovám věrnost, jen jemu se s dětinnou důvěrou svěčím. Jemu jsem zasnoubena, kterému slouží andělé a jehož kráse se diví slunce a měsíc.

A chceme-li zvěděti od věrozvěstů, proč opustili vše, co milého lidskému srdci — rodiče, přátele, vlast, a proč se neštítili u surových národů žádné tvrdé práce, ba proč nedbají vlastního zdraví a života, všichni nám odpoví: Láska Kristova pudí nás. Milujeme Krista. Láskou Kristovou rozživen sv. František Xaverský plál takovou touhou získat duše Pánu, že opakoval ustavičně v modlitbách: Jen duše mi dej, Pane, ostatní ponech sobě.

Uvažujeme-li o skutečích křesťanské lásky, jež vždy pečovala a pečuje o chudé, nemocné, dívky, sirotky, malomocné atd., spatříme-li nesmírný počet duší, které celý život zasvětily službám lásky a na sebe úplně zapoměly, jen aby se staraly o ubožáky, nenajdeme, co by je k tomu nutkalo, posilovalo, udržovalo, potěšovalo, leč lásku Kristovu. Všichni tito skutky svými k nám volají: Milujeme Krista!

Tuto zázračnou lásku ke Kristu krásně popisuje sv. apoštol Pavel: Kdo tedy nás odloučí od lásky Kristovy? Soužení-li neb úzkost, neb hlad, neb nahota neb nebezpečení neb přenesledování neb meč? jakož psáno jest. Neboť pro tebe jsme na smrt vydáváni po celý den; pokládání jsme za ovce na zabití. Ale v tom všem vítězíme skrze toho, jenž nás zamuloval. Jsem zajisté přesvědčen, že ani smrt ani život, ani andělé ani knížactva ani mocnosti, ani věci přítomné ani budoucí, ani síla ani výška ani hloubka ani které stvoření jiné nebude nás moci odloučiti od lásky Boží, která jest v Kristu Ježíši, Pánu našem. (Řím. 8, 35.38.)

Srdce Ježíšovo jest tedy žádostí pahrbků věčných, žádostí, touhou, láskou duší svatých. Této pravdy nemůže ani zarytý nevěrec popřít. A když sami o tom uvažujeme, jedna věc nás překvapí; totiž že Pán Ježíš onu lásku žádal nejen od svých vrstevníků, nýbrž ode všech, kteří

budou i po něm. Na tuto lásku naléhal hlavně v řečích před umučením, a opět a opět ji učeníkům připomínal. Milujete-li mě, přikázání má zachovávejte. Kdo má přikázání moje a je zachovává, ten mě miluje. Kdo však miluje mne, bude milován od Otce mého, a já budu jej milovati a zjevim se mu... Miluje-li kdo mne, slovo mé zachovávati bude a Otec můj bude jej milovati... (Jan 14, 15.) Jako mne miloval Otec, i já jsem miloval vás. Zůstaňte v lásce mé. Budete-li zachovávat přikázání má, zůstanete v lásce mé. (Jan 15, 9.) Ze souvislosti poznáváme, že tato slova se netýkala toliko apoštolů, ale všech věřících. Totéž lze lépe poznati v modlitbě velekněžské, v níž prosí Otce nebeského, aby všichni věřící byli spojeni a zůstali spojeni láskou vespelnou a láskou k němu samému. „Neprosím pak toliko za ně, nýbrž i za ty, kteří skrze slovo jejich uvěří ve mne, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, by svět uvěřil, že jsi ty mne poslal... Já v nich a ty ve mně, aby byli v jednotě dokonali, by svět poznal, že jsi ty mne poslal a že jsi je miloval, jako jsi miloval mne... A v známost uvedl jsem jim jméno tvé a v známost uvedu, aby ta láska, kterou jsi mne miloval, byla v nich a já v nich. (Jan 17, 20.)

Těmito slovy tedy předpovídá a přeje si božský Spasitel, aby láskou, kterou jej miluje nebeský Otec, byl od věřících milován.

Nejen to, on si přeje, aby byl milován více než vše, co lidé milují, více než vlastní rodiče, ba více než miluje člověk sama sebe. Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, není mne hoden, a kdo miluje syna neb dceru více nežli mne, není mne hoden. (Mat. 10, 37.) Těmito slovy žádá lásku nade všecko, lásku, kterou smí býti jen Bůh milován, lásku

z celého srdce, z celé duše, ze vši mysli. Jako dveře spočívají na stěžích, a okolo nich se otáčejí, tak má celý život křesťana spočívati na lásce k němu a okolo ní se otáčeti, pohybovati. Chtěl, aby jeho učenci z lásky jej ve ctnostech následovali, z lásky k němu všeho se zřekli, kříž na sebe vzali a za ním šli. Kdo chce za mnou přijíti, zapři sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne; kdo ztratí život svůj pro mne, nalezne jej. (Mat. 16, 24. 25.) Konečně chtěl, aby bližní byl milován z lásky k němu. To je přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás. (Jan 15, 12.)

Nejen že Pán Ježíš onu lásku od učeníků žádal, on také předpověděl, že se mu ji dostane. Toto předpovědění jest obsaženo ve slovech, jimiž onu lásku od věřících žádal, neboť jsou to prorocství, jimiž předpovídal pevnost a stálost církve sv. Jeho vyznavači budou tak stateční, že jej budou více milovati než vše ostatní, a církev bez takové lásky by se rozpadla. Na toto místo můžeme vztahovati také jeho slova: Oheň přišel jsem poslati na svět, a co chci, leč aby hořel. (Luk. 12, 49) a na jiném místě praví: A já budu-li povýšen od země, potáhnu všechno k sobě. (Jan 12, 32.) Konečně předpověděl a označil jakožto výhradní ctnost jeho učeníků lásku a to takovou, která má kořen v lásce ke Kristu a z ní vykvétá. Přikázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jako jsem já miloval vás, abyste se i vy milovali vespolek. Po tom poznají vás všichni, že jste učenci moji, budete-li míti lásku jedni k druhým. (Jan 13, 34. 35.)

Již to překvapuje, že tak velkou lásku Pán žádal. Vždyť není v celých dějinách ani jediného příkladu, aby si někdo žádal býti po smrti věčně milován; mnozí si přejí, aby na ně po smrti bylo pamatováno, ale nikdo

aby byl po smrti ode všech nade vše milován. Kristus žádá lásku nejvyšší, jakou má právo žádati jediné Bůh.

Kristus Pán krom toho takovou lásku předpověděl. Časem každá láska chladne, až vůbec přestává, někdy mění se i v zášť. Láska ke Kristu se nemění, ba i roste a nese na sobě obraz věčnosti.

Láska lidská se vztahuje na osobu, která žije na místě a v době, kdy my; když sejde s očí, sejde s myslí. Láska ke Kristu však není omezena ani místem ani časem. Ba dokud Kristus žil na světě, byl jen od málo lidí milován, po smrti pak našel daleko více milovníků, a tato láska trvá staletí. Konečně žádná přirozená láska toho nedokáže, aby kdo z lásky k jinému ustavičně přemáhal zlé náklonnosti, ale z lásky ke Kristu tak přemnoží čini; a z lásky k němu snášejí i zlé. Tak velká, tak všeobecná, tak hrdinná láska se nemůže vysvětliti přirozeným způsobem, nýbrž musí pocházet od Boha.

Konečně tato láska ke Kristu trvala i v pokolení lidském téměř 2000 let, vydala nejskvělejší a nejlíbeznější

ovoce. Zrušila otroctví třichu a přetvořila zemi. Všecko, co dobrého křesťanské náboženství na zemi vykonalo, má kořen v lásce ke Kristu. Láska ke Kristu povzbudila a posílila sv. mučelníky a ostatní světce k oněm hrdinným skutkům statečnosti, stálosti, pokory, lásky k bližnímu, opovrhování světem, jimž se až posud plným právem divíme. Kdo se tudíž chce státí mezi lidmi opravdu velikým, musí milovati Krista. Ale láska, která přináší tak vznešené ovoce, nemůže býti nepravá, musí mítí předmět, který jest jí úměrný. Proto Kristus, jenž jest onou láskou milován, jest dobrota sama v sobě, jest pravý Bůh. Připusíme jen na okamžik myšlenku, že by Kristus Pán byl obyčejným člověkem. Jest možno, aby láska k němu téměř 20 století trvající byla pramenem největší moudrosti, svatosti, statečnosti? A ti, kteří byli nejsvětější, nejstatečnější, musili by se pokládati za největší pošetilce, neboť moudrost, statečnost čerpali od obyčejného člověka, jenž je klamal dělaje se Synem Božím.

Jarolím St. Pavlík:

Památka na první sv. přijímání.

Jedna služka padla do nemoci; bolest soužila ji ve dne, v noci.

Sloužila již velmi drahnou dobu, byla stará, měla blízko k hrobu. Smrti, jež z nás na každého leze, nebála se, zavclala kněze.

Měla na sobě jen viny lehké, následkem jež náтуры jsou křehké. Ačkoliv tak dlouho dosud žila, nevinnost si svoji uchránila.

Co vám k tomu dopomohlo, byste zachovala srdce své tak čisté?

Kněz se tázal; na to ona řekla:

Důstojnosti, každý den jsem klekla před obrazem, nad lůžkem jenž visí; památka to krásná, jak jsem kdysi u prvního byla přijímání.

Prosila jsem Boha smilování, duši mou by zachoval tak čistou, jak v den onen, zasvěcený Kristu. Kdo to nezkusil, ten sotva tuší, jaké blaho proudivo mou duši, když jsem blížila se k stolu Páně; bylo mi, jak šla bych k nebes bráně. S krásou, nevinností anděla šla jsem tenkrát domů z kostela; na Ježíše Krista Srdci drahém spočívajíc, i dnes trnu blahem.

Královna máje, Matka krásného milování.

Marie Tesařova:

Královně máje.

Maria, Matičko, Královno máje,
oltář Ti zdobíme bělostným kvítím,
Tys naší Hvězdičkou, vedeš nás žitím
bezpečně v blažených zářící kraje.

Tys kvítek spanilý nebeské vnady,
překrásná růžička libezné vůně,
uzdravíš každíčkou duši, jež stůně,
mateřskou lásku svou rozseváš všady.

Pokora s čistotou mile se snoubí,
věčnosti sladký pel duše tu sbírá,
láska Tvá, Matičko, slzy nám stírá,
když jdeme se ukrytí v péči Tvé loubí.

Nebeská Dennice. Sluníčko vítáš,
Maria, milostná Královno máje,
Slunce to ztáhla jsi v pozemské kraje,
celičké srdce své dětem svým skýtáš.

Proto Ti oltáře zdobíme kvítím,
vždyť Ty jsi sličný Květ nebeské krásy
budiž všem, Maria, hvězdičkou spásy,
všechny nás k nebi veď nejistým žitím.

Jaké naučení dává nám nejsv. Srdce Ježíšovo? Zjevuje nám naše určení.

H. W.:

Napsal P. Jindřich Ramière, T. J.

Ut sit societas nostra cum Patre
et cum Filio ejus Jesu Christo.

A naše společenství jest s Otcem
a Synem jeho Ježíšem Kristem.

I. Jan I. 3.

Kdo by se neobdivoval, v jaký soulad uvádí nejsv. Srdce Ježíšovo tak zřejmý a zjevný protiklad? Zjevuje nám současně i nekonečnou naši nízkost i nekonečnou velikost Boží. Bůh chce, bychom hleděli poznat nesmírnou hloubku obou propastí: chudoby a bohatství. Ale činí ještě více: spojuje, co rozdělilo nekonečno. Boží dobrota jest oním nevýslovným poutem, jímž Srdce Ježíšovo přibližuje naši nicotu ke svrchované dokonalosti našeho Stvořitele. Světlo téhcz božského Srdce ukazuje nám toto sblížení. Viděli jsme, jak Bůh nekonečně vznešený a proto i nekonečně vzdálený, překročil, jedině na popud své dobroty, tuto vzdálenost, a jak v Srdci Ježíšově setkal se s naší bédou a cele se nám dal. Nevýslovná tato blahosklonnost změnila úplně naše styky se Stvořitelem. Nicota vymáhá, bychom před Bohem se ponížili, ale láska Jeho plní prázdeň od nás Ho dělící a žádá, bychom povznegli se až k Němu, a vešli s Ním v nedostižné společenství.

Toto společenství člověka s Bohem v srdci Bohočlověka jest nejdojemnějším naučením, které nám dává nejsv. Srdce Ježíšovo.

Kéž pomůže nám dobře je pochopit!

I.

Ano, to božské Srdce jest mezi Bohem a námi poutem nejdůvěrnější společnosti: společnosti ztráty a zisku, jež jistým způsobem zavazuje Boha, by Svých zájmů neodlučoval od našich a sdělil se s námi, podobně jak

s Ježíšem Kristem, s veškerým svým bohatstvím.

Již následkem stvoření utvořen mezi Bohem a námi určitý náčrt společnosti, ale ovšem jak nedokonalý. Bůh, stvořiv nás z lásky, měl proto již hledati svou slávu v naší blaženosti; ale mohl při tom i bez nespravedlivosti zůstatv nás v bídném postavení, zacházeti s námi jako s nádenníky a držeti nás navždy on Sebe vzdáleny.

Kdyby byl chtěl, mohl se nám zjevit pouze svým tvorstvím a oznámiti nám svá přikázání světlem našeho rozumu. Jako pán, jenž neráčí mluvit se svým služebnictvem, nemusel ani Bůh udržovat s námi osobních styků. Mohl nám uděliti pouze potřebné světlo a nezbytnou pomoc, bychom dobře užívali darů přirozených a po tomto životě odměniti naši věrnost plným ukojením všech mohutností a plným požíváním svých darů. Kdo byl by oprávněn žádat více? Jak mohli bychom kdy pomyslit na coss lepšého a vyššího? Šťastní sluhové nekonečně velkodušného pána — zda mohli bychom si stýskat, že nejsme Jeho syny? Zahrnutí dary zcela nezaslouženými, zda mohli bychom se divit, že sám Sebe nám nedává?

Ne, nemohli bychom litovati svého určení, a důstojnost sluhů Božích uspokojila by plně naši ctižádost. Ale dnes jest jinak. Když dal nám Ježíše za bratra, Bůh vešel s námi ve styky zcela nové: uvedl nás do své rodiny, přijal nás za své ditky a zajistil nám práva na dědictví.

II.

Také jsou nezbytné důsledky lidské adoptace. A přece tato adoptace liší se velmi od oné, již jsme před-

mětem v Ježíši Kristu! Lidská adoptace jest jen zdánlivá, neb aspoň pouze vnější. Nemění vnitřně toho, jemuž dává nové jméno. Tento zůstává, čím byl, a nabývá pouze práv dědičných, jichž dříve neměl.

Zcela jiná jest adoptace božská. Jest hlubší a skutečnější. Se strany Ježíše Krista jest založena na spojení Slova s přirozeností lidskou jednotou jediné osoby. S naší strany zakládá se na vlití Ducha svatého v naši duši, již udílí se tím život Ježíše Krista. Neběží tu nijak o pouhou adoptaci nominální. *Slujeme dítkami Božími*, praví sv. Jan, *poněvadž jimi skutečně jsme*. Ne dítkami přirozenými, ale přijatými; a *poněvadž jsme synové*, dodává sv. Pavel, *poslal nám Bůh Ducha svého Syna, v němž voláme: Otče!*

Od té chvíle nejsme již ve vzdáleném poměru sluhy s pánem, ale v důvěrném styku syna s otcem; srdcem k srdci mluví On k nám a my k Němu. Již není pro nás žádných tajemství. Neb nepoznáváme Ho pouze z Jeho děl, ale vnikáme i do tajemství Jeho vnitřního života. Vira ukazuje nám nedostižné vztahy, jež spojují tři božské osoby nejsv. Trojice, pokud nebudou předmětem jasného patření a věčného požívání. I nebudou jen dary Boží odměnou naší věrnosti, ale sám Bůh. *Jeho* vlastní dům bude po celou věčnost naším příbytkem; proudy *Jeho* rozkoše budeme spojení, vejdemo v *Jeho* věčnou blaženost.

III.

Také jsou podmínky společenství Božího s lidmi, když Syn Boží stal se naším bratrem. Dar ten byl se strany Boží zcela darmo daný a nezasloužený; ale když byl jednou udělen, dostalo se nám s Ním práv nepopíratelných a zcela božských. Práva ta nejsou pouze naše; náležejí i Ježíši Kristu. Ale neobávejme se, že by Bůh chtěl je někdy odvolat.

Jako nemůže odčleniti svých zájmů od zájmů Ježíše Krista, rovněž tak nemůže oddělití zájmů Kristových od zájmů lidí, Jeho bratří. Posílaje pro naši spásu Syna svého na svět, zavázal se přispěti k ní celou svou všemohoucností. Čině Ho Králem, chtěl nezbytně postarati se i o Jeho dvůr; čině Ho naší Hlavou, musí důsledně Mu dáti i údy. Když dal nám Jeho Srdce se vším bohatstvím, nemůže nám odepríti statků svého domu. A jak by bylo možno, aby bratři Ježíše Krista nebyli zároveň i Jeho spoludědci? Jak možno oddělovat údy od hlavy? Tedy naše určení jest nezbytně totožné s určením Ježíše Krista.

IV.

Jest proto mezi Bohem a námi skutečné společenství velmi důvěrné, jehož poutem jest nejsv. Srdce Ježíšovo. Společenství znamená sdružení rozumných jednotlivců, kteří společně hledí dosíci společného cíle. Bůh a my máme též společný cíl: slávu Ježíše Krista, spojenou nerozlučně se slávou Boží a s naší spásou. Čím větší je naše účast na ovoci Vtělení, tím dokonalejší bude dílo Vtěleného Slova, tím více bude Bůh v Něm oslaven.

Ze společného cíle vyplývá mezi Bohem a námi i dokonalé společenství zájmů. Která společnost lidská mohla by se k němu přirovnat? Co jsou vlastně všechny ty společnosti; jež utvořili lidé mezi sebou?

Některé jsou založeny na společném majetku; několik osob sdružuje se ke společnému obchodu neb průmyslovému podniku; obětují na to své jmění, svou práci, své schopnosti — a v krátké době nahromadí velké bohatství.

Jiné společenství zakládají se na společné vědě. Několik učenců spojuje se ke společnému hledání pravdy; sdílejí si svá pozorování, řídí své výzkumy k jednotnému cíli, a brzy spojeným svým úsilím dodělávají se drahocenných výsledků.

Jiné společnosti jsou založeny na společné síle. Těžko je bránit se jednotlivci; ale spojili se jich mnoho k obraně města neb země, pak zvíťazí nad všemi překážkami, odolají všem útokům.

Jiné zakládají se na společném původu. Sourozenci skupení kol těch, kdo jim dali život, mají jedno srdce, jednu mysl, tytéž zájmy, týž život.

Naše společenství s Bohem v Ježíši Kristu má všechny tyto výhody, k nimž připojuje ještě jiné a nekonečně vyšší. Stanovit mezi Bohem a námi dokonalé společenství majetku, neb základem jeho pro nás jest požívání blaženosti Boží a pro Boha vzrůst jeho vnější slávy, cno jediné dobro, kterého Bůh od tyra může dostat.

Jest i mezi nimi společné světlo; neb čím užší jest toto společenství, tím více světlo vtěleného Slova udlí se Srdcem Ježíšovým našemu srdci, tím více dává se nám poznat, tím více můžeme o Ném poučit své bratry, a co sami získáváme Božím osvícením, to získáváme pro celé tělo Kristovo, jehož on jest hlavou a my údý.

Jest to i společenství síly, neb co se nás týká, týká se i Syna Božího, jenž stal se naším bratrem; všechny síly tvorstva a všechny síly Boží mají se ztravovati pro zájmy naše jak pro Jeho zájmy.

Jest to i společenství života, neboť život božský, jehož plnost obdrželo Srdce Ježíšovo, udělilo nám svatým křtem a rozmnožuje ho dále svatými svátostmi a všemi dobrými skutky.

Čeho nedostává se tedy tomuto společenství, aby bylo dokonalé? Zda sv. Jan nemá právo ukázati nám na Srdce Ježíšovo a říci: „*V tomto Srdci zjevil se nám život věčný, který byl v lůně Otcově, a my vám ho zvěstujeme, abyste tímto Srdcem vešli ve společenství s Bohem Otcem a se Synem jeho Ježíšem Kristem.*“

V.

Jakou důvěrou neochvějnou, jakou uslechtilou hrdoostí má nás naplniti toto přesvědčení! Jsme společníky a druhy Božími, naše určení jest totéž jako určení Ježíše Krista! Čím On jest csobním spojením Slova s člověčenstvím, to jsme my na základě spojení rovněž skutečného, ač řádu nižšího, jež utvořil Duch svatý mezi Bohočlověkem a námi. Nemůže-li Bůh zrušiti spojení první, nemůže ani druhé; tu moc máme pouze sami. Neroztrhneme-li tedy pošetile svazků, spojujícího nás s Bohem, jest naše společenství právě tak nezrušitelné a věčné, jak spojení svatého člověčenství s nejsv. Trojicí. Jak Ono účastní se blaženosti Boží, i my máme se jí účastnit. To náš cíl, naše určení.

Nevýslovným rozlitiím Ducha svatého v naší duši učinilo nás Srdce Ježíšovo pravými syny Božími a tím dalo nám i právo, jež dětem pouze přísluší. *Si filii et hoeredes*. Jako dědici Boží budeme i spoludědici Kristovými. *Hoeredes Dei, cohoeredes autem Christi*.

Při pohledu na nesmírná dobrodiní, jichž dostalo se nám nejsv. Srdcem Ježíšovým, můžeme zvolati všim právem: „*Vizme to Srdce, jež tolik lidí milovalo!*“ A pomyslíme-li při tom, že obohatil naši chudobu pouze svou nepochopitelnou chudobou, že vydobyl nám korunu slávy za cenu bezedného pokoření, že zajistil nám nekonečné blaho za cenu bezměrných bolestí, pak srdce bijící vděčností marně hledá výrazů, aby vyjádřilo svoje city; a slabost ta není nejmenším z utrpení vděčného srdce. I nezbyvá leč zvolati se žalmistou Páně: „*Quid retribuam Domino pro omnibus quae retribuit mihi? Co oddám Hospodinu za vše, co mi učinil?*“ Ach, splácejme aspoň láskou Jeho lásku, srdcem za srdce! Nejsme s to učiniti více, a cstatně Pán nic jiného nežádá od nás.

P ř i b ě h.

Tradice vypravuje, že Longin, jenž náležel k desáté legii zvané Ferratina z kolonie Sabatinské v Mantui, ihned se obrátil, jakmile jeho kopí otevřelo Boží Srdce. Stav se křesťanem a apoštolem, vrátil se do Mantui, přinášeje s sebou drahocennou památku: několik krupějí nejsv. krve, jež vsácky pod křížem do země, a též houby s kapkami téže sv. krve. Vévodové mantuánští obnovili a ozdobili kostel sv. Ondřeje, kde uschovány drahocenné ty ostatky i tělo sv. mučedníka Longina. Vévoda Vincenc z Gonzagy obdržel od sv. Otce dovození nosit na svém srdci několik těch krupějí, jež vytryskly z nejsv. Srdce Ježíšova.

Z této rodiny vyšel později sv. Aloisius z Gonzagy. „Zda náhodou,“ táže se baron Sarachaga, „jméno Gonzagů, jež v také účtě chovali krev nejsv. Srdce, stalo se nesmrtelným právě sv. Aloisiem, andělem svato-stánku? Zda náhodou stal se sv. Aloisius apoštolem nejsv. Srdce?“ Sv. Magdaléna de Pazzi praví, že Aloisius jen proto „dosáhl tak vysoké svatosti, poněvadž bez ustání vysílal šípy lásky do Srdce Vtěleného Slova.“ Pod očirnou jeho 21. června 1675 slavili sv. Markéta Alacoque a bl. Kladius Colmbière první svátek nejsv. Srdce Páně. Rovněž byl to den 21. června, kdy r. 1765 zasvětila se řehole Navštívení témuž božskému Srdci.

Aloisius Gonzaga jest tedy již rodninou tradicí světcem nejsv. Srdce Ježíšova, a jednou i s nebe sestoupil, by hlásal tuto pobožnost tomu, jehož uzdravil.

R. 1765. v římském noviciátu sv. Ondřeje umíral mladý novic Mikoláš Celestini. Zsinalá tvář, vyhaslé oči a těžký dech byly neklamnou známkou agonie. Lékař odcházíje podotkl: „Za malou chvíli bude již konec.“

Náhle však okolostojící spozorovali, jak nemocný sedá a upírá oči na obraz sv. Aloisia volaje: „Jak jsi krásný svatý Aloisi! Jak jsi krásný, můj bratře!“ Potom opět klesl na podušky. Za chvíli usedá po druhé a praví: „Fiat voluntas tua!“ A hned na to volá ku přítomným rozhodným hlasem: „Jsem uzdraven! Chci vstát.“ Potom vysvětlil jim všecko: „Po celé ráno viděl jsem sv. Aloise. Náhle otázel se mne! „Co chceš: zdraví anebo smrt?“ Odpověděl jsem: „Fiat voluntas tua.“ I řekl mi: „Poněvadž po celou svou nemoc chtěl jsi jediné vůli Boží, vrací ti Pán na mou prosbu zdraví, bys hleděl stát se dokonalým a po celý svůj život šířil pobožnost k nejsv. Srdci Páně. Tato pobožnost je Bohu velmi milá.“

Zázrak tento přispěl nemálo k rozšíření této pobožnosti, a ustavičná adorace nejsv. Srdce, založená ve Velletri, čítala záhy na 100.000 členů.

Měsíc máj.

Luh jarním kvitím rudne, bělá
se píseň ptačí rozzvučela
a zelení se pyšní háj:
jest měsíc máj, jest měsíc máj!

Vše chvátá s plesem ve chrám Boží,
kde hold svůj Matce vřelý složí,
svět láska mění v zaslý ráj:
jest měsíc máj, jest měsíc máj!

Kde trůní Kněžna máje svatá,
lid klade srdce láskou vznatá,
zpěv sladký zvučí v širý kraj:
jest měsíc máj, jest měsíc máj!

Marie Tesařova :

Prosba.

(Ku dni 16. května.)

Svatý Jene z Nepomuku,
lidu svého prosby slyš!
aby v každém srdce tluku
národ můj byl Bohu blíž.

Prosiž za nás, Knězi Boží,
viz, jak národ upadá,
jak mu v srdci roste hloží,
etnosti květ tu upadá.

Přimlouvej se za své bratry,
by šli věrně za Tebou,
když se něčí kroky zmátly,
pros, ať Bůh jim potřebou.

Hvězdy nad Tvou hlavou svítí,
odlesk Tvé to svatosti,
dej, ať každé srdce cítí,
etnost že pravou radostí.

Svatý Jene z Nepomuku,
za nás stále oroduj,
aby v každém srdce tluku
věrným Bohu byl lid Tvůj!

Přišlo jaro.

Přišlo jaro — život raší
v zahradách i na poli,
jásot žalost v kouty plaší,
ze všad ples jen hlaholí.

Cvrčci v trávě housle ladi,
včelka běře partesy,
zapějme si, kamarádi,
komár ryčně výskne si.

S nimi také zajásá si
srdce, v kterém umřel žal,
v přírodě zří jarní krásy,
všecko píše: z hrobu vstal!

A kde jaké srdce v hrudi
vesele si poskočí,
touha mocná jásoť vzbudí,
hlava se ti zatočí.

A pak štěstí, štěstí věčné
do duše ti zasvítí,
u té Lásky Nekonečné
pokoj srdce pocítí,

Svatý Jan Nepomucký.

Růženec.

Napsal Msgre de Ségur.

U starověkých národů východních bylo zvykem, věnovatli vzácným osobám věnec růží. Též první křesťané rádi tak uctívali obrazy nejsv. Panny a ostatky svatých mučedníků.

Slavný biskup sv. Řehoř Nazianský, proniknutý úctou a láskou k Matce svého Spasitele, nahradil z vnuknutí Božího věnec růžový duchovním věncem modliteb; byl pevně přesvědčen, že bude nebes Královně ještě milejší. Za tím účelem sepsal dlouhou řadu či věnec modliteb, vyjadřujících nejkrásnější chvály Pany Marie i její nejslavnější jména a nejvzácnější výsady.

Toto zbožné cvičení zdokonalila v V. věku sv. Brigita, patronka Irska. Myšlenku sv. Řehoře učinila všem přístupnou tím, že jeho krásné, ale neznámé modlitby nahradila ještě krásnějšími a kromě toho i všeobecně známými; jsou to Věřim v Boha, Otčenáš a Zdrávas Maria. Aby se však vědělo, co již z tohoto věnce vykonáno, chtěla míti hmotné známení a proto následující staré poustevníky thébské, užívala zrněk kamenných neb dřevěných, navlečených na šňůrce. — Růženec znamená tedy věnec růžový. Jsem to růže duchovní, modlitby plné synovské lásky, jimiž zdobíme hlavu své nebeské Matky.

Růženec jest tedy velmi prostý a snadný způsob modlitby, již slavíme Boha a uctíváme jeho převtatou Matku.

Růženec, nyní v Církvi svaté užívaný, skládá se z pěti desátek, t. j. z pětikrát desíti Zdrávasků, rozdělených od sebe pěti Otčenáši; kdo se pomodlil růženec, pomodlil se tedy 5 Otčenášů a 50 Zdrávas Maria. Růženec sv. Dominika, schválený Nejvyššími Pastýři a obdařený vzácnými odpustky, rozšířil se záhy po celém světě, a nyní není křesťanské rodiny bez svatého růžence.

Růženec*) podle šťastné myšlenky sv. Brigity a sv. Dominika skládá se z modliteb nejsvětějších: z modlitby Páně a z pozdravení andělského. Modlitbě Páně naučil nás sám Pán náš Ježíš Kristus. Z pozdravení andělského pochází část první od archanděla Gabriela; druhou část připojil k němu všeobecný církevní sněm v Efezu r. 431, na němž papež sv. Celestin odsoudil rouhání bludaře Nestoria, který útočil na pobožnost k nejsv. Panně.

Modlíme-li se růženec, modlíme se častěji Zdrávas Maria než Otčenáš, ale ne proto, jak vytýkají nám protestanté, že více ctíme Pannu Marii než Pána Boha, ale proto, že růžencem chceme vzdáti povinnou úctu Matce svého Spasitele, a proto jest přirozeno, že častěji se k ní obrácíme. Každý ve svém čase, můžeme jim odpovědět.

Růženec není, jak se mnozí domnívají, pouze pro ženy vhodný. Předně nechápu, čím mužové vynikají nad ženy s hledem k duchu a zvláště s hledem k srdci. Ve mnohých věcech ženy předčí muže. Proto ona fráze: „To jen tak pro ženy,“ postrádá věcného podkladu.

Ale i jinak, prosím, co jest v růženci, co by se nehodilo pro všechny? Není snad Otčenáš pro muže? Božský Spasitel nemluvil k ženám, ale k apoštolům a výhradně k nim, když učil této vznešené modlitbě. Anebo snad Zdrávas Maria není modlitbou mužů důstojnou? Nebo snad počáteční Věřim v Boha aneb znamení kříže?

V růženci není ničeho, co by nebylo pro všechno. Proto největší mužové minulosti i dnešní doby vždy měli

*) Žaltář růžencový obsahuje tři růžence, nazvané podle připojených tajemství z radostného dětství, umučení a oslavení Páně, růžencem radostným, bolestným a slavným.

v úctě růžence a právě tak se ho modlili jako prosté ženy, jimiž volnomyslenkáři zdají se pohrdati. Kolik pancovníků, slavných vojevůdců a j. výtečných mužů modlilo se denně růžencem! Jistý dvořenin Ludvíka XIV. se divil, spatře jednou v ruku mocnářových růženců; že prý to modlitba až příliš prostá a lidová. Král napomenuv ho dodal: „Moje matka mne jí naučila, a od dětství zřídka kdy ji zanedbávám.“

Sv. Vincenc z Pauly, sv. Karel Bolognese, sv. František Xaver a j. vzdávali denně nejsv. Panně tento hold své chvály; sv. František Saleský učinil zvláštní slib, že denně se ho bude modlit. Jen nepochopitelná pýcha může pohrdati modlitbou, již v úctě měli tak velcí světci.

Pravý způsob neb aspoň nejučinější, kterým se můžeme růženec modlit, jest způsob rozjímavý. Před počtem každého desátku zastavme se na chvíli a rozjímajme některé z tajemství života Páně anebo jeho Matky, prosíme Boha přimluvou Mariinou o tu neb onu ctnost, která zvláště vystupuje v onom tajemství, neb které je nám zvláště zapotřebí; anebo modleme se každý desátek na zvláštní úmysl, na př. na vyprošení té neb oné milosti, za obrácení přítele, matky, otce, dítěte, za uzdravení, za zdar v té neb oné záležitosti, anebo

v případě nezdaru a smutku za trpělivost, za odevzdanost do vůle Boží atd.

Kdo často se modlí růženec, tomu Bůh zvláště žehná, neb sv. růženec přináší štěstí.

Jistý kněz časně ráno byl vclán k mladému muži, jenž raněn byl mrtvici. Pospíšel k němu, ale zastal ho bez vědomí. I cdešel do kostela, kde za nemocného sloužil mši svatou ke cti Panny Marie. Sotva skončil, přiběhl sluha; pán přišel prý k sobě a může mluvit. Jaké bylo pro kněze překvapení, když nemocný dal najevo nehlubší lítost a obětoval Bohu svůj život jako zadostiučinění za své hříchy. Kněz ihned ho vyzpovídal a udělil mu sv. pomazání. Potom nevěda, k čemu tak velké milosti připsat, začal se vyptávat. „Otče,“ řekl nemocný, „milost tu vděčím vašim modlitbám a modlitbám své matky. Umírajíc zavčala mne k sobě, upozornila na nebezpečí mládí, a dcdala: „Jedinou mou útěchou jest, že tě zůstavuji pod ochranou Panny Marie. Slib mi, že denně budeš se k Ní modlit růženec!“ Slibil jsem a vyznávám, že to cd desíti let byl můj jediný konnábcženský.“ Z vypravování toho poznal kněz patrnou ochranu nejsv. Panny, jež nemocného recpustila až do posledního vzdechu. Zemřel smrtí svatých kajčníků.

M. Tesařova:

Maria.

Maria, to jméno hudebnou znívá a krásy vnady tájí,
ret věřící je nejraději vzývá,
mu chvalozpěvy s nadšeností zpívá,
i seraf v ráji.

Maria, to jméno požehnání,
nám dává hojnou měrou,
je milé jako slunka pousmání,
a jím se nebe v duši naší sklání,
slast nosí sterou.

Maria, to jméno hrůzy plaší
a stíny děsí,
vždyť je to jméno dobré matky naší,
k ní s důvěrou své prosby dítě vznáší,
tu oddechne si.

Maria, to jméno v smrti chvíli,
rtý naposledy hlesnou,
až deputujem kdysi k svému cíli,
ať v lokty Tvé, jež vezdy měkké byly,
pak duše klesnou.

Týdně!

Napsal Msgre de Ségur. — Přeložila Hedvika Vávrová R. S. C. J.

(Pokračování.)

VI.

Týdenní svatě přijímání s hlediska křesťanské rodiny.

S rodinou jest jako s každým jednotlivcem: týdenní svatě přijímání přeměňuje ji podobně, jak přeměňuje každého jejího člena.

Vizme dvě rodiny sobě podobné: totéž stanovisko společenské, týž počet osob, tytéž přirozené přednosti, ale i tytéž vady. V první všichni neb téměř všichni uvylkli si pravidelnému nedělnímu svatému přijímání. V druhé spokojí se pouze s přijímáním velkonočním aneb stačí jí do roka dvě neb tři svatá přijímání. Pověz, ve které z nich zastaneš patrně více křesťanského života, více ctností a domácího štěstí?

Pověz: co nejčastěji ruší spokojenost v rodině? Není-li to téměř vždycky nepěkná povaha otce neb matky anebo dítěte? Při nejmenším odporu jsou tu již hněvy, křiky a vzájemné urážky; rozmrzení jest snadné, ale odpuštění nesnadné a nedostatečné. S Bohem navždy, pokoji a dobrý rozměr! S Bohem navždy, vzájemná láska! Nikdo nechce ustoupit, každý táhne k sobě — a odtud bouře. Jest to pravda či ne?

Nuže, ve zbožné rodině, o které jsme mluvili, výstředky špatné povahy jsou, byť i ne vždy, přece obvyčejně potlačeny. A proč? Poněvadž svědomí jest na stráži, neboť ustavičně je probouzejí spasitelné účinky týdenní svatě zpovědi a týdenního svatého přijímání. Pokaždě, když otec, matka, děti a služebnictvo se zpovídají neb přijímají, vždy obnovují svá dobrá předsevzetí a v účinné milosti svatých svátostí čerpají sílu zůstat jim věrni. Nepěkná povaha a jiné přirozené vady nejsou sice vykořeněny, ale bedlivě se na ně dohlíží

a bojuje se proti nim a se zdarem. Ale v druhé rodině, kde náboženské povinnosti jen tak všeobecně se plní, mají přirozené vady volné pole. Není boje proti nim, i mohou klidně vybucheti za těch několik měsíců, které jedno svatě přijímání dělí od druhého. A poněvadž se nikdo nestará obnoviti často a pravidelně zásobu tichosti, sebezapření a vzájemné lásky, není tu schopnosti k vítězství nad sebou, není tu oněch pěkných domácích ctností, jež jsou duši rodinného štěstí a života.

Vim, že svatě přijímání, byť i časté, neučiní nikoho bezhříšným; i v nejzbožnější rodině zastaneme jisté vady, jisté nedokonalosti, jimiž bližní více méně trpí. Ale jako celý tučet drobných škrábnutí nevyrátí základu zdraví, též ty malé každodenní bídý — nevyhnutelné v pozemském životě — neruší domácího štěstí.

I pravím bez obávy: rodina, dobře uspořádaná ve svých křesťanských zvycích, jest tak šťastna, jak jen možno na zemi rozumně si myslit. Jest to zahrada pečlivě udržovaná, kde přes něco býlí, jež uniklo bedlivosti zahradníkově, vše jest v pořádku, i okouzluje oko hospodářovo.

Alle rodiny, kde víc neb méně zanedbávají se svatě svátosti, jsou jak zanedbané zahrady, kde býlí po libosti bují; všecko leží úhorem, aspoň s hlediska svědomí a Bůh jen ví, co tyto rodiny, dle zdání pořádné a šťastné, ukrývají mravní bídý, neshody a domácího zármutku.

Proto především radil bych otcí rodiny, má-li žiti ve shodě se svou manželkou, ženě, má-li trpělivě snášet vady manželovy, rodičům, chtějí-li dobře vychovati své dítky, dětem, touží-li šťastnými se cítiti pod otcov-

skou střechou a vzájemně se milovat, pánům a služebníkům, chtějí-li bez přílišné námahy plniti vzájemně své povinnosti — by často a pravidelně utíkali se ke svatému přijímání.

Jako každému křesťanu zvlášť, platí i celé křesťanské rodině velké volání božského Spasitele: „Pojďte ke Mně všichni, a Já vás občerstvím!“ t. j. potěším a posvětim.

VII.

Jak týdenní svaté přijímání prospívá vychovávacím ústavům a seminářům.

I zde a zvláště zde mluvím ze zkušenosti a nejen z vlastní, ale i ze zkušenosti kněží nejzkušenějších a rejzbožnějších.

Jednou mi řekl jistý kněz, jenž po čtyřicet let již pracuje na posvěcení mládeže: „Způsobem velmi prostým, ano téměř neomylným poznám na první pohled mravní úroveň některého ústavu vychovávacího: kollegia, pensionátu, malého semináře, útulku atd. Jest tam zavedeno časté sv. přijímání? Jestli ano, vše je dobře; ne-li, nedůvěřuji. Takový jest výsledek mé dlouholeté zkušenosti; nepamatuji se, že bych se byl kdy zmýlil.“

„Dvakrát neb třikrát,“ vypravoval mi jistý svatý řeholník, „dával jsem v jistém krásném a důležitém malém semináři každoročně duchovní cvičení. Bylo tam jak v nebi. Zdálo se mi, že všude jest plno vůně Eucharistie. Nejmundřejší a největší svoboda řídila duchovní vedení této mládeže; sotva dva hoši by se našli, kteří odpírali tomuto všeobecnému půvabu zbožnosti a lásky. Mravnost dokonalá, kázeň výborná; studie na téže výši jako zbožnost.“

„Ale bohužel přišel nový ředitel, který se domníval, že učiní dobře, zadrží-li nadšení pro svatostánek; pod záminkou pořádku a kázně omezil volnost se zpovídat a zvláště volnost v přistupování ke stolu Páně. Za dvě

léta změnil se ústav k nepoznání; se zbožností zmizela radost, zmizely i dobré mravy. Výtečný kdysi ústav již se nikdy nepovznesl ze svého úpadku.“

Čtihodný představený jistého znamenitého malého semináře, kde od pěti neb šesti let bylo zavedeno svobodné a časté svaté přijímání, řekl mi důvěrně na konci duchovních cvičení: „Poznávám vždy makavěji nejen prospěšnost, ale vůbec nezbytnost častého svatého přijímání v ústavech vychovávacích a zvláště v malých seminářích. V několika letech vše se tu změnilo. Nikde ani v malých odděleních není téměř dozoru zapotřebí. Božský Spasitel, jenž mešká ve všech srdcích, sám vše činí.“

Po celý den jsme my všichni svým dětem k službám; zpovídají se, kdykoli chtějí; též ke stolu Páně přistupují s úplnou svobodou. Není ani jediného, který by v každou neděli a v každý svátek nepřistoupil ke stolu Páně. Ti, kdo jsou na čele každé třídy, dávají dobrý příklad; žáci vynikající jsou zároveň i nejhorlivější. Vše jde jako na kolečkách; jest to skutečně dům Boží.“

A dodal: „Ten, kdo přesvědčí o tom všechny ředitele malých seminářů a vychovávacích ústavů, bude vpravdě spasitelem celé naší mládeže církevní a katolické.“

Co jest velkou pohromou ústavů vychovávacích, útulků atd.? Jsou to patrně špatné mravy, nedostatek svědomitosti a neposlušnost. Nuže, hlavní, ne-li jediný lék na toto trojí zlo, jak zkušenost dosvědčuje, jest hluboká a ryzí zbožnost; a tuto zbožnost marně budeme hledati jinde než v pravidelném a častém přijetí svatých svátostí.

Právím-li v častém, nemíním pouze měsíční, jak se obyčejně myslí, ale týdenní sv. přijímání. Dovolují si ze zkušenosti tvrdit, že kromě řídkých výjimek jest týdenní sv. přijímání

pro hochy quasi nezbytné, chtějí-li zůstat bezúhonnými a poslušnými, chtějí-li dospěti ve zbožné a svědomité muže.

Totéž platí i o mladých dívkách, aspoň s hlediska oné živé a půvabné zbožnosti, jež činí z nich viditelné anděly v rodině a radost domácího krbu.

Tedy časté svaté přijímání, přijímání týdnenní se zvláštního hlediska výchovy a pěstění mládeže: hle, to jest, oč usilovně dovoluji si prositi všechny pravé kněze, kteří zpovídají a vedou naši drahou mládež, všechny otce a matky, kteří opravdově milují své děti, všechny ředitele a ředitelky našich vychovávacích ústavů a konečně všechno to množství dítek, jiných a mladých dívek, kteří, zachovávají-li si čistotu a viru, jsou nej-půvabnějšími bytostmi na světě.

Kdo opačně mluví a jedná, mýlí se; pravím mu to zřejmě a bez obavy. Mýlí se a škodí duším. To srdečně a s nehlubším bolem vyznal jistý bývalý domácí kaplan, jenž po letech vrátil se k pravým katolickým názorům s hledem k přísluhování sv. svátostmi. „Ach,“ zvolal, „modlete se za mne! Po dvacet pět let byl jsem příčinou záhuby duší.“

VIII.

Týdenní svaté přijímání se zvláštního hlediska farnosti.

Jaká proměna by nastala ve farnosti, kdyby na příklad všichni věřící začali pravidelně každého týdne přistupovat ke stolu Páně! Proměna by byla očividná: všechny zlořády zmizely by bez násilí, jak by samy sebou, pouhou silou svědomí: přestaly by krádeže, snad i spory, ano i všechno pohoršení. Všichni by se sice nestali dokonalými, ale dozajista a rychle by se polepšili a tak by se polepšili, že u porovnání s minulostí byla by to již hotová dokonalost.

Práce starosty, policejního komi-

saře, smířícího soudce, ano i prostého polního hlídače a jiných představitelů veřejné moci byla by tak zjednodušena, že úřady změnily by se v pouhé sinekury, ovšem s výjimkou nezbytného úředního řízení. Vira a upřímnost stačily by úplně k vyřízení různých záležitostí. Ustaly by spory a procesy; všude by panovaly pokoj, svornost a radost. Nebylo by ani chudiny, neb boháči v každé potřebě byli by jejich prozřetelností. Nebylo by krčem, této osudné rány našich měst a vesnic. Slovem, nebylo by tu jiného zla, než které nezbytně je spojeno s lidskou křehkostí. V jakém ráji žily by všechny dobré duše! V jakém ráji svědomití četníci a strážníci!

A jak věrně sloužilo by se Pánu Bohu! Jak vábné působíště měl by kněz! Měl by ovšem též mnoho práce, ale též kolik útěchy! A kdyby i podlehl přílišné námaze, jak svatá, jak slavná byla by to smrt!

A jaký pohled skýtal by kostel zvláště v neděle a ve svátky! Jaké krásné služby Boží! Příklad všech pobádal by a povzbuzoval každého jednotlivce. Byl by to skutečně malý pozemský ráj.

Není to však u mne pouhou smyšlenkou, pouhým výtvozem obrazotvornosti; jsou ještě — Bohu díky — také pozeňnané farnosti. Viděl jsem je na vlastní oči v Tyrolích, na Maltě, v Církevním státě. Když roku 1846 cestoval jsem Tyroly ve společnosti několika přátel, řekl mi pan farář jistě takové pozeňnané farní osady, že každodenně již před úsvitem jsou všichni farníci na mši svaté: s jedné strany muži, s druhé ženy; že ve všech rodinách modlí se společně Anděl Páně, růženec a večerní modlitbu; od prvního svatého přijímání počínajíc přistupují všichni v neděle a ve svátky ke stolu Páně. Odcházejíce z vesnice, minulí jsme kostelík; ač bylo teprve pět hodin ráno, byl již tak přeplněn, že ještě třicet mužů

klečelo venku a tak obcovali mši svatě. Jeli jsme na korách zcela blízko nich — ale ani jediný se neohlédl. Sudtě z toho na mravy a zvyky těchto vesničanů!

V roce 1853 asi jedenácte mil od Říma byl jsem svědkem podobného výjevu. „Nemáme tu žebráků,“ řekl mi tamní starosta; „naši řeholníci a naše řeholnice pečují sami o chudinu. Jediný starý polní hlídač udržuje v pořádku celé město, čítající šest tisíc obyvatel. Naše rodiny jsou četné a pracovité a Bůh jim žehná!“ A řeholníci, kteří pomáhali farnímu duchovenstvu posvěcovati toto dobré chyvateľstvo, doložili: „Zde většina přijímá svatě svátosti týdně neb každých čtrnáct dní; všichni ostatní pak měsíčně.“ V tom tkvělo tajemství jejich tichého a rozkošného štěstí.

Ale i jinde možno téhož neb skoro téhož dosíci modlitbou, trpělivostí, horlivostí a trochou zručnosti apcštolské. Znal jsem v Normandii obdivuhodného kněze, jemuž biskup svěřil vypěstění zatvrdlé půdy v nově utvořené farnosti. Z pěti set obyvatel, trosky to tří zanedbaných farností, sotva dvacetpět vykonávalo svou povinnost velkonoční. Neohrožený pastýř pustil se s chutí do díla. Z lásky k ovečkám stal se zedníkem, nádeníkem a žebrákem; za šest let vystavěl pěkný kostelík s dobře opatřenou sakristií; založil výtečnou školu, kterou svěřil sestřám františkánkám, by malé stádečko učily počátkům spásy a života křesťanského. Poslední v řadě byla fara po letech neslýchaného nedostatku. Při tom všem pečlivě a

přesné hodiny náboženské; kázání velmi častá, velmi krátká, velmi prostá a velmi praktická; vroucí vybízení k důvěře v milosrdenství Boží, k časté svatě zpovědi, k častému sv. přijímání; praktické rozdělení hodin ke mši svatě a k jiným svatým úkonům, by přístup ke svatým svátostem byl usnadněn všem; k tomu rozmanité „vynálezy“ apoštolské horlivosti, aby přivábily lidi do kostela; dobré katolické poučování v příčině účasti na svátostech pokání a Eucharistie — a kdo ví, co ještě!

Za šest let měl tento vzorný farář útěchu, že denně 40—60 osob obcovalo mši svatě, 12—15 každodenně přijímalo Tělo Páně; v neděli bylo u svatého přijímání 60—100 osob, měsíčně téměř všichni byli u stolu Páně, muži i ženy, jinoši i děvčata, všichni přišli, by posílili svou vůli, aby se mohli uchrániti zlého a konati dobré.

Vzkříšení bylo úplné. Místo bývalých dvaceti pěti velkonočních přijímání bylo jich v průběhu roku tisíce a tisíce; řada vybraných duší přijímala každodenně. Když mi to vypravoval, zbývalo z celé osady jen 16 osob, které dosud nebyly získány.

Snažně prosím veledůstojné pány faráře, kteří tyto řádky budou čísti, by jimi dobře pronikli. Budou-li chtít, dosáhnou téhož; tytéž prostředky vyvolají týž účinek.

Svatě přijímání jest duši farnosti, svatostánek jest jejím srdcem a duchovní pastýř její hlavou!

(Dokončení.)

Poutní místo Frýdberk.

Sděluje Jarolím St. Pavlík.

V západním Slezsku je kromě velkého poutního místa „Marie Spomocnice“ (Maria Hilf) u Cukmantlu, jež jsem popsal ve „Květech Mariánských“ ročník 1903, několik menších poutních míst, na př.: Burgberg u Krnova, Köhlerberg u Bruntálu, Annaberg u Andělské Hory, Sv. Marta v Horním Gruntě, Niedersberg u Supíkovic, Krutwald u Javorníka, Gotteshausberg u Frýdherku.

Nad městem Frýdberkem (Friedberg) strmí vrch přes 500 metrů nad hladinou mořskou vysoký, s něhč je krásná vyhlídka a na jehož úpatí jsou žulové lomy, jež ovšem romantické krajiny krásy nepřidávají. Vrch ten se zove Gotteshausberg, hora domu Božího; tam stojí totiž gotická kaple Panny Marie Bolestné.

Nynější chrám na gotickém oltáři je v Římě malovaný a velmi dojemný. Panna Maria je smavé pleti a stojí sama o sobě; není to tedy tak zvaná pieta. Dřívější obraz též byl pěkný a visí za oltářem.

Kaple dosti prostranná má mešní licenci a je o nedělich letních, zvláště však v zaslíbené dny okolních far četně navštěvována. Na vrch vede Křížová cesta. Vedle kaple lze v útulně se občerstviti.

Už prý ve 12. století na té hoře se uctívala bolestná Panna Maria; visel tam dlouhé věky na sloupě její obraz. Roku 1712 zaujala jeho místo kaple, která byla 16. května 1713 posvěcena a první mše svatá v ní sloužena. Za císaře Josefa měla býti zavřena, ale na mrché pčsby k tomu nedošlo. Roku 1864 ji bezbožní lidé vyloupili a světočně zpusťčili a znesvětili; následujícího roku byla zase upravena znovu a vysvěcena.

Zub času hlcdal na ní, a bylo nutno novou kapli postavit. Frýdeberští občané obrátili se o pomcc na vratislavského knížete-biskupa Förstera, jenž ochotně prosbám jejich vyhověl a svým nákladem nechal novou kapli v gotickém slchu postavit. O jmeních biskupových, ve svátek svatého Jindřicha, 15. července 1877 byl položen základní kámen, a v zaslíbený den farnosti 1880 byla nová kaple posvěcena. Vratislavští biskupové rádi to malé poutní místo navštěvovali.

Farní kostel frýdeberský je zasvěcen sv. Josefu. Tam stál dříve hrad; z něho zůstala jen objemná kulovitá věž; na ní stojí teď zvonice a s ní souvisí kostel pěkně vymalovaný; kolem kostela je hřbitov, k němuž se musí jíti přes most, druhý padací most.

M. Tesařova:

Růženec.

Matičce svijeme z růžiček krásných věneček vnady nádherné, milounek pomněnky přidáme také, ať s láskou na nás pohlédne.

Růžičky bělostné zdobené něhou uctivě v kytky skládáme, ve tváři radostná víra nám září, ochraňuj dítky své, žádáme.

Královno přesvatá, nebeská Růže,
růže jsme rovnali ve věnci,
schyl se k nám, když Tě ctíme
modlitbou v svatém růženci.

Červené růžičky, skropené rosou, v každické po krve krůpějí, s bolem je klademe kolem Tvých skrání, hrud' zachvívá se naději.

Zlatité růžičky, zářící krásou u věnec skládáme, Maria, nadšení svaté srdcem nám víří, láska Tvá nebe nám vrátila.

Hvězda strážná — naděje ubohých beznadějných.

Nové dílo P. Duchaussois „Pod sluncem Ceylonským“ opěvuje neskončené milosrdenství Boží a něžnou mateřskou ochranu Panny Marie.

P. Ovide Vedrenne, misionář, prosil své představené, aby mu umožnili na nejtěžších stanicích misijních káti se za poblouzení mladých let, jež touží smýti všemi svými slzami i vší svou krví.

Ovide Vedrenne narodil se 25. března 1831 v Sarlatu. Již v mládí připojil se k svobodným zednářům, k nimž náležel jeho otec. Za studií ve vojenské a námořní škole vynikal bystrým duchem a úžasnou pamětí, ale i lenošením a láskou k randálům. O studie staral se málo, za to tím více o zábavy a dobrodružství... Vstupiv do vojska, účastnil se odvážných výprav afrických, kde často sice vyznamenán, ale rovněž často i trestán, obvykle pro neposlušnost. Soudruzi nazývali ho „čertovským chlapíkem“. Z Afriky poslán na Krym, kde zuřila válka. Prodělal ji celou. Když ve vojsku vypukla cholera, povolány milosrdné sestry. Ovide obdivoval se jejich bezmezné obětavosti. „Proč nemohl bych i já, co ty jesuitky?“ řekl si a za jejich příkladem začal ošetřovat nemocné. Ale brzo sám se nakazil; dostal tyfus a octl se na pokraji hrobu. Polní kněz starostliv o spásu jeho duše, pokoušel se o ni marně. Zato však podařilo se milosrdné sestře, která ho ošetřovala, že přijal od ní medailku Neposkvrněného Početí. Zavěsil si ji na krk a nikdy se od ní neodloučil. Zatím to bylo vše, a přece mnoho. Maria již ho držela. Po návratu do vlasti zkoušel své štěstí v obchodě, později u dráhy. Ale všude ho to dusilo. Proto s radostí vítal novou válku — italskou. Bojoval u Magenty a Solferina, ale život začal se mu hnusit. Téhož dne, kdy podepsán mír, odhodlal se spolu s přítelem k samovraždě. Poněvadž měli jen

jednu zbraň, losovali, kdo má zastřelit nejprv druhého a potom sebe. Los padl na Ovida. Ale na první výstřel, jemuž za oběť padl přítel Ovidův, přikvapili soudruzi, zadrželi ruku, chystající novou ránu, nazývající to zbabělostí a nedali Ovidovi pokoje, pokud se nezavázal, že upustí od svého záměru.

A přece život byl mu nesnesitelný. Aby na sebe zapomněl, spěchal za Garibaldim, jenž té doby sbíral vojsko. Ale v Marseillu se musel zastavit. Došly mu peníze. Než přišla od otce nová zásilka, bloudil po městě. Rozháranost jeho vzrůstala. Jeho hostitel, protestant, měl s ním soucit. „Jste katolik?“ tážal se ho.

„Sám nevím, co jsem. Ale dost možná...“

Protestant opatřil mu katolickou bibli a Ovide z dlouhé chvíle v ní listoval. Za několik dní potkal na ulici kněze. Přistoupil k němu: „Pane faráři, chci se zpozdat, ale ne vám, jste příliš mlád.“

Kněz zavedl ho k P. Genthonovi. Po ukončení zpovědi zvláštní náš kajecník pohlédl zkoumavě na svého duchovního otce: „Ale vy vyhlížíte jinak než ostatní faráři. Za pasem máte kříž a schází vám široký kněžský límec.“

„Ano, poněvadž náležím k jistému řádu řeholnímu.“

„K: řádu řeholnímu? Nevím, co to jest.“

„Jsem misionářem Kongregace Oblátů Neposkvrněného Početí Panny Marie.“

„Co mi to pravíte! Misionářem? To zavání dalekým krajem a těžkým životem... A Neposkvrněné Početí Panny Marie... To asi bude vaše paní generálová...“ V očích Ovidových jako by se zamžilo. Vzpomněl si na svou medailku Neposkvrněného Početí. Ano, ano, jedině Ona! „Ach, to Ona mne chytla!“ zvolal. „To Ona!

To Onal! Povězte, nemohl bych k vám vstoupit?“

„Proč ne? Ale o tom rozhoduje P. Provinciál.“

„Provinciál? To snad znamená velitele nováčků?“

„Ano, uhoďte jste.“

Provinciál, bývalý misionář americký, byl právě doma. Žadatele uvítal laskavě, ale nemohl ho hned přijati; dal mu několik dní na rozmyšlenou.

„Dobře, odpověděl Ovide; „to mi postačí.“

V určený den dostavil se Ovide Vedrenne do noviciátu Matky Boží v Osièru. Takého zvláštního čekatela nutno podrobiti zvláštní zkoušce, dříve než se mu otevrou dveře noviciátu. Řeholníci právě konali duchovní cvičení, všechny pokojíky byly obydleny. Zbývala jen půda s příslušenstvím. Tam uvedli Vedrenna. Po tři dni posílali mu tam pouze jídlo, ale živá duše k němu nepřišla. Byl tam sám, ve společnosti jediného Rodrigueza.

Novicmistr obdivoval se také velkodušné vytrvalosti; dal si konečně Vedrenna zavolat. „Nu, co jste si myslel za své dlouhé samoty?“

„Myslel jsem, že taký je rozkaz.“

Zápal, který změnil světáka podobně jako sv. Pavla, že z krajního zla octl se náhle u krajního dobra, neochladl ani na minutu.

Přes svých 35 let s prostotou mladých a nevinných noviců, kteří ho obklopovali, oddal se studiu a přísnému životu řeholnímu. Duše jeho byla vždy bojovnou a ryze misionářskou.

„Co děláte při rozjímání?“ tázal se jednou novicmistr.

„Pravím k Bohu: Pane, kaž máněvy, a já o ostatní se již postarám.“

Představení poslali ho na Ceylon. S neúmornou pílí naučil se tamnímu jazyku a potom žádal představené o stanici nejobtížnější. Jeho přání splněno. Poslán tam, kde přišla malária, cholera, ale též kde panoval hlad a

nedostatek všeho druhu. Prošel celý ten veliký vikariát apoštolský: Puth, Misruvil, Kornegale, Mannar a j.

Všude vzdělával věřící i nevěřící. Všude byl věrným řeholníkem a horlivým misionářem, a při tom vždy veselý myslí. Když jeho spolubratři při společném zotavení srdečně se smáli, v očích jeho zaleskly se slzy: při pohledu na nevinnou veselost misionářů vzpomněl si na svůj bývalý život. „Bože, můj Bože,“ vzdychal v hloubi svého srdce, „ach, kdybych tě byl dříve poznal, kdybych tě byl dříve poznal...!“

Roku 1888 oznámeno mu, že smrt nedaleko, chtěli ho zároveň potěšit a povzbudit.

„Vojín nebojí se smrti,“ odpověděl. „Má duše překypuje radostí. Prosil jsem Boha, by ráčil přijati mé služby aspoň po tolik let, po kolik jsem Ho urážel, t. j. 22 let. Účet je vyrovnán!“

Poslední svaté svátosti přijal s věrou a láskou, jež dojaly všechny přístojící. Ale až do smrti zůstal si věren. Tři dni před smrtí přinesl mu lékař láhev silné lihoviny, aby se posilnil. „Doktore,“ prosil nemcný, „prosím vás, cdněte to. Chci umírat jako křesťan a ne jako piják.“

V poslední den chtěli mu pomáhati při ranní modlitbě. „Děkuji,“ odpověděl, „již se blíží konec. Zpravil jsem Pána Boha, že dnes přijde k němu pověstný lotr.“

Navečer, když začínala agonie, chtěl ho jeden ze spolubratřů potěšit: „Otče Vedrenne, vy víte, jak Bůh jest neskončeně milosrdný. Vy milujete Matičku Boží!“

„Ach, kdo řekl vám, že ne?“

A bojovný misionář zemřel svatě, jak žil, 7. dne měsíce Panny Marie.

A jak sám nejednou za života prohlásil, děkoval svou spásu modlitbám své matky, zázračné medailce, že se narodil v den Zvěstování Panny Marie.

Pomník vděčnosti nejsv. Srdci v Poznani.

Letošní svátek Krista-Krále byl pro Poznaň velkým památným dnem. V tento den splněn slib, učiněný na sjezdu katolickém v Poznani r. 1920, neboť tohoto dne J. E. kardinál Hlond posvětil pomník, který vzkrášená Polska postavila z vděčnosti nejsv. Srdci Ježíšovu: „*Sacratissimo Cordi Polonia restituta*“ — tak hlásá na průčelí zlatý nápis.

Slavnost začala slavnou mší svatou ve všech poznaňských kostelích. Ve chrámě kathedrálním měl pontifikální mši svatou katovický biskup Msgre Adamski; po ní nadšeně hlásal slovo Boží P. Kwiatkowski T. J., universitní profesor. Po skončené pobožnosti vycházely zástupy z kostelů a ubíraly se na náměstí, kde na místě bývalého pomníku Bismarkova postaven pomník Božskému Srdci Páně. Má podobu vítězného římského oblouku, ozdobeného četnými vypuklými obrazy. Ve středním výklenku umístěna jest velká socha nejsv. Srdce, ulitá z bronzu. Té chvíle byla zahalena bílou rouškou. Za to kolem ní a na stupních pravá záplava zelené a květů, a dále celý les praporů a korouhví katolických spolků. Po pravé straně pomníku, kde připraven trůn pro Jeho Eminenci, zaujali místo duchovní hodnostáři. V předu a na stupních bělaly se rochety alumnů, o něco dále před pomníkem shromáždili se představitelé moci světské s vojevodou Raczynským a s generálem Frankem. J. E. kardinál Hlond přijíždí v povozu taženém šesti krásnými hnědouši v průvodu jízdní švadrony střeleckého pluku. Příchod jeho vítal zpěv pozdravného hymnu za průvodu hudby 58. pluku. Pluk ten, zasvěcený Srdci Páně, nastavuje zbraň. Za volání „Nechť žije!“ zaujímá Jeho Eminence místo mezi duchovenstvem. Před zahaleným pomníkem začal mluvit předseda Komitétu pro dostavění

pomníku pan Begale. Ve svém proslovu načrtl dějiny pomníku, poukazuje zvláště na to, že jest dílem víry a vděčnosti. Ke konci obrací se k Srdci Páně volaje: „Chceme, ó Ježíši, by Srdce Tvé spolu s Tvou Matkou panovalo nad námi, a prosíme, bys přijal od nás ten důkaz našich důků. Čest a sláva Božskému Srdci, jímž dostalo se spásy naší vzkrášené vlasti!“

Na to přiblížila se slavnostní chvíle.

V arcibiskupské mitře a ve zlatém pluviálu stanula Jeho Eminence v asistenci dvou kanovníků před pomníkem. Na dané znamení spadla bílá rouška, a postava Kristova zjevila se v nadpřirozené velikosti, plná vážnosti, dobrot, zbožnosti a přepcdivně líbezného smutku. Jeho Eminence vykonala slavnostní obřad s připojenými modlitbami, zatím kdy nesčíslné zástupy, plnicí prostranství, v hlubokém dojetí skláněly hlavy. Na konci zavzněly fanfáry a výstřel z 21 děl, ukrytých za pomníkem.

Jeho Eminence ujímá se slova:

„V dnešní slavnosti Krista-Krále velký dech Boží jde celým nárcdem Lidská mysl často bloudí, ale v takých chvílích dějových vystupuje jasně nad pohloupením lidským myšlenka Boží. Z vůle Boží povstal národ polský z otroctví. On ví, že ho vzkráslila Prozřetelnost. Proto kupí se této chvíle kolem nejsv. Srdce, zřídla a symbolu lásky. Budiž mu tento pomník napomenutím jednoty a shody! Odevzdáváme jej ochraně a péči příštích pokolení! Necht čerpají z něho pobudku a světlo k činům vlasteneckým!“

„Nechť národ polský zůstane vždy věrným nejsladšímu Srdci Ježíšovu, a necht mu z Něho ustavičně se řinou přebohaté paprsky milosti a požehnání. Amen!“

Zavzněla opět vojenská hudba. A když umlkly trouby a kotle, ozvala se

z bílého zástupu klečících na stupních
alumnů modlitba, vykonaná zvolna,
slavnostně a výrazně. Bylo to „*Věřím
v Boha*“ a na to *Litanie k nejsv. Srdci*.
Nesčíslné davy modlily se s nimi ústy
i srdcem.

Po ukončené modlitbě přecházelo
duchovenstvo žehnajíc lidu po stup-
ních pomníku. Na konec zazněly opět
fanfáry a radostné provolávání, za
nichž Jeho Eminence kardinál Hlond
vsedl do vozu a odjel do svého paláce.

Z Kat. Převodníka s. t.

První sv. přijímání.

Ó chvíle blaha, okamžik krátký,
vraťte se ke mně, přileťte zpátky;
na křídlech touhy duch by k vám slet',
vraťte se zpět, vraťte se zpět!

Tryskněte v duši vzpomínkou sladkou
jako když dítě laská se s matkou,
přineste v náruč zapadlý svět,
vraťte se zpět, vraťte se zpět!

Posílen vámi do žití víru
půjdu já v srdci sílu a víru,
vzpomínky zlaté minulých let,
vraťte se zpět, vraťte se zpět!

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám
na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti
oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě
celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem
nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a
myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní
jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, aby
Maria Panna hojně duší lidských přivedla k božskému
Synu svému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc
a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastříž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce!
Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý!
Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen.
(Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky
plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní.
Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás!
(Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za
všecky národy slovanské, aby v jednotu víry katolické
byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Úcta Panny Marie.

Úmysl v červnu 1933: **Skládejme všecku naději v nejsv. Srdce Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, ČERVEN 1933.

ČÍSLO 6.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrud, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Ve všem doufejme v nejsv. Srdce Ježíšovo.

Hlavní úmysl.

Božské Srdce je symbolem božské lásky a dobroty, jakož i neskonaleho milosrdenství Spasitele našeho Ježíše Krista, Co pohnulo Pána, aby s nebe na zemi sestoupil k nám hříšným lidem? Neskonalá láska, abychom byli zachráněni a na věky spaseni. Tak Bůh miloval svět, že poslal jednoho Syna svého na svět, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Co pohnulo Pána, že chodil ve své vlasti s místa na místo a konal veliké divy? Neskonale milosrdenství s bídou lidskou! Vím, co odpověděl Spasitel učedníkům Janovým, když přišedše k Němu tázali se ve jménu Janově: Ty-li jsi ten, který přijítí má? Pravil jim Pán: Rečte Janovi, co jste viděli: Co jste slyšeli a viděli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní se očisťují, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým hlásá se evangelium a blahoslavený je, kdo se nepohoršuje nade mnou. Ejhle, jak lidé v bídě své utíkali se ke Spasiteli, pevně doufajíce v pomoc u Něho. Vizme knížete Jaira, prosí Pána, aby jeho dcerušku vzkřísil. Pohledme na Zachea, celníka, jak toužebně hledá poznati Pána, jak uctivě Jej zve do domu svého! Slyšme,

jak slepec vedle cesty volá, aby se Pán smiloval nad ním a uzdravil jej. Pohledme na dojímavý výjev, jak Maria Magdalena slzami svými umývá nohy Pána a slyší slova: Odpouštějí se tobě hříchy tvoji. **Ba i na kříži** nezná mezí slitování umírajícího Spasitele, nebo slibuje kajícím lotru ráj: Opravdu všechno to svědčí o lásce a milosrdenství Božím s námi hříšnými limi. Vždyť i za doby naší je bídých lidí dosti, když ne tělesně, tož duchovně slepých, hluchých, chromých, raněných malomocstvím hříchu, ano i duchovně mrtvých. Kde naleznou všichni tito pomoci? Jen u Božského Srdce Páně, které je plno slitování. Svědčí o tom papež Lev XIII. slovy: Znamení Boží, slibující požehnání, stavi se před oči naše: Nejsv. Srdce Ježíšovo s křížem vyčnívajícím, zářící v moři plamenů. V tomto znamení má všechna naděje naše založení býti, v něm všechna naše spása! Jestli tak pojímáme úctu Srdce Ježíšova, pak pochopíme též slova Pia IX.: Církev jako veškeré lidstvo nemá jiné naděje, jiné spásy, než nejsv. Srdce Ježíšovo. A proto v nynější tísni, ve všech starostech modleme se v tomto měsíci

červnu: Nejsv. Srdce Ježíšovo, důvě-
řuji tobě, všecku svou naději vkládám
v tebe. Čím větší bude naše důvěra
v Pána, tím dříve bude nám pomo-
ženo. V přítomné krizi nezaměstna-
nosti a všeobecné bídy hledíme po-
moci u nejsv. Srdce Páně. Hledme
se Pánu zavděčiti zbožným životem,
pevnou vírou a důvěrou. Nezapomi-
nejme na příkaz Páně: Hleďte nej-
prve království Božího a spravedlnosti
jeho a ostatní bude vám přidáno! Bez
Božího požehnání marné lidské při-

činění. Kde máme jinde hledat toho
požehnání, ne-li u božského Srdce
Páně? Proto jak jsme v měsíci květnu
uctívali Královnu máje a prosili ji,
aby nás přivedla k božskému Synu
svému, tak v měsíci červnu všecku
svou lásku a důvěru věnujeme nejsv.
Srdci Ježíšovu. Jako členové apošto-
látu modlitby zasvěťme tomuto nejsv.
Srdci všecko naše myšlení a jednání a
pokání, abychom byli účastní plnosti
nebeských milostí. Nejsv. Srdce Ježí-
šovo smiluje se nad námi!

Jarolím St. Pavlík:

Svatá Eucharistie, pomoc naše.

*Elevav.runt flumina fluctus suos;
mirabilis in altis Dominus.*

Psalm. 62, 3.

Tumako je ostrov v Tichém moři.
I tam věčná lampa v kapli hoří,
i tam při hukotu oceánu
znějí písně v počest Kristu Pánu.

Na ten ostrov přišla Boží rána;
Rozruch všude, bázeň, pláč a kvíl.
Od moře se přival vody lil
směrem k břehu jako velká hráz;
koho strhne, tomu zlomí vaz;
domy, stromy dány jsou jí v plen.
Bylo, jak by nastal soudný den.

Bože, pomoz! Lidé strachem mřeli,
vlny valiti se s hrůzou zřeli.

Ten, jenž duchovní měl o lid péči,
v tomto převelikém nebezpečí,
odevzdav se Bohu docela,
velebnou vzal Svátost z kostela
a šel s ní až k vzbouřenému moři.
A hle, ona i zde divy tvoří:
valící se vlnu zadržuje,
tak že zase k moři nazpět pluje.

Ale druhá ještě sem se žene...
Než i teď to moře rozpěněné
zastaví se náhle před knězem
a teď stichne — kněz je vítězem.

Jak ty vlny, záhubou jež hrozí,
napadají církev neznabozi;
ale svatá Eucharistie
záštitou svou vždy ji přikryje.
K ní se utíká náš zbožný lid
s prosbou, po bouři by nastal klid.

Srdce Ježíšovo, bohaté ke všem, kteří Tebe vzývají.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Sv. Pavel v listě k Římanům vyličeje velkou bolest, kterou měl proto, že Židé nechtěli přijmouti Vykupitele. Ač je Pán Bůh před mnohými jinými národy vyvolil, ač měl o ně zvláštní péči a zvláštními milostmi je obdařoval a z jejich národa vzbudil Vykupitele, přece nechtěli uvěřiti v chudobného, nízkého Ježíše, nýbrž očekávali mocného Messiáše, jenž by jim zjednal nadvládu nad ostatními národy. Když tedy Židé nabízenou spásu odmítli, ujal se Pán Bůh pohanů. „Není zajisté rozdílu mezi Židem a pohanem, neboť jeden a týž jest Pán všech, jsa bohat ke všem, kteří ho vzývají,“ tak píše sv. Pavel. Pán Bůh jest sice bohat ke všem, kteří ho vzývají, ale chce býti bohatší k těm, kteří vzývají Božské Srdce Páně.

Tak ujistil Božský Spasitel sv. Markétu Alacoque, již se byl několikrát zjevil. 27. prosince 1673 se modlila před Nejsv. Svátostí oltářní a na jednou užíla Pána Ježíše a jeho rejsvětější Srdce. Pozorovala, jak bylo celé ohněm a plameny obemknuto, lesklo se jako slunce, průzračné jako křišťál, trnovou korunu kolem a nahoře v něm zasazený kříž. Kristus Pán jí řekl: Srdce moje je tak naplněno láskou k lidem, že nemůže již dále svých plamenů v sobě zadržeti. Potřebí mu tudíž, aby se vyliilo a lidem patrně se stalo, kterak se mají poklady drahocennými obohacovati, které ti odkrývám a které obsahují milosti spásy a svatosti, jež je mají vytrhnouti z propasti zahynutí. „Rok na to si opět stěžoval Božský Spasitel na nevděk lidský, že mu tento nevděk větší bolesti působí, než vše, co při svém umučení trpěl; a pokračoval: Kdyby aspoň lidé mou lásku aspoň nějakou vzájemnou láskou odměňovali, pokládal bych za malou věc vše, co jsem pro ně činil, a kdyby bylo možno,

ještě více bych za ně konal. Aspoň ty mi učin radost a pokud můžeš, udělej mi za ně náhradu.

16. června 1675 v neděli v oktávě Božího těla opět se modlila a toužebně žádala, aby mohla co nejvíce lásku Krista Pána spláceti. Pán Ježíš se jí zjevil a řekl jí: Neprokážeš mi větší lásky než když to učiníš, co jsem od tebe již tolikrát žádal. Pak ji ukázal své Božské Srdce a pravil jí: Viz to Srdce, které lidi tak velice milovalo, že se nic nešetřilo, ale celé se vysílilo a ztránilo, aby jim svou lásku ukázalo. A za odplatu dostávám od největšího počtu z nich jen nevděk pro jejich neuctivost, svatokrádeže, chladnost a opovrhování, kterého se mi dostává v této Svátosti lásky. Proto žádám od tebe, aby první pátek po oktávě Božího Těla se stal zvláštním svátkem k účt mého Srdce zasvěceným, v němž by lidé přistoupili k sv. přijímání a Srdci mému nahradili čest slavným odprošením za náhradu urážek způsobených před vystavenou Nejsv. Svátostí. Slibuji ti, že se Srdce mé rozšíří a hojné účinky své lásky vylije na všechny, kteří mu tuto úctu prokáží a postarají se, aby i jiní podobnou úctu prokazovali.

Kromě těchto příslibení dal Božský Spasitel ještě jiná. Kdož by neznal zaslibení Srdce Páně, o kterých byla nejednou řeč i v naší „Škole Srdce P.“? Dám pokoj rodinám, požehnám podnikům a pracím svých ctitelů..., vlažným horlivost, horlivým vysokou dokonalost, všem bez rozdílu bude mé Srdce útočištěm v hodinu poslední atd.

Kdo uctívá Božské Srdce Páně, vzpomíná při tom na lásku svého Spasitele. Jak velice působí tato myšlenka na duši lidskou! Hříšník vzpomínající na lásku P. Ježíše si vyčítá, že urážel toho, jenž jej až k smrti miloval,

uvažuje, jak Pán miloval hříšníky, jakou radost měl dobrý Pastýř nad ztracenou ovečkou, spěchá k očistné studánce, k svátosti pokání, s radostí udělá vše, jen aby dosáhl odpuštění a smíření. Chápe důstojnost duše, za kterou Kristus zemřel, a nechce již nikdy hříchem Krev Kristovu šlapati.

Čím více uctívá Srdce Páně, tím více se mu oškliví nejen hříchy, ale i hříšné náklonnosti, hnusí se mu počínání hříšné radovánky a místo nich hledá čisté radosti — přijímání sv. svátosti, kde se Srdcem Páně se co nejlépe spojuje; mírně sice a libezně, přece však pevně a statečně je váben k následování Krista, Krista poslušného, trpělivého, tichého, pokorného, že ani necítí trpkosti těchto ctností. V protivenství vzpomínka na umučeného Ježíše dodá síly ve vnitřní výprahlost, myšlenka na opuštěnost Krista Pána na hoře Olivetské a na kříži povzbudí v malomyslnosti a v zármutku potěší.

Úcta Božského Srdce Páně činí i z obyčejného člověka apoštola. A čím více kdo uctívá Srdce Páně, tím více poznává jeho lásku k lidským duším, tím více touží, aby co nejvíce lidí bylo účastno zásluh Kristových. Neštítí se ani práci ani námah pro spásu bližního, když uváží, co vykonal Pán, aby lidstvo spasil, jako sv. Pavel vyznává na sebe, že ho nutkala láska Kristova (2 Kor.), tak může říci i ctitel Srdce J., že ho ovládá a oživuje láska Vykupitelova. V Srdci Páně vidí ztělesněnou lásku, která objímá všechny lidi, nejvíce však chudé, utiskované, nemocné, děti. Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, nechte dítěte přijíti ke mně! V Srdci Páně vidíme lásku trpělivou, která se neunaví hledáním ztracené ovce, lásku něžnou, která se nerozhněvá ani na největší hříšníky, lásku zkušeného lékaře, jenž uzdravoval všechny neduhy (Mat. 4, 23), lásku nejlepšího otce, jenž tak laskavě při-

jímá marnotratného syna. Ctitel tedy Božského Srdce Páně má tu vzor, jak si má počínati při práci na získání a obrácení hříšníků.

Tyto vzácné užítky pobožnosti k Božskému Srdci Páně prospívají jak jednotlivci, tak i společnosti a to předně společnosti rodinné. Láska přirozená se zúšlechťí, promění se v nadpřirozenou, t. j. jeden člen rodiny bude vidět v druhém ctitele Srdce Páně, ba samého Krista Pána, jenž přebývá v duši, která je v milosti posvěcující. Když Pán Bůh požehná rodině dětmi, budou je přijímat manželé, ctitelé Srdce Páně, z rukou Božích jako děti nebeského Otce, spolu-bratry a spoludědice Kristovy. Úcta Srdce Páně způsobí, že svazek manželský bude posvěcen, utvrzen, a celým domem bude provívati láska.

A kdyby se úcta k Božskému Srdci Páně rozšířila v celé společnosti! Jaký život by byl na světě! Nebylo by záští mezi jednotlivými národy, nebylo by tedy válek! Ve státě nebylo by národnostních třenic, nebylo by sporů mezi jednotlivými třídami téhož národa: dělníci, pohlížející na pracovitěho Syna Božího, nestyděli by se za práci, boháči by neshromažďovali poklady, které mol a rez kazí, ale poznávající v chudých bratry Krista Pána jednali by dle slov téhož Krista Pána, která řekne při posledním soudu: Lačněl jsem, dali jste mi jísti... co-koliv jste učinili jednomu z těchto nejmenších, mně jste učinili.

Sv. Markéta praví: Lidé světšti v této milé pobožnosti obdrží jakoukoliv potřebnou pomoc k plnění povinností svého stavu, pokoj v rodinách, ulehčení v pracích, nebeskou posilu ve všech záležitostech, útěchu v protivenství. Nikde nenajdou lepšího útočiště v životě a ve smrti. Jak sladce bude ten umíratí, kdo ustavičně, vytrvale ctí Srdce toho, jenž nás bude soudit!

Z těchto několika příslibů poznáme, že Srdce Ježíšovo jest opravdu bohaté k těm, kteří je vzývají. Jakým způsobem máme Srdce Páně vzývat? Nejbyčejnější způsob je uctívati Srdce Páně střelnými modlitbami, jako: Nejsvětější Srdce Ježíšovo, kraluj v Čechách!, Nejsvětější Srdce Ježíšovo, buď všude milováno, Ježíši tichý a pokorný srdcem, učiň srdce mé podle Srdce tvého, litaní k Bož. Srdci Páně, zásvětnou modlitbou a podobnými modlitbami, z nichž přemnohé jsou obdařeny odpustky. Ctitel Srdce Páně chválivá toto Srdce, klaní se mu, děkuje mu za dobrodiní, vzbuzuje k němu lásku, a zvláště se snaží toto Srdce usmířovati. Slyšeli jsme, jak si Pán Ježíš stěžoval na nevděk lidský, na chlad, potupy neuctivost, svatokrádeže, a jak si přeje, aby v pátek po oktávě Božího Těla se konalo slavné odprošení a Nejsvětější Svátost oltářní byla přijímána za náhradu za ty urážky, které jemu byly způsobeny v Nejsv. Svátosti oltářní. Podobně si přeje Božský Spasitel, aby první pátky v měsíci bylo sv. přijímání obětováno na smíření, a slíbil těm, kteří devět měsíců po sobě první pátek přijmou Nejsv. Svátost oltářní s tím úmyslem, šťastnou hodinku smrti.

Další způsob úcty Srdce Páně jest zasněžení se tomuto Srdci. Toto zasněžení odporučovala sv. Markéta na rozkaz Pána Ježíše všem, s nimiž přišla do styku, a slibovala jim od božského Spasitele velkou odměnu.

Zasněžení se Srdci Páně znamená více než se k němu modlívati. Zasněžení nějakou věc znamená výhradně ji určiti k bohoslužbě a to tak, že se jí už nemá užívat k čistě světským potřebám. Zasněžení se někomu značí tolik, jako úplně se v něčí službu odevzdati, tak, že všechny skutky a myšlenky jemu náležejí; když zasněcený myslí na něco jiného, než co chce onen, jemuž se zasnětil, dopouští se

nevěrnosti. Proto se také rozumný tvor nemůže nikomu jinému zasvětit, leč Bohu, na němž úplně závisí se vši bytosti a se všemi skutky, jakožto na svém nejvyšším a neomezeném Pánu. Zasněžení se Srdci Páně znamená sebe úplně a dobrovolně se vším, co máme odevzdati k službě a oslavě laskavého Spasitele, jehož Srdce jest nejvhodnějším odznakem lásky, kterou má k lidem.

Kdo se tedy chce opravdu Srdci Páně zasvětit, má se snažiti zapominati na sebe, na své zájmy, užitek, pohodlí, výhody, čest a pamatovati na Pána Ježíše a dle něho se řídit. Takový se tedy nemá řídit dle smyslnosti neb dle úsudku světa, nýbrž jedině duchem Kristovým.

Kdo se zasněcuje Srdci Páně, umíná si dále žiti pro Krista, t. j. snažiti se ze všech sil jej milovati, ctíti, oslavovati, pokud mu to poměry dovolují. Takový má tedy ne tak o sebe pečovati, nýbrž starost o sebe má ponechati Pánu Bohu, za to však se přičiňovati, aby Srdce Páně bylo oslavováno. Obvyčejnému křesťanu, jenž se zasnětil Srdci Páně, stačí, když bude pečovati o posvěcení sebe a rozšiřovati pobožnost k Srdci Páně.

V nynější době se zvláště šíří pobožnost zasněžení celé rodiny Božskému Srdci Páně. Obraz neb sccha Srdce Páně se postaví v pokoji na stole, ozdobí se květinami a svíčkami. Kněz posvěti tento obraz, celá rodina před něj poklekne, a hlava rodiny hlasitě se modlí zásvětnou modlitbu, v níž všichni členové ujišťují, že se chtějí cvičiti ve ctnostech Božského Srdce Páně, prosí za pomoc a vzájemnou lásku, za příspěvní ve starostech a zvláště v hodině smrti. Po zasněžení se zavěsí obraz na čestné místo v pokoji. V den zasněžení přijímá rodina obyčejně sv. svátosti, aby dosáhla plnomocných odpustků.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

9. píseň.

Una est columba mea, perfecta mea; una est matri suae, electa genitricis suae. — Jediná jest holubice má, dokonalá má, jediná jest matky své, vyvolená rodičky své.

(Cant. 6, 8.)

Jednu jen má Ježíš nevěstinku,
Církev svatou; za ni prolil krev;
jako vzácný dar má ve svém vínku
mannu s nebe, víno z Božích rev.

Od Církve kdo odloučil se naši
a kdo naklonil se k víře bludné,
na duchovních statech velmi schudl.e
Boží kletbu na sebe on snáší.

Jednu jenom ženu má mít muž;
má ji ctíti, milovati věle;
a ty, ženo, muži svému služ!

V manželství dva budou v jednom těle;
na zemi zde ještě v soužení
budou v nebi věčně spojeni.

10. píseň.

Viderunt eam filiae Sion et beatissimam praedicaverunt, et reginae laudaverunt eam. — Viděly ji dcery sionské a za nejblahoslavenější vyhlášovaly, a královny ji vychvalovaly.

(Cant. 6, 8.)

Svatý Duch, Duch lásky, milosti,
útěchy a pravé radosti,
Pannu Marii si zamiloval,
mnoho darů předem pro ni schoval.

Ženich nebeský ten láskyplný
zachoval ji hříchu bez poskvrny;
zastíněna jím se matkou stala,
a přec panenství své uchovala.

Vyvolenou Bohem z milionů
velebily dcery ze Sionu,
chválu vzdávaly ji bez závisti.

Blahoslavení jsou srdcem čisti;
Duchu svatému jsou velmi mili;
on je v boji o nevinností síl.

11. píseň.

Quae est ista, quae progreditur quasi aurora consurgens? — Kdo je ta, která sem kráčí jako zora vycházející?

(Cant. 6, 9.)

Kdo jest ta, jež snáší se k nám shora
jako růžemi se rdící zora,
nejvíce se stkvoucí ze hvězd ta,
moje milovaná nevěsta?

Jest to panna jdoucí k oltáři,
by se zasnoubila s milým Bohem,
jenž ji po zápasu o ctnost mnohém
slávou nevidanou obdaří.

Vstaň a pospěš, přítelkyně má,
neb již dní se, ustupuje tma;
vstaň a pospěš na mé srdce vřelé!

Vitám tebe, svého Spasitele!
Už zde v lásce s sehou spojeni,
budem v nebi spolu blažení.

12. píseň.

Pulchra ut luna, electa ut sol. — Krásná jak měsíc, vyvolená jako slunce.

(Cant. 6, 9.)

Měsíc jak když v úplňku nám svítí,
a jak slunce, když v nás radost nítí,
krásná jsi ty, nebes ó Královno!
Spanilostí není nic ti rovno.

Jan tě viděl ve svém zjevení
vznášeti se v slunce plameni;
měsíc pod nohama tvýma jest,
kol hlavy máš dvanáctero hvězd.

Před Kristem noc halila ten svět,
noc to bludů, hříchů, ach tak černá,
a teď lidstvo klesá do ní zpět.

Zkáza mravů je teď nezeměrná!
Ó, Maria, přispěj ku pomoci,
svít nám jako měsíc v této noci!

Pán Ježíš ve Svátosti oltářní.

Jarolím St. Pavlík.

Vstoupíme-li do protestantského kostela, užíme tam sice oltář, ne k sloužení mše svaté, ale žádný tabernakl; schází jim svatá Eucharistie. A proto máme pocit, že kostel jejich není domem Božím, nýbrž jen domem modlitby. I v katolickém kostele necítíme se jako doma, neboť-li tam žádné věčné světlo, protože velebná Svátost se tam stále nepřechovává.

Jeden katolický pán prohlédl si jednou protestantský dóm. Kostelník ho všude povodil a tázal se, jak se mu kostel líbí. Pěkný kostel, řekl ten pán, ale domácí pán v něm chybí.

Ano, domácí pán, hospodář, milý Pán Kristus. On přebývá v našich kostelích, nejenom duševně, nýbrž i tělesně. Bydlí mezi námi, jako bydlel v Nazaretě. On je naším spoluobčanem, čestným občanem, vlastní starosta a představený křesťanské obce; farář je jeho zástupcem. On je však i náš otec, a my jsme jeho děti; náš učitel, a my jeho žáci; náš lékař, a my jeho pacienti; náš ženich, a my jeho nevěsty; náš hostitel, a my jeho hosté; náš pastýř, a my jeho ovce; náš Král, a my jeho poddaní; náš vojevůdce, a my jeho žoldnéři; náš mistr, a my jeho učenici; náš pán a my jeho služebníci a dívky. Ach, jak mnohé a rozmanité vztahy spojují nás s ním! Můžeme o tom při mši svaté rozjímati; to by byla dobrá rozjímavá látka.

Pán Ježíš je ve svaté hostii skutečně přítomen. Víme to z jeho vlastních úst. V modlitebně města Kafarnaum předpověděl, že se nám dá jako pokrm k požívání: Mé tělo je skutečně pokrm a krev má je skutečně nápoj. Já jsem chléb živý, který s nebe sestoupil. Při poslední večeři řekl: Vezměte a jezte, neboť toto jest tělo mé, jež bude za vás vydáno! Pijte z něho (kalicha) všichni, toť jest ka-

lich Krve mé, nového a věčného zákona, která za vás a za mnohé prolita bude na odpuštění hříchů. Neřekl: To znamená tělo mé, nebo to je obraz, odznak těla mého, památka, upomínka na mé tělo, nýbrž jasně a zřetelně: To jest tělo mé.

Tři evangelisté vypravují jednohlasně, kterak Pán Ježíš velebnou Svátost ustanovil, a čtvrtý, Jan, kterak ji přislíbil. Svatý Pavel též nám podává zprávu o ustanovení nejsvětější Svátosti a dokazuje přítomnost Kristovu v ní, an praví: Chléb, který lámeme, zdaliž to není účastenstvím na těle Kristově? Kdo nehodně tento chléb jí anebo z toho kalicha pije, ten je vinen těla a krve Páně; on jí a pije sobě odsouzení, protože nerozeznává těla Páně, totiž od obyčejného pokrmu.

To bylo vždy od nejstarších časů učením církve; to byla víra už prvních křesťanů. Až do 11. století žádný kacíř to nepopíral; teprv Berengar; ale i on blud svůj před svou smrtí odvolal.

O pravdě katolické nauky o svaté Eucharistii vydávají svědectví spisy a kázání svatých otců a učitelů církevních, výroky koncilů, pověsti mezi pohany z prvních časů církve, že prý křesťané zabíjí ditky a je jedí, obrazy a odznaky Eucharistie v katakombách, staré liturgické (bohoslužebné) knihy, obzvláště misály, celá bohoslužba, jejížto střediskem je nejsvětější Svátost; konečně i eucharistické zázraky. V Lurdch docházejí nemocní uzdravení nejenom po koupeli v lurdské vodě, ale i při denních průvodech s velebnou Svátostí. Známy jsou zázraky s monstancí ve Favernay, která, když oltář shořel, zůstala ve vzduchu a s hostií v Bolzano, z níž kapala krev.

V časopisu „Der Rosenkranz“ byl uveřejněn tento příběh: V Albany v severní Americe byl duchovní správce jednoho večera zavolán k těžce nemocnému. Bylo to daleko, a počasí bylo hrozné; ale kněz se nedal odstrašiti; vzal bursu, vložil do ní svatou hostii, sedl si na koně a vyjel ven.

Vichor hnal se krajinou a klátil stromy, jak kdyby je chtěl z kořenů vyvrátiti a osamělého jezdce skoliti. Kůň si dával všemožnou práci, aby se dostal ku předu, ale posléze nemohl dále a padl na kolena. Duchovnímu nezbyvalo nic jiného, než přenocovati v jedné hospodě; druhého dne chtěl v cestě pokračovati. Rozhodnutí to mu připadlo velmi za těžko; ale nebylo vyhnuti.

Kněz vložil velebnou Svátost do skříně a odebral se na lůžko; spal však velmi nepokojně. Každou chvíli díval se na hodiny. Jakmile to šlo, vstal, oblekl se rychle a odejel; ve spěchu zapomněl vzíti s sebou velebnou Svátost. Už byl dosti daleko, když se na to rozpomněl. Dělal si silné předhůzky, že nechal svatou Eucharistii v rukou jinověrců, vracel se rychle zpět, pln obav, co se s drahým pokladem zatím stalo.

Dospěv hospody, seskočil rychle s koně a tázal se hostinského, zdali pokoj, v němž spal, je ještě neobydlený. Hostinský ujistil, že je ještě

neobydlený, ale byl jaksi rozčilen. Já nevím, pravil, co v tom pokoji je; vicekráte jsme se pokoušeli dveře otevřít, ale nebylo možno, všechna námaha byla marnou; klíčovou dírkou však jsme spozorovali, že byl pokoj osvětlen.

S děkovnou modlitbou na rtech spěchal kněz k pokoji, a domácí lidé šli za ním, zvědaví, co se teď dít bude. K jejich úžasu nechaly se teď dveře zcela lehko otevřít. Hluboce pohnut vrhl se kněz před skříní na kolena, aby uctil svého Boha; vyňal potom svatou hostii a vysvětlil obyvatelům tajemství Těla Páně. Tvrdil, že jejich dům musí býti požehnaný, když Bůh ráčil v něm přebývat. A vskutku, netrvalo dlouho, a všichni kteří byli svědky toho zázraku, přestoupili na katolickou církev.

Žehnal-li Bůh ve starém zákoně Obědodomu, v jehož domě byla archa úmluvy umístěna, zda-liž nebude ještě více žehnati domu, v němž se svatá Eucharistie přechovává, jako ku příkladu v kláštere? Když musí býti nemocný zaopatřen, přijde Ježíš do jeho příbytku. To je velká milost. Pokoj domu tomuto, praví kněz vcházeje. Pokoj a požehnání přináší Pán Ježíš obyvatelům, útěchu a sílu nemocnému. Jsme-li však zdraví, navštěvujme Pána Ježíše v jeho domě, v kostele; On se bude z naší návštěvy radovati a udělí nám hojně milostí.

Vše v Božském Srdci!

Milosrdné sestry, anděly se zdáte, milosrdnou, něžnou lásku odkud máte?

Mláď hrdinové, zřím vás umíratí, kdo ze naučil vás takou láskou pláti?

A ty s křížem těžkým, rei mi, duše milá, kde se béře v tobě vytrvalost, síla?

Jednu slyším větu, zní jak píseň v chrámě: „To vše nacházíme my na Srdci Páně!

Vše na Srdci Božském, na němž spočíváme, když ji v přijímání svatém požíváme!“

Nejsv. Srdce Ježíšovo, plné dobroty a lásky,
smiluj se nad námi!

(Z litanie.)

Týdně!

Napsal Msgr. de Ségur. — Přeložila Hedvika Vávrová R. S. C. J.

(Pokračování.)

IX.

Hlavní překážky týdenního sv. přijímání.

Především jest to obava jansenistická, která pod záminkou uctivosti vzdaluje duše svatých svátostí. Jansenismus jest hanebný blud, plný lsti a pokrytectví, který již po dvě stě let svádí na scestí zbožnou mysl a místo lásky k Bohu vzbuzuje strach před Ním. Jansenismus pronikl všude; častěji i duchovenstvo bylo jím dosti dlouho prosáknuto, a ještě dnes setkáváme se s neblahými jeho stopami.

On to byl, jenž vyprázdnil naše kostely, způsobil útěk před zpovědníci, budil ke kněžstvu nechuť a na dvojí zámek zamkl dvířka svatostánku.

Jansenismus jest úhlavním nepřítelem zbožného a častého sv. přijímání. Představuje je zcela nesprávně: ukazuje je jako odměnu ctnosti již nabyté, zatím kdy jest prostředkem k jejímu dosažení.

Jansenismus řekl: „Nejsi hoden svatého přijímání! Nejsi dost svatý!“ zatím kdy Spasitel praví ústy své Církve: „Pojď, mé ubohé dítě! Buď dobrý myslíš! Já jsem to, tvůj Ježíš, plný milosrdenství a dobroty, Budeš-li litovat, dostaneš-li od mého kněze rozhřešení, máš-li skutečně upřímnou vůli budoucně varovati se hříchu i všeliké příležitosti k němu, pojď ke mně bez obavy! Přijmi mne, abych milostí své Svátosti mohl tě od hříchu uchránit a posílit v dobrém předsevzetí. Přijímej mne často a zbožně, abys mi zůstal věrným a vroucněji mne miloval.“

Jansenismus praví: „Časté přijímání jest velkou neuctivostí vůči Ježíši Kristu.“ Ale Ježíš Kristus dí: „Časté

přijímání jest mi důkazem lásky; přijmeš-li mne ve stavu milosti s vůlí upřímně dobrou, vzdáváš mi pravou úctu, jaké čekám od tebe i ode všech svých pravých učeníků.“

Jansenismus tvrdí: „Časté přijímání jest velmi nebezpečné; jestiž to známka ochablé zbožnosti.“ Ale Pán náš Ježíš Kristus praví: „Časté přijímání — toť výtečná a ryzí zbožnost, toť láska, toť poslušnost k mé Církvi a k tradici světců, mých služebníků. Všichni, kdo mne milují, přicházejí ke mně; časté přijímání jest takorč neomylným znamením živé víry, synovské důvěry a vroucí lásky, kterých hledám u všech svých dětí. Ten však ochabuje, kdo mne zanedbává a nepřijímá mne ve Svátosti lásky.“

Jansenismus hlásá: „Jansenismus již dávno patří minulosti; dnes octlí jsme se ve výstřednosti opačné: přijímá se příliš často a příliš lehko.“ Ale Církev praví: „Nedejte se oklamat! Jansenismus neumřel a neumírá. Sejděte s jeho osudné cesty, sejděte s ní s odvahou, s věrou a láskou! Přijímejte svatě, ano, ale i často, „s a n c t e e t f r e q u e n t e r“, a nechte mluvit ty farizeje jansenitské! Nikdy nepřijímáte příliš často, přijímáte-li zbožně. Týdenní sv. přijímání ve vlastním slova smyslu — není vlastně častým přijímáním, i nevyžaduje, by vydalo výtečné ovoce, než obyčejné dobré přivity, jež přiměřena jest silám každého z nás.“

Jansenismus volá pobožně ke všem zpovědníkům a katechetům: „Nedopouštějte dětí ke sv. přijímání! Jsou tak tékavé a lehkomyšlné!“ Ale Pán Ježíš volá: „Nechte těchto dobrých dušiček přijíti ke mně! Připravili jest je tak dobře na první sv. přijímání!

Dítky jsou těkavé, ovšem, ale jsou nevinné a milují mne. Přijměte je, povzbuzujte je, by často přišly ke mně, často a zbožně, zbožně a radostně, jako ptáčekové přilétají ke studnici života. Já jediný mohu zachovati jich nevinnost a rozvíjeti v nich milost křesťanského života. Nebudou-li jisti, neporostou; nebudou-li mne přijímati často a pravidelně, uvadnou a zahynou.

Jansenismus psal a ještě píše ony knihy zbožné a theologické, jež u zpovědníků i u kajících mají pouze vzbuditi nechuť ke sv. zpovědi a nakupiti tolik překážek v přístupu ke stolu Páně, že cestou zmalomyslní množství velmi dobrých duší.

Jansenismus jest snad nejhlubší ranou krásných diecézí francouzských, kdysi tak proslavených svou upřímnou, vroucí a velkodušnou oddaností ke sv. Eucharistii, k Matičce Boží a ke Stoliči Petrově. Ve chvíli, kdy oživující vliv církevního sněmu Tridentského vyvolal nový rozkvět katolického života a zahojil rány, způsobené kalvinismem, objevil se jansenismus, by vše zastavil a ožehl svým otravným dechem, podobně jak záhubný, dubnový vítr v krátké době spálí nádherné bílé a růžové květy našíh ovocných sadů a tak již předem zničí všelikou naději podzimní sklizně.

Proto všichni, ať jsme kdokoliv, kněží i laikové, rodiče i děti, pastýři duší, kazatelé, vůdcové duchovní, zpovědníci, učitelé, profesori theologie, vychovatelé, otcové i matky, všichni pracujme všemi silami na vykořenění z půdy, kdysi tak úrodné naší katolické vlasti, tohoto jedovatého býlí; z lásky k Pánu našemu Ježíši Kristu, k útěše Jeho nejsv. Srdce, ke spáse a k posvěcení svých bratří bojujeme na život a na smrt s jansenismem, s jeho snahami, s jeho domnělými zvyky, které jsou spíše zlozvyky, s jeho celou literaturou i s osudnými jeho předsudky.

X.

Jak učení o častém sv. přijímání jest oficiálním učněním sv. Církve, a jak nikdo nemá práva opačně mluvit nebo smýšlet.

Co pravím v této knižce, nepravím sám ze sebe; uskutečňuji pouze prakticky učení sněmu Tridentského a sv. Stolice, tedy učení Církve katolické, Matky nás všech.

Jsou však jisté osoby, které si počinají jak protestantští pastorem: tvoří si své vlastní náboženství a učí mu, jak by to bylo přikázání Boží. Ale tak nejednáme my katolíci, my kněží a biskupové, my sluhové a dítky pravého Boha a jeho Církve; nemáme svého vlastního učení; naše učení jest ono, jež Církev sama nám podává, je-muž prikazuje věřiti, a jež máme hlásati tak, jak jest, bez jakékoli změny, bez jakékoli újmy, bez jakéhokoliv dedatku. Pro nás, katolické kněze, kazatele, katechisty, zpovědníky, duchovní vůdce atd. jest to úkolem svědomí, úlohou nejpřednější. Nuže, co se týče častého přijetí nejsv. Svátosti, máme pravidlo svrchované a závazné, ne pouze navržené, ale uložené všem. Jest však příliš málo známé, příliš málo rozvažované a proto i příliš málo užívané na velkou škodu duší.

Podám tu vlastní slova knihy,¹⁾ kterou na žádost církevního sněmu Tridentského uveřejnila svatá Stolica, aby všichni kněží, vůdcové duchovní, kazatelé a zpovědníci věděli, čemu mají učit. Opakuji to pouze; mluví tu tedy sama Církev svatá svou nejvyšší a neomylnou autoritou, již odplírat nikdo nemá práva. Poslyšme tedy, co praví Římský katechismus s hledem ke sv. přijímání. Vyslechněme a rozvažme každé jeho slovo: „Nechť věřícím není dosti, jednou do roka o velkonociích přijímati Tělo Páně; musí věděti, že třeba častěji přijímati eucharistické přijímání.

¹⁾ Římský katechismus pro vdpp. faráře.

„Chtěl-li by kdo vědět, zda přijímati má měsíčně neb týdně nebo každodenně, nemůžeme pcdati mu pravidla určitého a jednotejného. Ale přece nejistějším jest pravidlo sv. Augustina:

„Žij tak, abys přijímati mohl každodenně!“

„Proto,“ dokládá sv. Církev, „jest úlohou faráře — a tedy i každého kněze, který učí a vede duše — naléhati často, by věřící hleděli každodenně živiti a siliti své duše, jako každodenně hledí svému tělu opatřiti výživu, již potřebuje k zachování života.“

„Kněz bude úsilně naléhat . . .“ tak se vyjadřuje katechismus, mluvě o nesmírných a božských výhodách, jichž se nám dostává svátostným sv. přijímáním.

„Má připomínat prorocký předobraz Eucharistie — mannu — kterou dítky israelské každodenně se měli živiti k zachování tělesných sil. Má posléze poukázati na svaté Otce a Učitele církevní, kteří tak naléhavě doporučují časté sv. přijímání.“

„Neboť není to jedině sv. Augustin, jenž podává pravidlo: „Hřešíš každodenně? Nuže, uživej i léku každodenně!“ Pozorná duše přesvědčí se snadno, že stejně učili všichni svatí Otcové, pojednávající o tomto předmětu.“¹⁾

Není-li to pověděno jasně a přesně? Učí neb neučí sv. Církev o přijímání častém, velmi častém? Ukládá nebo neukládá všem farářům a kněžím, kteří vedou duše, by často a úsilně vybízeli věřící přistupovati co nejčastěji k Bohu v jeho Svátosti života a lásky?

Máme pravdu neb nemáme my, kteří kážeme o častém sv. přijímání a vybízíme k tomu lidi dobré vůle? A kněží, kteří nevybízají věřících k častému sv. přijímání, kteří nemluví

o něm v hodinách náboženských, kteří k němu nevybízají a nepřipraví na ně dítek po prvním sv. přijímání, kteří nechávají je klesnout v smrtelný hřích a v něm i vězet, kněží, kteří nečinili si svým úkolem vybízeti k němu dle možnosti své farníky s kazatelný, své kajcníky ve zpovědi, vůbec všechny otce a matky, vinohy a dívky, starce i mládež, chudinu i boháče, slovem všechny své ovečky . . . zda jsou v pravdě, zda řídí se vodítkem svaté Církev? Patrně ne.

A my, které tíž kněží viní z nepřesného zachovávání církevních pravidel, my, kteří jsme pouhou cvřencu katolického učení, nejsme snad v pravdě? Činíme ccs jiného než poslouchat a plniti svou povinnost? Tvrdí o nás, že přeháníme: se sněmem Tridentským v rukcu táží se, upřimný čtenáři, zda nezůstáváme spíše pozadu za učením sv. Stolice a sv. Církev? Přečti si ještě jednou zmíněný text; dojistá si všimneš, že Římský katechismus mluví o každodenním sv. přijímání a ne jako já pouze o týdněním; tedy ještě ani nedosahuje pravdy; nepřesahují ji, ale zmírňují, abych snadněji získal duše lásce Ježíše Krista.

V jiné malé knížce, na niž dovoluji si poukázat,¹⁾ hlouběji a otevřeněji probírám základní otázku častého sv. přijímání. Přečti si ji, prospěje ti a zcela postačí, aby s milostí Boží rozptýlily se všechny tvé mlhy a nejasnosti.

Končíme tento článek prohlášením, že vůči tak jasnému výkladu Stolice apoštolské jest učení o častém sv. přijímání učením Církev; že každý kněz je vázán v svědomí, ohledem k sobě i k jiným, jemu se podrobit, jemu

¹⁾ Přesvaté přijímání Vydalo Dědictví Sv.-Janské 1932. Znám několik vdpp. farářů, kteří celou farnost probudili k zbožnému životu pcuhou četbou a vysvětlením na kazatelně, po sedm aneb osm neděl tohoto skromného dílka od počátku až do konce.

¹⁾ Kat. řím. II. kap. IV. č. 60.

učit, často se k němu vracet a všechny věřící, dospělé i dítky k němu vybízet, by podle něho z celého srdce žili; a že u velké nebezpečí vydává své svě-

domí i svou spásu, kdy naléhaje přílišně na žádoucí přípravu k hodnému sv. přijímání, duše posléze odstraší a vzdálí se od Spasitele. (Dokončení)

Marie Tesařová:

Prosba.

(Ke dni 29. června.)

Svatý Petře, jehož skalou
Církve svojí Ježíš zvolil,
záštitou ji budiž stálou,
vždyť jsi za ni krev svou prolil.

Svět Ti stejné muky chystá,
na kříž — avšak hlavou dolů,
prosíš za ten úděl Krista,
nehoden se činíš spolu.

Zmíráš — hlava k zemi visí,
Ježíš posílou Tvou celou;
slzy Tvé se s krví mísí:
hlásají Tvou lásku vřelou.

Svatý Pavle, muži lásky,
v svět jsi nesl jméno Boha,
rozvazoval hříšné svazky,
k nebi vodil srdce mnohá.

Pohlížejte s nebes výše
na nás, údy Církve svaté . . .
Vyproste nám u Ježíše
srdce svatou láskou vznaté.

Jarolím St. Pavlík:

Panna Maria Krnovská.

Stinným hájem vede vzhůru cesta
od Krnova, továrního města;
vede vzhůru na posvátný chlum,
na něm stojí Matky Boží dům.
Je to Matka Boží bolestivá,
z obrazu, jež na tebe se dívá.

Dole mnozí dělníci a páni
po světských jen rozkoších se shání;
život věčný, nebe, spása duší —
k takým slovům bezmála jsou hluší;
zábavy a plesy, tanec, kino —
nad tím vzdychá srdce Mariino;
nad tím světem nevděčným je v hoři
sedm ostrých dyk se v hruď jí noří.

Ó, vy všichni, kteří jdete kolem,
ustráňte se přece nad mým bolem;
neurážejte víc Pána Boha,
cestou ctnosti kráčeť vaše noha.

Byť jste žili v rozkoších sto let,
byť vám patřil celý tento svět,
jaký zisk? Smrt přijde znenadání,
a co máte z toho radování?
Tu vás očekává přísný soud:
Kdo naň nechtěl myslit, ten je bloud.

Bohu díky, křesťanů však dosti —
jsou to ponejvíce lidé prostí —
kteří Matku Boží mají rádi,
od svého ji uctívají mládí;
ke hříchu v nich není náklonosti,
Božské Dítko ve svém srdci hostí.
Poslední až přijde hodina,
Matka Boží svého u Syna
vyprosí jim věčné radovánky
tam, kde svatých blažené jsou stánky.

Smír Srdci Ježíšovu!

Jak nevýslovně touží božské Srdce Ježíšovo po smíru a útěše svých tvorů pro spásu nesmrtelných duší! Jak mnohokrát nám již toto své přání zjevilo! Již ústy žalmisty Páně projevilo tuto svou touhu: „Čekám, kdo se ustrne nade mnou, však marně; kdo by mne potěšil, toho nenalézám.“ — Na kříži dokořán se nechalo kopím otevřít, aby všechny duše nesmrtelné mohly se ukrýti v nejsvětější ráně jeho boku. — A když opět lidé tonuli ve vlažnosti a bludech a v srdcích lidských chladla láska a hříchy vyzývaly božskou spravedlnost k trestům, nemohlo božské Srdce Ježíšovo na lidi zapomenout, nemohlo jich nevďěčných nemilovat, proto znovu přišlo spustit oheň na svět, aby opět žár lásky k Bohu v srdcích lidských se roznítil a tak zachráněny byly duše od věčné záhuby. Proto zjevil božský Spasitel své nejsvětější Srdce sv. Markétě Alaccoque a výslovně žádal, aby mu byla podávána náhrada, aby mu byl podáván smír.

V nynější době opět projevuje nám toto své přání skrze svého náměstka sv. Otce Pia XI. a objevením rukopisu ctihodné Marie Rafolsově. „Chci, aby bylo podáváno mnoho úkonů smíru, jimiž by uražená božská spravedlnost mého věčného Otce byla usmířena a skrze mé zásluhy dosaženo bylo odpuštění a slitování. Přejí si hojně smírných svatých přijímání.“

V církvi svaté jest založena zvláštní smírná kongregace Těšitelek Božského Srdce Ježíšova výslovně k tomu, aby podávala smír a útěchu božskému Srdci Ježíšovu za hříchy a nevďek světa.

I.

O účelu smírné kongregace Těšitelek božského Srdce Ježíšova.

Tato kongregace řeholních sester byla založena v r. 1914 a potvrzena

svatou Stolicí připsím ze dne 3. prosince 1915.

Založena byla zvláště a jediné proto, aby jej sestry skrze nejčistší ruce Panny Marie přinesly se celým svým životem i smrtí úplně božskému Srdci Ježíšovu v obět smíru za hříchy své a cizí a těšily toto božské Srdce v jeho opuštěnosti v zahradě Getsemanské, na kříži a ve svatostánku.

Kongregace těší božské Srdce Ježíšovo v zahradě Getsemanské proto, že právě tam vzal náš božský Spasitel na sebe celou tíhu našich i všech lidí hříchů a předvídal celou své příští utrpení. Jeho nejsvětější duše byla až na dno ponořena ve hroznou vnitřní bolest, úzkost a hrůzu, již vyjádřil slovy: „Smutná jest duše má až k smrti.“ Byl sám, beze vší útěchy. Sám řekl o tomto utrpení svatě Markétě Alaccoque: „Tehdy trpělo mé Srdce nejvíce...“ Nikdo je netěšil, nikdo je nelitoval... až nebeský Otec poslal mu anděla útěchy. I kongregace k jeho útěše zřízená nabízí se zde jemu za anděla útěchy.

Těší božské Srdce Ježíšovo na kříži, neboť tam dostoupilo jeho utrpení tělesné i duševní nejvyššího stupně, kdy jeho nejsvětější duše v hrozné opuštěnosti od Otce nebeského volala: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“

Těší božské Srdce ve svatostánku, kde jest tak často opuštěno, opovrženo a zneuctěno a jako žebrák doprošuje se o trochu lásky a všímavosti: „Prahu po tom, abych byl od lidí uctíván v nejsvětější Svátosti, avšak nenalézám téměř nikoho, kdo by se snažil, aby mne trochou lásky občerstvil, jak si toho žádám.“ (Život sv. Markéty Alaccoque.)

Tomuto velikému cíli: „Těšiti božské Srdce Ježíšovo a býti obětí smíru“ zasvěcuje se každá sestra při sv. profesi. Oběť tato vztahuje se na celý život i smrt sester, na všechny jejich jednot-

livé úkony a činy, vnitřní i vnější, činné i trpné . . ., vše spojuje se v jednu společnou oběť smíru, kterou kongregace podává k útěše božského Srdce Ježíšova.

II.

O životě v kongregaci.

Sestry věnují se především vnitřnímu rozjímavému životu. Konají rozjímání, duchovní čtení, pěstují mlčení, modlí se hodinky mariánské a hodinky k Umučení Páně pro ně zvláště vydané. Denně adorují hodinu před svatostánkem. Ze čtvrtka na pátek vstávají v noci k smírné adoraci od 11. do 12. hodiny, ku potěše zarmouceného, krví se potícího Krista Pána na hoře Olivetské. Noc ze Zeleného čtvrtku na Velký pátek probdí sestry ku cti a útěše trpícího Spasitele. Po všechen pátky celého roku obětují svatá přijímání výhradně na smír.

Dále: Sestry následují svého Spasitele v jeho veřejné činnosti tím, že se snaží všemožně o to, aby získaly Kristu Pánu nesmrtelné duše svých bližních. K tomu účelu vyhledávají chudé, opuštěné nemocné a zdarma o ně pečují. Ošetřují je v tom úmyslu jako Krista Pána samého, který řekl: „Co jste učinili jednomu z nejmenších mých bratří mých, mně jste učinili.“ Pán Bůh, který nenechává bez odměny ani trochu vody bližnímu podané, jak hojně odměňuje skutky tělesného a duchovního milosrdenství bližním prokázané z lásky k němu: „Byl jsem nemocen a navštívili jste mne.“ Tímto způsobem mají sestry příležitost vnikati do rodin a získavati pro království Boží duše nesmrtelné; neuvědomělé, zbloudilé a svedené poučovati a seznamovati je s náboženstvím katolickým a životem podle něho. Mají péči o to, aby jejich svěřenci smířili se s Bohem, aby k umírajícím byl včas povolán kněz. Starají se, aby v rodinách, kde jsou nepokřtěné děti, rodiče nechali je pokřtiti. Upozorňují a doporučují jim farní boho-

služby, kázání zvou jich k sobě do klášterní kaple na bohoslužby, upozorňují na zbožné knihy a časopisy, které též dle potřeby chudým rozdávají.

Někdy člověk dobře vycchovaný nešťastně ztratí všechno i víru svatou, duši svou hříchy zhyzdí a pak v těžké nemoci nebo již na pokraji smrti ještě nabízí se mu milost k záchraně. Kolik lidí by se odebralo na věčnost bez přípravy, bez litosti, bez zaopatření svatými svátostmi! Kam nemá přístupu kněz, tam má přístup sestra a obyčejně se stává, že i okolí nemocného vrátí se k životu křesťanskému.

Opět zase tyto všechny práce a námahy ve vnější činnosti jsou obětovány k potěše a na smír božskému Srdci Ježíšovu!

Divky, které se nehodí pro službu nemocných, snad pro jejich citlivou povahu a jinak by byly rády těšitelkami a smírnými oběťmi pro božské Srdce Ježíšovo, mohou býti přiděleny k jinému zaměstnání jako: do kanceláře, kuchyně, k šití a podobným domácím pracím.

Všechny sestry jak chudé, tak bohaté jsou si ve všem rovny, o poměrech rodinných se nemluví, milují se ve spolek, ctí a jedna druhé si váží. Práci rozdělují mezi sebe dle schopností, kterou vykonávají společně. Jsou pravými sestrami, které Kristus Pán spojil v jednu smírnou oběť k radosti svého božského Srdce.

III.

Jak nutno a dobré jest dávatí náhradu za spáchané hříchy, snad i našich nejdražších, jako rodičů a sourozenců i jiných lidí. Kolik duší se takto může zachrániti pro život věčný! — Kolik duší vděčně přihlásí se na věčnosti k té, která za ně zaplatila božské spravedlnosti a tím je zachráněna buď od dlouhého očistce, nebo od věčného zavržení! A jak potěší božské Srdce Ježíšovo ta, která získá duše jeho nej-

světější krvi vykoupené! Kristus Pán sám řekl sv. Markétě Alaccque, že jedna duše spravedlivá může vymoci odpuštění tisícům hříšníků. Řeholní sestry smírné kongregace Těšitelék božského Srdce Ježíšova životem dle svých stanov plní výslovné přání božského Srdce Ježíšova tím, že mu podávají smír a útěchu a zároveň uspokojují jeho horoucí touhu získáváním nesmrtelných duší pro království Boží a to jak v činnosti vnější, bezplatnou péčí o chudé opuštěné nemocné a působením v rodinách, a tak i svými

smírnými úkony i svou vlastní osobní smírnou obětí.

Kéž božské Srdce Ježíšovo nalezne hodně Těšitelék a smírných obětí!

Panenské dívky, které toužíte zasvětit svůj život na smír a k útěše božského Srdce Ježíšova, hlase se v klášteře sester Těšitelék B. S. J. v Rajhradě u Brna.

Podmínky ku přijetí jsou:

1. Touha a schopnost pro život řeholní;

2. tělesné i duševní zdraví;

3. věk od 15 do 28 let.

Poděkování. Nejmenovaný ze Zábřeha vzdává tímto vroucí díky Božskému Srdci Páně za vyslyšení v jisté záležitosti.

Poděkování. Nejvroucnější díky Božskému Srdci Ježíšovu, P. Marii a sv. Terezii Ježíškově za vyslyšené prosby vzdává ctitelka B. Srdce ze Střelk.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za naši důvěru v božské Srdce Ježíšovo a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Šířit úctu a důvěru k Srdci Páně.

Úmysl v červenci 1933: Čistota srdce budiž ode všech pěstována.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, ČERVENEC 1933.

ČÍSLO 7.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Pěstování čistoty duše i těla.

Hlavní úmysl.

Různá se slaví jubilea za naší doby. Nade všechna jubilea vyniká 1900leté jubileum smrti Krista Pána a jeho zmrtvýchvstání, jakož i vykoupení veškerého lidstva. Proto je to jubileum či svatá památka Krista Pána a vykoupení našeho. Jubileum toto nazývá se svaté a letošní rok svatý jubilejní rok. Lidé se odvrátili od Pána Boha a proto nastala krise ducha, rozumu a srdce. Celé lidstvo musí býti povoláno zpět k Bohu. K tomu má dopomoci tento svatý rok. Tento rok je prospěšný pro vyjasnění mysli, uklidnění a všeobecné uspokojení. Přicházejí do Říma tisíce mužů a žen, křesťanů z celého světa, aby slyšeli slova svatého Otce, pomodlili se na hrobě svatého Petra, aby projevíli velikou svou zbožnost a horlivost. Velikým důvodem pro svatý rok jest vyburcovati celý svět, aby se aspoň na chvíli shromáždilo všechno lidstvo a po 1900 letech aby poděkovalo Tomu, který se pro nás na kříži obětoval a krví svou prolil, aby duše naše očistil. Toť slova sv. Otce. Svatý Otec Pius XI. napomíná všechny věřící, aby v tomto svatém

roce hodným přijetím svátosti pokání očistili duše své od hříchů a pokrmem nebeským se posílili v dobrém. Nemají se věřící spokojiti přijetím sv. svátosti v době velikonoční, nýbrž mají hodně často a nábožně svaté svátosti v tomto roce přijímati. Právě tato horlivá péče o čistotu duše napomáhá ke znovubudování království Božího na zemi. Platí to hlavně pro členy Apoštolátu modlitby, když očekáváme vyslyšení proseb našich dle slov svatého apoštola Pavla: „Chci tedy, aby se muži modlili na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou bez hněvu a sváru. Podobně i ženy v oděvu slušném, stydlivostí a střízlivostí se ozdobující a ne kadeřenými vlasy nebo zlatem nebo perlami aneb drahým rouchem; ale jakž sluší na ženy, kteréž ukazují pobožnost dobrými skutky.“ (I. Tim. 2.)

Bohužel, že přítomný sociální život skýtá tolik blízkých příležitostí ke hříchům, ke ztrátě čistoty srdce, což vede mnohé k odpadu od víry a způsobí právě skrze katolíky veliké pohoršení jinověrcům. Tím více chceme my členové Apoštolátu modlitby zachovávat časové papežské napomenutí

k modlitbě dle tohoto úmyslu. Napomenutí toto svatého Otce nechť nás zvláště povzbudí k horlivému přijímání svatých svátostí pokání a Svátosti oltářní a k večernímu zpytování svědomí. Toto zpytování svědomí je znamenitým prostředkem k očistě duše a srdce. „Čím je v domácnosti metla, kartáč, čím jsou v zahradě nůžky, čím srovnání účtů v účetnictví, tím je v duchovním životě denní zpytování svědomí.“ (P. Meschler T. J.)

Denní zpytování svědomí znamená ještě více. Jest zároveň modlitbou, která mimo žalobu a rozhrěšení zavírá v sobě všechny části svátostní pekání.

Jak mnoho váží jediný akt, vroucný akt dokonalé litosti pro očistu duše! Kdo denně u večer zpytuje své svědomí, pocítí jistě jeho působení v duši: sebrancst, pořádek, pozornost, čistota srdce, skutečný pokrok v následování Krista. Je-li dle Tomáše Kempenského jaká pravá radost na zemi, tedy není nikde jinde k nalezení, leč v čistém srdci, v čistém svědomí. Protož použijme tohoto svatého, milosti plného roku a používejme pilně modlitby, zpytování svědomí, svatých svátostí ku probuzení lásky k Bohu a šíření království Kristova na zemi!

Marie Tesařová:

Božskému Příteli.

Jsem unavena bolem,
má duše rozechvěna
a oko hledí kolem,
mé srdce soucit hledá.

Ach, kdo mi sdělit může,
kde štěstí najdu asi,
kde jiným kvetou růže,
pro mne jen trn se hlásí.

Tu slyším hlas tak tklivý:
„Což, zapomnělas na mne,
že sídlím pro tě živý
ve svatostánku, v chrámě?

Chci přítelem ti býti
a sdílet s tebou strasti,
pojď v mé se Srdce skrýti,
tam najdeš moře slasti.

Nes kříž svůj věrně za Mnou,
jest lehčí kříže mého,
a spěchej cestou klamnou,
až dojdeš cíle svého.

Pro tebe nechám růži,
jež na mých prsou kvete
a její vůně vzpruží
tvou lásku v zimě, v létě!

Ach, odpusť, drahý Pane,
ten nevděk duši bídne,
když tady noha stane,
Tvé oko vidím vlidné.

Buď Přítelem mi pravým,
Tvá láska — ta mi stačí,
jdu světem mnohdy dravým
a kříž má bedra tlačí.

Ó posiluj mou duši
na Tebe upomínka,
mé srdce pro Tě buší,
jest klidna srdce síňka.

Srdce Ježíšovo, pramen života a svatosti.

P. Rudolf Rozkošný, T. J.

Na slavnost stánků, při níž židé bydleli osm dní pod větvemi usekanými z košatých stromů buď na střechách domů neb na ulicích neb v zahradách, přinášel ve slavném procesi denně k ranní oběti kněz ve zlaté nádobě vodu z pramene Siloe do chrámového nádvoří. Když vstoupil do nádvoří, začali kněží a levité troubiti a nádobu vzal jiný kněz, jenž zpíval slova proroka Isaiáše (12, 3): Čerpali budete vody s radostí ze studnice Spasitelovy. Ostatní kněží a lid jej ve zpěvu doprovázeli. Zatím co voda byla nesena k oltáři a smíšena s vínem, ozýval se zvuk stříbrných trubek a různých hudebních nástrojů, lid jásal, a nadšení bylo takové, že rabinové tvrdili: Kdo nezažil slavnosti čerpání vody, nezažil vůbec radosti v životě. Obřadem tímto si židé vzpomínali na zázračné vytrysknutí vody ze skály na poušti, a také tčuzili po přísti spáse, na niž poukazovali proroci.

V poslední den slavnosti, která se konala po osm dní, bylo největší nadšení; božský Spasitel stál v předšíní a když jásoť utichl, zvolal: Žízní-li kdo, pojď ke mně a pij. (Jan 7, 37.) Kdo má v srdci touhu, kterou neukojí svět, Pán nás zve, abychom i z jeho Srdce čerpali prameny vod živých. Co se rozumí vodou života? Statky a milosti, které nám smrtí svou na kříži zasloužil: odpuštění hříchů, milost posvěcující, milosti pomáhající. To znamenají slova: Srdce pramen života a svatosti.

Hříšník, jehož bičuje svědomí a jenž volává s Davidem: hřích můj proti mně je vždycky — má touhu hříchu se zbavit. Nuže, ze Srdce Páně může čerpati odpuštění hříchů, neboť Kristus Pán smrtí svou na kříži nám zasloužil odpuštění hříchů. Tuto pravdu hlásá zřejmě Písmo svaté; stačí na její

důkaz uvést jen některé výroky sv. Jana a Pavla. Tak píše miláček Páně: On jest obětí smírnou za hříchy naše, ale nejen za hříchy naše, nýbrž za hříchy celého světa. (I. Jan 2, 2.) A na jiném místě: Milost vám a pokoj... od Ježíše Krista... jenž nás miluje a nás obmyl od hříchů našich krví svou. Sv. Pavel vyjadřuje tuto pravdu předešlou jasně a zřejmě v listu k Římanům, v němž ukazuje, že všichni lidé, pohané i židé, zhřešili a potřebují proto ospravedlnění, jehož se však nedostává ani židům zachováváním zákona Mojžíšova, ani pohanům životem podle zákona přirczeného, nýbrž jen zásluhou Krista Pána, jak bylo již ve Starém zákoně předobrazeno. Tak praví sv. Pavel: Jako skrze jediného člověka hřích přišel na tento svět a skrze hřích smrt, a tak smrt přišla na všechny lidi, v němž jsme všichni zhřešili... tím spíše milost Boží a dar v milosti jednoho člověka, Ježíše Krista, přišly hejné na mnohé. (Řím 5, 12)

A v následujících verších vyličuje sv. Pavel, že hřích Adamův nemá tolik moci k záhubě, jak dar milosti Kristovy k spáse. Od Adama přešel na nás jen jediný hřích, hřích dědičný, Kristus však nám zasloužil odpuštění nejen hříchu dědičného, nýbrž i všech hříchů osobních a toto odpuštění nám zjednal svou poslušností, kterou vyplnil vůli Otce nebeského vzav na sebe všechny tresty, kterých člověk zasloužil jak pro hřích dědičný, tak i pro hříchy osobní. Svou smrtí učinil nejen zadost Otci nebeskému za urážku, kterou mu člověčenstvo hříchy svými učinilo, nýbrž zasloužil mu také odpuštění všech hříchů, kterých se proti velebnosti Božské dopustilo. — Mezi skutkem, kterým Kristus Otci

nebeskému učinil zadost, a mezi urážkou Boží, kterou měl usmířiti, byla úplná úměrnost, poněvadž cena zadostučinění Kristova byla nekonečná a mohla proto usmířiti nekonečně uraženého Boha. Proto Kristus vykonav dílo vykoupení člověčenstva, jak mu je Otec nebeský uložil, mohl na něm žádati, aby odpustil člověku vinu, které se proti němu hříchem dopustil, a Otec nebeský, jenž jest věrný ve slibech svých, nemohl mu vyplnění žádosti této odepřiti.

Z toho patrně, že odpuštění hříchů, které nám Kristus zasloužil, jest ovoce zadostučinění, které za nás vykonal. Neboť právě tím, že zadostučiněním usmířil Boha na nás rozhněvaného pro urážku hříchy našimi učiněnou, zasloužil nám odpuštění hříchů našich. Kdo je tudíž v hříších a duševně mrtev, musí spěchat k Srdci Páně jakožto prameni života, odpuštění a smíru.

Vina hříchu záleží v dobrovolné ztrátě či lépe milosti odhození milosti posvěcující. Jakmile však člověk dochází odpuštění hříšné viny, již tím také nabývá milosti posvěcující. Zasloužil-li Kristus odpuštění hříšné viny, již tím také nabývá milosti posvěcující. Zasloužil-li Kristus člověku odpuštění hříchu, zasloužil mu také milost posvěcující. Kdokoli jej (Krista) přijali, dal jim moc státi se dítkami Božími, těm totiž, kteří věří ve jméno jeho . . . , neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost však a pravda skrze Ježíše Krista. (Jan 1, 12, 17.) Důstojnost dítek Božích záleží v milosti posvěcující, kterou Kristus obnovuje a obrozje přirozenost lidskou hříchem prvotným poskvěnou a připodobňuje přirozenosti božské. Zákon starý byl sice také milostí lidem danou, ale této milosti neuděloval sám o sobě, nýbrž ji toliko předobrazoval a na ni poukazoval a připravoval. Teprve v zákoně Novém Kristus uděluje milost tuto, kterou nás činí dítkami Božími,

svými spolubratry a spoludědici království nebeského.

Milosti posvěcující, jakož i všech ostatních darů s ní spojených dostává se nám jen pro zásluhy Krista Pána, jak učí sv. apoštol Pavel, když píše k Římanům: Ospravedlnění však bývají zdarma jeho milostí a to pro vykoupení v Kristu Ježíši. (Řim. 3, 24.) Jako nám Kristus zasloužil vykoupení z poroby hříchu a ďábla, tak nám také zasloužil posvěcení milostí svou. A podobně v listu k Efeským: V něm (Kristu) máme vykoupení skrze krev jeho, odpuštění hříchů podle přehojné milosti jeho. (1, 7.) Jelikož každý hřích, nejen prvotný, nýbrž i každý hřích osobní záleží v zaviněné ztrátě milosti posvěcující, proto odpouští-li nám Bůh pro zásluhy Kristovy, vrací nám také milost posvěcující hříchem ztracenou.

Kristus Pán zasloužil člověčenstvu mimo milost posvěcující také všech potřebných milostí pomáhajících. Pomáhající milosti člověk potřebuje jednak, aby se na ospravedlnění připravil a jednak, aby v milosti setrval až do konce.

Jest pravda samozřejmá, že člověk sám ze sebe nemůže konati nadpřirozených skutků; aby je mohl člověk konati, musí býti k tomu uschopněn milostí pomáhající. Že nám Kristus zasloužil milostí pomáhajících, jichž je nám třeba, abychom se na ospravedlnění připravili, učí zřejmě Písmo sv.

Tak píše sv. Pavel v listu k Efeským (1, 3): Veleben budiž Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, který nás požehnal v Kristu všelikým požehnáním duchovním v nebesích. Právě-li sv. Pavel, že nás Bůh Otec požehnal v Kristu všelikým požehnáním duchovním, připsuje zásluze Kristově všechny milosti a dary, kterých k spase duše potřebujeme, tedy nejen odpuštění a milost posvěcující, nýbrž i všechny milosti, jimiž se člověk hříšný připravuje na ospravedlnění, jako je víra v Krista,

bázeň před tresty věčnými, naděje, lítost nad hříchy spáchanými atd.

Ale nejen hříšníci potřebují milosti pomáhající k obrácení, nýbrž i spravedliví mohou konati dobré skutky jen s její pomocí. Ve známém podobenství o vinném kmeni praví Kristus Pán, že věřící bez něho nemohou nic činiti a že ten, jenž v něm nezůstane, bude ven vyvržen, jako nepotřebná ratolest, kterou vinař od kmene odnímá, takže uschne a seberou ji a uvrhnou na oheň a shoří; těmito slovy zřejmě učí, že vzhledem k nadpřirozenému životu bez něho a bez jeho milosti nejsme ani nejmenšího skutku schopni, podobně jako ratolest od vinného kmene oddělená není vůbec života schopna. A poněvadž Kristus Pán praví všeobecně, že bez něho nemůžeme nic činiti, nemohou bez jeho milosti ani hříšníci milosti posvěcující nabýti, ani spravedliví v ní setrvati. Pokračuje v podobenství dále slovy: Já jsem vinný kmen, vy ratolesti, kdo zůstává ve mně a já v něm, ten při-

náší mnoho ovocce. (Jan 15, 5.) Jen kdo žije v milosti posvěcující, skrze kterou zůstává v Kristu a Kristus v něm, jest schopen konati skutky nadpřirozeně dobré. Než skutků těchto nemůže konati bez pomáhající milosti. A proto i těchto milostí se dostává lidem spravedlivým jen zásluhou Kristovou.

V nejrozmanitějších potřebách se utíkáme o pomoc k božskému Srdci Páně; nejčastěji v záležitostech časných. Ale pamatujme, že Pán Ježíš na svět přišel proto, aby nám získal odpuštění hříchů a statky nadpřirozené.

Třeba, že Pán slyší naše prosby, ať se týkají jakýchkoli záležitostí — tak jako za jeho pozemského putování nikdo od něho nevyslyšen neodešel — dal lidstvu úctu k svému nejsv. Srdci především k tomu, aby se nám stala pramenem požehnání pro duši, jak nám připomíná naše prosba v litanii. Srdce Ježíšovo, prameni života a svatosti, smiluj se nad námi!

Anna Marie :

Božskému Srdci Páně.

Znám já milý oltáříček,
Srdce Páně v něm,
odtud při mši svaté skytne
posilnění všem.

Všem těm lidem, co v něj věří
dodá úlevy,
co kdo v životě potřebuje,
nejlépe On ví.

Vi to Kristus; Jeho Srdce
lásky plničké,
milost podá, ať kdo prosí
v písni kratičké,

V písni nebo modlitbičce
kdo jej uctívá,
na toho se Jeho srdce
láskou usmívá.

Proto všichni rádi spějte
k Srdci Božskému,
Ono vás všech obejmá
k životu věčnému.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

13. píseň.

Descendi in hortum meum, ut inspicerem,
si floruisset vinea. — Sestoupila jsem do
zahrady své, abych viděla, zdali kveto vinice.
(Cant. 6, 10.)

Do zahrádky mé můj milý chodí,
pohlédnout, jak víno tam se rodí;
květiny má rád můj milenec:
zahrádka, toť svatý růženec.

V oné zahrádce je mnoho kvítí;
zříš v ní lilie, jež sněhem svítí;
růže plné vidíš se v ní rdítí,
vidíš slunce do nich zlato lítí.

A mé srdce při tom lásku cítí
k Spasiteli, mému ženichu.
„Já tě miluji,“ dím potichu.

Stále chtěla bych z tvé číše pít
víno lásky k tobě, Jezu milý!
Ono lahodné tak, plné síly.

14. píseň.

Anima mea conturbavit me propter quadrigas Abinadab. — Duše má přestrašila mne pro vozy Abinadabovy.
(Cant. 6, 11.)

Rozkoš hříšná v ráz mne přepadla,
i svět vábivý, ba samé peklo;
těch tři svědců srdce mé se leklo,
aby nevinnost má nezvadla.

Proto jsem se dala na útěk;
utekla jsem do Kristových ran,
zachránil mne milosrdný Pán;
nad mou záchranou měl ďábel vztek.

Abinadab, temnosti to kníže,
s válečnými vozy když sem jede,
mysle, bitvu vítězně že svede,

vstříc mu půjdu pod praporem kříže.
Zahanbený obrátí se zpět,
a já uchráním si lilje květ.

15. píseň.

Revertero, revertere, Sulamitis, ut intueamur te. — Vrať se, vrať se, Sulamitko, ať tě vidíme.
(Cant. 6, 12.)

Vrať se, divko, vrať se do světa!
Jak je krásný, nemáš ani tuchu!
Nevěř, divko, nevěř zlému duchu,
on tě nástrahami oplétá.

Sulamitko, ukaž svoji tvář!
Ta se jistě všechněm bude líbit!
Že se dobře provdáš, mohu slíbit.
Nevěř, divko, ďábel, to je lhář.

Ať kdo svoboden je neb už ženat,
ďábel chce ho vlákat do svých tenat,
proto, křesťane, buď na pozoru.

Střež se svědců, střež se jako moru!
Nevracej se do hříšného světa;
jak mráz spálí, co v tvém srdci zkvétá.

16. píseň.

Quid videbis in Sulamite nisi choros castorum? — Co uztíš na Sulamitee než houfy vojenské?
(Cant. 7, 1.)

Statečně si vede Sulamitka,
když jí hrozí se satanem bitka.
Pod praporem Mariina Dítka
vítězí; jí kyne palem kytká.

Svět ji vábí nevěrnou se státi,
ale jeho nástrahy se hatí;
víře, které učila jí máti,
do smrti chce věrnost zachovati.

Když tě, divko, biskup bírmoval,
svatý Duch v tvém srdci oheň vzňal,
jenž tě nadehnul k boji pro Krista.

Viz kříž jeho na prapoře rudém!
Cirkve bojující jsi teď údem!
Hleď, bys zvítězila dojista.

Navštívení Panny Marie.

Z „Obrazků z života Božského Spasitele“ P. J. Rostworowského, T. J.

Když za odcházejícím andělem zavřely se tajemné dveře nadzemského světa, zůstala Maria sama s převážným svým Hostem, o němž mohla nyní v novém a dosud neslychaném významu říci: „Bůh mého srdce a částka moje Bůh na věky.“ V chudé, před chvílí tak ozářené světničce rozhodl se opět temný soumrak; ale v Mariině nitru zářila tak skvoucí zora, že u porovnání k ní bylo temnotou i nejzářivější slunce polední. Její Bůh a její Syn žil skutečně v jejím lůně a rozléval v jejím srdci teplé paprsky své dobroty; proto celá její duše byla roznicena láskou a rty její šeptaly u vytržení: „Miláček můj náleží mně a já Jemu.“

Ač nejsvětější Panna duchem byla povznesena vysoko nad světy, její jasné a prosté srdce nepozbylo citu pro ty, které milovalo na zemi. Právě zvěděla z úst andělových, že vrouceně milovaná příbuzná po dlouhé neplodnosti zakusila návštěvy Boží a zpráva tato naplnila její Srdce hlubokou radostí. Alžběta má mít syna; tedy uschnou její slzy, skončí se dlouho neukojený žal. Jak neměla by popřít, že její náruč, jak se s ní neradovat, že Bůh odňal od ní pohanění mezi lidmi.

Dávný zvyk nedopouštěl sice zasnoubeným dívkám objeviti se ve veřejnosti, ale v Srdci Mariině panoval již nový zákon Kristův, jehož nejvyšším příkazem jest láska. Proto bez váhání spěchala za tímto hlasem, zejména když k vlastnímu pocitu přidružilo se zvláštní vnuknutí Boží, jež této cestě určilo svatou a velmi důležitou úlohu.

Přípravy na cestu netrvaly dlouho. Teprv několik dní minulo od poselství

andělova a již nejsvětější Panna spěchala kvapným krokem po strmé stezce, sestupující z Nazareta do údolí Esdrelon, odkud pak zamířila v hornatý kraj pokolení Judova.

Rodina Zachariášova, podobně jak mnoho jiných kněžských rodin, nepřebývala v Jerusalemě, ale v jednom z oněch starobyklých měst judských, která byla rozseta jižně od hlavního města po obou svazích horského hřebetu, jenž podélně dělil celou jižní Palestinu. Byla-li místem jejího pobytu Jutta neb Ain-Karin anebo starobylý Hebron, nemůžeme dnes s jistotou tvrdit; ale dozajista měla Maria před sebou čtyři až pět dní cesty, vedoucí některou z hlavních silnic tehdejších poutnických karavan.

Byl konec března. Svátá země po zimních deštích objevila se v nejkrásnější jarní ozdobě. Před okem a Srdcem nejsvětější Panny vystupovaly všude nedostizné obrazy Písne písní: „Zima pominula, deště ustaly, kvítí ukázalo se v zemi naší; hlas hrdličky slyšán jest a kvetoucí vinice vydaly svou vůni...“ Marně však vábí Marii svěží barvy a vůně, marně ty čarovné krásy jarní přírody; jiné obrazy jímají sklopené oči její a v duši ožívá se tiché volání Boží: „Pospěš, přítelkyně má, holubičko má, krásná má, přijď!“

Proto spěchala, nikde se nezastavuje kromě potřebného odpočinku a občerstvení. Již minula rychlým krokem hrozivé zdi hrdého Samař, minula i starodávné Silo a Bethel, pozdravila mimochodem Jerusalem s drahou kolébkou svého dětství posvátným chrámem, zůstavila za sebou na horském úbočí již i bílé domky betlemské, s nimiž záhy měly ji spojití vzpomínky

nejsvětější, když konečně vystoupil před ní cíl její cesty. Otevřela se jí vklíněná mezi skalnaté pahorky rozkošná kotlina, v jejíž hloubi ve stínu temných cypřiši stál Zachariášův dům u pěkné studně mezi olivníky a vinicemi.

Srdce Mariino mocně zatlouklo; radost dodala síly znaveným údům. Již vešla na dvůr, již překročila práh jizby, v níž šťastná matka předchůdce Páně ukrývala před světem svůj požehnaný stav, již otvírala náruč, by s radostným pozdravem přitiskla k srdci milovanou příbuznou, když náhle stanula ve svatém údivu, jak činívá člověk, když vidí patrné znamení moci Boží.

Sotva se totiž na prahu ukázala a vyřkla slova srdečného pozdravu, cos podivuhodného se stalo s Alžbětou: octla se náhle jak v nebeském vytržení. Povstavši zvedla ruce, na vrásčité tváři objevil se ruměnc a oči vzplály svatým nadšením. „Požehnaná tys mezi ženami,“ zvolala hlasem velikým, „a požehnaný jest plod života tvého... Odkud mi to,“ dodala s nevyšlovnou pokorou, „že Matka Pána mého přišla ke mně?“

Nejsvětější Panna neodpovídala, ale zmocnil se jí hluboký údiv. Dcsud nikomu se nesvěřila se svým tajemstvím; odkud tedy žena Zachariášova zná divy Boží v ní vykonané? Nepředešel jí snad anděl s touto neslýchanou zvěstí? Aneb snad Ten, jehož nosí ve svém lůně, začíná sám zjevatí velikost její slávy?

Alžběta rozptýlila tyto pochybnosti, zrcadlící se v očích Mariiných. Se svatou hrdostí mateřskou vypravovala velké věci o svém dítěti, ukazujíc zároveň, kým se jí dostalo Božího zjevení.

„Nediv se,“ praví, „vše oznámil mi vyvolený nástroj, který nosím ve svém lůně, neboť aj, jak došel hlasy pozdravu tvého domých

uší, zaplesalo dítě v životě mém...“

Ano, tak skutečně tomu bylo. Jan Křtitel již započal své poslání, začal plniti předpověď: „A ty, dítě, prorokem Nejvyššího slou-ti budeš, neboť přijdeš před Pánem připravit cestu Jeho...“ Předcházel Ho skutečně, neboť když ještě nikdo kromě Marie nevěděl o Slově učiněném tělem, on vytušil Jeho přítomnost; osvícen a posvěcen před časem milosti Boží, mocným ruchem drbného těla poučil svou rodičku, že před ní stojí Matka Kristova. „Namáhal se,“ jak pěkně praví svatý Jan Zlatoústý, „by mohl vyjít z mateřského lůna; ještě se nenarodil a již chtěl spěchatí před tváří Kristovcu; ještě nemohl vydati hlasu a již chtěl volat jak pčeději na poušti: „Ejhle, Beránek Boží, který snímá hříchy světa!“

Alžběta zastoupila své nemluvně, dobrořečíc Synu i Matec. „Blahoslavená jsi, která s uvěřila,“ volala u vytržení, „neb se vyplní, co ti bylo pověděno od Pána, že co z Tebe se svatého narodí, slouti bude: Syn Boží. A chvála Tvá nepomine z úst lidí, kteří věčně budou pamětlivi moci Páně; všech národů, kteří zaslechnou Tvé jméno, v Tobě bude veleben Bůh Israel-ský.“

Skončivši, vztáhla matka předchůdce Páně svou náruč, by objala Matku svého Pána; ale nyní došla na Marii řada nadechnutí Božího. Vidouc, jak velkolepě začínají se plniti učiněné jí předpovědi, cítila náhle, jak celá její bytost unáší se na perutích nevyslovné radosti. Povznese oči k nebi, zkřížila ruce na hrudi a její tvář zaskvěla se výrazem nebeského vytržení. Chvilí pohybovaly se její rty tichou modlitbou, ale brzy vytryskly dlouho tlumené city v hlasný chvalozpěv. Jako

Navštívení Panny Marie.

(Podle Mar. Albertinelliho v museu ve Florencii.)

(Ke svátku 2. července.)

mohutné čisté vlny protrhnuvše hráz, vyřítí se proudem krystalů a stříbra, tak z přeplněného srdce nejsvětější Panny vytryskl překrásný hymnus díky a chvály. Velebila Boha, že velké věci učinil Ten, jenž mocný jest, a jehož jméno svaté; děkovala Mu za celý národ Israelský, za celý St. zákon, že ujal se Israele, služebníka svého, jakož byl mluvilkotcům našim, k Abrahamovi a semení jeho na věky; velebila Pána, že učinil moc ramenem svým, že ssa-dil mocné strůnu a povýšil ponížených; slavila Jeho dobrotu, že od pokolení až do pokolení milostiv jest bo-jícím se Jeho.

Modlitba stoupala z úst Mariiných jak obláčky vonného kadidla; vědělať Maria plně, kdo jest a co mluví. Ta tichá dívka byla si jasně vědoma, že jejím chvalozpěvem celý Starý zákon zpívá svou radost z příchodu Spasitelcva; věděla též, že Nový zákon, v němž blahoslavenou ji nazývají budou všichni národové, bude zpívati si tento díkůzpěv jak nejčistší a nejvznešenější výraz chvály Boží.

Tak se i skutečně stalo. Z tichého domu Zachariášova roznesla se slova Mariina daleko po celém světě; uslyšela je celá Církev Kristova; od té doby pěje je s ní každé křesťanské srdce, když osvědčiti chce Bohu svoji vděčnost.

Minulo vytržení nejsvětější Panny a opět celou její postać obestřel cdivuhodný závoj skromnosti a pokory, pod nímž jedině oko Boží mohlo postřehnouti lesk nedostižné slávy. Něžně vítala se nyní se svcu starší příbuznou, blahopřejíc jí k mateřství, potom pozdravila i jejího manžela a ostatní domácí a pak začala v rodině Zachariášově plniti tiše překrásnou úlohu světlého paprsku, kterou

připisuje jí tušení sv. Církve v tajemství jejího Navštívení. Svou tichostí a vlidností byla útěchou, svou dobrotou a úslužností ustavičnou pomocí, svou předivnou moudrostí všem dobrou rádkyní, svou usebraností nádobou a vzorem vznešené pobožnosti. Zastupovala Alžbětu v řízení domácnosti a pomáhala jí v rostoucím oslabení; dovedla se i porozumět se starým Zachariášem, od šesti měsíců hluchým a němým; slovem i počínáním vzdělávala domácí i hosty; žila jen pro bližní, zapomínajíc na sebe úplně.

Jen když po denní práci za večerního chladku ušedla s Alžbětou v altánku domácí vinice, rozvázala se jí ústa vypravováním o nevystihlých jí udělených milostech Božích. Za těchto sladkých rozmluv, kdy nad hlavou jim zářil měsíc a ticho přerušoval jen jednotvárný bzukot cvrčků, slyšely obě matky z lůna svého tlukot dvou srdcí, která milostí a láskou rozmlouvala spolu beze slov. Ježíš z lůna Mariina posvěcoval a osvětcoval dále svého předchůdce; a v lůně Alžbětíně byl malíčký Jan již oním přítelem ženichovým, jenž stojí na slouchách a raduje se, slyše ženichův hlas.

Konečně po třech měsících nadešel velký den. Alžbětě naplnil se čas, i porodila syna. Když Maria vzala dítě do náručí, upřelo na ni svá černá očka, jak by poznávalo tu, které vděčilo své předčasné posvěcení. Potom nadešel svátek obřezání a udělení dítěti z vnuknutí Božího tajemného jména Jan, při čemž Zachariáš otevřela se ústa i mohl opět mluvit i alebiti Boha.

Leč tyto zřejmé a zázračné projevy Boží moci, o nichž zvěst roznesla se po všech horách judských, byly pro nejsvětější Pannu příliš zjevné a hluché. Pokorná a přecistá lilie údolní toužila po stinném úkrytu; ostatně volaly ji domů ještě jiné záměry Boží. Proto nedlouho po slavnosti

obřezání vydala se zpět do Nazareta. Cestou provázela ji po prvé slova hymnu Zachariášova, kterými svatá Církev žehná svým poutníkům a cestujícím: „Navštívil nás přichá-

zející svýsosti, by posvětil těm, kteří sedí ve tmách a ve stínu smrti, aby řídil kroky naše na cestu pokoje.“

M. T.:

Zdrávas, Maria!

Dnes andělský Ti pozdrav nesem
a láskou hrud' se zachvívá,
kdy díme Tobě s blahým plesem:
Buď zdráva, Panno Maria!

V tom pozdravu se štěstí taji,
jež světlý cherub jenom zná
a retý naše šepotají:
Buď zdráva, Panno Maria!

Jak úžasem se nebe chvělo,
když z retů: „Fiat“ zaznívá
a Slovo — Bůh se hálí v tělo — —
Buď zdráva, Panno Maria!

Ó svatá chvíle, plná štěstí,
jíž Bůh se na svět ubírá
a nebem, zemí zašestí:
Buď zdráva, Panno Maria!

Dnes jása celý svět i nebe
a tíseň hříchů umírá,
i dítko Tvé dnes zdraví Tebe:
Buď zdráva, Panno Maria!

Dvě spořitelny.

Rozprava na 6. neděli po Sv. Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

Když byl náš Spasitel ony ochotné lidi, kteří už tři dny u něho vytrvali a takřka třídenní exercicie prodělali, sedmi chleby zázračně nasýtil v odměnu za jejich horlivost, poručil drobtý a pozůstatky sebrati; bylo jich sedm košů. S Božím darem třeba spořiti; nic ať nepřijde na zmar. Jak mnozí lidé jsou rádi, když dostanou to, co se nesní. Chudý Lazar byl by povděčen býval, kdyby byl dostal zbytky, jež odcházely se stolu hýřivého boháče, ale nikdo mu jich nedal. Daru Božího třeba si vážit i jej ctíti. Přijde-li válka, nastane-li drahota, ach, jak tu počítáme s každou maličkostí, s každým dekagramem; schováváme každý kousek chleba nebo

masa nebo slaniny. V čas hladu je každá kůrka chleba delikatesou.

V historickém katechismu od Schmieda čteme tento příklad: Bylo to za časů Napoleonových, když Francouzi táhli do Ruska. Jedna setnina přišla na byt do polské vesnice. Hospodský — v Polsku obyčejně židé — dostal na byt seržanta (poddůstojníka) se 12 muži. Zásoby jeho byly vyplněny, poněvadž již mnoho vojska tam přišlo. Ze strachu, aby se mu zle nevedlo, vynasnažil se hostinský shledati, co mohl, aby vojáky upokojil. Jenom bílého chleba neměl. Než vojáci pochutnávali si i na černém chlebě; jenom jejich vůdce, mladý to hejsek, nebyl spokojen.

„Opatř bílý chléb, žide!“ zahřměl na něho, „nebo tě sprovodím do lůna Abrahamova!“ A proklínaje, hodil černý chléb, jenž mu byl předložen, do kouta. Všechn se třesa, šel žid ven, aby se u sousedů po bílém chlebě ohlédl. Konečně se mu podařilo na mnohé prosby dostatí od jednoho souseda bílý chléb. Předložil jej nyní seržantovi, jehož hněv se ukrotil; avšak zahozený chléb zvedl žid a zavřel jej do skříně. Seržant to pozoroval a řekl na druhý den při odchodu s posměskem: „Až zas přijdeme, bude chléb, ježž jsi včera do skříně uzavřel, zajisté hodně tvrdý!“ Žid mlčel.

Jak dopadlo tažení Napoleonovo do Ruska, je ovšem známo. Poražené, rozptýlené, zimou a hladem vymořené vrátily se zbytky francouzského vojska zpátky; kozáci jim byli stále v patách.

Bylo to jednoho dne, kdy panovala náramná zima, když se blížila ke svrchu zmíněné židovské hospodě postava, cáry oděná, vyhladovělá a zimou se třesoucí. Hospodský podíval se dobře na přichozího a poznal v něm onoho seržanta, jenž byl černý chléb u něho pohodil. Zimou se třesa a smrti hladem blízek prosil seržant žida o přístřeší. Tento jej přívětivě zval do teplé jízby, kde si mohl na čerstvé slámě odpočinouti. Ó, jak mu bylo blaze! Ale hlad měl veliký. Žid otevřel skřín, vyndal z něho ten zahozený chléb, jenž tam dosud ležel, podal jej hladovému vojákovi a podotkl: „Příteli, znáš ještě ten chléb? Jak jsi sám předpověděl, už hodně ztvrdl do tvého příchodu; ale hlad má dobré zuby.“

„Ano, ty má,“ odpověděl zaražený voják a sáhl dychtivě po tvrdém chlebě. V okamžiku jej snědl. Útrpně díval se naň hostinský a v očích mu stály slzy.

„Bože Abrahamův, Izákův a Jakobův, ty jsi spravedlivý! Když tento mladý člověk kousek toho černého

chleba zahodil, napadlo mi, že by mohl přijíti jednou den, kdy byl by rád, když by ho měl a proto jsem jej uschoval. Tenkrát, příteli, dělal jsi sobě posměch z toho, že jsem ten chléb schoval, dnes však stal se tobě lahůdkou. Bůh se nenechá sobě a svým darům posmívat! Pamatuji si to a nerouhej se již nikdy!“

Zaražen, ale sobě vědom, že chybil, prosil seržant za odpuštění jak Pána Boha tak i hostitele. Tento jej objal, předložil mu teď lepší jídlo a nápoj k občerstvení, dal mu potravin na několik dní a ukázal mu cestu, po níž by se mohl dále bezpečně ubírat, až by dorazil ke svému pluku do Vilny.

Ve Francii utvořil se před lety spolek vážených paní, jež si daly jméno: malé sestry chudých. Sbíraly ty nejnepatrnější věci, jež se často jako neužitečné zahazují: staré šaty, kosti, železo atd. Dovedly ty věci stržiti a mohly podporovati dobročinné ústavy. Něco podobného děje se i dnes. Sbírají se známky poštovní, staniolový papír, odězky z doutníků, obaly zátek a jiné věci. Samy o sobě nemají ty věci žádné ceny, ale je-li jich mnoho, celé zásoby, pak něco vydají a mají cenu; ze stržených za ně peněz podporují se misie a dobročinné spolky. Velkou cenu mají hodně staré poštovní známky.

Spořivost je dobrou a nutnou vlastností; ona nám skýtá časně i duchovní výhody. Budiž, že nemůžeme mnoho peněz uschovati; avšak schováváme-li malé peněžité obnosy pravidelně a vytrvale, docílíme velkých obnosů průběhem let, neboť z haléřů vzrostou koruny a z korun sta. Zvykněme si z každého příjmu jistá procenta pro spořitelnu odložit; právě proto, že se jedná o malou sumu, necítíme schodku a fond rezervní roste a přináší úroky. Potom máme nějaký groš pro čas nouze, nedostatku práce, nemoci a staroby. Můžeme mimo-

řádné výlohy zaplatiti hotovými a nemusíme dělati dluhů.

Spoření přináší nám i duchovní výhody. Zřekneme-li se toho neb onoho, uděláme-li si újmu v pití, v toaletě, ve vycházkách, zábavách, abychom něco ušetřili, cvičíme se v umrtvování. Můžeme ve větší míře býti dobročinnými, můžeme více chudé podporovati, na okrasu kostela, na misie, na dobročinné ústavy a spolky více přispívati, za duše v očistci nechati mše svaté sloužiti, dobré časopisy odebírat i dobré knihy kupovati.

Budme šetrnými, ale ne lakomými. Kdo šetrnost přepíná, stane se lakomým a lakomství je hříchem. Šetrný rád dá z ušetřeného jmění, aby něco dobrého vykonal; lakomec nic nechce dáti, pro dobré účely nemá žádných peněz. Jeho bažení po penězích je nenasytné, nikdy nemá už dost, on by zrovna plakal, má-li korunu vydati. Peníze jsou jeho modlou a budou mu k pohromě, neboť lakomci nepřijdou do království nebeského.

Milí čtenáři, opatřme si dvě spořitelní knížky, jednu pozemskou a jednu nebeskou. Do té poslední máme obzvláště často a mnoho peněz vkládati, ony peníze, jichž si vyděláme dobrými skutky. Nejsou to žádné hotové peníze. Jsou to poukázky na nebeskou odměnu. Takových pokladních úpisů získáme si 1. modlitbami, pobožnost-

mi, návštěvou kostela, hodinkami adoračními, svatým přijímáním; toto poslední má obzvláště velkou cenu. Arci musíme se přičiniti, abychom při tom sebranou mysl a zbožnost zachovali; 2. oněmi pracemi, jež z poslušnosti, z lásky k Bohu a s kajeným smýšlením vykonáváme, řídíce se při tom podle zásady: Všechno k větší cti a chvále Boží a ku spáse naší a bližního! 3. Útrapami, jež trpělivě snášíme. Jejich kurs stojí vysoko. Kdo s Kristem trpí, bude s ním i oslaven. 4. Dobrovolným se odříkáním, na příklad zřeknutím se pozemské lásky, pozemských statků, pozemských radostí. Spasitel slibuje stonásobnou odměnu tomu, kdo k vůli němu všechno na světě opustí. 5. Skutky lásky, jež bližnímu prokazujeme, skutky milosrdenství; neboť čteme: Kdo se nad chudým smilovává, půjčuje Pánu na lichvu. Ó, jak velké dobro budeme mítí v knize života zaznamenáno, když se budeme horlivě modliti, pilně s dobrým úmyslem pracovati, mnoho trpěti, mnohého se odříkati a bližnímu pomáhati.

Nebude však všechno k dobru připsáno, nýbrž jen to, co vykonáme ve stavu milosti a s dobrým úmyslem. Zachovejme tedy posvěcující milost, netrpte žádného těžkého hříchu ve svém srdci, vzbudme každý den dobrý úmysl, zůstaňme ve spojení s Bohem; necht se všechno děje z lásky k Bohu.

Týdně!

Napsal Msgr. de Ségur. — Přeložila Hedvika Vávrová R. S. C. J.
(Dokončení.)

XI.

Jak jsme jisti, povzbuzujeme-li věřící aspoň k týdnennímu sv. přijímání, že sv. Otec nás schválí a nám požehná.

Kromě toho, že — jak říkal sv. František Sal. — Církev a papež jest jedno a totéž, a že učení sv. Církve jest učení

sv. Otce, dovol mi, drahý čtenáři, bych ti po dal nezvratné svědectví, jak smýšlí sv. Otec o týdnenním sv. přijímání.

Bylo to roku 1861. Podle starodáv-
ného zvyku shromáždil papež na dru-
hou neděli po devítiku ve vatikán-
ském trůnním sále všechny faráře a
postní kazatele, by každému z nich
svěřil zvláštní úlohu pro nastávající
dobu postní a připojil k tomu několik
rad k většímu dobru věřících. Proti
dosavadnímu zvyku stál vedle sv.
Otce stůl s množstvím drobných bro-
žurek.

Papež vida, jak četní tu shromáždění
kněží tázavě a zvědavě hledi na ty
kupy na stole, ujal se slova. „Divíte
se,“ řekl, „vidíte tu množství kní-
žeček. Jest to malé dílko o sv. přijí-
mání, které způsobilo již mnoho dob-
rého. A divná věc, „dodal s žertov-
nou ironií, „přišlo k nám z Fran-
cie, kde, jak opakuji, způsobilo mnoho
dobrého.“

„Mělo by je dostat každé dítě, které
prvně přijímá Tělo Páně. Měli by si je
opatřit všichni pastýři duchovní, po-
něvadž podává správná pravidla sva-
tého přijímání, jak učí jim církevní
sněm Tridentický, a jak my si přejeme,
by byla vykládána.“

Potom více než čtvrt hodiny s vý-
mluvností vpravdě apeštolskou mluvil

sv. Otec v souhrnu o výtečnosti a pro-
spěchu častého sv. přijímání a uložil
všem vdpp. farářům a kazatelům,
by zvláště na to v nastávající době
pestní soustředili svou péči.

Nato dal každému z přítomných
kněží vlastnoručně několik brožurek,
žádaje zároveň, by zbývajících 6000
bylo rozesláno do všech římských far-
ncostí. Vydal je sám svým nákladem.

Podrobnosti ty zvěděl jsem od oči-
tého svědka, který způsobil mi velkou
radost poznámkou, že zmíněná bro-
žurka byla táž, o které jsem před chvílí
mluvil a kterou vydal jsem před ro-
kem pod názvem „Přesvaté přijímání“.¹⁾

Doporučuji ti ji opět, drahý čte-
náři, a prosím tě ve jménu Pána na-
šeho Ježíše Krista, bys ji hleděl roz-
šířit spolu s nyníjší, aby co nejvíce
duší přicházelo čerpati milest a spásu
ve Svátosti lásky.

V den Narození Panny Marie 8. září
1877.

¹⁾ Přesvaté přijímání. Vydalo Dědictví
Sv. Janské 1932. Znáám několik vdpp. farářů,
kteří celou farnost probudili k zbožnému životu
pouhou četbou a vysvětlením na kazatelně, po
sedm neb osm neděl, tohoto skromného dílka
od počátku až do konce.

A. M. K a d l ě á k o v á :

Bože, zachraň nás!

Hrozná bouře v kraj se žene,
blesky na nebi křičují,
spouсты vody z mraků letí,
kroupy žito bičují.

Celý kraj již pod vodou jest
voda teče přes cesty,
lidé k nebi zraky točí,
Bože, odvrát neštěstí!

Zachraň chleba vzdejšího,
který dosud na poli!
Tak z úst lidských ve modlitbách
k Pánu Bohu hlaholí.

Zadrž rukou svojí mocnou
krupobití temný mrak,
oddal z kraje přival vody,
zadrž živlu strašných mrak.

A Bůh slyší hlasy vřelé,
jež tu šeptá lidský ret,
hrozná bouře z kraje přehá
a jasní se temný svět.

Jaké naučení dává se smrtí zápasící Srdce Ježíšovo.

H. W.:

Napsal P. Jindřich Ramière, T. J.

Dolor meus super dolore, in cor meus moerens.

Bolest má převyšuje všelikou bolest a mé Srdce noří se v smutek.

Jer. VIII. 18.

I.

Jaký to úchvatný a zároveň poučný zjev — Ježíš v Gethsémani se smrtí zápasící! Můžeme říci, že byla-li Kalvarie mučednictvím jeho těla, bylo Gethsémani mučednictvím jeho Srdce. a jaké mučednictví! Zecla vnitřní, zcela hluboké a proto tím bolestnější.

Sotva Spasitel vzdálil se na několik kroků od svých mučedníků, vrhl se na zem a obětoval se v smírnou oběť. „*Ecce venio... ut faciam voluntatem tuam.*“ „*Hle, tu jsem, abych vykonal Tvou vůli!*“ Jsa pánem svých citů a mohutností, mohl, kdyby byl chtěl, zadržeti je v dokonale rovnováze a stanovit jim meze, jichž by nepřekročily; ale v této chvíli upouští od svého práva i své moci, a ponechává jim volné pole, by naň útočily a ho mučily. Hned rozpoutávají se dva city, jež jako nemilosrdní kati vrhají se bez milosti na jeho nejsvětější Srdce.

Coepit pavere. Předně bázeň. Rozhněvaná tvář Boží zjevuje se mu broživě při pohledu na lidské hříchky, jimiž se přichděl. Zároveň však vidí i tu celou dlouhou řadu muk, již připravuje mu zloba lidí. Přirozenost se léká... Ježíš se děsí... A hle, tu ještě jiný cit začíná dorážeti na jeho Srdce.

Coepit toedere. Smutek zachvátí jeho duši a noří ji v oceán bolesti. Ježíš vidí, jak Jidáš ho zrazuje, jak Židé spolčují se proti němu, jak učenci ho epouštějí, vidí s bolem, jak pro tolik duší krev jeho poteče nadarmo.

Srdce Páně, tak něžné a láskyplné, nemůže snést nárazu tak děsných myšlenek; klesá pod jich drtivou tíhou,

a s nejsvětější tváře stéká na zem krvavý pot.

„Ach,“ musíme zvolat se sv. Bernardem, „jak miluji svého Ježíše, klečícího na zemi a pokrýteho krvavým potem! Pro tebe, duše moje, trpí tolik; pro spásu tvou snáší agonii krutější než smrt!“ „*Otče!*“ volá ve svém zármutku, „*mohu-li spasiti duše bez těchto strašných muk, vzdal ode mne kalich utrpení, ale je-li ho potřebí k jich spáse, staň se vůle tvá a ne mál. Necht' umru, aby mohly žít!*“

II.

Božské Srdce Ježíšovo dává nám svou smrtelnou úzkostí čtvero velikých a přespěšných naučení.

První, že hřích působí mu bolest nesnesitelnou, na niž si stýská již ústy preroků: „*Tactus dolore Cordis intrinsecus.*“ (Gen. VI. 6.) Bolest ta převyšuje všelikou jinou bolest a noří Srdce jeho v smutek, v smutek, jemuž vyrovná se pouze smrt: „*Tristis est anima mea usque ad mortem.*“

Druhé, že Bůh spravedlivě rozhněvaný našimi hříchy, připravuje za ně těžkou pcmstu; neboť jednal-li takto s dřevem zeleným, t. j. dopustil-li také utrpení na svého milovaného Syna, jaké tresty čekají na tvory bidné a drzé, kteří ho urážejí a jím pohrdají!

Třetí naučení, že v zármutku a v úzkostech máme útěchu a sílu čerpati v modlitbě, ale v modlitbě plně odevzdanci a důvěry, jakou byla modlitba Spasitele. *Důvěra* synovská, naprostá a bezmezná vyzařuje již z prvních slov jeho modlitby: „*Otče, všechno jest ti možné!*“ (Mar. XIV. 30.) Slovo to vyjadřuje vše; zjevujeť jednotu života a tedy dokonale společenství zájmů, jež pojí Ježíše Krista s Bohem a dovoluje mu, vše od něho očekávat.

Ale vedle důvěry jest tu i *resignace*: „Otče, vše jest ti možné! Odejmi kalich tento ode mne; ale ne jako já chci, ale jak ty.“ (Mar. XIV. 36.)

Čeho žádá, jest dokonale spravedlivé a jeho úsilné naléhání ukazuje zřejmý, jak vroucně si přeje vyslyšení; ale při tom jest úplně odevzdán, i když nebude vyslyšen, nemůže-li totiž dosáti splnění své prosby bez porušení věčných úradků Božích.

Tu vidíme, jak můžeme a máme ve svých modlitbách sloužiti obě ctnosti, jimiž se vyznačovala modlitba Ježíšova. *Důvěra a odevzdanost* mají předmět odlišný a proto jedna nevylučuje druhé. Důvěra opírá se o moc a dobrotu Boží; a poněvadž toto obé jest neskončene, nesmíme omezovat svých nadějí; ani cena věci žádané, ani obtížné její dosažení nesmí vzбудiti v nás obavu s hledem k úspěchu modlitby. Není nic, čeho by Bůh nemohl nám uděliti, poněvadž jest všemohoucí; není nic, co by nechtěl pro nás učinit, poněvadž jest naším Otcem.

Proto naše důvěra, kdy opírá se o moc a dobrotu Boží, budiž stejně pevná a bezmezná, jako důvěra Spasitele; se stejnou jistotou řekneme mu: „*Otče, vše jest ti možné!*“ Ale jak On, i my podmíníme všechny své, i ty nejvroucnější prosby, že žádaná milost nepřijí se záměrem Pročítelnosti Řečí; v přijetí této nezbytné podmínky eviči se naše *resignace*.

A právě to chtělo nám božské Srdce dáti na srozuměnou, když v zahradě Olivetské tak výslovně se rozhodlo, obětovati zdar své prosby splnění nejvyšší vůle Boží.

Nemůžeme dojísta žádati čehosi vroucněji a oprávněněji, než čeho žádal tenkrát božský Spasitel, a proto vždy máme zakončiti svou modlitbu, vykonanou s nejpevnější nadějí a důvěrou: „*Leč ne má, ale tvo vůle se staň!*“

Čtvrté naučení, jež dává nám se smrti zápasící Srdce Ježíšovo, jest ze všech nejdůležitější. Křesťané mají se

připodobniti Ježíši Kristu, a proto každý musí zde na zemi snášet mučednictví ne-li těla, tedy alespoň srdce. Mučednictví nezbytně potřebné, mučednictví plodné, protože můžeme jím zadostučinit i za vlastní své hříchy i za hříchy svých bratrů.

Jako ku pokřesťanění lidstva a k utvrzení Církve chtěl božský Spasitel, by po tři věky ji zalévala a zúrodnovávala krev nesčíslných mučedníků, tak i ještě dnes chce legiemi mučedníků duše obroditi a zúrodniti. Jeho milosrdné Srdce nežádá sice na milionech věřících mučednictví krve, ale žádá svědectví a oběti jiného druhu, totiž mučednictví srdce.

Srdce Ježíšovo jest samo Spasitelem a Obroditelem lidských duší, ale — máme-li se tak vyjádřit — potřebuje chbíti, jež rozhodnou se s ním trpět. Umučení jeho a jeho smrtelná úzkost již spasily a obrodily duše, ale smrtelná agonie jeho Srdce musí ještě dnes se obnovovat v srdcích jeho dobrovolných obětí. „*Oblatus est, quia ipse voluit.*“

Ve vykoupení světa skrze Ježíše Krista oslavily miliony mučedníků jeho krev na kříži prolitou, ale v novém vykoupení, v obrození doby moderní, chce Spasitel, by též četní mučedníci oslavili zvláště jeho těžké utrpení vnitřní, onu bolestnou agonii, již snášel po celý život, zvláště však v zahradě Olivetské, kdy v smrtelném zápase sklíčen bázni a smutkem, krvavě se potil.

Kdo poví nám, kolik lidí trpí v hloubi svého srdce? Ach a jaké to utrpení! Zkoušky a hořkosti všeho druhu, odloučení, protivenství, duševní útrapy, mateřské úzkosti, starosti, nehody, zklamané naděje, rodinné nesváry, osamostatnění, opuštěnost, zapomnění atd., to vše jest mučednictví srdce, jež můžeme Bohu obětovat. Ach, jaký by to byl poklad, kdyby duše přijaly to soužení z lásky k Bohu a obětovaly mu je ve spojení s nejsv. Srdcem Pána

Svatá Anna, matka Panny Marie.
Ke dni 26. července.

Ježíše a se srdcem Panny Marie, ke cti jejich agonie a za spásu duší! Jaký by to byl poklad, kdyby to vše předem a spontánně bylo vytouženo, přijato a obětováno za spásu národů! A při tom není tu nic, čeho bychom se měli obávat! „Pošli-li duševní utrpení,“ řekl Spasitel k jedné ze svých obětí, „posílám i duchovní rzkoše srdce!“

III.

Taková jsou vznešená naučení, jež dává nám se smrtí zápasící Srdce Ježíšovo! Kéž nedotknou se pouze našeho ducha, ale hluboko se vryjí i v naše srdce! Proto často při rozjímání vrátíme se do zahrady Olivetské a zřejmě na božského Mistra, an kleče schýlen k zemi modlí se v úzkosti smrtelné.

Obdivuhodnou neviditelnou milostí nás potěší pohled na děs a smutek, svírající Jeho Srdce. Pak pevnějším krokem budeme kráčetí uprostřed životních zkoušek a s radostnějším srdcem přijmeme kalich utrpení, jež podává nám otcovská vezdy ruka Boží.

Příběh.

Před lety jistý svatý řeholník¹⁾ kleče před svatostánkem prosil Boha, by slitoval se nad dušemi, za něž jeho božský Syn prolil svou krev. Spasitel dal mu na srozuměncu, že bylo by mu milé zvláštní dílc, jehčž účelem by bylo toto:

1. Uctívati Srdce Ježíšovo, snažejíc po celý život, zvláště ve smrtelné úzkosti v zahradě a na kříži, převleliké bolesti vnitřní za spásu duší.

2. Pro zásluhy těchto muk vyprositi útěchu zarmouceným a milost dobré smrti oněm sto tisícům, kteří každodenně na světě umírají.

Chtěje splnit přání svého Pána, sepsal pokorný řeholník následující modlitbu:

„Ó, nejmilosrdnější Ježíši, jenž hoříš tak vroucí láskou k duším, zapřisáhám

Tě pro smrtelnou úzkost Tvého nejsv. Srdce a pro bolesti Tvé nejčistší Matky, očist ve své krvi všechny hříšníky na zemi, kteří nyní se smrti zápasí a ještě dnes zemrou. Amen.“

„Srdce Ježíšovo se smrtí zápasící, smiluj se nad umírajícími!“

Nepatrné to semínko mělo vyrůst v mohutný strom. Sv. Otec Pius IX. brevem z 2. února 1850 obdařil tuto modlitbu vzácnými odpustky¹⁾ a kromě toho slíbil všem, kdo za svého života budou pomáhati umírajícím tímto dílem lásky, přehojnou účast na výlevech božského milosrdenství.

Tak modlitba tato, zúrodněná požehnáním náměstka Kristova, rozšířila se záhy po celé Francii a v četných překladech dostala se i do většiny katolických zemí.

Řeholník povzbuzen tímto úspěchem vydal ve prospěch ubohých umírajících ještě úsilnější provolání:

„Modlete se za umírající!“ praví tam mezi jiným. „Tím Srdci Ježíšovu zjednáte slávu, lidem největší dobrodiní a sobě převzácné milosti!“

„Modlete se za umírající! Tím způsobíte Srdci Ježíšovu útěchu nejsladší a nejlibeznější, neboť zachráníte duše, jichž záhuba byla hlavní příčinou jeho agonie.“

„Modlete se za umírající! Apoštolát tento jest ze všech nejkatoličtější a jedině všeobecný v celém slova svého významu, neboť smrti nemůže nikdo uniknout; apoštolát nejpotřebnější, poněvadž zaručuje milost dobré smrti; apoštolát nejnaléhavější, neb na jediném okamžiku závisí celá věčnost... Dnes více než sto tisíc duší objeví se před soudnou stolicí Boží. Kolik z nich, bohužel, překvapí smrt ve stavu těžkého hříchu? Modlete se za ně a neotálejte... Čas spěchá... Zítřa bude již pozdě.“

„Dáme se snad zahanbiti satanem a jeho otroky, kteří dnes tvoří daleko

¹⁾ P. Lyonard T. J. † v Puy 1888.

¹⁾ 100 dní odp. Pius IX. 2. února 1850.

rozvětvené družstvo *špatné smrti*? Každý z nich musí přísahat, že umře nekaženě a že bude usilovat, by podobně zemřeli všichni, na které má vliv. Nepohne pekelné to úsilí vašim křesťanským srdcem?“

Vroucí ta slova doznala všude ozvěny. Utvořila se družstva „Srdce Ježíšova se smrti zápasícího“, jichž členové zavazují se připojit k modlitbě i obětavou lásku a navštěvovati těžce nemocné v jich obydlí neb v nemocnicích. Pod jménem tím založeny i řehole, jichž řeholnice svým životem modlithy a

oběti přitahují na členy družstva božská požehnání a vyprošují každodenně umírajícím účinné milosti spásy. Ano, Jeho Excellence Msgre Valerga, patriarcha jerusalemský, ve svém sídelním městě zřídil kanonicky bratrstvo pod názvem: „Se smrtí zápasícího Srdce Ježíšova a spolutrpícího srdce Marie Panny“.

Toto apoštolské dílo vydalo všude překrásné ovoce, jež ukazuje zřejmě, jak milá jest tato pobožnost nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu.

* Drobné zprávy ze života katolického. *

1. Víra černošských dětí v Ugandě.

Tyto řádky jsou vyňaty z „Kroniky afrických Sester Misionářek“.

I.

Dvě malé černošky přicházely k nám každodenně na přípravu ke sv. křtu. Jejich rodiče se hněvali a hleděli je od nás odvrátiti; ale marně. Přes všechno jejich úsilí dostavily se vždy přesně v určitou hodinu. Mimochodem připomínáme, že v jistých krajích Ugandy těší se děti velké svobodě.

Rodiče vidouce, že nic nepomáhá, obžalovali katolickou misii, že příliš vábí děti k sobě. Žaloba ta dostala se před soud v Mengo.

Obě děti měly prohlásiti, zda chtějí neb nechtějí modliti se s křesťany. Mezitím, kdy rodiče přednášeli svou obžalobu, nastalo poledne a z kostela ve vsi Rubaga ozval se buben, svolávající křesťany k modlitbě „Anděl Páně“. Obě děvčátka ihned poklekla, sepjala ručky a začala se zbožně modlit.

Jejich prosté a spontanní počínání došlo soudce i všechny přítomné osoby. Zahanbení rodiče ustali od své obža-

loby a též magistrát nechtěl ve vyšetřování pokračovat. Vůle dítek se projevila; i mohly dále choditi na hodiny náboženské.

II.

Jednoho dne dala jsem malé černošce pohlednici, představující dvě evropská děvčátka. Dítě se těšilo a pěkně poděkovalo.

Asi za deset minut vracela jsem se i zastala dítě na témže místě; držela ještě v ruce obrázek a převracela jej na všechny strany. Spatřivši mne zvolala: „Nyabo (maminko), jsou to křesťanské děti? Nemají medálky na krku ani růžence.“ Bylo to pravda; nedivme se však malé děvce z Ugandy; tam každý je hrd, může-li ukázat, že je křesťanem.

„Hled,“ vysvětluji jí, „evropské děti jsou lépe oblečeny než vy. Růžence mají v kapse a medálku na krku pod oděvem; proto není jich vidět...“

Dítě se usmálo; zdálo se, že bylo s vysvětlením spokojeno.

III.

Nantalé je urostlá mladá dívka s rozumnýma očima a s usměvavými

rtý. Přebývala v Bbiře, asi dvě hodiny cesty od Rubagy. Rodiče byli protestanté a ona též. Ve škole naučila se čísti i psátí a potom hleděla i dále se poučit, aby se mohla státi mousizi, t. j. rozševačkou, jak protestanté nazývají své katechetky.

Již za několik dní měla vykonati k tomu potřebnou zkoušku.

Jednou v neděli seděla před chatou, čekajíc na hodinu společné modlitby; i sáhla po jedné z četných knížek, které protestanté u veliké hojnosti rozdávají svým přívržencům. Zrak její utkvěl na větě: „Protestantismus je ratolestí, katolicismus kmenem.“ Překvapena zamyslíla se; jak často četla již onu větu, ale dnes jak by se před ní otevřel nový svět.

„My protestanté — jen ratolestmi, katolíci však kmenem...“ Těže chvíle ozval se matčin hlas: „Pospěš! V Namirembě (modlitebně protestantské) již vyzvánějí!“ — „Dnes nepůjdu,“ odpověděla dívka. „Musím navštívit nemocné...“ Matka odešla tedy sama; málo jest rodičů, kteří by nepodléhali vrtochům svých dětí.

Nantalé zůstala sama se svou knihou. Hlavou vířila slova: „Ratolest — kmen!“ Konečně řekla rozhodně: „Nechci býti pouhou ratolestí; chci náležeti ke kmeni...“ Od té doby přestala choditi do modlitebny. Nantalé ihned vydala se k sestrám misijnářkám a svěřila se jim se svými tužbami. „Chci u vás zůstat,“ řekla; „budu pro vás pracovat; chtěla bych se státi musomesou,“ t. j. pomocnicí katechistů.

A zůstala u nich skutečně přes čtrnáct let, a přes desítky dlouhých katechumenát. Nedávno přijala křest, na němž obdržela jméno Maria Růžena.

Oddané obětuje se domorodým sestrám a těší se, že náleží ke kmeni pravého stromu — pravé církve.

Eucharistický průvod

na ulicích indického města Krishnagar konal se v listopadu 1932. Dostavilo se

tisíce věřících a též i nevěřících. Generální vikář Msgre Righetti rozdál 3000 obrázků svatého kříže přítomným pohanům s prosbou, by se obrátili. Na náměstí před kostelem výmluvnými slovy vyzýval pohany a moslemíny, jež přivábily nádherné obřady, aby se poddali sladkému jhu Kristovu. Dej Bůh, by dcsavadní město bůžka Křiše — Krishnagar, změnilo se v město Kristovo — Kristernagaar!

Svaté kollegium počátkem roku 1933

čítá 53 členy, z nichž je 26 Italů, 6 Francouzů, 4 Američané, 3 Španělé, 2 Poláci, 2 Prusové, 1 Angličan, 1 Brasilian, 1 Baver, 1 Belgičan, 1 Čechoslovák, 1 Irčan, 1 Portugalec, 1 Uher, 1 Rakušan. Nejdéle jest kardinálem kardinál Skrbenský; přijal klobouk kardinálský před 32 lety.

Jubileum v Lurdech.

K 75. výročí Zjevení Matky Boží v Lurdech určena řada slavností, obdařených týmiž milostmi jako zlaté jubileum r. 1908. Hlavní jich data jsou:

1. Třídenní slavnost 9., 10. a 11. února 1933.
2. 25. března — den, kdy Zjevení oznámilo své jméno.
3. 16. července, osmnácté a poslední zjevení.
4. 7. října Matky Boží Růžencové.
5. 8. prosince, svátek Neposkvrněného Početí.
6. 11. února 1934 závěr jubilejního roku.

V Beauraingu v úterý 3. ledna viděly zmíněné již čtyři dívky

naposledy, jak řekly, tajemné zjevení. Každému z nich pověděno zvláštní tajemství. Každé z nich slyšelo na rozloučenci totéž slovo: „S Bohem!“ Církev si vyhradila úsudek o povaze zjevení. Počkáme na něj.

Nejlepší náboženství je to, v němž se dobře umírá.

Jistý protestant řekl: „Náboženství katolické není v životě příliš jemné; ale nejlépe se v něm umírá.“ K tomu nápadný doklad podávají letopisy fran-tiskánek misionárek. Stalo se to na Filipínách.

Po ukončení hodiny náboženské vra-cejí se dvě misionářky do svého kláš-tera. Náhle přistoupí k nim jakýsi muž s prosbou, by ještě téhož večera ravstivily těžce nemocného. Bydlí... Po těch slovech cizinec se rychle vzdá-lil. Kdy běží o duši, nelze otálet. Misio-nářky spěchají k označenému domu.

„Jest prý tu těžce nemocný.“

„Ano, pan L.“

„Pan L., všeobecně známý pastor protestantský?“

„Ano.“

„A chce skutečně nás vidět?“

„Ano, chce.“

Svěřivše zdar své apoštolské práce svatému Josefu, řeholnice vešly. Na první pohled viděly, že s nemocným je skutečně zle. Čas spěchá; nutno mu připomenouti neskončené milosrden-ství Boží.

Odpověď úsečná a kousavá: „Nevě-řím, čemu učí Církev katolická, a vů-bec ničemu, co mi tu povídáte. Ne-doufám v odpuštění hříchů. Nevím ani, zda jest vůbec nějaký Bůh. Jsem člověk svobodomyšlný a nikdo mne nepřinutí, bych miloval, čeho ne-znám...“

Tedy prozatím všechno úsilí marné. Ale zda nadarmo Boží Prozřetelnost volala je k lůžku umírajícího? Vrátily se do kláštera a před nejsvětější Hostií horoucně prosily za spásu té duše. Náhle obou zmocňuje se táž myšlenka: Ihned se vrátit.

Nemocnému je hůře. Pan L. vida sestry vcházeti, vděčně na ně pohlédl, ano i zašeptal: „Děkuji!“

Toť povzbuzující. I chtějí opětně se pokusit.

„Ne, ne, zpovídati se nebudu. Ne-chci o tom ani slyšet.“

A tedy i tentokrát nutno zůstaviti umírajícího tváří v tvář hrozné věč-nosti.

„Ale zastaneme ho zítra na živu?“ ptají se sestry s úzkostí. „Útočiště hříšníků, smiluj se nad námi!“

Minulo právě půl hodiny od jejich od-chodu, když dva mladí hoši nalezli je, celí udýchaní, u lůžka jiného nemoc-ného: „Prosim, přijďte, pan L. sám vás chce. Je mu hůře! Přijďte...!“

Přikvapily k umírajícímu.

„Zavolejte kněze, chci se zpovídat!“ Slova ta vypravil těžce ze sebe ubohý pastor, vida misionářky vcházeti.

Kněz přichvátal, udělil mu rozhře-šení, přijal ho do lůna Církve svaté a udělil mu svátost umírajících.

Madagaskar se mění olivem nábo-ženství.

I. Otázka domorodého kněžstva vy-stupuje v poslední době v úchvatných rysech. Na čtyřiaadvacet uprázdněných míst v malém semináři v Tananarivě přihlásilo se 125 žadatelů s nejlepším vysvědčením od misionářů, kteří bed-livě je vyzkoušeli s hlediska schop-ností i podmínek rodinných a spole-čenských.

*

II. Jistý Otec naší residence pro-buzen jedné noci křikem: „Mahabita hoří!“ Ihned pospíšil do kostela, by zachránil nejsvětější Svátost. Upro-střed hustých oblaků kouře, jež plnily kostelní lůd, vyňal ze svatostánku ci-borium, zatím kdy katechista zapálil pochodeň, by ji nesl před nejsvětější Svátostí.

Sotva křesťané, kteří s horečným chvatem hleděli uhasiti plameny, po-zírající jejich chaty, poznali Otce, an nesa v bílé roušce zahalené ciborium kráčí za pochodní svého akolythy za tím nepatrným světélkem uprostřed nesmírného ohně, ustáli v horečné

práci a spěchali pokleknout a poklonit se svátostnému Ježíši.

Ach, dojista zašeptal božský Host ze zachráněného ciboria tomuto hloučku, tak hrdinnému ve své prostotě, totéž, co kdysi řekl o setníkovi: „Amen, amen, pravím vám: nenalezl jsem také viry v Israeli!“

*

III. Výjev tento stal se v Ambiatibě, kde roku 1896 usmrčen kmenem Howajů P. Berthieu.

„Kolem hrobu mučednickova klečí asi sto domorodých křesťanů. Mezi nimi poutají pozornost zvláště dva staří Malgaši. Jeden z nich vlekl se o berlich po cestě 10 km dlouhé; jest to bývalý náčelník povstalců. Druhý jeví na holé tváři výraz zahanbení, neboť on to byl, jenž P. Berthieu dobil sekerou a mrtvolu jeho vhodil do řeky Manamara. Dnes modlí se za svou oběť, jejíž jméno přijal na křtu svatém, totiž Jakub.“

*

Z korespondence sv. Františka Saleského ke dni Nanebevstoupení Páně.

„Přeji vám účast na radosti božského Spasitele, jenž vstupuje dnes do nebe, by tam na věky žil a kraloval, a kde chce, bychom i my jednou s ním žili a kralovali. Ach, jaká to dnes vítězosláva na nebi, jaká líbezná rozkoš na zemi! Kéž naše srdce žije tam, kde jest jeho poklad! Kéž zjeme na nebi, neboť tam jest náš život!

Můj Bože, jaké překrásné jest nebe, jehož sluncem jest náš Spasitel, ten, kterého hruď jest zdrojem lásky, z něhož na věky pijí blažené duše. Každá z nich vidí jeho srdce, v němž jeji jméno skvěje se písmeny lásky, a proto jedině láska umí je čísti. Ach, velký Bože, není tam i naše jméno napsáno? Ano, dozajista, byť i naše srdce nehořelo ještě láskou, přec touží po lásce a začíná milovat. A ostatně zda není v našem srdci napsáno nejsv.

jméno Ježíš? A my nikdy nedopustíme, by bylo kdy vymazáno. Proto musíme míti důvěru, že i naše jméno navzájem jest napsáno v Srdci Božím.

Já však dnes ráno nemohl jsem mysliti na nic jiného, než na ony věčné statky, jež v nebi na nás čekají. Ale ze všech jedině mne upoutala ona neporušitelná a vždy trvajících láska našeho Boha, jenž na věky tam kraluje.

Ach, odkud tedy ten rozpor v mém srdci mezi city tak čistými a mezi skutky tak pochybenými? Zda muky pekelné nezměnily by se v rajske rozkoše, kdyby tam proniknutí mohla láska Boží? A kdyby oheň pekelný změnil se v oheň lásky, pak všechny muky pekelné vzbouzely by naše tužby.

Dnes ráno viděl jsem, jak veškery útěchy nebeské nelze ani přirovnati k této nedostižné lásce. Ach, proč nemiluji tak, jak mohu a mám milovat? Proto modleme se a uslujme všemožně o tuto lásku!

Dosud ještě nikdy nespatrilo pozemské oko tak skvoucí slávy, kterou vidělo v dnešní přeslavný den, kdy Spasitel svým oslaveným člověčenstvím musil v samých andělech vzbudit touhu po takové kráse, k níž nelze přirovnati ani slunce ani oblohu!

Ach, vpravdě blažená těla, jež čeká účast na takové slávě, ovšem pokud věrně slouží duchu za dnů smrtelného života.“

*

Z korespondence sv. Františka Saleského k svátkům Svatodušním.

„Vzdalte se, studené větry! Ale ty, teplý větérku, zavěj do mé zahrádky, by roznesla se vůně jejích květů!“¹⁾ Ach, přeji vám hojnost tohoto líbezného větru, vanoucího z jihu božské lásky, t. j. z Ducha svatého, jehož milostí po něm toužíme a v něm dýšeme!

¹⁾ Pis. IV. 16.

Jak byl bych rád, kdybych měl pro vás¹⁾ dnes nějaký dar! Ale jsem chud; a ostatně, nepřísluší v den, kdy Duch svatý rozdává své dary, baviti se rozdáváním vlastních dáreků. O slavnosti tak nesmírné štědrosti Boží musíme se pouze připraviti na přijetí jejich darů.

Můj Bože, jak bych potřeboval daru síly; jsemť mdlý a slab, ale právě tím chci se chlubit, aby přebývala ve mně síla Boží.“ ((II. Kor. XII. 9.)

Moudrost věčná meškej povždy ve vašem srdci, bychom uměli zakoušeti nekonečné poklady libeznosti ukřižovaného Ježíše Krista.

Rekněte své velké dceři, by jak já chlubila se svou slabostí, jež tak výborně je uschopněno ke přijetí síly. Kéž ten svatý oheň, jenž všecko mění v sebe, změní i naše srdce, by nejen milovala, ale hořela láskou! Kéž dobře užíváme vždy daru rozumu, bychom hlouběji mohli vniknouti v tajemství svaté víry; neboť rozum obdivuhodně podmaňuje vůli službě toho, jež uznává za nejvyšší dobro, v němž jest ponořen a zakořeněn. A poněvadž pokud žijeme na zemi, nemůžeme milovati jinak než činíce dobré, potřebujeme rady, bychom věděli, co máme činiti pro toho, jenž nás tolik miluje. Abychom tedy věděli, pro co se máme rozhodnout, čemu přednost dáti a čím projevíti svou lásku, k tomu jest zapotřebí daru rady.

Hleďte tedy, jakého bohatství nebeských darů dostalo se naší duši! Kéž Duch svatý zůstane vždy naší útěchou! Má duše i můj duch na věky se mu klaní.

Prosme, by vždy zůstal naší moudrostí a naším rozumem, naší radou a slou, naším uměním a naší pobožností a nechť vždy nás plní duchem bázně Boží!“

*

Ke svátku božského Srdce Páně.

Z listů sv. Františka Saleského.

„Ach, kéž to Srdce jest králem všech srdcí!

Jest převeliké a pro všechny jest v něm dosti místa. Doufám, že meškáte jako hrdlička ve skalní trhlíně, t. j. v otevřeném boku Páně. Bůh ve své svrchované dobrotě uděl vám té milosti! Včera viděl jsem vás,¹⁾ jak hledíte v otevřený bok a toužíte vyňati z něho nejsv. Srdce, byste je mohla vložiti do svého a uvésti jako krále ve své malé království. Ať Srdce Páně jest větší než vaše, zmenšuje se a hledí se vašemu přizpůsobit. Ach, jak dobrotivý jest náš Spasitel, a jak láskyplné jest jeho Srdce! Meškejme na věky v tomto svatém útulku! Kéž to přesvaté Srdce žije povždy v našem srdci! Kéž jeho krev vždy proudí v žilách naší duše!

Povznesme svou mysl! Vizme, jak Srdce Boží nás miluje! Jeho svaté vůli se klaním a veleším jí, i když mne zkouší, bije a pálí. Nechť učiní se mnou, co se jí líbí, neboť na věky jí náležím.

O krásné Slunce našich srdcí, ty oživuješ vše paprsky své dobroty. Hle, my polomrtví ležíme před tebou; nevzdálíme se odtud, pokud nerozhřeješ nás svým žářem.

Kéž Pán vezme si vaše srdce a dá vám za ně své nejsvětější, abyste žila jen jeho svatou láskou! Jak byl bych šťasten, kdyby jednou po sv. přijímání zmizelo mi z hrudi mé bídné a slabé srdce, a kdybych místo něho nalezl tam drahocenné Srdce Páně! Ach, kéž aspoň od této chvíle ubohá naše srdce žijí pod poslušností a vrchním velením Božského Srdce; pak byli bychom tiší, pokorní a laskaví, neb Srdce našeho Spasitele libuje si v tichosti, v pokoře a v lásce!“ (Listy IV.)

¹⁾ Píše sv. Johaně Františke Chantal.

¹⁾ Píše sv. Johaně Františke Chantal.

R Ů Z N Ě Z P R Á V Y.

Duchovní cvičení ve Stojanově na Velehradě v létě 1933. Červenec: 1.—4. zaměstnanci fy Baťa ze Zlína. 12.—16. studenti od IV. tř. výše, poplatek 40 Kč; 17.—21. studentky a akademičky, poplatek 40 Kč; 24.—28. studenti VII. a VIII. třídy, poplatek 40 Kč. — Srpen: 1.—5. profesori, poplatek 60 Kč; 7.—11. kněží; 15.—19. akademici, poplatek 40 Kč; 20.—24. učitelé, poplatek 60 Kč; 24.—28. učitelky, poplatek 60 Kč; 28.—1. září rezervováno. — Září: 9.—13. paní a dívky, poplatek 50 Kč; 16.—20. ošetřovatelky, poplatek 50 Kč; 23.—27. železničáři (II.), poplatek 50 Kč. — Exerciie se začínají první uvedený

den o 6. hodině večer a končí poslední uvedený den o 7. hodině ráno. Jsou čistě stavovské a proto je účast vyhrazena jen příslušníkům stavu, pro něž jsou určeny. Na přihlášky jiných nebude bráno zřetele. Nepřihlášení nebudou přijati. Přihlášky nejméně týden před začátkem exerciie přijímá Papežská kolej T. J. na Velehradě.

Katolická škola pro chlapce i dívky na Král. Vinohradech bude otevřena počátkem letošního školního roku a to prvá třída. Přihlášky žáků, a žákyň a dotazy rače laskavě říditi na Školské sestry O. S. F. na Král. Vinohradech, Korunní tř. č. 4.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdávaly a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevymijaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za čistotu svědomí, duše i těla a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky pnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Využití jubilejních odpustků.

Úmysl v srpnu 1933: **Biskupové a jejich duchovní.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, SRPEN 1933.

ČÍSLO 8.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Biskupové a jejich duchovenstvo.

Hlavní úmysl.

Za naší doby mnohé stíny pokrývají naši zemi. Jsou to zjevná nevěra, hmotářství, hlad a žízeň po bohatství a požitcích. Zdá se, že hřích triumfuje nad etností. A v této noci proniká jeden silný paprsek světla, totiž uznávání nejvyšší církevní autority, pocta sv. Otci Piu XI. prokazovaná věřícími z celého světa. Lid věřící ví dobře, že papež je nositelem primátu, t. j. nejvyšší duchovní moci, nejvyššího učitelského a pastýřského úřadu, jaký svěřil Kristus Pán sv. apoštolu Petrovi a jeho nástupcům. Stalo se tak u jezera Genezaretského. Otázal se Kristus Pán apoštola Petra: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne? Odpověděl Petr: Pane, ty víš, že tě miluji. I řekl mu Pán: Pasiž heránky mé. Ještě dvakrát vyznal Petr lásku svou k Pánu a nyní řekl Pán: Pasiž ovce mé! Slovy těmi ustanovil Kristus Pán apoštola Petra nejvyšším pastýřem celého stádece svého, biskupů, kněží a všech věřících. Po všechna století byl římský papež uznáván za nejvyšší hlavu celé Církve sv., což jeví se nyní v tomto svatém jubilejním roce. Že všech dílů světa přicházejí poutníci do Říma na pout a aby vzdali úctu papeži jako nejvyš-

šimu pastýři všech věřících. Sv. Otcí po boku jako pomocníci stojí naši velepastýřové, biskupové a těmito zase pomáhají kněží. Církev sv. je rozdělena na diecese; každou diecesi řídí biskup a jemu ku pomoci jsou v jednotlivých farnostech ustanoveni kněží, aby pod dohledem biskupa vedli duchovní správu. Tak jsou věřící skrze své duchovní spojení s biskupy a skrze tyto se sv. Otcem, papežem. Kde je Petr, totiž papež, tam jest Církev, tak sv. Ambrož. Papež a Církev to je jedno a totéž, dí sv. František Sal. Okolo papeže řadí se episkopát, sjednocen s ním v učení, v duchu i v osudech. Katolíci celého světa mají to vědomí a jistotu v nejvyšší hlavě, papeži, náměstku Ježíše Krista. Proto mají věřící držeti se svých duchovních pastýřů; mají rádi slyšeti slovo Boží, mají rádi obcovati službám Božím v neděle a svátky a z rukou jejich přijímati sv. svátosti. Vůbec mají věřící býti s důvěrou oddáni svým pastýřům a skrze tyto svým biskupům a skrze tyto sv. Otcí, biskupu římskému, jako nástupci sv. Petra a náměstku Ježíše Krista. Věřící mají se za své duchovní modlití, jako tito se

modlí za svěcené své věřící, aby víru svatou si zachovali a podle ní živi byli. A všichni vespolek, věřící, kněží a biskupové, modlíme se za nejvyššího pastýře, sv. Otce, aby těm, kterým představen jest, slovem i skutkem prospíval a pak spolu se stádem sobě svěceným života věčného dosáhl. Modlíme se za

své biskupy, aby těžký úřad svůj v duchu Ježíše Krista spravovali, podle vzoru biskupů prvních křesťanských dob pro Boha a jeho církev bojovali. Tot hlavní úmysl pro tento měsíc při modlitbách, pracích našich a při sv. přijímání. Vše z lásky k Srdci Ježíšovu!

M. Tesařova: Prosba k Panně Marii.

Tolik smutku srdce tíží,
k Tobě, svatá Panno, spěchám,
láska Tvá se ke mně sniží,
u Tebe své bídý nechám.

Matičko, hled' na mou bídu,
daruj mi jen kousek štěstí,
ozvěna ať nebes klidu
v srdce moje zašelestí.

Matičko, viz, dítě zmrá,
po úsměvu lásky touží,
dlaň Tvá každou slzu stírá
a mou duši bolest souží.

Tys můj květ tak vzácné krásy,
vůně Tvoje duše křísí,
pomoz jiti cestou spásy
v prosbu mou se vzdechy mísí.

Tys mých nocí luna světlá,
hvězda, která stále svítí,
dej, by duše štěstím zkvetla,
pomoz Tvoji stopou jít!

Cedr na Libanonu.

Jarolím St. Pavlík.

Ve svátek Nanebevzetí Panny Marie čte se taká krásná epištola, výňatek z knihy Sirachovy, plná poesie. Všechno, co my tu pěkného čteme, vztahuje se na Boží Moudrost, na druhou Božskou osobu; hodí se to však i na Pannu Marii, jež se nám tu předvádí v různých podobenstvích: Já jsem vyrostla jako cedr na Libanonu a jako cypřiš na hoře Sionu; vyvýšena jsem jako palma v Kades, jako růže v Jerichu, jako javor u vody a jako oliva na poli.

Zůstaňme státi hned u prvního podobenství: Jako cedr na Libanonu, a pozorujme podobnost mezi cedrem a blahoslavenou Pannou.

Libanon je celé pohoří na severu Palestiny, krajina zalesněná a svažo-

vaná. Tam rostly velkolepé cedry; dnes je jich tam jen několik málo jako památka na staré časy, z biblického dějepisu je čtenáři známo, že král Šalomoun nechal tamní cedry rubati ke stavbě chrámu jerusalemského.

Blahoslavená Panna Maria byla živým chrámem Božím; měla býti cedrem, z něhož se měl tento chrám vystavěti. Veni de Libano, sponsa mea; pojď s Libanonu, moje snoubenko, stojí ve velepisni.

Cedr je krásný, velký a impozantní strom, převyšuje jiné stromy, je věru králem stromů! Je obrazem vznešené Panny Marie. Maria převyšuje důstojností a svatostí a mocí všechny druhé svaté. Co je světějšího nad ní? volá svatý Jan Zlatoústý. Ne proroci, ne

K svátku Nanebevzetí Panny Marie.

(15. srpna.)

apoštolové, ne mučedníci, ne patriarchové, ne andělé, ne trůnové, ne panstva, ne cherubové, ne sarafini, ne cokoliv jiného mezi viditelnými a neviditelnými tvory. Je ona Královnou svatých. Ba, ona je ještě více, je Matkou Boží, Matkou Vykupitele. Už tato sama hodnost vyvyšuje ji nade všechno a staví do stínu všechny ostatní přednosti.

A protože se vyznamenává tak velikou důstojností a svatostí, zasluhuje, abychom jí obzvláštní čest vzdávali. Tu ji rád vzdává katolický lid, veleučta Matky Boží vžila se mu do krve. A to je tak po právu. Pán Ježíš chce, abychom Matku jeho ctili a o pomoc vzývali; on odměňuje důvěru v ni a dětinskou lásku milostmi, jež prokazuje na mariánských poutních místech, ana vyplňuje naše prosby a koná zázraky.

Dřevo cedrové je vytrvalé a pevné dřevo, jež nehnije; proto ho bylo použito ke stavbě Šalomounova chrámu. Na Panně Marii bylo všechno stálé a vytrvalé; její nevinnost a bezhříšnost; od početí až do posledního dechu zůstala čistou a neposkvřněnou. Stálým bylo její panenství; i po sňatku a po porodu zůstala pannou. Pevnou a vytrvalou byla každá její ctnost, žádný oheň ze slámy; vytrvalou její víra, jež se nikdy neviklala, její důvěra v Boha, jež se i v nejtěžších hodinách osvědčila, vytrvalou její láska k Bohu a bližnímu, její pokora, poslušnost, trpělivost a zbožnost.

A jak to vypadá s námi? Ach, jak nestálými a vrtlavými jsme ve svém mravním počinání. Jak brzo zapomínáme na ta nejlepší předsevzetí, jak často se svým slibům zpronevěřujeme, jak lehko ochabneme ve své hrdlosti! V čas misii člověk oživne a je celý nadšen pro dobrou věc; ale dobré símě padlo na skálu; rychle sice vzešlo,

avšak zrovna tak rychle uschlo. Prosme Pannu Marii, aby nám vyprošila vytrvalost v dobrém a v milosti Boží. Než i s naší strany nesmí chybět dobrá vůle, setrvatí na cestě ctnosti a pokusem se ubránit.

Vytrvalé dřevo cedrové, jež nehnije, poukazuje i na tělo Panny Marie, jež Bůh zachoval před shnitím v hrobě. Co platí o Ježíši: Nenecháš duše mé v podsvětí a nedáš zřítí poruchu Svatému svému, to platí i o Matce Ježíšově. I ona měla jako Syn hrobu uniknouti a z mrtvých vstáti, s tělem i s duší, v kráse a slávě. 15. srpna slavíme její nanebevzetí nejen podle duše, ale i podle těla. Její tělesné nanebevzetí není sice článkem víry, ale přece všeobecným míněním všech katolických křesťanů již od nejstarších časů.

Avšak naše tělo v hrobě zpráchniví; na tom se nedá nic změnit; ale ne navždy. Přejde den, ač je ještě daleko, ale přijde jistě, kdy se tělo naše z hrobu zvedne, s duší spojí, a povstane nesmrtelné a oslavené, aby nikdy již neutrpělo porušení. Tomu však bude tak jen pod tou podmínkou, že se uchováme před zápachem hříchu a zemřeme v milosti Boží, k čemuž nechť nám dopomůže Matka Boží.

Vyvýšena jsem jako cedr na Libanonu. Takový statný cedr skýtá stín a ochranu před nečasem. Pod pláštěm Mariiným nalezneme všichni ochranu jako ta malá kuřátka pod křídly kvočny v protivenství a nebezpečí. Tak jako se malé děti k matce utíkají, když je něco tlačí, něco jim hrcí, něco je bolí, když si neví rady a pomoci, tak se utíkejme k naší milé nebeské Matce ve svých různých potřebách, v zármutku a trápení, a zakusíme jistě její mateřské ochrany a pomoci.

U Panny Marie v Králíkách.

Jako strmý v hlubokém hrad lese
klášter s čtyřmi věžmi k nebi pne se,
prostřed něho velkolepý chrám.
Mariánských poutníků je cílem!
Útulnou je na tom místě milém
stánek Boží zbožným rodinám.

V elektrických žárovek tam moři
oltář Matky Boží zrovna hoří,
sama hvězda římsy každé lem.
A co kvítí všude! Na té kráse,
rajské zrovna, oko mé se pase.
Či se nebe sneslo na tu zem?

Tu jsou dny i všední jako svátky!
Tu je hora svatě Boží Matky,
pod horou je město Králíky.
Aby hold vzdal ochránkyni svojí,
o pomoc ji žádal v těžkém boji,
putuje sem národ všeliký!

Poutní místo to je pravým skvostem.
Mnoho lidí jde tu ku svátostem,
zpívá písně, říká růženec.
K počtě Panny hymnus neustálý
stoupá vzhůru, mariánské chvály
vije zbožný lid tu u věnec.

Před milostným obrazem se shýbá,
s láskou dětinskou jej vroucně libá,
svíce dává v dar i srdce své,
koho neduh nebo starost tíží,
necht' se k trůnu Matky Boží blíží,
ona všechny mile k sobě zve.

Duchovní tam správu nyní vedou
horlivostí proslulí i vědou,
všude známi Redemptoristé.
Při misiích, kde je obec hostí,
lze tam zřítí pokrok ve zbožnosti:
každý dosvědčí to zajisté.

Kněží, muži, ženy, též i panny
na tři dny tam rozbíjejí stany,
chtíce konat exercicie;
blahem, láskou srdce se jim chvěje,
milostí déšť nebe na ně leje
na přímělu Panny Marie.

Ach, ty milá, dobrotivá Matko,
na tvém srdci je nám vždy tak sladko,
tobě zůstaneme oddáni.
Proti nám když vstanou lotři mnozí,
a když Bůh nám pro hřích trestem hrozí,
u tebe vždy najdem zastání.

Pomoz, pomoz křesťanskému lidu!
Viz tu jeho útrapu a bídu,
viz též nepřátelů církve zášť!
Spáse duše naší satan škodí
a zlý svět se na pomoc mu hodí;
pod svůj ochranný nás ukrýj plášť.

Čas ten kvapí, léta rychle minou,
dluh náš denně roste naší vinou,
brzo přijde konec života;
svého u Syna nám smilování,
radost v nebi, naše milá Paní,
vypros láska tvá a добрota.

Ve škole Srdce Páně učíme se ještě vděčnosti.

H. W.:

P. Jindřich Ramière T. J.

In omnibus gratias agite;
haec est enim voluntas Dei in Christo.
Ve všem díky činite,
neb taká jest vůle Boží v Kristu.

I. Thess. V. 18.

I.

Zdálo by se, že vše, co jsme řekli o dobrotě Boží, mělo by v nás, jako v každém dobrém srdci, vzbuditi ustavičnou v d ě č n o s t. A přece třeba vyznati, že cit tento i mezi křesťany jest dosti vzácný.

Sami v tomto ohledu jsme velmi vymahaví vůči těm, jimž jsme prokázali i sebe nepatrnější službičku; ale jak zapomínávi jsme vůči Tomu, jemuž vděčíme všecko!

Nevděk náleží k oněm nectnostem, jež ve vzájemném styku budí u lidí nejvíce odporu, ale ve svých stycích s Bohem nechápou nijak jeho nespravedlivosti a obavnosti. Kolik z těch, kdo vytýkají si zanedbání svých povinností, zapomínají vzdáti svému Stvořiteli povinný dík za Jeho nesčíslná dobrodíní? Kolik toho lituje a za to se kaje?

Oddaní sluhové nejsvětějšího Srdce nemohou sdíleti takového politování hodného pohlouzení. Věrní napomenutí svatého Pavla, jenž žádá, by křesťané připodobnili se citům Ježíše Krista, čerpají v tomto božském Srdci nejen pohrnutku nejdojemnější a vzor nejdokonalejší vděčnosti k Bohu, ale i nejučinnější pomoc, by dokonale mohli splnit tuto sladkou povinnost.

II.

V životě božského Spasitele setkáváme se s jistou památnou okolností, v níž ještě zjevněji chtěl ukázati, že díkůčinění bylo ustavičnou činností

Jeho Srdce. Když začínal svou třetí existenci, jež měla býti doplněním Jeho života lidského, podobně jak Jeho život lidský byl extensí Jeho života božského — když totiž ustanovením nejsvětější Svátosti chtěl se zpřítomniti každé duši a na všech oltářích se obětovat, podobně jako svým Vtělením zpřítomnil se lidstvu a obětoval se za ně na Kalvarii — chtěl nám dát na srozuměnou, že tímto množením Sebe chce díkůčinění své učiniti ne-li rozsáhlejším, tedy aspoň viditelnějším.

Proto evangelisté starostlivě nás upozorňují, že dřív než proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev, pozdvihl oči k nebi a děkoval Otci. Tato svátost bude mítí bezpochyby ještě jiné cíle. Srdce Ježíšovo v Eucharistii vykoná za nás všechny povinnosti, jež spravedlnost a nekonečná moc Boží ukládají člověku. Proto obět na Kalvarii i obět našich oltářů bude dokonalým holdem adorace, smírné náhrady a přimluvy; ale především to bude obět d ě k o v n á; odtud i její jméno, neboť takový je význam slova E u c h a r i s t i e.

III.

Slovo to, jež zjevuje nám ustavičnou činnost Božského Hosta našich svátostí, vyjadřuje zároveň i povinnost všech, kdo touží připodobniti se Jeho citům. Nemůžeme si lichotiti, že jsme věrnými učedníky a následovateli Boha Eucharistického, není-li život náš, jak byl Jeho, ustavičnou E u c h a r i s t i í, neustálým d ě k ů č i n ě n í m.

A jak možno bez zjevné nespravedlnosti zapomenouti na tuto povinnost? Záleží-li spravedlnost v tom, že

dáváme každému, co mu náleží, zda nemáme především spláceti dluhy Tomu, jenž dal vše, co jsme a co máme?

Výraz „dluhy“ není tu pouhým obrazným slovem; naopak význam jeho je velmi přesný. Statky přirozené i nadpřirozené, jež Bůh tak štědře nám uděluje, nejsou jen pouhým darem. Ovšem byly nám zdarma dány; ale nežádal-li Bůh za ně ceny, již nemohli bychom nikdy zaplatit, podmínil přece Svůj dar: a Jeho požadavek jest tak přísný, že sám On, všemohoucí, nemůže nás od něho uvolnit. Může vše, ne však zničit Sebe; a bylo by sebezničením, kdyby dopustil, aby dobra, jež vycházejí od Něho jako od svého jediného principu, nevrátila se k Němu jako ke svému cíli. Jedině v d ě č n o s t í vrací se nazpět k Bohu onen proud milostí, jenž z lůna Božího rozlévá se na nás bez ustání.

Nuže, vezme dobře, že díkyčiněním odráží se nazpět k božskému Slunci ono vyzařující z něho světlo a teplo, jež neustále oživuje naše duše. Jím vzdáváme Bohu svědectví podobné onomu, jež Věčné Slovo vzdává Mu po celou věčnost, když hlásá, že jest jediným principem vši jsoucnosti, vši dokonalosti, všeho bohatství a všeho blaha. Chtít uvolnit se od vděčnosti, znamenalo by odloučiti paprsek od jeho ohniska, pramen od jeho zdroje, tedy odepřít Bohu slávu, o níž sám prohlásil, že nemůže ji obětovat. Kde najdeme tedy nespravedlnosti více do nebe volající, krádeže stejně neomluvitelné?

IV.

Musíme však vědět, že tato nespravedlnost neškodila by méně zájmům našim než právu Božímu. Odepřením vděčnosti za dobrodiní prokázané vysušil by se zdroj božských výlevů. Paprsky od svého ohniska odloučené musejí pohasnout. Není-li to tedy hlavní příčinou, proč zůstává-

me tak chudými my, jimž Bůh dav svého Syna, chce dáti s Ním i všechny své poklady? Bůh přirozenosti svou jest nesmírně bohat. Může obohatiti všechny své tvory, aniž by sám se ochudil, i nemá tedy v sobě žádné příčiny, proč by se měl k nám skoupě chovat. Jeho nekonečná dobrota nezná jiné potřeby než se rozlévat. Sami vidíme, s jakou štědrostí zaopatřuje potřeby i těch nejneopatrnějších ze svých tvorů.

A co v řádu přirozeném a nadpřirozeném učiní pro ty, jimž dal svého jednorozecného Syna? Zda neodporoval by sám sobě, kdyby libovolně omezoval svou velkodušnost? Tedy naše chudoba vychází patrně jen od nás samých; již dříve jsme poukázali na její příčiny. Jen náš nevďek váže ruce štědrosti Boží. Jako oni malomocní v evangeliu, kteří s velkým křikem dovolávali se svého uzdravení, ale potom vůbec nepomyslili poděkovat svému Dobrodinci, tak i my pouze v potřebě zvedáme oči k nebi, ale jakmile ostruha potřeby přestala nás bodat, ihned zapomínáme na ruku, která nás nakrmila.

Ano, více ještě: právě dobrodiní Boží bývají příčinou, že se v sobě uzavíráme, jako bychom sami sobě mohli postačit; a tak to, co mělo býti pohnutkou k díkům, stává se příčinou nevďeku.

V.

Nuže, co bude naší omluvou, uchýlíme-li se od této sladké povinnosti?

Zda mnoho stojí poděkovat osobám, jimž vděčíme mnohem méně? Nezapomínáme říci „d ě k u j í“ nejen představeným a sobě rovným, ale i podřízeným, prokáží-li nám sebe menší službičku, za niž jsou placeni. Často z pouhé zdvořilosti zabíháme dále, než čeho žádá spravedlnost. A mělo by nás více státí osvědčení vděčnosti přelaskavému Otci nebeskému a našemu milosrdnému Spa-

siteli? Zda již sama nesmírná jejich dobrodiní nemají vzbouzení v nás ustavičnou a vroucí vděčnost?

Pokusme se je spočítat!

Vizme, co jsme obdrželi již v řádu přirozeném: život zdarma daný a zachovávaný, tělesné ústrojí s jeho obdivuhodnou činností, vnější živly a jejich blahodárný vliv: světlo, jež osvětluje, teplo, jež oživuje, vzduch, jež zahřívá krev, voda, jež čistí a chladí, pokrmy a nápoje, jež udržují síly tělesné; vizme ještě ty obdivuhodné duševní mohutnosti: paměť, jež zpřítomňuje, minulost, rozum, jež předvídá budoucnost, vůle, jež ovládá duši a tělo, by prospěly sobě i bližním, přátelství s jeho pomocí a ochranou — samá to dobrodiní, jimiž zahrnuje nás laskavá Boží Prozřetelnost.

A jak mnohem štědřeji zasypává nás svým dobrodiním v řádu nadpřirozeném! Jestli dary přirozenými Bůh dává nám vše, co jsme a co máme, dává nadpřirozenými dobré to, co sám jest a co má: dává svého Ducha, svůj život, své světlo a svou lásku a v nebi svou slávu a blaženost; od Něho jsou dobrá vnuknutí a vnitřní milosti, evangelium a Jeho božské učení, svátosti a pomoc ve všech potřebách; Církev i práce jejich pastýřů a apoštolů; Eucharistie, ten dar nad dary, jímž sám Původce milosti jest nám ustavičně přítomen a denně nabízí se za pokrm naší duši.

VI.

Všecka tato dobrodiní náležejí k těm, které jsme již obdrželi; ale to nejsou všechna, za něž máme děkovati svému božskému Dobrodinci. Jsouť ještě dary, jež byly nám určeny, ale které jsme svou nedbalostí a nevěností promarnili. Kdo změní rozsah tohoto druhu našich dluhů?

Kdo vytuší, kam by dospěl, kdyby od počátku svého života věrně spolupůsobil se záměry božské lásky? Zvíme snad někdy, jakých pokladů zá-

sluh mohli jsme získat, jaké světlo mohlo nás osvětlovat, jakým ohněm mohlo vzpláti naše srdce, jaké nadpřirozené síly a zvyky mohly usnadniti naší vůli, by mohla běžeti cestou dokonalosti?

A nad to ještě poklady slávy, ve které se měly změniti ony zásluhy po naší smrti — kdo dovede si představití jejich nesmírnou a božskou skvělost?

A vše to bohatství chtěl Bůh vložit do našich rukou; Jeho Prozřetelnost nám je určila, Ježíš Kristus vydobyl je svým utrpením a vyprosil svými modlitbami; Duch svatý chtěl nám dopomoci k jejich přivlastnění, vybízel k tomu svým vnuknutím. Leč i když to vše jsme promarnili, proto nejsme méně zavázáni děkovat Tomu, jež nám je nabízel.

Jsme tedy obklopeni a naskrz proniknuti výlevy božské dobroty. Hle, toť oceán, ve který jsme pohrouženi a jímž jsme naplněni; toť ovzduší, jež dýcháme, pokrm, jež nás silí a občerstvuje. A my i přes tuto velkodušnost Otce nebeského a laskavého Spasitele chováme se tak netečně vůči této ustavičné pobídce! Sotva jednou neb dvakrát denně vzbouzíme kon vděčnosti a při tom často mluví pouze rty, aniž by srdce o tom vědělo. I vyznává naše vděčnost pouhou machinální formálností a nejnepatrnější záminka stačí od ní se uvolnit, zatím kdy měla by býti potřebou srdce a jeho neodolatelným instinktem.

VII.

Ale jinak bude, dovolíme-li, by Srdce Páně oživilo nás svým Duchem.

Ten Duch lásky, původce Jeho vděčnosti k nebeskému Otci, vlije v nás i Jeho city, jakmile přestaneme odpírati Jeho působení. I nastoupí pak dokonalá shoda mezi Srdcem božským a naším, podobně jak tepny v našem těle bijí shodně se srdcem a vypodobňují jeho tlukot. Jako život

Srdce Ježíšova, bude i náš život mít dvojí pohyb, jenž nejen že nerczdrbí našich sil, ale zesílí jejich sílu. Vědomí ustavičných dobrodiní Božích, jimiž zahrnuje nás božská dobrota, podnítí naši hrdlost o spásu našich bratří a zesterásení naše naděje. Vděčnost stane se pak opercu i vzpruhou naší apoštolské práce.

Nad to díky božskému Mistru, jenž dal nám své Srdce, můžeme zaplatiti úplně nesmírný svůj dluh. Obětující Otci díkůčinění Srdce Ježíšova, splácíme Mu úplně, ano více ještě než to, co jsme chdrželi; neboť by i ty dary byly samy sebou nekonečné, můžeme přece přijati je pouze v mezích své přirozené schopnosti; ale chětujeme-li díkůčinění Srdce Ježíšova, vzdáváme Mu skutečnou nekonečnost s hledem k důstojnosti i k zásluze.

Nechť tedy nejsvětější Srdce jest naša Eucharistie, podobně jako jest našim vykoupením a posvěcením. Děkujme Bohu vždy s Ním, v Ném a Ním. Sytme se jak Ono vzpomínkou na nekonečnou dobrotu Boží, i budeme tak živiti svou

duši týmž pokrmem, jehož požívají svatí v nebi, a náš život bude nejen pro nás blaženější a záslužnější, ale i spasitelnější pro naše bratry.

Příběh.

Jistý misionář píše z Pondichery. „Do naší školy chdíl pohanský hoch. Jednoho dne prcsil mne o škapulír nejsvětějšího Srdce. Boje se zneuctění, odpěl jsem. Hoch uhlodl příčinu. „Neboj se, otče,“ sliboval, „budu ho mít v uctivosti.“

I splnil jsem jeho prcsbu. Hoch vzav škapulír, ukryl jej na bezpečném místě.

Za nějaký čas vypukla u nás cholera. I ubchý hoch se rcznemohl a záhy nebylo naděje na uzdravení. Ale nemocný nepczbyl důvěry. S námahou dovlekl se k místu, kde byl ukryl svůj škapulír, a vyňav jej, položil jej na hrud, vyzývá Bcha křesťanů. K údivu všech ustoupila nemoc a hoch vstal uzdraven. Sám přišel mi to vypravovat.

Případ ten není ojedinělý. Bez konce mohl bych vypravovati, jaké zázraky působí Srdce Páně mezi našimi Indý.

Srdce Ježíšovo, spásu v Tebe doufajících!

P. Rud. Rozkošný T. J.

Kdo by nedoufal v božské Srdce Páně, pohlédne-li jen na jeho obraz, z něhož šlehai plameny lásky k lidem? Když si vzpomene, že je to Srdce se Slovem Božím podstatně spojené, nekonečné velebnosti, plné dobroty a lásky, bohaté ke všem, kteří je vyzývají! Které dá pokoj rodinám, požehná domům, kde je obraz jeho Srdce uctíván, které hříšníky pudí k dokonalosti, dokonale ke svatosti, které všechny lidi k sobě zve slovy: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vás občerstvím! Budete-li zač prositi ve jménu mém, učiním to. (Jan 14, 14.) Byl by ně-

kteřý člověk, jenž by ještě pochyboval, zda ho Srdce Páně vyslyší, bude-li je vyzývati?

Někdo však by mohl namítnouti: Co jsem se již Srdce Páně naprosil, a ono mne nevyslyšelo. Onemocněl jsem a modlím se za uzdravení, a nepomáhá mi to, ztratili jsme majetek a nemůžeme jej nabýti, upadl jsem do hanby, lidé mne pomlouvají, vysmívají se mně, a Srdce Páně mne nechce takového zla zbaviti, ač jsem v ně doufal.

Co máme takovým lidem odpovědět? Takoví lidé myslivají příliš na sebe, na své zdraví, na svou čest, na

svůj majetek, ale nevzpominají na život Krista Pána, na jeho slova: příklad dal jsem vám, abyste, jak já jsem činil, i vy jste činili; kdo chce býti mým učedníkem, zapři sebe sama, vezmi kříž svůj a následuj mne. Pán Ježíš, jenž nás tak vroucně miloval, že za nás největší hanbu a muka na kříži snášel, chce, abychom i my jej podobně milovali. Proto nemáme dbáti na svět, na ohledy lidské. Všichni, kteří chtějí pobožně žiti v Kristu Ježíši, budou pronásledováni (2 Tim. 3, 12). Kdo miluje Krista, musí se sraziti se světem. A kdo se útoku světa bojí, nemá žádné naděje postoupiti v křesťanské dokonalosti. Jestliže svět nás nenávidí, vězte, že mne nenáviděl prve nežli vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval, co jeho jest; poněvadž však ze světa nejste, nýbrž já jsem vyvolil vás ze světa, proto vás svět nenávidí. Jestli mne pronásledovali, i vás budou pronásledovati (Jan 15, 18 a násl.). Kdo by se tedy modlil za to, aby nebyl pronásledován od světa, ten by nechtěl býti pravým učedníkem Kristovým.

Kdo takovým způsobem trpí s Kristem Pánem, má jakousi nadpřirozenou útěchu; myslí si, že je podoben svému Mistru a že je na správné cestě. Ovšem, že takové pronásledování působí velký bol; ale v bolu cítí posilu od Srdce Páně. Někdy je však Pán Ježíš ponechává v celé jejich slabosti a citlivosti. Proroci Jeremiáš a Ezechiel stáli pevně jako železná zeď a jako sloupy z démantu (Jer. 1, 18. Ez. 3, 9) oproti zatvrzelým židům, kteří před proroky utíkali jako před lháři a šířiteli zhouby a pokládali je za podvedené a za podvodníky a chtěli se jich zhaviti. Ač pevně stáli oproti zaslepeným, přece ony nadávky velmi trpce nesli; chtěli jen dobré a vše jim bylo vykládáno ve zlé. A kolik lidí ve světě má podobný kříž? Kolik jich vzdychá jako Jere-

miáš: Běda mně, matko má, proč jsi mne porodila, muže sváru, muže ne-svornosti po vší zemi? Nepůjčil jsem, aniž kdo mi půjčil na lichvu a všichni mi zlořečí (Jer. 15, 10).

A přece to není ještě nejhorší kříž, jež Bůh na své služebníky posílá. Hůře jest, je-li takový nejen od světských lidí podezříván, ale i od přátel, ba dokonce od osob zbožných neb i od těch, na jejichž úsudek má dbáti; jsou to jejich duchovní vůdce. Pán Bůh to proto dopouští, aby taková osoba se zřekla každého ohledu na lidi a dbala jen na své svědomí a měla před očima jen Boha jakožto svědka svého jednání. Tak se píše o svaté Kateřině Sienské: Zvláštním řízením Božím nebyl ani jeden mezi těmi, které milovala a kteří její duši vedli, který by se k ní nechoval nespravedlivě; ona to cítila více, než kteroukoliv bolest. Ale právě v takové zkoušce stala se neochvějným sloupem, jenž se pevně opíral o Ducha svatého. Koná-li takový sluha Boží něco dobrého, k čemuž ho pudí láska Kristova, pokládají to lidé za svéhlavost, nepodaří-li se mu něco, vykládají to za trest Boží. Ale toto vše jako oheň vypaluje nejmenší hnutí samolásky, zalíbení nad sebou, čistí jejich úmysl a sílí jejich vůli k dobrému; neboť čím více mají překážek, tím více jsou rozhodnutí konati dobro.

A bolest jejich roste, když Pán Bůh dopustí, že taková duše, ač je se všech stran s nedůvěrou pozorována, upadá do všelijakých poklesků, dopouští se chyb, tvrdí, co není pravda, neb v hádce se nechá unést nějakou neprozřetelností, která utvrdí protivníky a odstraší přátele. A přece i tenkrát musí taková duše doufat v Srdce Krista Pána! Je to pro ni potřebné, aby pokora, základ do všech ctností, se stala neochvějnou skalou, na níž chce Bůh vystavěti pevnou budovu dokonalosti. Zdá se, že již nemůže býti horších zkoušek. A přece čím

výše člověk vystupuje, tím je čistější a ostřejší vzduch, tím více řezou větry, tím větší únava. Až posud se člověk cítil bezpečným, necítil v sobě viny. Povstávají v něm však poslední zbytky zla, a to tak prudce, že se to ani nedá srovnati s onou dobou, kdy se skutečně hříchů dopouštěl. Vše dobré v něm uhasne, vše zlé se desetkrát silněji vznítí. Duše je otupělá k modlitbě, obrazivost naplněna nejhnusnějšími obrazy, paměť tak prázdná, jako by nikdy o Bohu nic neslyšela, vůle tak lenivá, srdce tak prázdné zbožnosti, že člověk již již ztrácí rozum. Snad v té době se celé peklo proti duši bouří, a co je nejhorší, Pán Bůh ji opustil, necítí ani nejmenší jeho přítomnosti. A jako výsměch zaznívá se všech stran otázka, kterou Jobovi kladla jeho žena: Ještě ty trváš ve své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři (Job 2, 9). Vskutku tu nepomáhá nic jiného, než volati jako Job: Hrozí se má duše života mého; proto dám průchod nátku nad sebou samým, mluvíti budu v hořkosti duše své. Řeknu Bohu: Neodsuzuj mne; dej, ať poznám, proč mne tolik stíháš. Zdá se ti být dobré tísniť mne, hubiti mne, dilo rukou svých, záměřům bezbožníků pomáhati? Proč mi obličej svůj zahaluješ a mne pokládáš za svého nepřítele? Na listu větrem zmítaném moc svou chceš ukázat a suché stéblo pronásledovat, že mi diktuješ tak trpké tresty? (Job 10, 1. 2. 13, 24. 25.)

Ale tu se nesmí zoufat, ani nepomůže žádné nařikání, ale nutno doufat v Pána Ježíše! Duše musí býti zbavena vši sebedůvěry, vši útěchy, na níž lpěla, dokud byla živena mlékem, musí býti zbavena všeho, co není Bůh, musí růsti, až dosáhne mužného věku Kristova. Až když se naučí odporovati všemu, co není Bůh, i kdyby to bylo tak mocné jako peklo, v ničem nehledati sebe, ani nesloužit Bohu pro vlastní uspokojení,

nýbrž jediné proto, že je nekonečný, věčný, pak je vyučena v dokonalosti, pak jest její výchova úplná.

Ovšem nežádá Pán Bůh takových obětí od každého, jako nevolá každého k nejvyšší dokonalosti; ale každý ctitel božského Srdce Páně musí se rbeznámiti s cestou svatého kříže. Co by pomohlo vědět, že naše spása jest ve kříži, kdybychom byli malomyslnými a zoufalými, kdyby na nás nějaký kříž Pán Bůh seslal. Víra a život nedají se od sebe odloučiti. Bez víry není života a bez života nemá víra užítku. A kdekoliv jest živá víra, kdekoliv se křesťansky žije, tam se vždy dostaví něco z oněch utrpení, o nichž jsme rozjímali. Ale ani samo rozjímání nestačí. Tu musí nastati opravdový boj! A v tomto boji není žádné prostřední strany. Kdo není se mnou, proti mně jest a kdo neshromažďuje se mnou, rozptyluje (Luk. 11, 23).

Nepožaduje se od každého, aby byl v onom boji rytířem neb vůdcem. Ale nějakým způsobem se musí každý zúčastnit a nějaké obtíže snášeti. Máme vůdce, jenž již více odvahy, síly, nadšení vdechnouti nemůže.

Je to ten, jenž v purpurovém plášti vlastní své krve s trnovou korunou na hlavě po strašném boji vztyčil kříž jako neomylné znamení vítězství svého vojska. Je to ten, jenž nikoho ze svých vojinů neposílal do takového boje, který by sám nebyl bojoval a tak svým vojinům boj neulehčoval; ba i opuštěnost od Boha jen k vůli nám na sebe vzal. A my bychom měli zoufati, isouce od něho do boje poslání? Pohlédneme na ty nesčetné řady, již i v nejhroznějších mukách důvěřovali v Pána Ježíše a nadšení hrdinným příkladem svého Krále a Vůdce s křížem v ruce si podmaňovali království, zacpali tlamy lvům, uhasili prudkost ohně, unikli ostří meče, posilnili se ze slabosti, stali se hrdiny v boji (Žid. 11, 33),

patřili s radostí na Vůdce a Dokonatele viry, na Ježíše, jenž místo radosti sobě předložené přestál kříž, nedbaje potupy (Žid. 12, 2). Tento pohled je ponukl k takovým hrdinským skutkům, o nichž svět nemá ani tušení.

Proto doufejme vždy v Srdce Ježí-

šovo, nejen v Srdce nekonečné velebnosti, v pramen všeho potěšení, ale i v Srdce potupami nasycené, v Srdce pro nepravosti naše potřené, kopim probodené, aby toto Srdce v dobách naší největší opuštěnosti, našeho utrpení bylo naší spásou!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

17. píseň.

Quam pulehri sunt gressus tui in calceamentis, filia principis. — Jak krásné jsou kroky tvé ve střevících, dcero knížete!
(Cant. 7, 1.)

Sličná dcero z Davidova rodu,
ó, jak spanilá jsi ve svém chodu,
kráčeješ do Jerusalema,
Nazaretu nebo Betlema.

A ty, dívko, když jdeš do kostela,
láskou k Ježíši tak rozzechvělá,
ó, jak's krásná, milá Kristu Bohu
s Magdalenou celující mu nohu.

A když navštěvuješ nemocné,
chudinu a sirotky i vdovy,
skýtajíc jim ruky pomocné;
nebo na hřbitově mrtvých rovy,
andělem jsouc všem tak mnohé roky,
ó, jak záslužné jsou tvoje kroky!

18. píseň.

Venter tuus sicut acervus tritici, vallatus liliis. — Život tvůj jako stoh pšenice, obložený liliiemi.
(Cant. 7, 2.)

Těhotenství Panny Marie
bylo čisté jako lilie;
neporušenou vždy byla pannou,
těhotenství nebylo jí hanou.

Kristova choť, Církev naše svatá,
ditkami je stále přebohatá;
na křtu svatém se jí ditky rodí,
v stavu nevinném je ona plodí.

Matka duchovní nás vodící
živí ditky Božskou pšenici —
to je svatá Eucharistie.

Nebeský chléb kdo jí při mši z jitra,
to s úmyslem dobrým, z jeho nitra
rostou nevinnosti lilie.

19. píseň.

Duo ubera tua sicut duo himuli gonelli capreae. — Dva prsy tvé jako dvě mladých srnek dvojčátek.
(Cant. 7, 3.)

Jak dvě srnek mladých prsy tvoje;
jimi kojila jsi Božské Dítě.
Jsou i pro nás milostí všech zdroje:
tebe, duše moje, občerství tě.

Jak je teplo tvojí na hrudi,
Matko Boží naše milená!
Láska tvoje k lidem plamenná
nechť nás k lásce k Bohu povzbudí!
Kéž se také v srdce mého hloubí
s láskou k Bohu láska k lidem snoubí,
abych pravdivým byl křesťanem.

Budeme-li Boha milovati,
a i tebe, dobrá Boží Máti,
tvými ditkami vždy zůstanem.

20. píseň.

Collum tuum sicut turris eburnea. — Hrdlo tvé jako věž z kosti slonové. (Cant. 7, 4.)

Jako jemná bílá slonovina
stkvěje se pleť hrdla Mariina;
ještě krásnější však duše její,
bělsí hvězd, jež na nebi se stkvějí.
Z kostí slonových je ona věž;
pro nás ochrana v ní mocná leží;
útokem když zlý duch na nás běží,
svatá Panna duši naší střeží.

V života té nejkrásnější době,
v mládí svém, ó dívko, vezmi sobě
Matku Boží ctnosti za příklad.

Neraduj se z těla svého vnaď!
Dbej, by tvoje duše krásnou byla,
a tak Ježíši se zalíbila.

Jediná cesta k míru.

Nemožno mlčením pominouti vážných slov Pia XI. v konsistoři ze 13. března t. r. Jasně vysvětluji dnešní situaci, jak učiniti to mohl jedině ten, jenž na svět pohlíží ve světle Božím — papež.

Ale Pius XI. nespokojil se s vyličením pohrom, jež stihly lidstvo, a bezúčinnosti prostředků, jichž užito k jich odstranění; poukázal ještě na jediný pravý lék: na náboženství.

Hle, tu trest jeho drahocenných slov.

Jeho Svatost připomíná hned na počátku obě důležité encykliky: *Casto connubii* a *Quadragesimo anno*. Zmiňuje se pak o posledních konkordátech, vzpomíná eucharistického sjezdu v Dublině i 75letého jubilea Matky Boží Lourdské. Těší se z rozvoje církevních území misijních i četnějších vždy obrácení v lůně bludu a rozkolu, zvláště na východě.

Vzdává ještě oprávněnou chválu papežskému dílu misijnímu a akci katolické; zvláště se těší z jejich spolupráce s episkopátem na probuzení života křesťanského, na rozvoji dobročinných děl, v čemž velkou zásluhu mají konference sv. Vincence z Pauly, a na záchraně duší, jimž hrozí úpadek mravní i hmotný.

Jeho Svatosti působí zvláště velkou radost pokrok Katolické akce po celém světě a velký počet výtečných povolání.

Co se týče Italie, těší se svatý Otec, že přes všechny nesmírné obtíže časové může pečovati zvláště o Řím, své biskupské město, a otcovsky pomáhati v nejtěžších potřebách a v dílech nad jiné prospěšných, jako jsou semináře, farní domy, nové kostely a fary na periferii Říma.

Nové sídlo katolické university v Miláně a mimořádný úspěch „universitního dne“ mají do sebe cos podivuhodného. K tomuto úspěchu blahopřeje nejprv zemi, neboť nutno v tom viděti nejen dobrý příznak hospodářský, ale i mravní, neboť obyvatelstvo ukázalo, jak umí ceniti ccs tak důležitého, jako jest universita, a důsledně uložit si i v této tak těžké době skutečné oběti.

Potom papež nastínil obraz nynější mezinárodní situace ve třech jejích hlavních faktech: v zášti mezi jednotlivými národy, jež jest pouhým důsledkem podrážděného nacionalismu; v krizi hospodářské, vyvolané pozbytím mravního citu a vyplývající z toho nedůvěry; v nenávisti všech bezbožných k sv. Církvi katolické a k náboženství vůbec.

Církev nedívá se. Ví, že božský její Zakladatel předpověděl ji boje, že však slibil jí zároveň svou ustavičnou pomoc. I nebojí se o sebe; všichni její nepřátelé padli a zmizeli; ona samojediná stojí a s okem víc než kdy jindy plným důvěry hledí budoucnosti vstříc.

Ale svatý Otec nemůže pouštěti se zřetele pravého blaha duší, zvláště nyní, kdy svobodomyšlný a bezuzdný proselytism protestantský šíří se nejen v Italii, ale i v samém Římě.

Proto vyzývá každého, by hleděl předejiti hrožícímu nebezpečí a zachrániti nejvzácnější poklad města i země, nejsvětější odkaz svých předků: katolickou víru a ctnost.

Kromě toho svatý Otec považuje ještě za svou povinnost — neboť běží o fakt, jenž překročil hranice Bulharska — užiti slavného shromáždění, by vyslovil svůj žal nad křtem, uděleným královské novorozence přísluho-

vatelem nekatolickým — proti výslovně písemně připovědi, podepsané rukama královskými. Nemůže však odepřít apoštolského požehnání hluboce zarmoucené matce, jež nevinna jest ve všem, co učiněno.

Ti, kdo omlouvají se, že jednali z vyšších pohnutek veřejného blaha, nechť připomenou si slova Pisma sv.: „Spravedlnost povznáší národy, ale hřích bidné je čini.“

A jestli svatý Otec při zahájení milostivého léta otvírá své srdce důvěře, že tento rok bude dobou duchovního povznesení a úlevy přítomných béd, prosí tím více Boha, by ráčil uděliti světla a ještě potřebnější shody všem konferencím a vyjednáváním, jež průběhem tohoto roku mají se odbyvati, a jichž cílem jest: obnovení světového hospodářství a účinné odzbrojení hmotné i mravní.

Noví blahoslavenci a světci, jimž v tomto milostivém létě dostane se úcty oltářů, budou mocnými přímluvci našich proseb.

Jiné echo konsistorních allokucí zdůrazňuje zvláště důvěru Pia XI., jež opírá se o troji pohnutku:

1. Jest historickým faktem, že Bůh nikdy neopomenul zasáhnouti ve prospěch Cirkve svou všemohoucností, kdy dostavil se úplný nedostatek prostředků lidských. Nuže, až tam jsme právě došli. Lidé podkopali všechny cesty míru, strhali všechny mcsty. Hodina lidsky zoufalá — jest hodinou Božích zázraků.

2. Všemohoucnost modlitby. Tento rok jest milostivým létem, tedy létem velkých proseb a četných návratů k Bohu. Pius XI. řekl, že k prohlášení milostivého léta byl pohnut zvláštním nadpřirozeným vnuknutím.

3. Nadpřirozená a neunavná působnost té, jež chce žíti v nebi činic dobře na zemi. Jak známo, v Lisieux zahájeny mše na vyprošení míru a příkladu toho následovaly všechny památné svatyně. Z Ned. Kříže.

Na cestě do Damašku.

Starý pan farář marně zrychloval svůj krok. Neunikne blížící se bouři. A nikde ani vozu neb samochodu. Na nebi stahují se mraky. Začíná se blýskati. A k tomu ještě zapomněl svůj deštník.

Mezitím kdy oběma rukama drží pevně svůj klobouk, aby prachová závěj mu ho neodnesla, uslyší náhle za sebou hukot motoru. „Jen aby to nebylo moto s jediným místem!“ Ale ne, chvála Bohu! Je to dvousedadlový sidecar, který objevuje se na záhybu cesty. Vedle řidiče jest volné místo! Deo gratias!

Pan farář zvedá ruku, jako by za držeti chtěl dobrého Samaritána, jež posílá mu Prozřetelnost Boží. Ale ach! S pekelným hlukem letí auto dále a již mizí s očí.

Jestli kněz zapomněl svůj deštník, řidič zapomněl své brejle. Nová prachová závěj. Osleplý řidič musí zastavit. Ale marně všecko úsilí. Písek nechce z očí. Jen dvě velké slzy řinou se po tváři.

Nevidí, toť pravda, ale slyší; slyší za sebou zrychlené kroky.

„Ach, prosím, pomozte mi! Mám v očích písek!“

Operace dlouhá a choulolivá; ale vydařila se. Slepý opět vidí; a první, co vidí, jest úsměv čtverácký, ale i otcovský laskavý starého pana faráře, který cípem svého kapesníku vytahuje ještě písek, uvízlý v řasách.

„Ach, to vy, pane faráři?“

„A to vy, můj příteli, to vy?“

Byl to nejzarytější odpůrce pana faráře z celé osady.

Mezitím kdy usadil vedle sebe svého dobrodince a rozsvítil lampy, neboť černé mraky přímo nad nimi visely, otázal se: „Kde to vlastně jsme?“

A kněz vážně odpověděl: „Snad na cestě do Damašku.“

Vešli spolu do fary. Bylo na čase. Bouře se rozpoutala a z oblak se lily celé proudy.

V zářiblesku, jenž chvillemi osvětlil temnou domáčí kapličku, bylo viděti pozdvíženou bílou ruku, jež znamenala znak kříže nad klečícím stínem.

O. Ber.

Tisícovka.

„A tedy chceš odejít?“

Na otázku tu, pronesenou chvějícím se hlasem mladé ženy, odpověděl: „Ano, musím odejít... Jest zřejmo, že nemůžeme se dorozumět...“

A žena v němé bolesti hleděla, jak manžel chystá se k odchodu.

Když konečně zamkl cestovní kufřík, nacpaný až do vrchu, otevřel u stolku zásuvku, kde ukládal své úspory, a vytáhl z ní tisícovku.

Složil ji zvolna a vložil do kapsy svého svrchníku.

„Ty bereš všecko?“ zvolala žena hlasem, v němž bylo znát, že příliš mnoho trpěla a příliš plakala, než aby se mohla rozhořčit.

„Nemohu jinak,“ odbyl ji. „Jest tu jen jedna tisícovka. Ale neboj se. Rozměním ji a pošlu ti polovinu. Ale kde je ten kluk, bych se s ním rozloučil?“

A otec, chystající se ke zbabělému útěku z manželského obydlí, usedl na židli, by ještě naposledy pocaloval své dítě. Byl to roztomilý čtyřletý neposed, živých jiskrných očí.

„Hleď, dítě, já odcházím...“

Dítě nechal se hladit, ale neodpovídalo. Matku ta lhostejnost těšila. Nač mělo by dítě předčasně trpět perspektivou prázdnoty, jež zůstává odchodem hlavy rodiny? Ostatně brzy si to uvědomí... Již citelným nedostatkem. Výdělek otcův stačil úplně. Ale nyní ji samotné bude těžko...

Otec zprudka stává dítě opět na zem a rychle vstává, jako by setřásti chtěl se sebe pohnutí, které se již matky zmocnilo. Bere rychle klo-

bouk a sahá po kufříku. Náhle však vidí, jak dítě běží k matce a podává jí podivný papír. Matka se zdráhá, ale konečně přece jej vezme a ukrývá v kapse kuchyňské zástěrky.

Co to?

Instinktivně sáhne do kapsy svrchníku, kde byl vložil svou tisícovku a vyndá, ó hrůza, jen půl roztržené bankovky. Druhou půli dojista ten diblík dal své matce.

„Petříku, kdo řekl ti, bys to učinil?“

„Nikdo, tatínku. Ale tys řekl mamince, že se s ní rozdělíš. A tedy sám jsem to rozdělil...“

Oba manželé dlouho beze slova hledí na sebe, až posléze jich úsměv setkal se na rusých dětských kadeřích. A dítě začíná si vesele hrát, jako by se nic nestalo, zatím kdy usmíření rodiče se objímají...

„Tentokráte, Petříku,“ řekl otec, zavěšuje svůj klobouk, „dobře jsi učinil, že jsi tu bankovku roztrhl.“

„Ale nesmí se to více opakovat!“ dodala vážně mladá matka. A slovo to platilo ne tak dítěti, jako otci a matce.

Oba kusy již nikdy nebyly slepeny.

Pohled na ně v potřebné chvíli připomněl oběma manželům, že s manželstvím jest jako s bankovkou: jeho cena tkví v úzkém spojení.

Ubohý hoch.

V čínském městě Shanghai vracela se jistá misionářka v průvodu mladé Číňanky z nemocnice do svého kláštera. Byla velmi unavena: po celý den obvazovala rány a křtila umírající. Náhle na dvoře slyší slabé volání: „Sestřičko! Sestřičko!“ Zastaví se. Hle, opodál na hnojišti leží jako druhý Job mladičský vojn; pravý to kostlivec, pokrytý hnusajícími ranami. Ach, dojista pro odporný zápach ran vyhodili ho na hnůj!

Vystoupiti na tu hromadu a dostati se k umírajícímu — nebylo snadno. Kdy však běží o duši, nelze dbáti

obtíží. Ubohý již dohasíná. Má u sebe jen malou nádobku s trochou vody. Sestra přilila tam trochu oleje z máty a pak ubohému pozdvihla hlavu, aby se mohl napít. Oběřstvil se aspoň tolik, že mladá Čiňanka mohla se ho trochu vypyát. Přerývaným hlasem řekl, že slyšel o Bohu a chce se dát pokřtít. Čas kvapí; dech je vždy těžší a volnější... Sestra bere láhev se svěcenou vodou: „Františku, křtím tě ve jménu Otce...“ Umírající otevřel oči, s vděčným úsměvem pohlédl na svou křtitelku a pak sklonil hlavu. Duše jeho odlétla k Bohu nekonečně milostivému.

Oběť sebezapření, jakou vymáhají práce apoštolské, nedají se porovnat s onou radostí nevýslovnou; že přišlo se právě včas, aby jediné duši otevřelo se nebe.

Svatý Karel Boromejský a malíř.

Svatý Karel Boromejský objednal si u jistého malíře obraz smrti. Malíř představil ji jako kostlivce s kosou v ruce.

„Nemožno!“ zvolal světec. „Smrt — jako kostlivce s kosou? Musíte ji představit jako anděla se zlatým klíčem! Takovou je smrt pro každého křesťana, který umíraje, volá: „Konečně!“

Tak smýšlela svatá Terezie z Avily; těšila se, kdykoli slyšela hodiny bítí, že o hodinu je kratší nebezpečí urážky Boží.

Těž svatá Terezie z Lisieux plesala při vzpomínce, že končí se její vyhnanství: „Ano, cítím to: mé vyhnanství se končí... Ó cherubíni, půjčte mi svou lyru!“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svatosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za naše biskupy a kněze a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, medlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mcu spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Oddanost k biskupům, úctu ke kněžím.

Úmysl v září 1933: **Rozkvět církevních studií.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, ZÁŘÍ 1933.

ČÍSLO 9.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Rozkvět církevních studií.

Hlavní úmysl.

Duchu Kristovu protiví se duch světa. Proto i Církev bojuje proti zlému duchu světa, vyhledává ho a přemáhá jej. Církev a svět, víra a nevěra, život a smrt nesrovnají se nikdy. Zápas jejich počal v ráji a trvá dosud a trvati bude až do posledního dne. Církev a svět, duch křesťanský a duch světský nesmíří se nikdy. Církev vedena jest v boji láskou, svět pak nenávisť. Církev se odplácí světu dobrým za zlé, svět pak Církvi nevděkem a zradou. Ale v boji svém nehude Církev nikdy přemožena, brány pekelné ji nepřemohou. Církev v boji proti světu má své vojsko, to jsou biskupové a kněží, kteří hlásají lidem pravdu svatou vřod i nevřod, dle rozkazu Páně: Jděte do celého světa a uče všechny národy... uče je zachovávat, cokoli přikázal jsem vám! Sv. apoštolé měli Ducha sv., který jim potřebných darů udělil ku bláslání slova Božího. Po apoštolech jejich nástupci biskupové a těchto pomocníci, kněží potřebují jistého vzdělání ve vědě Boží. Jak je kněží potřeba svatosti, tak je mu třeba i učenosti a vědeckého vzdělání. Kněz má blud a nevědomost zapuzovati a proto

sám musí světlem býti; od něho má se mládež i dospělý lid učití pravou a čistou viru poznávati a dle sv. víry celý život uspořádati. Zvláště za doby naší, za doby všestranného pokroku a falešných hesel, je třeba knězi učenosti a vysokého vzdělání, aby nepodleh v boji proti bludům a nevěře. Tohoto vzdělání dostává se kandidátům kněžství v bohoslovných ústavech, vysokých školách, kde se vyučuje všem oborům vědy, související s vědou náboženskou. Nyní trvají bohoslovná studia pět let. Toto studium bohosloví leží zvláště sv. Otcí na srdci. V roce 1931 odeslal papež zvláštní apoštolské nařízení na bohoslovné ústavy a v tomto roce v tajné konsistoři se svými kardinály, význam a pěstění církevního studia vřele doporučil. Úmysl na tento měsíc týká se v první řadě těch, kteří se připravují na úřad kněžský, aby získali co nejdůkladnější vzdělání. Do tohoto úmyslu zahrnujeme též skutečné kněze, aby dalším vzděláváním se co do rozsahu i co do hloubky věděni své obohatovali, a aby Bůh jim v této snaze milostí svou ku pomoci přispěl, aby pravdy Boží jak dětem, tak dospělým

lidem neohroženě hlásali, nevěru a bludy potírali, hříšníky k pokání pohnují a Bohu navrátili. Konečně týká se tento úmysl celého křesťanstva. Jeden každý má své víře dobrý a pevný základ položit, a vždy hlouběji do pravdy Boží a sv. tajemství vnikati. Z té příčiny třeba jest slovo Boží pilně a pozorně poslouchati, na sebe a ne na jiné vykládati, aby přineslo dobré a hojné ovce ctností a dobrých skutků. Též náleží ku vzdělání křesťana četba nábožných, poučných knih. Takoví rodiče pak rozumně a zbožně vychovají ditky své a synům vštípi touhu po duchovním stavu, aby jeden nebo druhý syn vstoupil do bčeslcví, zde konal potřebná studia a po do-

konaných studiích a po vysvěcení na kněze aby mohl u oltáře Páně přináseti přesvatou obět mše svaté. Vy-zbrojen náležitým vzděláním a podporován milostí Boží odchází na vinici Páně, aby zde pracoval o záchranu duší nesmrtelných a na šíření království Božího zde na zemi. Modleme se vroucně v tomto měsíci, aby nejsv. Srdce Páně, které v sobě skrývá všechny poklady moudrosti a vědy, dalo všem věřícím vniknouti do hloubky bohatství, moudrosti a poznání Božího. Nejsv. Srdce Ježíšovo, bohaté pro všechny, kteří Tě vzývají, aby šimě božského Tvého učení nalezlo mnoho dobré půdy v srdcích lidu Tvého.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

21. píseň.

Oculi tui sicut piscinae in Hesebon, quae sunt in porta filiae multitudinis. — Oči tvé jako rybníky v Hesebonu, jež jsou u brány dcery množství. (Cant. 7, 4.)

Jako dvě rybníků v Hesebonu
oči tvé tak jasné a tak krásné,
takže nad nimi svět celý žasne,
a já patře do nich, v lásce tonu.

Oči tvoje, ó Maria Panno,
jako krůpěj svěží rosy ráno;
milost sálá z nich a něžná láska...
Ó ty líbezná jsi věru kráska.

Ó, jak spanilé jsou, kdčž to neví,
nevinné když jsou ty naše děvy!
Kde zříš nejvíc jejich nevinnost?

V zraku jejich. Větší jest to skvost,
nežli perly nebo drahokamy.
Milé dívky, chraňte si jej samy!

22. píseň.

Caput tuum ut Carmelus. — Hlava tvá jako Karmel. (Cant. 7, 5.)

Na pobřeží mořském vypíná se
hora Karmel; jejím na vrcholu
chrám a klášter velký shlíží dolů;
na něm oko s radostí se pase.

Maria tam trůní po staletí;
tam je sídlo jejich zbožných dětí
z karmelského řádu; neustála
pěje se tam v hodinkách jí chvála.

I my chvalme Ježíšovu Matku,
jež nám vyprošuje mnoho statků
na svém Synu, mnoho milosti.

Její přimluva nás vyproští
ze svízeli; do nadhvězdých stanů
otevře nám jednou slavobránu.

23. píseň.

Comae capitis tui sicut purpura regis vincta canalibus. — Vlasy hlavy tvé jako purpur krále do vrkočů svázaný. (Cant. 7, 5.)

Hlava tvoje pozbyla vši krásy,
Kriste můj; je potřísněna krví,
která stéká s ní až na obrví,
barvic do červena tvoje vlasy.

Na kameni jako na trůnu
sedíš u Piláta ve dvoře
s nachýlenou hlavou v pokoře,
na ní z trnů velkých korunu.

Trtínu držíš v ruce místo žezla;
všechna potupa se na tě svezla
od surových vůkol vojáků.

A ty mlčíš; slza ve zraku
praví, že ti oněch lidí líto;
že jsi Synem Božím, ach, neví to.

24. píseň.

Quam pulchra es et quam decora, carissima, in deliciis. — Jak krásná jsi a jak spanilá, nejmilejší, v rozkoších. (Cant. 7, 6.)

Nevěstinko moje, jak jsi krásná!
žádná hvězda na nebi tak jasná
jako ty, když, Bohu zasvěcena,
moudrá panna jsi, ač bez věna.

Rozkoší je milovati tebe!
Se mnou pojď tam do mojího nebe,
žalosti kde není ani bohu,
abychom tam věčně byli spolu.

Tam tě čeká velká hostina,
cpustíš-li svět není nevinná,
Otce nebeského u Syna.

V nebi každý den je neděle;
koncerty tam hrají andělé,
s nimiž zpívat budeš vesele.

25. píseň.

Statura tua assimilata est palmae, et ubera tua botris. — Postava tvá podobná jest palmě, a prsy tvé hroznům. (Cant. 7, 7.)

Rostouc v etnosti, milá má se zdvihla
nad tou zemí jako palma štíhlá;
zakořeněna jsouc u víře,
prostřela kol lásky vějíře.

Prsy její jako zralý hrozen,
z něhož pramen vína lásky zplozen;
Kéž by takým vínem opojen,
každý člověk pro Boha žil jen!

Vidíme i pod způsobou vína
v zahalení Mariina Syna,
duši zasvěcených ženicha.

Svatou krev když pije z kalicha
při oběti svaté zbožný kněz,
že je velké štěstí pro něj, věz.

26. píseň.

Dixi: Ascendam in palma et apprehendam fructus ejus. — Řekl jsem: Vystoupím na palmu a uchopím ovoce její. (Cant. 7, 8.)

Ty jsi, Jezu, strom ten života,
jehož plodem sama dobrota;
ukazuješ nám ji ve svátosti,
když se křesťan při tvém stole hostí.

Přistoupím též k ozdobné té mříži,
která oltář a kůr kněžský střeží;
budu přijímati tvoje tělo,
jež se do hostie uzavřelo.

Ó, jak sladká je ta s nebe mana,
každý den nám Bohem darována,
pravé tělo s krví Krista Pána!

A v něm Božské srdce, jistá schránka,
nepřítel když ukládá nám strojí,
v pokušeních, v protivenstvích, v boji.

Srdce Ježíšovo a Eucharistie.

H. W.

P. Jindřich Ramière T. J.

Verbum caro factum est et habitavit in nobis.
A Slovo tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.
J. I. 14.

I.

Poklekněme nejprve před svatostánkem a vyslechněme s uctivostí, co praví víra: „Ten, který přebývá zde v nepatrném svatostánku — toť náš Bůh, jenž přimlouvá se za nás ustavičně. *Semper vivens ad interpellandum pro nobis.*“

Týž Bůh, který v Betlemě ukryl svou nesmírnost v drobné tilko nemluvněte, týž, který na Kalvarii zastřel svou slávu pláštěm potupy, týž žije tu ve svatostánku ještě více, ještě úplněji ponížený, pokořený a zničený. Zda neukryl se ve způsobách bezcenné hmoty všeho života a pohybu? Ano, pod nejmenší jejich částčkou žije Kristus Pán ve svatostánku se všemi svými vlastnostmi, se vši svou mocí a slávou, právě tak jak oslavený žije v nebi. Timto konem víry nutno začínati každou svoji návštěvu před nejsvětější Svátostí oltářní. Musíme hledět pochopit a pocítit, že klečíc před svatostánkem, nemáme čeho záviděti andělům, jichž blaženost záleží v tom, že před trůnem Božím zírají na Jeho slávu a pějí Jeho chválu.

Ale více ještě: v jistém, velmi pravdivém smyslu jsme na tom mnohem lépe než oni. Nezíráme sice jak oni na Jeho slávu, ale můžeme doznávati vzrůstu milosti Boží. Ta milost, bez ustání řinoucí se ze svatostánku jako z nevýčerpatelného zdroje, může bez míry v nás se množit, zatím kdy andělé nedoznávají žádného jejího rozmnožení. A přece každá krupěj té vody má cenu nekonečnou.

II.

Z lásky k nám ukrývá se Ježíš zde na zemi našim zrakům, z lásky zjevuje se blaženým v nebi. Svati, dostihnuvše cíle, jsou jasným patřením na Boha ujištění, že nikdy Ho neztratí; nám však ještě, na zemi putujícím, skýtají temnoty, jimiž se halí; příležitost k nesmírným ziskům. V nebi zjevuje skvěleji nedostiznost své krásy; v Eucharistii však usnadňuje účast vždy větší na pokladech své dobroty.

Taková přítomnost, současně viditelná a neviditelná, jest pro nás nejhodnější. Dosti smyslová, by upoutala našeho ducha, který bez pomoci smyslů nemůže ničeho pochopit, skýtá přece naší víře příležitost ke slavnému vítězství nad smysly.

Jest tedy pro nás větším dobrodíním, než kdyby Kristus, roztrhnuv všechny roušky Ho ukrývající, zjevil se nám v celé skvělosti své krásy. Neboť zjevení to dalo by nám sice zakoušeti blaženost nebeskou, ale zbavilo by nás pokladu, jehož dobytí jest předmětem naší pozemské existence, t. j. zaslulhy. Uspíšilo by nám sice věčnou radost, ale znemožnilo by nám její rozmnožení. Jako zkušný přítel nedopustí, by obchodník, účastníci se výnosného podniky, vzal z něho předčasně svůj kapitál v něm uložený, tak i Ježíš Kristus ve vlastním našem zájmu nechce se nám zjevit v celé své kráse, neboť přinutil by nás sice ke své lásce, ale zbavil zásluhy za věrnost ve své službě.

Když Josef, chtěje zkoušeti své bratry, zda želi svého zločinu, ukryl svou lásku pod vnějším neuprositelné přísnosti, nemohl přece necítiti zároveň i soucitu s bolestí jim způsobenou. Láska pudila ho, by dále choval se k nim jako cizinec, ale

zároveň by sdílel jejich utrpení. Láskou činil si násili, by zadržel projevy své lásky.

Rovněž i božský Spasitel v Eucharistii; kdyby poslouchal jen tvé milující srdce, zjevil by se nám takový, jaký skutečně jest, i zmizelo by vše, co nás od Něho dělí. Ale božský Chůf v zájmu své choti ukrývá se za mřížkou, jež ukazuje Ho dcsti, by roznítila naši touhu, ale ne dcsti, by ji ukojila; dcsti, by zažehla zápal naší vděčnosti, ale ne dcsti, by umenšila její zásluhu.

III.

Aby zjednati nám mohl ty výhody, musí si činiti násili a vykcnati zázraky větší než kdyby zbavil slunce jeho záře a zastavil proud řek a potoků: musí zadržeti vyzařování své veleby; musí zahalit se zdánlivou nehybností a smrtí, On Bůh živý, jenž hýbe světy; musí zničit svou nekonečnou velikost. Jak možno, bychom v těchto divech neviděli známky lásky vpravdě nekonečné?

Nuže, to jest, co odkrývá první pohled viry v hloubi svatostánku. Nejen že tajemné jeho temnoty nebrání poznati lásku Srdce Ježíšova, ale právě ony hlásají ji tak výmluvně! Zda cos jiného jest s to vzbudit naši nejhlušší zbožnost, kdy přicházíme klaněti se Bohu Eucharistickému? Zda právě to nepobádá naši horlivost, co odráží křesťany mdlé viry? I přestáváme záviděti těm, kdo Spasitele mohli vidět, kdo mohli Ho slyšet, kdo mohli se těšit rzckží Jeho obcování.

Od chvíle, kdy temnoty, jimiž se zahaluje, stávají se důkazy Jeho dobroty, blížíme se k oltáří, v němž se ukrývá, s větší vděčností a láskou, než kdyby se nám zjevil ve své úchvatné kráse.

„Ano,“ řekneme Mu, „Tys Bůh ukrytý, ale proto nejsi méně Bohem Israele (Is. XV., 15). Ukrývej se, jak Ti libo! Právě ukrytého Tě mi-

lujeme. Pod tímto božským přestrojením skrýváš se nám, Bože neskončeně laskavý, ale za to dojmáš nás jistou krásou, které v nebi postrádáš. Ač husté jsou závoje, jež Tě hali, přec prozařují jimi paprsky Tvé lásky a my můžeme vytušiti rysy Tvé tváře. Za touto mřížkou, průhlednou naší víře, zůstáváš vždy našim Miláčkem!“ (Cant. XI., 9.)

„Ukrýváš se, a přec Tě vidíme; mlčíš, a přece Tě slyšíme; zdá se, že přeháš před námi, a přece Tě objímáme a dáváš se nám s tím větší zásluhou, čím méně můžeme Tě nyní požívat.“

IV.

Je-li tomu tak — a který křesťan by mohl o tom pochybovat — kde budeme tedy především hledati svého Boha? Kam především pospíšíme Mu vzdáti hold své adorace a smírné náhrady, ne-li ke svatostánku, kde to božské Srdce nepřebývá pouze obrazně, symbolicky, ale ve skutečnosti?

S počátku obávali se jistí horliví ctitelé nejsv. Svátosti, by pobožnost k Božskému Srdci neškodila kultu Eucharistie; by neoslabila zbožnost věřících, soustřeďujíc ji na jediné ústrojí tělesné, místo na celou božskou osobu Páně, přítomnou na našich oltářích. Obava bezpodstatná; tyto dvě pobožnosti nejen si neškodí, ale vzájemně si prospívají: Eucharistie vede k Srdci Ježíšovu, a Srdce Ježíšovo vede k Eucharistii. O tom svědčí zjevení Božského Spasitele svatě Markétě, a ostatně dokazuje to zdravý úsudek těch, kdo správně pojímají pobožnost k nejsv. Srdci.

V.

Již sama zkušenost zřejmě to hlásá: Jak bylo s účastí na svatých svátostech, dřív než vznikla pobožnost k Božskému Srdci?

Bohužel ve většině zemí i těch nejkatoličtějších spokojili se s přiljímáním velkonočním, a i horlivé kláštery mí-

nily, že činí dosti, přistoupí-li dvaneb třikrát do roka ke stolu Páně. Jaký nesmírný pokrok způsobila v té příčině pobožnost k nejsv. Srdci!

Díky jí přistoupí četní křesťané měsíčně, týdně i každodenně ke stolu Páně, a v přemnohých krajích s radostí konstatují duchovní pastýři, že na první pátek měsíční jest právě tolik svatých přijímání jak na Boží Hod velkonoční. Co jest oním tajemným magnetem, jenž tak mocně vábí duše? Láska k nejsv. Srdci, touha Jemu se zalíbit a nahraditi Mu lhostejnost tolika duší nevděčných, jež zapominají, co pro ně učinilo.

Ostatně — a právě to jest nejlepším zkušeným kamenem — kdo byli nezarytějšími cdpůrci pobožnosti k Božskému Srdci? Tíž, kdo byli úhlavními nepřáteli častého sv. přijímání. Janse-nisté neviděli nikdy v dojemné této pobožnosti zbraně proti Eucharistii, naopak sektářský jejich duch vytušil v ni ihned neúčinnější prostředek, aby mohl přivábiti duše k nejsv. Svátosti oltářní; proto vypověděli ji nesmířitelný boj, který po dlouhou dobu překážel jejímu volnému rozvoji. Žáti jansenistů jest nejlepším důkazem, že pobožnost k nejsv. Srdci vede ke svaté Eucharistii.

VI.

Závěr ten vnucuje se přímo všem, kdo pozorně studují zjevení božského Spasitele svaté Markétě Marii. Divná věc. Když Kristus Pán chtěl poučiti světici o pobožnosti ke svému Srdci, zjevil se jí v Eucharistii. Za jakých okolností dostalo se jí oněch velkých zjevení, týkajících se této pobožnosti? Nebylo-li to ve chvíli, kdy klečela před svatostánkem, aneb po přijetí Těla Páně? A co se týče posledního zjevení — bylo to právě v oktávě Božího Těla, kdy Kristus zjevil se své služebnici a ukázav jí sv. plancu Srdce, řekl: „*Viz to Srdce, které lidi tolik milovalo . . . a pro něž si žádám zvláštní*

pobožnosti . . .“ Tedy jak by řekl: „Ty budeš zírat na mé Srdce, přítomné ve svaté Eucharistii, ty uctívati je budeš v této svátosti! Chceš-li se mu klanět, čiň to především s úctou, vzdávánou mému Srdci tu přítomnému!“

Umysl božského Spasitele vysvítá ze cvičení, jichž se na ni dožaduje. Jest to především časté, velmi časté svaté přijímání: „*Přijmeš mne ve svaté Svátosti tolikrát, kolikrátě dovolí ti to poslušnost.*“ Jest to svaté přijímání v první pátky měsíční, jest to adorace v noci ze čtvrtka na pátek, jest to svátek nejsv. Srdce se smírným sv. přijímáním.

Světice pochopila myšlenky svého božského Mistra; proto bez ustání toužila po přijetí Těla Páně. Pán dojat řekl jednoho dne: „*Má dcero, tvé vzdechy vnikly tak hluboko v mé Srdce, že kdybych byl ještě této Svátosti neustanovil, učinil bych to nyní, abych se stal tvým pokrmem.*“ Světice hleděla úsilně připodobniti svůj život Ježíši — Hostii. Byla to vpravdě duše eucharistická. Poslyšme, jakým duchem byla oživena i v nepatrných podrobnostech svého života.

„V nesmírnosti své lásky zasnoubil si mou duši spojením nevýslovným; proměnil mě srdce ve žhoucí plamen, jenž ztrávití měl všechny pozemské náklonnosti, které by se chtěly k němu přiblížit; zároveň dal mi na srozuměnou, že jsouc určena vzdávat ustavičný hold Jeho životu smrti v Hostii, musím hledět se mu připodobnit a obětovat se mu láskou, adorací a sebezáporem; též v plnění svých slibů musím se řídit tímto božským Vzorem, který jsa všeho zbaven, přijímá od svých tvorů vše, cokoliv chtějí mu dáti.

„Slibem chudoby nemám tedy pouze cdřici se statků a pohodlí, ale i zábav a útech, tužeb, libůstek i vlastních zájmů, by každý, cckeliv chce, mohl

mi vzíti neb dáti jako nehybné mrtvole.

„Jak poslušný jest Ježíš ve svaté Eucharistii! Hned jakmile vyřčena slova konsekrační, ať knězem dobrým neb špatným, sestupuje na oltář a nebrání se, je-li nesen do srdce hříchem znečištěného, které se mu přece tak hnusí. Bych se mu připodobnila, chci se odevzdati v ruce představených a cslaviti tak poslušnost Ježíšovu ve svaté Hostii, jejíž bílá barva mi připomíná, že musím býti obětí čistou, čistou tělem, srdcem, myslí i všemi náklonnostmi.

„Bych se v Něho proměnila, musím vésti život prostý vši zvědavosti, ale za to plný lásky a chudoby; abych nahradila Mu opuštěnost a opovržení, jež snáší v Hostii, chci se těšit, jsem-li pokofena a zapomenuta.

„Při jídle chci se spojit s oním božským pokrmem, jímž sytí duše ve sv. přijímání, prosím, by každé sousto bylo duchovním přijímáním, které by mne s Ním úzce spojilo.

„Můj odpočinek uctíti má odpočinek Ježíšův v lůně Otcově a ve sv. Hostii; mé utrpení i pokání buďtež Mu smírnou náhradou za urážky, jichž se Mu dostává v této přesvaté Svátosti.

„Všecky své modlitby chci spojit s modlitbami Srdce Ježíšova ve svaté Eucharistii.“

Nikdo nedovedl lépe vysvětliti ducha pobožnosti k nejsv. Srdci než ta, jež božským posláním byla pověřena její hlasatelkou. I patrně z toho, co jsme pověděli, že jestli sv. Markéta Maria hleděla vypodobniti ve svém životě, i v nejmenších jeho podobnostech, ctnosti Srdce Ježíšova, byly to hlavně cny, jichž příklad nám dává to božské Srdce ve svaté Eucharistii.

Jako ta světice hledejme i my vždy a všude nejsv. Srdce Ježíšovo, ale hledejme je ve svátosti Jeho lásky. Tak v životě svém sloučíme obě pobožnosti v jedinou, jež vydá ovoce převzácné.

Příklad.

„Jak šťastni jsou kněží,“ psal nám jistý výtečný kněz, „kteří mají ve své farnosti sochu božského Srdce Páně, a zvláště kvete-li v ní pobožnost k tomu nejsv. Srdci! Já nemám toho štěstí: není tu sochy, a co smutnějšího, není tu ani stínu pobožnosti k Srdci Ježíšovu, není nic leč opovržení. O svátku Srdce Páně nejen že nikdo nebyl u svatého přijímání, ale ani na mši svaté nebylo živé duše. Rovněž tak jest i v první pátky měsíční. Když jsem začal mluvit o této pobožnosti, usmívali se soucítělně mé prostotě. Ženy t. zvané zbožné sotva o velkonocích přistupují ke stolu Páně. Kdybych měl sochu nejsv. Srdce, neb aspoň obrázek jeho a medailky, snad pohled na ně dojal by mé ovečky: bohužel však nemám ani potřebných věcí...“

Z almužen opatřili jsme onomu knězi krásnou sochu Srdce Ježíšova. Poslyšme, jak v následujícím listě vypráví o divech, které způsobila:

„Především neděli 1. července měli jsme překrásnou slavnost ke cti Srdce Páně. Posvěcena socha a zavedena pobožnost k božskému Srdci Ježíšovu. Již v předvečer rozezvučely se všechny zvony. Dojista anděl strážní mé farnosti uložili jim, by pohnuly každým srdcem, neboť ujišťují vás, že výtečně splnili svou úlohu.

Krásný náš kostelík ozdobili jsme kvítím a chvojím. V neděli při první mši svaté dvacet osob přistoupilo ke stolu Páně. Pravý to u nás div! Při velké mši svaté zpíváno velmi pěkně. Kostel byl naplněn.

O páté hodině večerní nešpory; sešla se celá osada; nikdo nescházel; přišli všichni jinoši a muži, všechny ženy a dívky, ano i všechny děti. Kromě toho dostavilo se i mnoho přespólních hostí. Kostel ovšem pro všechny nestačil, mnozí musili zůstat venku, kde všeměs chovali se velmi zbožně. Všich-

ni s nadšením zpívali nešpory. Po antifoně Salve Regina přiblížil se slavný okamžik.

Duchovenstvo vychází z kostela a v průvodu četných mužů ubírá se na faru. Naše čestná stráž s uctivostí běře nosítka se sochou Božského Srdce. Vracíme se ke kostelu. Když kněží zanotovali: „*Cor Jesu sacratissimum, miserere nobis*,“ oči všech obracejí se k soše. Jsou dojati a mnozí i pláčí.

Socha Srdce Páně, stojící na pěkně ozdobených nosítkách a vše převyšující, postupuje zvolna jak u vítězoslávě. Ach, kdybyste viděli, jak moji farníci byli hrdí, že mohou Pánu nabídnouti svá statečná ramena! Všichni se tu tomu nabízejí. Jedni si stýskají, že dosud nenesli, druzí, že příliš málo. Spor svatý a povzbuzující.

Nosiči postupují zvolna uprostřed dojatých zástupů. Již vcházejí do kněžiště, kde kněz má sochu posvětit. Srdce Páně uchvacuje všechny, zvláště krásnou hlavou, náručím široko rozpjatým a planoucím srdcem. Po skončeném úkonu řadí se slavnostní prů-

vod a prochází celou farností za zbožného zpěvu našich mužů, žen a dívek. Má ubohá osada nikdy nic podobného neviděla! Nemchu vyličiti všeobecné nadšení, a ještě při vzpomínce vlnou mi oči.

Po návratu do kostela nosiči stavi sochu u stupňů oltáře; na to přední občané umístili ji na trůně bohatě pozlaceném, jež vděčností a láska připravily u vchodu do kněžiště. Jaká to chvíle! Zdá se, že vidíme nebeské zjevení.

Klesáme na kolena a zvolna, zbožně, s živou věrou a láskou modlíme se modlitbu zásvětnou a smírnou. Slavné pozhnání ukončilo tuto slavnost, na niž vzpomínka žiti bude dlouho v srdci všech šťastných svědků. Při odchodu nikdo nezapomněl pomodlit se Otče náš a Zdravas před sochou Srdce Páně, aby i naši zesnuli měli svůj podíl na krásném dnu. Milováno, chváleno a velebeno budiž nejsv. Srdce Ježíšovo, které proti vši lidské naději přichystalo mému srdci a mé farnosti toliké přebohaté pozhnání!“

Anna Marie Kadlčáková:

Svatý Václave!

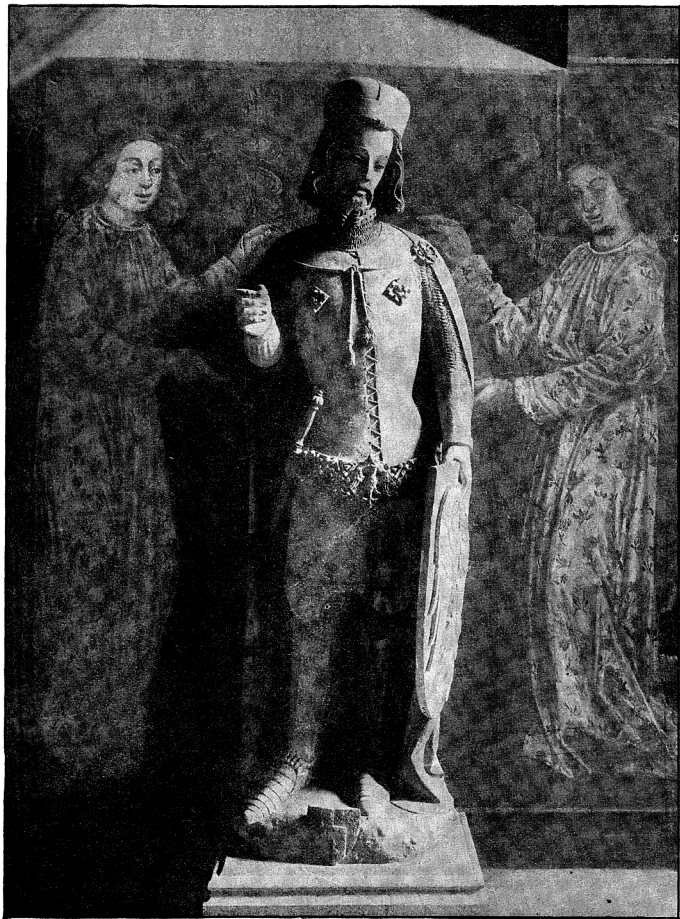
Svatý Václav, kníže české,
Tebe slaví každý Čech,
k Tobě zvedá oči svoje
za dnů, v nichž ho tíží vzdech.

Tvoje svaté, zářné zraky
k naší vlasti hledí jen,
ony zří, když bouří mraky,
zvěstují nám boje den.

Tvoje svaté, zářné zraky
obrací se k Bohu blíž,
prosiš za své bratry Čechy,
když se chvějí stráně, chýš.

Prosiš za své rodné bratry,
jejichž králem vždy chceš být,
a tu českou drahou zemi
škůdci nedáš zahubit.

Svatý králi, kníže české,
vyslyš duše naší vzdech,
neopouštěj zemi rodnou,
ani věrných Čechů všech!

Sv. Václav, vévoda země české.

Marie Tesařova: **V Tvé Srdce . . .**

V Tvé Srdce trním věnčené
chci skrýt se, Pane drahý,
tam svitne duši stísněné
Tvé lásky paprsk blahý.

Již nelekám se trnoví,
jež srdce Tvoje spíná,
mí v duši echem zazvoní:
těch trnů já že vinna.

A svatý kříž Tvého znak
na Tvém jeňž srdci stojí,
můj zarosený suší zrak,
mou každou bolest hojí.

V Tvém lásky teplém objetí
jsem šťastna v každé době,
tu mysl v nebe zaletí,
tam oddechnu pak sobě.

V Tvé Srdce trním věnčené
již spěchám, Pane drahý,
tam svitne duši stísněné
Tvé lásky paprsk blahý.

A. M. Kadlčáková: **K nebi výš.**

Tam v tu dáli nekonečnou,
kde je dobrý Bůh,
tam mé oko v touze hledí,
tam letí můj duch.

Svitne-li tam slunce zlaté,
aneb měsíc mdlý,
vždycky duši zjev ten krásný
i zrak okouzli.

V roztoužení k nebi hledím
a myslívám jen,
bych tam jednou prožívati
mohla též svůj sen.

Sen té lásky Boha svého,
již uchystal všem,
kteří jednou opustiti
musí tuto zem.

Tam v tu dáli nadehvězdnou
chci se dostat
a se všemi nebešťany
Bohu zpívat.

M. T.: **Pojďte ke mně!**

Ach, marně hledáš v světě,
kde soucit ještě pravý,
snad parou zmizel v létě,
snad 'odnes' proud jej dravý.

Tak mnohdy tvoje nitro
se krutým bolem dusí,
když smavé čekáš jitro,
krok mlhou drát se musí.

Snad tebe zranil krutě,
kdo dříve tebe hladil,
tys lásku 'dal mu chutě,
cn bídne tebe zradil.

Pojď se mnou v chrám šero,
tam Ježíš sebe skrývá,
na zachmuřené čelo
pln soucitu se dívá.

A volá: pojďte ke mně,
kdož v světě žalem lkáte,
mne darmo, dítky země,
svým králem nevoláte.

Srdce Ježíšovo, z jehož plnosti jsme všichni obdrželi.

P. Rud. Rozkošný T. J.

V této úvaze stručně pojednáme tajemství dobroty, moudrosti, milosrdenství a všemohoucnosti Božské, tajemství, které přesahuje svou hloubkou, vznešeností, krásou a velebností veškeren rozum lidský, tajemství, jehož světský člověk nechápe vůbec, a člověk věřící je plně pochopí až na onom světě, totiž o tajemném vztahu Krista Pána k sv. Církvi, která vskutku z jeho plnosti obdržela vše, co má. Sv. Pavel nazývá Krista Pána hlavou, a ostatní věřící — Církev sv. — údy Kristovými.

Tak praví v listu k Římanům: Jako v jednom těle máme mnoho údů . . . , tak i my mnozí jsme jedním tělem v Kristu. (12, 4.) Podle těchto slov je Církev duchovním tělem Krista Pána a Kristus jest její hlavou. Hlava vyniká nad tělem trojím způsobem: 1. důstojností: hlava je první a nejdůležitější část lidského těla; 2. působností: v hlavě jsou soustředěny všechny smysly. A poněvadž smysly jsou podkladem a východištěm veškerého duchovního života lidského, proto lze říci, že v hlavě se soustřeďuje a sjednocuje jak život smyslový tak i duševní, z ní vychází pohyb údů a vládá nad veškerým tělem. Odtamtud řídí duše všechny údy k společnému cíli. Konečně je 3. hlava s tělem spojena nejtěsnějším svazkem, pro který tvoří s ním jediný celek, jediný organismus. Tuto troji přednost jeví také Kristus Pán naproti Církvi.

1. Kristus vyniká nad Církví svou důstojností. Vtělením povýšil svou přirozenost lidskou k důstojnosti své vlastní Božské osoby. Nad vtělení Syna Božího nemohla Nejsvětější Trojice vytvořit dila vznešenějšího. Člověk nemohl býti výše povznesen a k větší důstojnosti povýšen, než jaké se dostalo Kristově přirozenosti lidské

tím, že jest podstatně s Božskou osobou spojena. A této Božské důstojnosti Krista člověka stává se účastnou také Církev sv. jako jeho duchovní tělo.

Kristus má tudíž dvojí tělo: jedno skutečné a přirozené, vzaté z Marie Panny, kterým jsa oděn sedí v nebeské slávě na pravici Otce nebeského a zároveň je přítomen v každé hostii proměněné při mši sv., a druhé tělo duchovní, jímž je Církev sv. A poněvadž Církev sv. jako duchovní tělo Krista Pána jest co nejtěsněji spojena s jeho skutečným tělem, proto lze tvrditi, že Církev jest obdobným způsobem spojena s Božskou osobou Krista Pána, jako jeho skutečné tělo, a že proto také se stává účastnou nekonečné důstojnosti Božské osoby Krista Pána. V tomto smyslu tvoří Církev s Kristem jedinou mravní osobu. Kristus je církev a Církev je Kristus. Jako od Krista od okamžiku vtělení nelze odmyslit jeho lidské přirozenosti, tak od založení Církve v den Letnic nelze Krista jinak si představovati než jako hlavu Církve a Církev jako duchovní tělo Kristovo. Kdo trhá a ruší tento svazek, jímž se Kristus sám na všechny věky k Církvi připojil, ten nemá ani o Kristu ani o Církvi správného pojmu. Kdo popírá lidskou přirozenost Kristovu, popírá nutně samého Krista, a podobně, kdo nevěří v Církev, jako v duchovní tělo Kristovo, ten rovněž popírá Krista. Vira v Krista s vírou v Církev stojí a padá.

2. Jako hlava se sdílí se všemi údy těla o svou působnost, podobně i Kristus vlévá svůj boholidský život všem údům duchovního těla svého, jak sám to znázorňuje v podobenství o vinném kmeni a ratolestech. (Jan 15, 1.) Jako ratolesti nemají ze sebe

plodné mízy, která je čízuje a uschopňuje, že vydávají ze sebe listí, květ a konečně hrozny, nýbrž čerpají ji z kmene vinného, jenž ji ze sebe vyrožňuje a vlévá v ratolesti, podobně čerpají také údové Církve sv. z Krista všekeren svůj nadpřirozený život. A jako hrozny, ač bezprostředně jsou ovocem ratolesti, přece konečně mají svůj první původ v míze vinného kmene, tak všechny dobré skutky živých údů duchovního těla Krista Pána jsou ovocem účinné milosti posvěcující z Krista jako z viného kmene v údy jeho duchovního těla se vylévající. Údové tohoto těla Kristova nežijí proto svým životem přirozeným, nýbrž sdílejí se o boholidský život samého Krista.

Z Krista jako ze své hlavy čerpá celé tělo, t. j. celá Církev životní sílu, svůj rozvoj a svůj vzrůst. Život, který v ní Kristus vlévá, jeví se jednak v poznání pravdy zjevené a jednak v lásce, jež věřící chovají ke Kristu, k sobě a bližnímu, jak sv. Pavel poučuje Efeské, když k nim píše, aby vyznávající pravdu v lásce rostli ve všem k němu, ke Kristu, jenž jest hlavou, z něhož celé tělo jsouc spojováno a svazováno každým svazem služebným podle působivosti v míře jednoho každého údu běře vzrůst svůj ke vzdělání svému v lásce. (4, 15 násl.) Podle slov apoštolských vývoj v Církvi neděje se stejně při každém údu, nýbrž různě podle různé míry milosti, jaké se jednotlivým údům dostává a podle spolupůsobení s touto milostí. A když úd sám sebe vzdělává a zdokonaluje, vzdělává a zdokonaluje zároveň také duchovní tělo Kristovo, jímž jest Církev. A aby různý vývoj jednotlivých údů duchovního těla Kristova vespolně se nerušil, nýbrž souladně se podporoval a doplňoval, musí se dít v lásce, která vyrovnává, mírní a ladí všechny protivy jednotlivých projevů tohoto všestranného vývoje. Láska je duší duchovního těla Kristova, Církev sv. Ano sv.

Pavel nazývá Církev doplňkem Kristovým, když píše o ní k Efeským: že jest tělem jeho a plností toho, jenž všechno ve všem naplňuje. (1, 23.)

Sv. Tomáš místo toto duchaplně vysvětluje, když praví, že tělo jest učiněno pro duši, a ne duše pro tělo a proto je tělo takřka doplňkem duše. Kdyby duše neměla těla, nemohla by jevití přemnohých činností, k nimž má tělesných orgánů nezbytně potřeby. Podobně se má s Kristem a s Církví. Církev byla založena pro Krista, jenž v ní a skrze ni pokračuje ve svém boholidském životě a o něj se sdílí s jednotlivými údy. A v tomto smyslu sluje doplňkem Kristovým. V Kristu jest jako ve zdroji a v zářném ohnisku všekeren nadpřirozený život se všemi ctnostmi obsažen a soustředěn, jako moudrost, spravedlnost, svatost, mírnost, dobrota, trpělivost atd. A tyto své ctnosti vlévá do jednotlivých údů svého duchovního těla, různým sice, ale přece mezi sebou souladným způsobem. Tak se skvěl sv. Petr mimořádnou vírou, sv. Jan panictvím, sv. Pavel horlivostí pro čest a slávu Boží a spásu duší nesmrtných.

3. Konečně je Kristus s Církví sloučen svazkem nejtěsnějším, jaký vůbec lze mezi nimi mysliti, svazkem podobným spojení hlavy s tělem lidským. Jako tělo oddělené od hlavy je pouhým neživým trupem, tak nelze Krista jinak mysliti než jako hlavu Církve a Církev jako tělo Kristovo. Mezi Kristem a Církví jest takové spojení, že možno říci: všechno bohatství Kristovo je bohatstvím Církve sv. Ano Kristus s Církví se sdílí i o své jméno. Proto sluje Církev u du. Otců a theologů druhý Kristus, duchovní Kristus, pokračování Krista. Tuto pravdu dovozují namnoze již ze slov apoštola Pavla ke Korintským, kde praví: Jako tělo jest jedno a přece mnoho údů má, a všechny pak údy, ač jich mnoho jest, jen jedním tělem jsou, tak i Kristus. (1. Kor. 12, 12.) Kdokoliv

čte, jak již sv. Jan Zlatoušlý poznamenává, převěti tohoto výroku apoštola, každý očekává, že závěti bude zniti: tak i Církev. Než sv. Pavel pravi: tak i Kristus, čímž poměr mezi Kristem a Církví prohlašuje za tak těsný, že Krista s Církví zaměňuje, takže Krista je nazývati Církví a Církev Kristem.

Ale Kristus ncedil se s Církví toliko o své jméno, nýbrž také o svůj život, o svou moc a působnost. Proto je Církev obdařena ve svém učitelském úřadě neomylností, ve svém kněžském úřadě jevicím se hlavně v konání oběti novozákonní a udílení sv. svátostí působnosti Božskou a ve svém pastýřském úřadě autoritou Božskou. Všecky tyto vlastnosti jsou vlastnostmi Božskými, náležejícími hlavně a popředně Kristu a Kristus je na Církev toliko přenáší, podobně jako hlava lidská vlévá svůj život v jednotlivé údy svého těla. Kristus a Církev jest proto jen jedinou duchovní osobou, v níž se Kristus přetvořuje v Církev a Církev v Krista. Proto také Kristus mluví někdy jménem údů svého duchovního těla a pravi, že bez něho nic nemohou činiti, někdy zase jménem svým vlastním a podotýká, že všechnu svou moc má sám od sebe. Tuto pravdu vyjadřuje jasně a určitě především sv. Pavel na různých místech. Tak píše ve svém listu ku Koloským: Nyní se raduji z utrpení pro vás, neboť vyplňuji

na svém těle to, co zůstává z útrap Kristových pro jeho tělo, kterým jest Církev. (1, 24.) Kristus tedy dosud trpí různé útrapy a strasti, tak uvazuje sv. Pavel, ne však ve svém vlastním skutečném těle, ve kterém vstoupil na nebesa a sedí na pravici Otce svého, nýbrž trpí dosud v těle mém, ve kterém dosud na zemi strádám. A co pravi sv. Pavel o sobě, platí o každém členu Církve sv. A v tomto smyslu může každý křesťan o sobě říci, co o sobě pravil sv. Pavel: žiji ne já, nýbrž žije ve mně Kristus. (Gal. 2, 20.) Kristus tedy v každém člověku spravedlivém od počátku světa pracuje, trpí, ale také se raduje. I nyní všecky strasti a kříže, které jest snášeti Církví, snáší v ní a skrze ni sám Kristus. Život Církve je životem Kristovým a život Kristův je životem Církve. A proto také učí sv. Augustin, že všichni křesťané se svou hlavou, která vstoupila na nebesa, jsou jeden Kristus, takže on není jeden a my mnozí, nýbrž že my mnozí jsme v onom jednom rovněž jedno. (In psal, 27, n. 3.) Zvláště krásně vyjadřuje tuto pravdu na jiném místě: Jeden jest člověk s hlavou a tělem svým, Ježíš Kristus, Spasitel svého těla a svých údů, dva v jednom těle, v jednom jménu a v jednom utrpení, a až přejde nepravost, v jednom odpočinku.

Homilie na 15. neděli po sv. Duchu.

Jarolím St. Pavlík.

Určeno je člověku, že má jedenkrát zemřít. Ano, víme, že zemřeme; proti smrti není žádná zeliny. Nevíme však, kdy, kde a jak zemřeme. Nemusí to býti až na stará léta; můžeme i o *mladém věku zemřít*. To zkusil na sobě i onen mládenec, o němž vypravuje evangelium 15. neděle. Byl to

hodný mládenec, a přec mu bylo se světem se rozloučiti. Abel též byl ještě poměrně mladý, když jej Kain zabil. Vizme, první, co z lidí umřel, nebyl žádný stařec, ale mladík. Syn vdovy v Sareptě, ten jediný, jehož měla, též musel zemřít; Eliáš ho však vzkřísil z mrtvých. Syn ženy sunamitské šel

s otcem na pole, bylo to v čas žní. Tu začal naříkati, že ho hlava boli. Zanesli ho domů, a v krátkém čase bylo po něm. Toho zas vzkřísil prorok Eliseus. Jonatas, syn Saulův a přítel Davidův, zemřel v nejlepších letech. Jairově dcerce bylo teprv dvanáct let, když zemřela.

Tedy ani mládí nechrání nás před smrtí. Kdybyste se obhlédli v úmrtní matrice, shledali byste tam mnoho jinochů a děvčat. Že člověk i za mlada může zemřít, ví každý, ale většina na to nepomyslí; tráví život v samých zábavách a rozkoších, i v těžkých hříších, s hroznou lehkomyšlností, aniž by pomyslili, že je smrt i při těžkém hříchu může překvapiti. Písmo svaté vypravuje, že mnozí z Izraelitů byli na poušti zabiti právě v čas, kdy smilnili. Necht' žijí tedy mládenčové a panny nábožně a stydlivě, tak, aby se nemuseli smrti báti.

Mládenec naimský byl *hodný jinoch*; jinak by nebyla matka tolik o něho plakala, ani tolik lidí nebylo by šlo na pohřeb. Miloval svou matku a byl jí podporou na stará léta, dokud žil a byl zdravý. Kdyby nebyl tak hodný, nebyl by si Spasitel pospíšíl jej vzkřísiti; neboť oživením nezdárného syna nebyl by jí žádnou radost způsobil. Děti, milujte své rodiče a podporujte je, jak jen možno. Vyděláte-li si něco, nepromarněte to ve veselé společnosti; dejte z toho rodičům a spojte pro budoucnost; přijde čas, kdy toho nutně budete potřebovati. Ach, jak mnozí rodiče mají děti dost, a jsou přece na stará léta opuštěni, ba i na dobročinnost cizích lidí odkázáni. A když zemrou, ach, jak brzy jsou zapomenuti. U zvířat je to zvláštní, že mladé jejich své zploditele brzo opustí a potom jich více neznají, sotva že sami mohou se nakrmiti. Nemají totiž žádného rozumu; a mnohé děti mají přece rozum, a nejsou lepší než pes nebo kočka. Jakmile se udělali samostatnými, neznají více svých rodičů.

Sledujme dále svaté evangelium. Mnoho lidu z města šlo s pohřebem. Bylo to pěkné od lidí, že nejenom několik ku příkladu příbuzných šlo na pohřeb, ale velmi mnoho. *Mrtvé pochovávat* je skutkem milosrdenství. Toho skutku zásluhu si získáme, když se pohřbu zúčastníme; ještě více, když rakev neseme. Vzdáváme tím zemřelému čest a prokazujeme mu poslední službu; dáváme najevo účast na bolesti bližního, pláčeme s plačícími, jak nám to apoštol poručí. Přízeň zemřelého je tím potěšena. Nespokojme se pouhým doprovodem, ale modleme se i za zemřelého a obětujeme za něho dobré skutky. Jděme rádi na pohřeb, když zemře nějaký chudák. Bohatí lidé naleznou průvodčích dost, ne tak chudí.

Rakouský císař František I. šel jednou odpoledne, provázen svým komorníkem, ulicemi Badenskými za Vídeň. Naráz potkali se s průvodem pohřebním. Ach, jak bídný pohřeb! Před rakví šel kněz s kostelníkem; za rakví nešel nikdo. Tu oslovil císař průvodčího: „Tento člověk je opravdu k politování; neboť nemá nikoho, kdo by po smrti na něho pamatoval a poslední službu mu prokázal! Nato se připojil k průvodu a šel s komorníkem za rakví s hlavou obnaženou. Když to lidé ve městě pozorovali, připojilo se brzy sta lidí k průvodu, a ten chudobný člověk měl krásný pohřeb.

Milý Spasitel potkal pohřební průvod pod branou městskou. Viděl, jak hořce vdova pláče; pohled ten jej pohnul u srdce, i řekl kni: „Neplač!“ Imy máme míti soustrast s bližními a potěšiti je v jejich neštěstí. Nejlepší účcha je okamžitá pomoc. Spasitel nejenom vdovu těšil, on ji *ihned pomohl*; povolal opět k životu jejího zemřelého syna a odevzdal jí ho. Takovou pomoc nemůžeme ovšem žádnému poskytnouti; neboť zázraky konat nemáme moci; můžeme však svým bližním pomoci jiným způsobem; všeliké

službičky mu prokazovati a zvláště se chudých vdov a sirotek ujmati. Čistá a neposkvrněná bohoslužba, píše svatý apoštol Jakub, je tato: sirotkům a vdovám v jejich soužení ku pomoci přispěti. Už ve starém zákoně poručil Bůh, pozvati k jídlu o slavnosti stánků vdovy a sirotky. Job tvrdí o sobě, že nikdy nedopustil, aby vdova zmirala nedostatkem, a že žádného souseda nejedl sám, aniž by i sirotci spolu jedli, protože už od dětství byl útrpný. „Ke vdovám,“ píše moudrý Sirach, „buď milosrdným jako otec a budeš poslušným synem Nejvyššího.“

Milý Spasitel pomohl tedy vdově naimské. Mezi námi je dosti vdov a osiřelých dětí. Vdova je zle na tom, je-li chudobná. Nemůže si tolik vydělati jako muž, a musí přece mnohdy houf dětí živiti. Co se musí napracovati a se nadřiti, a často musí jako vdova naimská plakati, když se jí zle daří. K takové volám: Neplač! *Jdi k Pánu Ježíši* do kostela; on potěší vdovu naimskou; i tebe potěší. Modli se k Pánu Bohu a doufej v něho; on je otcem opuštěných; vdov a sirotek se ujímá. Čteme to na mnohých místech Pisma svatého.

Kdo z milých čtenářů oplakává nějakého ze své přízně zemřelého, otce, matku, děti, bratra, sestru, dobrodince, anebo snad později na hrobě jejich státi bude, tomu pravím už teď: Neplač! Mírní svou bolest! *I tvoji drazí vstanou z mrtvých*, třebaš ne tak brzo jako mládenec naimský, jenž ostatně později přece musel doopravdy zemřít. Ale v soudný den zazní mohutný hlas: Vstaňte vzhůru! „Amen, amen, pravím vám,“ řekl Pán Ježíš „přichází hodina, v níž všichni, co jsou

v hrobech, uslyší hlas Syna Božího, a kteří jej uslyší, budou žiti.“ Potom vrátí Pán Ježíš dítku rodiče a rodičům dítě jejich, manželovi manželku a manželce manžela, bratrovi sestru a sestře bratra. To bude šťastné shledání a sebepoznání; potom nikdo nebude víc plakati, jenom zavržení budou hořekovati; potom nebude více žádných vdov a sirotek. Bůh setře všechny slzy s očí jejich, čteme ve zjevení, a smrti nebude více, ani nářku, ani bolesti: neboť všechno to již přešlo.

Evangelium o mládenci naimském má ještě hlubší význam. Ona vdova — to je naše matka, Církev katolická, která pláče, když děti její zemrou *smrtí duchovní*, když těžce hřeší. Tím více se však raduje, když zase vstanou s pomocí milosti Boží z hrobu hříchů svých a začnou pro Boha žiti. Svatá Monika plakala mnoho let o syna svého Augustina, protože sešel s pravé cesty; konečně však přece dožila se radosti, že vstal z mrtvých, že se obrátil. Proto čte se i toto evangelium při mši svaté na svátek svaté Moniky. I my máme účast míti s katolickou Církví, rmoutící se matkou, když dítka její hřeší; máme s ní plakati. Blahoslavení truchlíci, neboť oni potěšení budou. To jsou ti, kteří prolévají nad vlastními hříchy slzy kající, nad cizími hříchy slzy soustrastné. Potěšme zarmoucenou matku, modlíce se za obrácení hříšníků, především k nejčistšímu srdci Panny Marie. Dejme však pozor, abychom sami těžkým hříchem duchovní naši matce slzy z očí nevyloudili; stalo-li se tak, řekneme k ní: Neplač! Nechci více se se toho hříchu dopustiti, chci se zpovidati, pokání činiti a opět býti твоjím hodným dítětem.

Zaplat Pán Bůh!

Legenda.

V Kladské zemi, krásném kraji,
kde se hory zelenají,
leží slavné Vambeřice —
lidu jde tam na tisíce.

Ne nadarmo, to je jisto,
neboť je tam poutní místo,
zasvěcené Matce Boží,
jejíž slávu denně množí.

Není tam sic oliv, palem,
ale druhý Jerusaleml;
kaple, sochy, svatá místa
znázorňují život Krista.

Je tam hora Kalvarie;
křížová se cesta víje
kolem ní; tam muži, děvy
chválí Boha svými zpěvy.

Známy všude Vambeřice,
o nich psáno legend více;
slyšte jednu zajímavou,
která jde teď mojí hlavou.

Chudá žena městem kráčí
pomalu — a je jí k pláči;
je to žena k smilování;
nese košík ve své dlani.

Na rtech s prosbou k Boží Matce,
měří kroky svoje k jatce;
u řezníka vyprositi
něco chce na živobytí.

Vůně klobás vstříc jí vane.
„Smilujte se, dobrý pane,“
praví, u pudle když stane,
an jí slza z očí kane.

Zdaž cos prosby její zmohou?
„Smilujte se nad ubohou!
Člověku, jenž smrti blizek,
dodá síly masa řízek.“

Řezník lakotou jak zmámen,
srdce tvrdé jako kámen.
Osápl se na ni v křiku:
„Nechci takých zákazníků!

Kdybych darmo maso dával,
přišel by sem kupec nával!
Kdo chť masa, nemá peněz,
do krámu sem ani nelez!“

Ženě blednou strachem lice.
Vece: „Peněz nemám sice.
Zaplat Pán Bůh! řeknu za to,
to vyváží víc než zlato.“

S posměchem děl řezník k ženě:
„Když chceš platit v také měně,
ať se na váhu teď vloží,
a já dám ti tolik zboží.“

„Zaplat Pán Bůh!“ napsal ruče
na papírek, při tom bruce,
na váhu pak papír vložil —
a duch ženy jak by ožil.

Žasnouc chytila se stolu,
miska s lístkem spadla dolů;
řezník též stál vyjevený,
vida, nápis jak je cenný.

Na druhou teď klade misku,
která visí na řetízku
ještě vzhůru, masa kousek,
ten však lehký jak dvě housek.

ještě dále přisekává,
na váze se množí strava;
to je všechno dosud málo,
maso vzhůru pořád stálo.

Zázrak, zázrak! Řezník žasne,
lakota mu v srdci hasne;
babičky teď celé šťastné
radosti jsou oči jasné.

Na čele pot vstává muži,
vidí, co teď ženě dluží;
váhu srovnat, ať se snaží,
„Zaplat Pán Bůh!“ více váží.

Radostí se žena třese,
mnoho masa domů nese;
řezník, dosud peněz chtivý,
k chudým je teď dobrotivý.

Se svým Dítěm, Máti,
rač nám požehnati!

Marie Tesařova:

Srdce Panny Marie.

Sídlo lásky, sídlo ctncsti,
Srdce Panny Marie,
nádoba ctné pobožnosti,
vůni svou v svět rozlije.

Květe vůně plné slasti,
která blaží nebesa,
čbčerstvení v každé strasti,
v něm duch znovu zaplceá.

Oceáne nedozirný,
z bclů jsou Tvé krůpěje,
mste zlatý, břehu smírný,
kotvo naši naděje.

Svatcstánku plný taje,
Bůh v něm sídlo libé měl,
v pzemské když sešel kraje,
v Srdci Panny dliti chtěl.

Mariino Srdce zlaté,
Srdce dobré Matičky,
dobroteu jsi přebclaté,
dech Ti světím každický.

Mučednická smrt sv. Processa a Martiniána, strážců sv. apoštolů Petra a Pavla.

Z večerních rozhovorů Msgra de Sé g u r.

K nejdojemnějším památkám Věčného města náleží vězení Mamertinské, na cestě vedoucí od Kapitolia k Forum romanum. Tu na rozkaz krutého Neronu věznění po devět měsíců svatí apoštolové Petr a Pavel; tu, než dosáhli koruny mučednické, obrátili rávu křesťanskou cba strážné vojiny Processa a Martiniána i 47 jiných vojínů, jež senát určil k jich strážci.

Dříve však než zmíníme se o vzneseném dramatu, který se tu odehrál, všimneme si blíže jeho posvátného jeviště. Vězení Mamertinské skládá se ze dvou kruhovitých pater, vytesaných ve skále. Světlo denní nemůže tam proniknout. Okrouhlým ctvrcem o průměru asi tři step, spouštění odsouzenci do prvního patra a podobným ctvrcem dále do spodního. Tu Jugurtha, strašný nepřítel Říma v Africe zajatý, zemřel zimou a hladem; tu zavraždění Lentulus, Cethegus a ostatní spolčenci Catiliny, kteří za Cicerona usilovali svrhnouti římský senát.

V době uvěznění obou apoštolů bylo horní patro vyhrazeno jich strážcům a římským vojínům. Odtud vedly schody k dolnímu žaláři, jež určen sv. apoštolům. V tomto hrozném, temném vězení, jež nikdy nevětráno, a jež měřilo sotva šest stop zvýši a patnáct zdělí a zšiři, žili oba velcí svčtci život téměř zázračný, připoutáni ke kusu sloupu. Sloup ten dosud možno viděti; sudeť sami, jaký dojem budí tento drahocenný sloup s oběma kruhy, k nimž řetěz byl připevněn! Viděť možno i pramen, jež na slovo sv. Petra zázračně vytryskl ze skály, ač nikde není trhliny neb štěrbin, jež by vodě mohla dáti průchod — a přece voda ta neustává prýštit.

V tomto prameni pokřtili svatí apoštolové oba své strážce i římské vojiny, které v době svého uvěznění získali pro svatou víru, podobně jak božský Spasitel s výše svého kříže, uprostřed potupy a muk pouhým zjevem své cdevzdancsti a božské lásky k lidstvu,

obrátil lotra po pravici visícího a římského setníka.

Processus a Martinián přijímající křest věděli dobře, že svatou jich odvalu pomstí Nero strašnými mukami, Bůh však odmění vítěznou palmou. Hrozná muka, jež tisíce křesťanů vytrpělo z rukou tyranových a jež jich krví zbarvila všechny římské cirkvy, pohled na utrpení obou slavných vězňů a vážné napomenutí, jichž se jim dostalo při křtu svatém, nemohly zůstatviti u nich pochybnosti, jaký osud jich čeká.

Ale víra, jak praví Písmo svaté, přenáší hory; a nejen vysmívá se mukám a smrti, ale dodává jim takého půvabu, že mučedníci s radostí spěchají jim vstříc.

Když císařský úředník Paulin zvěděl jich obrácení, dal je zatknout a uvést před soud. Oba mučedníci vzdávali Bohu díky, že dostalo se jim té cti vyznati viru křesťanskou.

„Kdo jste?“ tázel se Paulin.

„Jsme křesťané,“ odpověděli; „vyznáváme viru v Ježiše Krista.“

„Obětujte bohům,“ rozkázal Paulin, „a hned budete zahrnuti velkou cťou.“

„Nech si své bohy aneb spíše obětuj jako my Pánu našemu Ježiši Kristu, abys unikl věčným plamenům.“

Paulin rozhněván jich neústupností, rozkázal kamenem rozbít jim ústa; ale oni uprostřed vzdechů, jež vyrvala jim krutá bolest, chválili Boha: „Ne, ne, nebudeme tvým bohům obětovat. Jsou to zli duchové; my jsme křesťané. Kristus jest Syn Boží.“

Přinesena třínožka s malou sochou Jupitera. Paulin vyzval je, aby zapálili před modlou kadidlo, a zapřeli Krista. Ale oni začali se smát a plivat na kovové božstvo volající: „My jsme křesťané!“

Rozhněváný Paulin dal je natáhnouti na mučidlo a bítí holemi. „Zapřete Krista!“ vykřikl, „a pustím vás na svobodu.“

Ale mučedníci uprostřed praskotu

svých kostí volali: „Jsme křesťané! Nikdy nezapřeme Boha, který za nás byl ukřižován, žlučí napájen, trním korunován, přibit na kříž a za nás umíral...“

Mezi diváky byla vznešená Řimanka Lucina, která jim dodávala odvahy: „Vytvrvejte, vojíní Kristovi! Nebojte se muk! Otevrou vám brány věčného ráje.“

Po krátké přestávce začato opětně je bítí, tentokrátě pruty opatřenými na konci háčky. Polomrtví odneseni do vězení, kde Lucina je četřovala. Zatím Paulin náhle skonal a rozezlentý Nero rozkázal, by ihned byli odpraveni. I vyvedeni za město a sťati. Lucina pomazala jich těla drahocenným balsámem a pochovala v katakombách.

Když později víra křesťanská mohla opustiti své tajné úkryty, když císařové římsí, vyznávající sami Krista, dali křesťanům svobodu, když podzemní Řím vyvrátil Řím císařský a vztyčil kříže na rumech jeho paláců, vynesena z podzemí i těla nescíslných mučedníků, jež zbožnost věřících ukryla v katakombách před zneuctěním, a v kostelích vystavena k veřejné účté věřících. První z chrámů zavěcen spravedlivé oběma knížatům apoštolským, jichž ostatky v něm uloženy.

Ale v basilice svatopetrské nejsou jich svatá těla osamotřena. Dojemný útlocit nejvyšších pastýřů spojil ve společné účté ty, kteří svorně dali svůj život za Krista. Těla sv. Processa a Martiniána střehou jistým způsobem i dnes těla sv. apoštolů Petra a Pavla, podobně jako střehli je v posledních dnech jich života.

Kdo poklekne u hrobu velkých apoštolů, spatří po pravé straně oltář s ostatky jich svatých strážců. Svatí Processus a Martinián jsou tu, by vydali svědectví o těch, jež střehli, a o zázracích, jež Bůh jimi vykonal. Synové nejsou odloučení od svých otců, strážci neopustili svých vězňů.

Na oltáři.

Bílý Chlebe, Manno s nebe
na oltáři skrytá,
Tebe duše v sladké tuše
každé jitro vítá.

Na oltáři v lásky září
dlíš tu, Jezu milý,
kterou duši bolest kruší,
zde ji skýtáš síly.

Krásný Kvítku, z ráje snítku
zasadíš tu v duši,
s Tvého stolu berou spolu
andělům co sluší.

Prchá trýzeň, Tvá mi přízeň,
sladký Pane, stačí,
láska Tvoje nitro moje
smilováním značí.

Na oltáři pro nás září
láska nehynoucí,
rány hojí, hody strojí,
Pán zde všemohoucí.

Dnem i nocí s božskou mocí
na nás tady čeká,
v Chleba bělí srdce dělí,
velebncst kdy leká.

Ku pomoci dnem i nocí
hotov každé duši,
tu ji hledej, srdce zvedej,
strast kdy klid ti ruší.

Smilování z božích dlaní
tady najdeš stále —
dlí tu zlaté, přebchaté
Srdce Krista Krále.

Ku oltáři k lásky září
spěchej v každou chvíli,
dlí tu Ježíš, jemu svěříš
život — vede k cíli.

* Drobné zprávy ze života katolického. *

*Svatá Terezie z Lisieux a občanský
mír v Brasílii.*

Jak víme, rozpoutala se před nedávnem bratrovražedná válka mezi federativní vládou v hlavním městě brasílském Rio de Janeiro a mezi provinciální vládou v St. Paulo. Válka ta skončila se koncem září. Dnes několik deníků brasílských připsuje veřejné šťastné ukončení její přímělivě sv. Terezii z Lisieux.

„Dne 21. září,“ vypravují Obchodní noviny z Rio de Janeiro, „začal slavný devítník ke cti svaté Terezii ve zdejší ji zasvěcené basilice. Téhož dne kolovaly zlověstné zprávy o krvavých pútkách v okolí St. Paulo. Ihned hlouček oddaných ctitelů sv. Terezii

se rozhodl, že vyšle telegram jistému svému krajanu, jenž se těšil důvěře Karmelu v Lisieux, by jejích jménem požádal Matku Anežku z Ježíše, starší sestru svaté Terezii a převorku kláštera, aby řeholnice v tomto devítniku úpěnlivě prosily svatou Dívotvůrkyni o mír pro Brasílii na den jejího slavného vstupu do nebe — 30. září.

Odpověď nedala na sebe čekat. Krvavý boj ustal s úsvitem památného dne. Hluboce dojatí ctitelé svaté Terezii cdeslali Matce převorce do Lisieux následující telegram: „Karmelu v Lisieux! Naše světice vyslyšela prosby Brasíliánů. Občanská válka skončena. Včera ještě krvavý boj; v předvečer vstupu do nebe svaté Terezičky

bojující strany ustaly náhle v nepřátelství. V městě obdivuhodná horlivost. V basilice přistoupilo 10.000 k sobě ke stolu Páně.“

A jiný deník brailský zdůrazňuje tu zprávu ve svátek svatě Terezie 3. října.

„Dnes svátek svatě Terezie. Divočerná panna z Lisieux, jež čítá v Brailii množství ctitelů, zůstala věrna svému slibu, že žítí bude na nebi, činic dobře na zemi.“

Dne 30. září chrám její naplněn růžemi. Přinesly je tam zbožné matky, manželky, dívky, sestry a snoubenky bojujících vojinů, prosíce úpěnlivě mocnou světici, by ukončila bratrovražedný boj, vyvolaný ctižádostí několika nespokojenců.

V den, ježž Církev jí zasvětila, splněny jejích prosby. Rozlila nad rodinou brailskou k utvrzení vzájemné lásky hojný déšť růžových listků. Víra zvítězila! Zazářila náhle hřejivým a jasným paprskem v srdci těch, kdo umíněně chtěli pokračovat v nerovném a vlastně bezúčelném boji.

Válka, dle zdání nekonečná, náhle ustala. Ve třech dnech rozhodnut spor, trvající tři měsíce. A ukončen bez záští, bez roztrpění.“

Malá světice provedla své dílo dokonale.

A onoho rozkošného jitra, kdy ustalo hřmění děl, každý vojin ozdobil svou pušku růží svatě Terezie — na místo bajonetu.

Byla jednou . . .

Ano, byla jednou mladá dívka, jež hledala práci . . . V dnešní době nezaměstnanosti patrně — marná námaha. Za měsíc měla toho již dosti. Všude dostávala touž odpověď: „Není nic uprázdňeno. Lituji, slečno . . . Naskytne-li se něco, budu na vás pamatovat . . .“ Věru pramalá útěcha.

Jednoho dne četla v novinách prosbu o příspěvek na kostel sv. Terezie. Rozvažovala. Snad by přece mohla

obětovat ze svých úspor aspoň 10 franků pro tu milou světici. Ano, učiní to . . .

Bylo to v 6 hodin večer. V 8 hodin dovídá se, že u pana L. jest uprázdňené místo. Ráno tam spěchá a je přijata.

Ale to není všecko. Běží o to, aby to místo si též zachovala. Proto posílá 20 franků a slibuje i dále pamatovat.

„Jenom prosím vás, pane faráři,“ píše v poznámce, „abyste mi neděkoval. Váš list mohl by u mne nalézt dědeček a pak . . . Dcera čistokrevného socialisty že posílá peníze na kostel! Ó je—“

H. E., bývalá nezaměstnaná.

Dobročinnost.

Benátský arcibiskup Lafontaine pokračuje v tradicích dobročinnosti svých předchůdců. Jednoho dne dal si zavolat sekretáře Svazu gondolierů. — „Rád bych,“ řekl, „obdaroval chudého a spořádaného gondoliera. Chci mu dát svou gondolu s celým zařízením. Nemohl byste mi doporučit někoho, kdo by toho zvláště byl hoden?“ Sekretář jmenoval hodného Bragoru. Jestli se kdy na své cestě zastavíte v Benátkách, dojísta si všimnete elegantní gondoly s kardinálským erbem, kterou však řídí velmi chudíčký veslař. Všichni kondolieri jsou s tím spokojeni: dar kardinálův nemohl prý se dostat i poctivější ruce.

Biskup a mladý kněz.

Před čtyřiceti lety zaklepal mladý kněz na dveře biskupské residence v Mantui. Nedostav odpovědi, chtěl dveře otevřít, když sám biskup — se šálkem v ruce — přišel mu na pomoc. „Račte odpustit, Excellenci, že vyrušuji,“ omlouval se přichozí. „Jsem Don Ratti, bibliotékař knihovny milánské. Měl jsem mši svatou ve vaší kathedrále, i nechtěl jsem odejít, aniž bych se představil.“ — „Velmi dobře,“ odpověděl biskup; „ale když

jste sloužil u mne mši svatou, musíte se mnou posnít. Ale pomozte mi trochu; neboť má sestra, jež mi hospodařila, dosud se nevrátila.“ A se šálkem v ruce vedl biskup svého hosta do kuchyně, kde cpekli několik housek a ohřáli kávu. Potom teprve zasedli spolu ke snídani.

Biskup — vstoupil na trůn papežský jako Pius X., mladý kněz — jako Pius XI.

Jak odpověděno na otázky.

Na otázky, uveřejněné v jistém časopise, odpověděla slavná konvertitka:

Které jméno jest mi nejmilejší? Ježíš.

Který květ? Trní Jeho koruny.

Která modlitba? Odpust! Děkuji. Miluji.

Které místočko? Kalvarie.

Která ctnost? Pokora.

Která knížka? Evangelium.

Který skvost? Růženec.

Co jest mým jméním? Hrob.

Co jest mou tužbou? Milovat.

Co příčinou mého smutku? Nejisto-
ta, zda miluji.

Co mým cílem? Ježíš.

Obilí eucharistické.

Tak nazývá se obilí, darované na svaté Hostie. Dílo to výborné je organisováno v diecési ruánské. Jest zavedeno v 39 okresích a v 547 obcích.

Statkáři a rolníci darovali kostelům 2131.59 m³ v ceně 297.513 franků. Z obilí vytěženo 2030 pytlů mouky, jich převoz stál 9000 franků.

Jakost pšenice nebyla ovšem stejná: 564 m³ bylo pšenice výtečné, 1304 střední a 263 nižší jakosti. Počet hostií: 153.155 hostií mešních, 1 mil. 011.520 malých hostií ke sv. přijímání.

Tu jasně viděti, čeho možno se nadíti od obětavosti katolíků, jsou-li jen dobře organisováni. Svatý Otec s otcovskou láskou žehná dílu „Eucharistického obilí“.

Mučedník za políbení krucifixu.

Malému Ibahovi bylo sotva čsm let. Meškal v zapadlé víšce v horách albánských, kde zbožní rodiče vychovávali ho velmi pečlivě. Ale záhy zemřeli. Hoch dostal se ke strýci, divokému a fanatickému mcslenínu. Když prvně viděl dítě se modlit, obořil se na ně: „Slyšíš, u mne restripím modlářů!“

Hoch neodpověděl. Z domova přinesl si malý krucifix, který starostlivě ukryl ve slámku. Na večer, když všichni usnuli, tiše vstal, vytáhl svůj křížek a pomodlil se vroucně několik modlitbiček, kterým ho matka naučila.

Jednou však, když se vracel s kozami z daleké pastvy, vyběhl proti němu strýc, mávaje v levé ruce malým krucifixem. „Nezdárníku!“ křičel. „Nyni jsem odkryl tvé pokrytectví. Vezmi to a ihned to rozbij o kameny, sice —“ Při těch slovech vytáhl z pasu svou pistol. Hoch vzal křížek a pohlédnuv naň s láskou, vroucně ho políbil.

Strýc se rozvzteklil. Zazněly dvě rány. Hrdinský malý mučedník klesl, svíraje v rukou křečovitě svůj drahý krucifix.

Příkladná horlivost.

Proti lidským ohledům třeba vystoupiti výbojně. Pová nám to malá epizoda z posledního Mariánského kongresu v Lurdech. Stalo se to sice již před dvěma roky, ale proto není méně aktuální.

Vracím se z kongresu. Co jsem tam viděl?

Je poledne. Mladý šikovatel se svitnutým praporem vojenským v ruce rozhlíží se pozorně po svém okolí. Má u sebe pouze mladého podporučíka a vojína. Pohled jeho hoří zápallem. Hledá a pátrá...

U Gavy zahlédne tři vojíny. Naši tři rychle k nim. „Co tu děláte?“ ptá se šikovatel.

„Čekáme na průvod,“ zní odpověď.

„V takovém případě půjdeme spolu. Nechcete?“

Zdaleka vidím, jak ochotně vstali a šli s nimi. Již je jich šest.

Nuže, těchto šest shodně a vesele kráčí k basilice. Můj zrak je sleduje s velkým zájmem.

Na schodech před basilikou setkali se s dvěma jinými. Ihned je „sebrali“. Již je jich osm.

Těchto osm vchází do basiliky. Když vycházejí, jest jich devět. Náš šikovatel nese stále pod paždí svůj svinutý prapor.

Před korunovanou sochou Matky Boží klečí jakýsi podporučík. Počkají na něho, chytanou ho a již je jich deset.

Zamířili k nádraží. Právě přijel vlak, z něhož vystupuje pět vojinů. Slyším otázky: „Jsi katolík?“

„A vy, moji přátelé?“

„Přicházíte jako turisté? Jako zvědavci? Jako lhotejní? Hledáme katolíky a ne zvědavce, katolíky věřící a přesvědčené.“

Pozorně přihlížím celému výjevu, ale nechci, aby si toho kdo všiml. Dle zdání dívám se lhcstejně na hory. Slyším odpověď: „Přijeli jsme na průvod.“

„Chcete s námi? My tvoříme skupinu a máme i prapor.“

„Výborně! Půjdeme s vámi v průvodu.“

Dále jsem neslyšel, neb další naslouchání bylo by jim nepříjemné. Již si trochu všiml, že je pozorují. Odeházím; bylo jich již patnáct.

Setkal jsem se s nimi teprve při průvodu v ulici Jeskynní... Počítal jsem je. Napočítal jsem 150 — a pak jsem si již číslo popletl. Stál jsem na chodníku mezi diváky. Asi na dva metry ode mne stál jistý důstojník africký s čapkou modře vroubenou na červené půdě a s číslem ve zlatém

půlměsíci. Dival se s chotí na průvod. Skokem byl náš šikovatel u něho. „Nechcete s námi?“ ptá se s úsměvem.

„Milerád.“ A hle, zanechav chotí na chodníku, kráčí vedle kapitána a pěti podporučíků rozmanitých regimentů. Neznali se — vira je sloučila.

Šikovatel kráčel stranou a řídil zpěv. Kapitán, kráčeje pozpátku, dával takt. Nad nimi prapor hrdě rozvinutý. A s chodníků po celé délce ulice i se všech oken voláno nadšeně: „Bravo, bravo, naše vojsko!“ A vojsku se všech stran dostávalo se bouřlivé pochvaly.

A já v údivu sledoval jsem je, raze si lokty cestu tisínicími se davy.

Když jsme došli k poslední zastávce, napočítal jsem již víc než dvě stě hlav statečných vojinů. Dále pak bylo již nemožno je spočítat. R. L. z L.

Zvláštní dary pro svatého Otce.

Mezi dary, které došly do Vatikánu, vyniká originálností poprsí svatého Otce, vyřezané uměle z malého rýžového zrnka. Třeba vzít lupu, chceme-li si je dobře prohlédnout. Drobnouké to arcidílo jest prací jistého Číňana, který nedávno přijal svatý křest.

Jiným originálním darem jest sutana, utkaná bourci. K jejímu provedení umístění bourci na velikém stole; ve chvíli, kdy chtěli tkáti svůj kokon, byli malými hůlkami přinuceni jíti vyznačeným směrem, aby tak sami utkali sutanu. Neví se však, jak dlouho na tom pracováno.

Uzdravení.

„Deník Lurdské jeskyně“ uveřejnil jisté uzdravení, jež není sice ještě úředně potvrzeno, ale není pochyby, že záhy k tomu dojde.

V Marseille na ulici Saturnina č. 94 bydlí pekař pan Armand Dupuy se svou rodinou. Churavěl již od šesti let silným rozšířením žil, jež na vnitřní straně pravého stehna dosáhly šíře

několika centimetrů. Následkem toho utvořil se o něco níže velký vřed v průměru 4 cm.

Loni vydala se paní Dupuy do Lurd, odkud přinesla si velkou láhev posvátné vody. Při svém návratu řekla shromážděné rodině: „Dnes při obědě budeme pít tu vodu, abychom si vyprosili ochranu Matičky Boží.“

„Mně byla by právě tak milá sklenka vína,“ zabručel dosti nevrle její manžel. Ubohý velmi trpěl a proto nebýval v dobré míře. Ale při obědě přece se pila voda lurdská a celá láhev vyprázdněna.

Nazítří paní Dupuyové je nápadno, že muž její mlčí a nenaříká. Tak mijeji tři dny. Třetího dne praví nejstarší

syn matce: „Matinko, toť přece divná věc! Tatínek si vůbec nenaříká.“

„Ano, ano, i já jsem si toho všimla,“ odpověděla matka; „ihned se zeptám po příčině. „Armande, pověz, co to jest? Ty si nestěžuješ! Není ti lépe?“

„Ano, je mi lépe. Necítím bolesti.“

„Nu, na to se však musíme podívat.“

Paní Dupuyová snímá muži obvazek s nohy — a co vidí? Noha zdráva, šíře žil normální, po vředu zůstala suchá, úplně zacelená jizva. — Tak zní svědectví nejen paní Dupuyové, ale i dra Toinona, který nemocného léčil po 6 let.

Třeba zaznamenati, že paní Dupuyová nijak nežádala výslovně uzdravení svého manžela; prosila pouze o ochranu Matičky Boží nad celou rodinou.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozkvět bohoslovných studií a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčínec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modlit se za dorost kněžský.

Úmysl v říjnu 1933: **Větší úcta Andělů strážných.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, ŘÍJEN 1933.

ČÍSLO 10.

Ó Srdce Ježíše, ty šlpy lásky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se stráví jimi hrudí, Ty Srdce Páně, náš laskou buď!

Úcta sv. andělů strážných.

Hlavní úmysl.

Svatí andělé, kteří ustavičně patří na tvář všemohoucího Boha, poznávají jasně věci na zemi a události, které se na zemi dějí. Co by mohlo býtí andělům neznámo, táže se svatý Řehoř, vidouce toho, který všecko vidí?

Podle mínění svatého Augustina zjevil Bůh při stvoření andělů mimo radostných věcí také to, že budou ochránci lidského pokolení. Tento úřad svůj s radostí nastoupili a vykonávají jej až dosud věrně a svědomitě. Andělé byli první, kteří oslavili den narození našeho, plesali, že se člověk narodil, že jej budou moci chrániti na dráze života jeho a nikdo není s to pronéstí, jak svatí andělé se snaží pečovati o časné i duchovní blaho jednoho každého svěřence. Před mnoha lety žil ve Francii jistý kardinál, který měl velmi drahocennou perlu, jejíž cena obnášela asi sto tisíc dolarů. Perlu tuto odevzdal kardinál svému věrnému sluhovi, aby ji dobře opatroval. Sluha nechtě takový poklad svěřiti schránce, nosil ji dnem i nocí na svých prsou.

Naše duše, kterou Hospodin svěřil andělům svým, má daleko větší cenu než onen poklad. Svatý Jeroným praví:

Veliká jest důstojnost duší, an jedná každá ode dne narození jejího má za ochránce anděla. Kdyby duše naše tak velikou cenu neměla, nebyl by ji Bůh svěřil tak vznešeným duchům, jakými andělé strážní jsou. Pamatujme na to! Naše duše má velikou cenu; andělé nebesští chrání ji; kterak bychom ji hříchem poskvrnili! Považme jen, co andělé Boží pro naši duši konají a čím my jim povinni jsme!

Andělé Boží nás chrání od zlého, proto voláme: Anděle Boží, strážce můj! Pod ochranou anděla není se nám čeho báti. Andělé, kteří tak svědomitě plní vůli Boží, nemohou naprosto duše zanedbatí, protože je jim Bůh sám svěřil. Ejhle, nedřímá a nespí, který Israele chrání. Ejhle, praví svatý Bernard, anděl, který střeží zemi Israelskou a všechny její obyvatele, nespí, nýbrž bdí bez ustání. Andělé dobří duchové bdí ve dne v noci nad námi. Jak velikou má lásku Pán Bůh k nám! Jak často mohli jsme v neštěstí zahynout, jak často do hřichu padnout, kdyby nás anděl strážný nebyl varoval, kdyby nás nebyl anděl Boží k dobrému povzbuzoval, ctnostem svatým nás vyučoval.

Proč nám andělé Boží takovou péči věnují? Protože na Boha ustavičně patří a tedy poznávají velikou cenu duše naší, že jest to obraz a podobnoství Boží; oni vědí, že by nebylo tak zlé, kdyby celý svět zahynul, jako kdyby jediná duše, předrahou krví Kristovou vykoupení stala se kořisti ďablovou. Andělé Boží střeží všechny lidi bez rozdílu, ať je člověk chudý nebo bohatý, šlechtic nebo prostý.

Svatý Basilius praví: Nikdo nemůže zapřít, že každému věřícímu přidán jest anděl, aby život jeho řídil jako jeho vychovatel nebo pastýř. Andělé vyučují lid svatým ctnostem, abychom tak živi byli, jak si to přeje Pán Bůh sám. Protože trojí nepřítel číhá na záhubu duše, učí anděl svého svěřence, aby tělo, svět, ďábla přemáhal, s pomocí Boží dobrý boj bojoval a wszelké nástrahy odvracel a na dobrá napomínání anděla dobrý pozor dával. Jak veliká je láska Boží

k nám lidem, vysvítá ze slov žalmisty Páně: O tobě přikázal andělům svým, aby tě chránili na všech cestách tvých jako Rafael chránil mladého Tobiaše.

Máme tedy dosti příčin, abychom chovali v srdcích svých velikou úctu ke svatým andělům a byli jim za jejich ochranu vděční a poslušni k jejich dobrým vnučením a raději vše obětovali a všeho zlého se odřekli, nežli anděla strážce hříchem zarmoutili. Jako chrání andělé jednotlivé lidi, tak chrání i celá města, celé země, celé národy. Za tuto péči zasluhují, abychom je víc a více ctili, vzývali a jich poslušni byli.

Nezapomeňme svaté anděly prositi, aby i naše misie katolické a naše misionáře v cizích zemích chránili ode všeho pronásledování a poškozování; aby světlo svaté víry víc a více zářilo v zemích pohanských a lid poznával lásku nejsvětějšího Srdce Páně.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

27. píseň.

Erunt ubera tua sicut botrivineae. — Budou prsy tvé jako hrozný vinice. (Cant. 7, 8.)

Panna svatá Božské Dítě kojí; láska mateřská ji k němu pojí; a v té lásky přemilostném zdroji i to chladné srdce tvé se zhojí.

Božská Máti, příklade všech matek, na Hromnice slavíme tvůj svátek. Zlý svět zanes' do manželství zmatek, nadělal z žen mnohých dětských jatek.

Vezmi dětský dorost v ochranu; přispěj, aby u všech křesťanů svatým zůstal manželský ten stav.

Co v něm pokaženo, zase sprav svojí přímluvou, svým příkladem, i s tvým Dítětem, tvým pokladem.

28. píseň.

Odor oris tui sicut odor malorum. — Vůně úst tvých jako vůně jablek. (Cant. 7, 8.)

Když se modlíš, dívkou rozmilá, jak bys jablky se obvila; taká vůně kane z tvých úst, jak by v nich strom jabloňový vzrůst.

A když bereš do úst Tělo Páně, jakým blahem rdí se tvoje skráně! Chvalozpěvem Boha zavelebi jazyk tvůj, a je ti jako v nebi.

V srdci láskou rozhněným, vřelém rozmlouvej jen se svým Spasitelem; ó, jak sladké jsou ty hodiny,

které ztrávíš po té všední práci před oltářem v zbožné adoraci! Buď ti Ježíš poklad jediný!

29. píseň.

Guttur tuum sicut vinum optimum, dignum dilecto meo ad potandum. — Hrdlo tvé jako víno nejlepší, hodné k pití milému mému. (Cant. 7, 9.)

Na oltáři stojí kalich zlatý
a v něm věříš pod způsobou vína
tajiti se Božího krev Syna:
ó, jak drahý poklad! Toť Grál svatý!

Pijte z něho, draží přátelé,
při mši svaté ve svém kostele!
Že tím vzroste vaše láska k Bohu
jako divem, ujistit vás mohu.

Po klopotě, po obtížné práci
posilňte se v Boží restauraci
tělem, krví Krista Ježíše!

Kolik duší chorých uzdravilo
Božské víno, když se s vírou pilo,
s láskou ke Kristu, kdož popíše?

30. píseň.

Ego dilecto meo, et ad me conversio ejus. — Já náležím milému svému a ke mně jest náklonnost jeho. (Cant. 7, 10.)

Kristu Králi byvši zasnoubena,
kromě lásky neměla jsem věna;
patřím jako svatá Anežka
tomu Ženichovi do dneška.

Svatý je a není na něm chyby.
Když jsem skládala mu věčné sliby,
podíval se na mne on tak mile,
a já na něj. Přeblažená chvíle!

Tys mne, Pane, zamiloval sobě,
Když jsem byla ještě malé robě;
tys můj milý ještě v této době.

Třebas v obličejí už jsem zvadla,
nedej, aby láska moje zchladla;
dej, by duše má tou láskou zmládlá.

Ve škole Srdce Ježíšova učíme se apoštolátu modlitby.

H. W.

P. Jindřich Ramière T. J.

Semper vivens ad interpellandum pro nobis.
Vždy žije, aby se za nás přimlouval.

Žid. VII., 5.

Apoštolát modlitby můžeme rozvažovat buď jako apoštolát Ježíše Krista neb jako apoštolát každého jednotlivého křesťana. Hledíme-li naň v Ježíši Kristu, vidíme, že jest Jeho životem, Jeho výhradní činností, Jeho hlavním prostředkem, jímž osvědčuje svou lásku, Jeho zbrání, kterou si podmaňuje lidská srdce. U křesťana jest apoštolát modlitby nejúčinnější, nejzáslužnější, nejvšeobecnější a nejprístupnější všech prostředků, jimiž se Srdci Páně můžeme připodobnit, s Ním se spojit a Je oslavovat.

Především hledme poznati apoštolát modlitby v Ježíši Kristu.

I.

Slovo apoštolát označuje činnost, směřující ke spáse duší. Ježíš Kristus, apoštol první a nejvýtečnější, Vyslanec Otce nebeského a Anděl veliké rady, spojil a plnil s dokonalostí nedostižnou všechny ty činnosti, jež později svěril své Církvi a rozdělil mezi své služebníky. Utrpením svým učinil nejprve zadost za hříchy, jež byly příčinou naší záhuby, svým kázáním oznámil nám učení spásy; činy svými dal nám příklad dovršené svatosti; svými svátostmi rozlil v našich duších potřebnou milost, již jsme uschopnění k účasti na ovoci jeho vykoupení, k víře v jeho učení a k následování jeho příkladů.

Všecky tyto apoštoláty příslušejí

Ježíši a vyvěrají z jeho Srdce. Neboť jediné láska přiměla Spasitele, že učinil se naší obětí; z hojnosti tohoto Srdce mluvila jeho ústa; city jeho Srdce odrážely se v jeho činech; a jeho svátosti jsou pouze průlivy, jimiž dostává se nám oživujících vod milosti, jejichž oceánem jest nejsvětější Srdce Ježíšovo. Není tedy ani jediného apoštolátu, jenž by nemohl býti nazván apoštolem Srdce Ježíšova.

Ale přece jest jeden, jemuz jméno to přísluší zvláštním způsobem, poněvadž Srdce Ježíšovo jest jediným jeho vykonavatelem a jevištěm, poněvadž oddalo se mu ze všech nejdříve a nejvíce a konečně i proto, poněvadž chtělo si jej vyhradit pro dobu, kdy ve prospěch své Církve vzdá se všech ostatních: jest to apoštolát modlitby.

II.

Zda nutno dříve dokázati, že modlitby Srdce Ježíšova jsou skutečným apoštolem? Zda možno pochybovat, že působí veleúčinně na spáse duší? Čím docházejí duše spáse, ne-li milostí Boží? Co jest tedy více apoštolského, než modlitby Bohočlověka, jichž účinností neomylnou splývá s nebe na duše oživující rosa milosti? Nejsouť tedy jen apoštolem pravým, ale v potřebě postačily by úplně k naší spáse.

Církev jest zevní společností, shromážděním viditelným, a proto chtěla Moudrost odvěčná, by její dítky byly vedeny ke svatosti prostředky téže povahy: kázáním, dobrým příkladem, svátostmi a nejsv. Obětí. Ale rozmanitě tyto apoštoláty jsou účinné jen potud, pokud jsou průlivy milosti Boží; jich potřeba jest potřebou řádu a slušnosti, vyplývající z božského ustanovení. Co jediné nezbytně ke spáse jest potřebno — toť milost Boží; proto Ježíš Kristus mohl, kdyby byl chtěl, přispěti dostatečně k našemu posvěcení, kdyby svými modlitbami vymohl nám milost; tento apoštolát nahradil by všechny ostatní.

III.

Jestli se Mu zalíbilo, že sám první oddal se všem vnějším apoštolátům, jež později odevzdal své Církvi, by jimi spojila všechny členy velkého mystického těla, podržel přece apoštolát modlitby jako hlavní činnost svého Srdce.

Jak víme, jest život tohoto Srdce životem lásky. Láska nestvořená, již v náplni udělil Mu Duch svatý, spojuje se v Ném s láskou stvořenou, a tyto dva plameny slučují se v jediný nedostížný žár, jenž nerozdělen zasahuje dvojí předmět: Boha a lidi. Neboť láska, již Srdce Ježíšovo miluje nás, neliší se od lásky, již miluje Boha; miluje Boha v lidech a lidi v Bohu; sláva Boží a spása lidí — hle, toť onen dvojí zájem, jimž ustavičně se zabývá a jehož nikdy nerozlučuje. Společná vítězosláva obou jest předmětem Jeho ustavičných tužeb.

Jest tedy pravda, že, je-li život Srdce Ježíšova životem lásky, jest i životem modlitby. Neboť láska může jen toto dvojí: má-li již předmět milovaný, požívá ho; nemá-li ho ještě, touží po něm. Až všechny duše, za jichž spásu Syn Boží se obětoval, dosáhnou věčné blaženosti, pak nezbude božskému Srdci nic jiného, než aby se s nimi radovalo. Ale pokud jistý jich počet bude vystaven na zemi tisícovým nebezpečím, potud nemůže láska jeho spočinout; s touž štěrností, s jakou oblažuje obyvatele nebes, s touž silou a horlivostí oddává se ve prospěch ubohých poutníků pozemských apoštolátu modlitby. Co se týče nás, jest tedy apoštolát tento totožný s jeho láskou.

IV.

Proto apoštolát modlitby začal již s existencí Srdce Ježíšova. Sotva působením Ducha svatého utvořeno bylo v lůně nejsvětější Panny, sotva oživeno bylo jeho svatou duší, již zatoulalo pod dojmem nesmírné lásky

a první tlukot jeho byl modlitbou. A jakou modlitbou apoštolskou! Cítiloť, že není stvořeno jen pro sebe, ale pro spásu hříšného lidstva, jehož zločiny žádaly smírné oběti ceny nekonečné.

„Otče,“ volal, „oběti starozákonní nemohly se Ti zalibit; proto bych nahradil, co jim scházelo, dal jsi mi tělo, i řekl jsem: Ejhle, přicházím, bych splnil Tvou vůli; ano, můj Bože, chci; ať zákon ten jest těžký, objímám ho a plním již ve svém srdci!“

Bohočlověk mohl ovšem již po tomto prvním konu vrátiti se do nebe; neboť modlitbou tou, ať ještě v Jeho Srdci ukrytou, vykonal vše, čeho třeba bylo k naší spásě. I může odložiti ostatní díla apoštolská na dobu pozdější; může čekat devět měsíců, než zjeví se lidem a kázat jim bude příkladem svých ctností; třicet let i více, než hlásat bude slovo Boží; a přece nikdo nebude Mu moci vytýkati ani nejmenšího opoždění ve splnění božského poslání; neboť jeho Srdce splnilo je s nedostiznou účinností, oddávajíc se od první chvíle své existence apoštolátu modlitby.

Na dráze jednou nastoupené již se nikdy nezastaví. Modlitba, jež hyla prvním tlukotem jeho Srdce, bude i nadále jeho životem. Ostatní apoštoláty doznají nezbytných přestávek. Spasitel nemůže se lidem stále ukazovat a vábiti je k Bohu svým příkladem; nebude též moci ustavičně kázat, ani rozlévati milost svými svátostmi; ale vždy bude se moci modlit. I za noci, kdy lidé od Něho se vzdáli a On nebude jim moci mluvit o Bohu, bude za to tím snadněji o nich mluvit Otci nebeskému, místo spánku bude svůj odpočinek hledat v modlitbě: „*Erat pernoctans in oratione Dei.*“

V.

Za smrtelného života Pána Ježíše sdílel ovšem jistý apoštolát s apoštolátem modlitby výsadu právě podanou.

Jest to apoštolát utrpení; i on začal s jeho existencí a zaujal všechny její chvíle. „Celý život Kristův,“ praví autor *Následování*, „byl cestou křížovou a nepřetržitým mučednictvím.“ „*Tota vita Christi crux fuit et martyrium.*“ Proto nedej Bůh, bychom kdy oddělili od sebe tento dvoji apoštolát, jenž v našem srdci má právě tak úzce býti spojen, jak byl v Srdci Ježíšově.

Jako láska, vzdálená od milované bytosti, přeměňuje se v touhu, tak i nezbytně musí trpět, vidí-li ji v nebezpečí a v soužení. Tedy pokud spása duši a sláva Boží budou ohroženy lidskými hříchy, potud musí naše láska k Ježíši Kristu trpět, musí usilovat o smírnou náhradu; a jako láska zůstala by neplodnou, kdyby člověk se nemodlil, tak i modlitba zůstala by neúčinnou, kdyby nebyla bolestnou.

VI.

Ač tento dvoji apoštolát úzce spolu souvisí a Srdce Ježíšovo, pokud může, současně se mu oddává, přece nadejde jednou den, kdy pozbude této moci. Slavné vzkříšení znemožní Mu bolest; od té chvíle pouze mysticky bude moci obnovovati krvavou obět, již smyl naše viny.

Leč odřekne se proto snad i apoštolátu modlitby? Naopak; oddá se mu ještě výlučněji. Ostatní apoštoláty zůstaní údům svého mystického těla; jimi bude dále trpět, dále hlásat slovo Boží a dávatí příklad všech ctností; sám však oživí všechny tyto vnější a viditelné apoštoláty neviditelným apoštolátem ustavičné přimluvy: *Se mper vivens ad interpellandum pro nobis.* I ustanovuje Svátost, již bude moci ustavičně mezi námi dlíti a přede vším proto, by se mohl za nás modlit. Začíná tak novou existenci, existenci ještě většího poškození než byl jeho pozemský život

a jež jistým způsobem upomíná na jeho život v lůně nejsvětější Panny.

V temnu našich svatostánků, v hru-
di těch, kdo odpoví na jeho volání
a stanou se jeho živým svatostánkem,
oddává se již po devatenáct věků
témuž apoštolskému dílu, na němž
pracoval již v lůně své Matky: zdanlivě
nehybný a nečinný bude s nekonečnou
účinností pracovatí svými modlitbami
na díle naší spásy.

VII.

Eucharistický život Srdce Ježíšova
jest životem modlitby právě proto,
že jest životem lásky, neboť pravá
láska jest vždy činná. I když Ježíš
nemůže již jednat viditelně, poněvadž
odsouzen jest k mlčení a k nehybnosti,
zachovává si přece svou celou činnost.
A poněvadž nemůže jí přímo na lidi
působit, obrací ji k Bohu, vysílaje
k Němu vroucí prosby, jež vyprošují
zemi milosti. Tak žije Ježíš pro nás
od chvíle, kdy slavně vstoupil na nebe.
Ve prospěch svých sluhů odřekl se
všech obvyklých prostředků viditelné
činnosti. působí pouze jejich rukou,
mluví pouze jejich ústy; ale dále až do
konce věků zůstane modlitba Jeho
jedinou činností. Tě nikdy se neod-
řekne, jako se nemůže odřici svého
srdce; neboť srdce nemůže býti bez
lásky, a modlitba jest dechem lásky.

I docházíme tak k závěru, že apošto-
láť modlitby jest význačným apošto-
látem Srdce Ježíšova; jest to Jeho
život, Jeho hlavní nástroj k dokonání
velkého díla naší spásy, Jeho zbraň,
jím zvítězil nad našimi nepřáteli a dobyl
nám věčného dědictví. Proto oddá-
me-li se pobožnosti k nejsvětějšímu
Srdci ve formě apoštolátu modlitby,
pochopti jsme v pravém světle Jeho
lásku, utvořili si ponětí nejsprávnější
o Jeho stycích s námi a tedy vzdáváme
Mu kult, jenž nejlépe odpovídá Jeho
záměrům.

* * *

Příběh.

Pan L. přišel jednoho dne ke svému
příteli řeholníkovi a se slzami v očích
vypravoval mu, kam zavedla ho jeho
slabost. Odvověl a zůstala mu jediná
dcera, která si otce tak podmanila,
že s ním zacházela téměř jako s otro-
kem. Myslíla jen na rozkoše a roz-
hazovala jmění otcovské v toaletách
a zábavách...

Když za několik dní ochuravěla,
řeholník na úsilné prosby otcovy přišel
ji navštívit. Zdálo se mu, že jest to
příhodná chvíle povědět i marnivě hr-
dopýšce trochu pravdy.

„Vězte, slečno,“ oslovil ji poněkud
drsně, „že budete-li dále tak žít, jak
dosud, skončíte v pekle.“

„A vy, Otče, vězte,“ zvolala mladá
dívka rozzlobeně, „že jsem vás ne-
přijala proto, bych poslouchala vaše
kázání. Jsem mladá, bohatá a urozená;
nemám ani nejmenší chuti žít jako
poustevnice. Ne, ne! Chci užít svéta
a co nejveseleji prožít své mládí.“

Kněz odpověděl mírně: „Vim, že
nemám práva něčeho na vás se doža-
dovat. Ale snad mi dovolíte vysloviti
nepatrnou prosbu.“

Mírností sluhy Božího ukojil se
hněv mladé dívky. Odpověděla klidně,
ač poněkud hrdě: „Nuže, povězte!
Čeho si přejete?“

„Chtěl bych, abyste mi slíbila něco
velmi snadného.“

„A co? Je-li to skutečně tak snadné,
jak tvrdíte, učiním to.“

Řeholník vyňal z breviáře obrázek
nejsvětějšího Srdce. „To jediné, oč
prosim, slečno, byste byla tak laskava
a po deset dní každého rána pomodlila
se jednou „Sláva Bohu Otci“ před
tímto obrázkem, ale klečíc na zemi.“

Mladá dívka zbledla a s patrným
pohnutím sahajíc po obrázku, řekla:
„Ano, učiním to.“

Milost Boží zvítězila.

Nazítří otec přišel k příteli řehol-
níkovi. „Co se stalo včera mezi vámi

a mou dcerou?“ zvolal, sotva ho spatřil. „Od vašeho odchodu kleči stále na zemi, tvář ukryvá v dlaních a hořce pláče.“

„Toť dílo nejsvětějšího Srdce Páně,“ odpověděl kněz.

Ještě téhož dne vykonala mladá dívka pokornou zpověď z celého života. Za měsíc obdržel řeholník list, plný vděčnosti, od té, již zachránil na pokraji propasti. Za půl druhého roku obdržel druhý, ještě blaženější, psaný v den její řeholní profese.

Srdce Ježíšovo vši chvály nejhodnější.

P. Rud. Rozkošný T. J.

Chválíme Božské Srdce Páně, když se modlíme litanii k němu; v každém oslovení jest obsažen nový důvod k jeho chvále: jest Srdce Syna věčného Otce jest v lůně panenské Matky od Ducha sv. vytvořené, jest neskonale velebnosti, je plné dobroty a lásky, jest hlubina všech ctností atd.

Všechny úvahy, které jsme až doposud konali a které ještě budou následovati, nejsou vlastně ničím jiným než rozebíráním důvodů, proč máme Srdce Páně chváliti.

Mezi všemi způsoby, kterých mohl Bůh k našemu vykoupení použití, byl nejdokonalejší, že Syna svého poslal na svět. Žádný jiný způsob nestaví Boha a jeho dokonalost do tak zářného a velebného světla, jako láska Syna Božího, jevíci se hlavně jeho utrpením a smrtí na kříži. Ačkoliv Bůh již ve Starém zákoně zjevil sebe a mnohé své vlastnosti a dokonalosti, přece teprve příchodem Syna Božího na svět poznalo lidstvo veškerou hloubku Boží moci, svatosti, moudrosti, spravedlnosti a dobroty a slitovnosti, pokud zde na světě je lze vůbec poznati. Ano, můžeme zcela směle říci, že jsme teprve Kristem Pánem nabyli pravého ponětí i o těch dokonalostech božských, o kterých Židé ve Starém zákoně měli jen slabé tušení, pakli je vůbec měli.

Příchodem Syna Božího na svět poznali jsme především všemohoucnost Boží mnohem dokona-

leji, než ji Židé ve Starém zákoně chápali ze stvoření světa. V Pánu Ježíši totiž Bůh svou mocí spojil, co se jinak naprosto vylučuje. V božské osobě Kristově spojil v naprosté jednotě Tvůrce a tvora, nekonečnost a konečnost, všemohoucnost a bezmocnost, bytost nejvyšší a nejnižší, nebe a zemi. Tyto protiklady takřka spojil svorníkem podstatného spojení, kterým se stal Bůh člověkem a při tom přece zůstal Bůh Bohem a člověk člověkem. Nejvyšší vytvořil v Pánu Ježíši v tomto řadě světovém dílo, jímž svou všemohoucnost aspoň co do povýšení lidské přirozenosti vyčerpal. Vtělením Syna Božího bylo nejen člověčenství Kristovo, nýbrž s ním a skrze něho veškeré lidské pokolení povzneseno k důstojnosti vpravdě božské. Bůh-člověk jest dokonalejší, vznešenější a velebnější dílo všemohoucnosti božské, než stvoření celého vesmíru se všemi nesčetnými tělesy nebeskými v nesmírném prostoru světovém a se všemi bytostmi živoucími i neživými.

V Pánu Ježíši, v jeho Božském Srdci, nám za druhého Bůh projevil nejkrásnější a nejvlebnější shodu mezi svým milosrdenstvím a svou spravedlností, třebaže tyto vlastnosti se na pohled vzájemně vylučují. Obětoval-li Bůh za padlého člověka Syna svého, pak mu projevil dobrotu a milosrdenství nejvyšším způsobem, jakým jen mohl. Poněvadž však každý

skutek božské osoby člověkem učiněné měl cenu nekonečnou, mohl Kristus každým svým skutkem za nás Otci nebeskému nekonečnou měrou zadost-učiniti a nás podle všech požadavků přísné spravedlnosti vykoupiti. Tím však, že Kristus za naši spásu vytrpěl nejhroznější muka a zemřel nejpotupnějším způsobem, učinil za naše hříchy zadost nejen podle požadavku spravedlnosti, nýbrž ještě nadbytečné a ukázal nám tak, jak nekonečně Bůh hříchu nenávidí a jej trestá. A obě tyto vlastnosti sobě jinak docela protivné splývají v Srdci Páně v takofka jednu vlastnost. Dilo milosrdenství stává se zároveň dílem spravedlnosti Božské, takže v něm, jak praví žalmista Páně, spravedlnost a pokoj se líbají (84, 14).

V Pánu Ježíši projevil nám Otec za třetí svou nekonečnou lásku, jak sám Syn Boží praví: Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozecného Syna, aby nikdo, jenž v něho věří, nezahynul, nýbrž měl život věčný (Jan 3, 16). A poněvadž za nás obětoval, co měl nejdražšího, Syna svého, nemohl nám lásky své projevit dokonalejším způsobem, než nám ji projevil za nás obětovaným Synem svým.

Způsobem neméně dokonalým poznáváme tu za čtvrté i moudrost božskou. Pozůstává-li moudrost ve volbě vhodných prostředků k dosažení určitého cíle, pak Bůh nemohl užití vhodnějšího prostředku, aby svého cíle došel, spasiti člověčenstvo a oslaviti své nejsvětější jméno, než v Kristu Ježíši.

Ale v Srdci Páně se učíme též znáti svou vlastní důstojnost. — Syn Boží zjednal milost člověčenstvu mnohem dokonalejším způsobem, než byla milost, kterou mu Adam hříchem svým ztratil. Posvěcující milost, daná prvnímu člověku, byla darem Stvořitele a o tu se hříchem připravil. Nyní Spasitel sděluje se s člověkem jako hlava jeho

o svůj vlastní boholidský život, milost posvěcující, nám zásluhami Krista Pána vrácená, se stává darem Spasitele a byla od něho těžkou, trpkou prací nám vydobytá zpět. Důstojnost člověka v Kristu milostí posvěcující všípeného převyšuje všechny naše pojmy. Pohanský starověk pokládal za holou nemožnost, aby Boha a člověka poutal svazek opravdového přátelství. Propast mezi Tvůrcem a tvorem se mu zdála nepřeklenutelnou. Tajemství vtělení uštědřilo pohanstvo z bludu. Sv. apoštol Pavel píše k Židům: Ten, jenž posvěcuje, a ti, kteří bývají posvěcováni, pocházejí všichni od jednoho; z té příčiny nestydí se nazývati je bratry (2, 11). Poněvadž Syn Boží jako člověk pochází z téhož pokolení Adamova jako cstatní lidé, nazývá se naším bratrem. Jsou-li však lidé Kristovými bratry, pak jsou podobně jako Kristus, syny božími, jak praví svatý Jan: Vizte, jakou lásku Otec nám prokázal, abychom dítkami božími sluli a byli (1. Jan, 3, 1). Rozdíl mezi synovstvím Kristovým a naším jen v tom záleží, že Kristus jest Synem Božím přirozeným a proto přirozeným právem se sdílí s Otcem o božskou přirozenost a všechny vlastnosti božské, kdežto my máme jen z milosti (kterou nám Kristus zasloužil) částečnou účast na přirozenosti božské. Ni méně bratrstvím a synovstvím božím docházíme takové důstojnosti, že i když Zjevení Boží nás poučilo o ní, o její výšce, vznešenosti, nechápeme ji zúplna, jak potvrzuje svatý Jan: Miláckové, nyní jsme dítkami Božími a ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že když se to ukáže, budeme podobni jemu, neboť budeme ho viděti tak, jak jest (verš 2). Naše důstojnost teprve nám zazáří v plné své kráse, až v království nebeském milost posvěcující se promění ve světlo slávy, ve kterém budeme neprostředně patřiti na Nejsvětější Trojici a tímto patřením se kochati ve věčné blaženosti.

Sv. Terezička od Ježíška.

(K svátku 3. října.)

Jarolím St. Pavlík:

Svatá Hedvika.

I. Zbožnost svatě Hedviky.

Že vznešený stav a bohatství není žádnou překážkou státi se svatým, vidíme na svatě Hedvice, patronce Slezska. Svatý Alois, tak veliký světec, též pocházel ze vznešeného rodu. A je tolik králů a královen, jež církev za svatě prohlásila, na příklad svatá Ludmila, kněžna česká, Kunigunda, císařovna německá, Alžběta, kněžna durynská, jiná Alžběta, královna portugalská, Markéta, královna skotská, Pulcheria, císařovna řecká a jiné. Přijde na to, jak člověk žije a jak časných statků užívá.

Svatá Hedvika dává nám krásný příklad ctnostného života.

Žila ve 13. století, v onom století, v němž žili svatý Dominik a svatý František, zakladatelé proslavených řádů.

Za rodiče měla Bertolda, hraběte tyrolského, a Anežku z hraběcího rodu Rochliců. Karel Veliký patřil k jejím předkům. Byla z přízně svatě Alžběty, kterou slavíme 19. listopadu. U věku 12 let byla sezdána se slezským vévodou Jindřichem dlouhovouším. Bůh požehnal jejich manželství šesti dítkami, třemi syny a třemi dcerami. Nejstarší syn Jindřich II. padl v boji s Tatary. Po narození šestého dítěte umluvili se oba manželé, žiti spolu jako bratr a sestra; před biskupem vratislavským složili slib zdrženlivosti. Po 28 letech, svatě pro-

žitých, zemřel manžel a Hedvika založila cisterciácký klášter pro panny v Trebnici; její dcera Gertruda stala se později abatyší toho kláštera; Hedvika sama ztrávila svůj ostatní život v tom klášteře, kdež i zemřela dne 15. října 1243. V ten den se slaví svátek její ve vratislavské diecési; v jiných diecésích teprve dne 17. října, neboť 15. října je svatě Terezie.

Slyšíme, co čteme v kněžských hodinkách o její zbožnosti.

Veliká byla její zbožnost, její v modlitbě horlivost. Od kompletu, to jest poslední církevní hodinka, církevní modlitba večerní, až do noci trvala na modlitbách a po krátkém spánku vstala časné zrána, aby Pána Boha chválila. I přes den obracela na něj své myšlenky a rozmlouvala s ním v modlitbě; též četla pilně v Písmě svatém. Soukromě své modlitby říkala, kde ji nikdo neviděl, církevnímu oficiu a mši svatě obcovala ve veřejném kostele. Žádnou povětrnou nepohodu a žádnou vzdálenost nedala se odstrašiti od návštěvy kostela. Bylo-li slouženo více mši, byla všem s největší zbožností přítomna. Zaopatřovala kostely skvostnými paramenty, jež na své vlastní útraty zjednala a i vlastnoručně zhotovila. Její zpovědník Herbord řekl: Žádný člověk nemůže dosti vypověděti, jakou viru měla v nejsvětější Svátost oltářní a jak ji uctívala.

Ona, kněžecí žena, modlí se tak horlivě, a tu jsou ženy, kterým ani Otčenáš nezbyvá pro Pána Boha; žádná modlitba ráno, žádná večer, žádná před jídlem, žádná mše svatá v neděli; místo toho divadlo a kino, věnečky a plesy, sport a výlety, společnost, promenáda a romány. To je ta moderní žena z vyšších tříd. Žádný náboženský obraz v obydli, aspoň ne v přijímacím pokoji, nanejvýš ve spacím, kdež ho nikdo nevidí. A to je obyčejně nějaká salonní madona, která představuje svetskou dámu, obyčejnou ženu s hocha, ale ne Matku Boží. Žádný růženec, žádná kropenka, žádný náboženský časopis, žádná zbožná kniha kromě modlitebni v kosti a sametě svázané, jež je více na parádu než na modlení. Než i v příbytech velmi mnohých dělníků je modlitba neznámou věcí. Děti tu vyrostou jako nerozumná zvířata, jež o Bohu nic nevědí. Jisti, pít, spát, baviti se, kolem toho točí se všechno. Když se ani matka nemodlí a do kostela nejde — to je velice smutné!

Modlitba je každého člověka povinností. My se modliti musíme. Bůh je naším pánem, kterého musíme ctíti, chváliati a jemu se klaněti; je našim největším dobrodincem; musíme mu za všechna dobrodiní děkovati. Tak často jsme ho svými hříchy urazili; musíme ho usmířiti, za odpuštění prositi. Jsme před ním žebráci a potřebujeme mnoho; musíme ho o to prositi; a proto se musíme modliti. Kdo se nikterak nechce modliti, ať si nelichotí, že dojde spasení; pyšných a bezvěrných lidí Pán Bůh u sebe mítí nechce.

Před několika roky navštívil jeden kněz nemocné ve špitále v Amstetten, městě rakouském. Chodil od lůžka k lůžku, nakapal hojivého balsámu do mnohého raněného srdce, obveselil, kde bylo třeba, nemocné, a přinesl trochu světla slunečního do temné světnice. Tam ležel šestiletý hoch;

smutek zíral z jeho očí. Kněz při stoupil k jeho lůžku a snažil se jej vlivnými slovy obveseliti. Konečně se ho tázal: „Vid, ty umíš jistě tu pěknou modlitbičku: Jesukindlein, komm zu mir! — Ó Ježíšku, ke mně přijď?“ Chlapec pravil, že ne. Ale „k andělíčku strážnému umíš se přece modlit?“ Hoch zavrtěl hlavou. „Tak jakou modlitbu umíš?“ — „U nás se nemodlíme,“ odvětil hoch. Ubohý hoch! Co z něho bude? Kde najde oporu v bouřích života?

U nás se nemodlíme! Ach, kolik dětí muselo by též tak říci! Kdybychom se vůkol dotazovali: Modlitte se u vás při stole? V jak mnohých případech musely by děti říci: Ne! Jdeme-li mezi lidi a pozorujeme-li je při jídle, vidíme, jak hned ponoří lžici do polévky, aniž by se aspoň pokřižovali. Stydí se za modlitbu. I v restauraci máme se modliti, alespoň kříž udělati.

V jednom lázeňském hotelu zasedli hosté k obědu; byli mezi nimi i dva kněží. Oba se pokřižovali a pomodlili. Na dolním konci stolu začalo se několik mladíků smát a dělat vtípy. Kněží se domodlili. Jeden z nich zaklepal na sklenici a požádal společnost přívětivými slovy, aby mu popřáli sluchu. „Já jsem,“ představoval se, „katolický kněz a kardinál, arcibiskup vídeňský; můj souseď je kanovník. Naše matka nás učila, abychom se před jídlem modlili. Já jsem však upozoroval, že se to některým ze vzácné společnosti nelíbilo. Kdyby většina z vás byla v tom zajedno, že my s křížem a modlitbou do společnosti se nehodíme, jsme ochotni posaditi se k jinému stolu.“

Nahlas a energicky protestovali bezmála všichni proti neslušnému chování se výrostků na dolním konci a „Ven s nezdvořáky!“ bylo voláno.

David byl králem a jak horlivě se modlil! Dosud modlí se církev tak, jak on se modlil. Šalomoun modlil se

veřejně při zasvěcení chrámu. Daniel byl vysokým úředníkem v Babyloně a modlil se častěji přes den u okna, odkud byla vyhlídka ke Svaté zemi; byl proto od závistníků obžalován a do jámy lvové uvržen. V nejlepších a nejvznešenějších rodinách se modlí, kde byli dobří křesťané.

Nikdo ať se nestydí, nikdo nebojí k Pánu Bohu se modlití a takto svou víru vyznávati! Hanba by bylo, kdyby se řeklo: V tom a onom domě se nemodlí. Orate, fratres! Modlete se, bratři, praví kněz při mši svaté. Ano, tak je to v pořádku!

II. Její dobročinnost.

Epistola a evangelium ve svátek svaté Hedviky je taťáž jako na svatou Annu; obě se k sobě výborně hodí. V epistole líčí Bohem nadšený spisovatel dobrou ženu; je to skvělá chvaloreč na dobrou ženu. Takovou byla skutečně svatá Hedvika; opatrná a bedlivá, pracovitá, starostlivá, pečlivá o blaho manžela a dětí, milosrdná a dobrotivá k chudým. Ruku svou otevířela nuznému a dlaně své rozevřela před chudými, aby jim totiž almužnu udělila, čteme v epistole. A v evangeliu slyšíme o pokladu a drahocenné perle. Perlou pokolení ženského byla svatá Hedvika, pokladem pro svého muže, více cenná než všechny pozemské poklady.

V předešlém článku psal jsem o zbožnosti svaté Hedviky; v tomto článku budiž řeč o její dobročinnosti, abychom si na ní vzali příklad a též byli dobročinní, pokud to naše poměry dovolují.

Svatá Hedvika přiměla svého manžela, aby v Trebnici, nedaleko Vratislavy, založil ženský klášter a dostatečně přijmy mu zajistil; ona sama dala naň hojně ze své výbavy. První klášternice pocházely z bamberské diecése, z řádu cisterciáckého; jejich počet vzrostl průběhem času až na

100. První abatyší byla Petruša, vychovatelka Hedviky. Krásný chrám klášterní byl zasvěcen svatému Bartoloměji, hlavnímu patronu vévodské rodiny. Gertruda, dcera svaté Hedviky, následovala Petruši v hodnosti abatyše. Po smrti manželovy vstoupila Hedvika sama do toho kláštera; nosila řeholní roucho, ale nesložila slibů, aby bez překážky mohla ze svého jmění chudé podporovati.

Je to k chvále nejenom svaté Hedvice, ale všem svatým a křesťanským králům a královnám a šlechticům, že založili kláštery. Tím prokázali lidstvu veliké dobrodiní, neboť obyvatelé kláštera konají v hrdinském stupni skutky milosrdenství: ošetřují nemocné, vyučují a vychovávají děti, opatrují starce, nahrazují sirotkům otce a matku, pomáhají při misiích, vedou domácnost v seminářích, modlí se a usmírují Boha kajícími skutky, dávají všem dobrý příklad. Jak si máme vážíti a účtu chovati ke každé klášterní panně, která se zřekla světských radostí, aby síly své věnovala blahu lidstva a se za ně obětovala. Jak vděčnými musíme býti k ní! Jaké to krásné povolání pro dívku, jaká pěkná odměna čeká na ni! Je nevěstou Kristovou a nosí proto i snubní prsten. Když zemře, řekne k ní Ježíš: Pojď, moje nevěsto, moje sestro, moje krásná, moje neposkvrněná, budeš korunována!

V Trebnici je teď mateřský dům a noviciát pro Boromejky. Ve Vratislavi jsou i sestry od svaté Hedviky.

Řádu Templářů vymohla Hedvika u svého manžela statky, podporovala i bohatými almužnami různé kláštery, obzvláště ony ve Vratislavi; podporovala křížáky a poutníky, aby měla účast na jejich zásluhách.

Byla matkou chudých a sirotků, jejich nejlepší těšitelkou. Neodbyla žádného prosebníka. Herman, kanovník v Glogau, praví o ní, že sotva stýl díl svých příjmů pro svoje a své

rodiny potřeby si ponechala; všechno ostatní dala na kostelní a jiné dobré účely. Měla vždy u sebe, i na cestách, 13 chudých na památku na Pána Krista a 12 jeho apoštolů, mateřsky se o ně starajíc. Nemocnici pro malomocné ženy posílala peníze vícekrát přes týden. Protože ta nemocnice již neexistuje, používají ovoce té fundace oni hoši, kteří v biskupském kostele ministrují.

O svatě Hedvice platí tedy slova epištolý: Otvírá ruku svou nuznému a pravici svou chudému. Tím si vydobyla veliký poklad v nebi, na nějž poukazuje evangelium, a její korunu bude zdobiti tolik perel, kolik dobrodiní lidem prokázala.

Kromě zbožnosti nekrášlí ženské pokolení žádná jiná ctnost tak, jako milosrdenství a dobročinnost. Každá žena, každá dívka má býti anđelem milosrdenství. Rebeka, která druhé ráda obsluhuje, dcera Faraonova, která se dítek ujímá a je vychovává, Rut, která se stará o svou tehyni, Abigail, která sytí hladově, vdova v Sareptě a žena v Sunam, která hostí služební-

ka Božího, Judit, jež dává vdovám tak pěkný příklad, Tabita, která pro chudé šaty šije, klášterní sestra bez slibů a bez řádového obleku, která svou obětavostí všude požehnání roz-
náší.

My nemůžeme v té míře dobrodiní prokazovati jako svatá Hedvika, neboť ona byla bohatá a my žijeme ve skromných poměrech; ale my můžeme bližnímu dobré činiti, kde to nic nestojí. A co se týká almužny, můžeme se řídit podle rady starého Tobiáše: Jak můžeš, čiň dobře! Máš-li mnoho, dej mnoho; máš-li málo, dej i z mála rád. Víme, kterak Spasitel chudou vdovu pochválil, která 2 haléře vho-
dila do pokladnice chrámové; co sama nutně potřebovala, obětovala na kostel — obět její měla tudíž velkou cenu.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni milosrdenství dojdou. Blahoslavení, kteří v Pánu umírají; dobré skutky jejich následují je.

To jsou ty poklady, které můžeme vzíti s sebou na onen svět a které se promění v poklady nebeské.

Marie Tesařova:

Po svatém přijímání.

Ó, díky vroucí, Jezu můj,
za příchod v nitro moje,
zvol navždy v něm si stánek svůj,
zbav duši nepokoje.

Jsem bez Tebe jen planinou,
tam roste trn a hloží,
Tys láskou mojí jedinou,
a svět máš za podnoží.

Leč nyní trůn máš v srdci mém,
já před ním více klekám,
své srdce, duši Tobě dám,
na dary Tvoje čekám.

Jsem chudá — svých mi statků dej,
jsem slepá — dej, ať vidím,
mou duši k nebi pozvedej,
ať tužby své tam řídím.

Své Srdce rač mi otevřít
a v Ném mne ukryj, Pane,
ať stopou Tvoji mohu jít
tam, zkad mír věčný vane.

A. M. Kadlčáková: Proč, můj Bože?

Proč, můj Bože, v srdci bolném
tolik žalu skryto je,
proč se radost, štěstí, láska
ode mne vždy vzdaluje?

Proč jen bolest provází mne,
kam se šine vratký krok,
proč se z očí zasazených
leje stále slzi tok?

Proč mé srdce nezahřeje
radostí a štěstí svit,
proč jen duše moje v světě
v stálém žalu musí žít?

Tak si vzdychá nyní každý,
pomoc hledá u Tebe,
neboť věří, že Tvá láska
smutek z duše vyzbe.

K letošnímu 50. výročí růžencového měsíce.

Několik slov o omilostněné služebnici Matičky Boží.

Letos bude tomu 50 let, kdy z nařízení sv. Otce Lva XIII. celá církev modlí se po celý říjen každodenně sv. růženec a o několik měsíců později po každé tiché mši svaté tři Zdrávasky a Zdravas Královno s připojenými modlitbami. Dlouho většina věřících nevěděla, co k tomu pohnulo sv. Otce. Snad našim čtenářům bude milo, něco bližšího se o tom dovědět, proto na malou chvíli zastavíme se u pokorného nástroje, jež vyvolila si k tomu Boží Prozřetelnost. Byla to prostá venkovská dívka Kateřina Filljungová. Narodila se 13. dubna 1848 v lothrinské vesnici Bidingu nedaleko St. Avoldu. Chudí rodiče vychovali ji zbožně: zvláštní velkou v tom zásluhu měl zbožný tamní farář, P. Mayer. U věku 20 let vstoupila do Karmelu. Ale nebyla to vůle Boží. Těžká choroba přiměla ji k návratu do domu otcovského. Zdraví však nechtělo se vrátit, choroba se horšila.

I rozhodla se, že zajde si k lékaři do blízkého města Sarreguemines. Jen stěží se tam dovlekla. Bylo to památného pro ni dne 10. března 1873. Lékař se pohněval; jak mohla jen, jsouc tak těžce nemocná, odvážit se na tak dalekou cestu? Rozkázal ihned se domů vrátit a ulehnout; nazítří sám k ní přijde. Kateřina vyšla od lékaře. V

městě neznala nikoho a proto zamířila do kostela, by u Pramene vši dobroty načerpala trochu síly a útěchy.

Byla jedna hodina: kostel lidu prázdný. Vešedší, spatřila po levé straně oltář Neposkvrněného Početí. K tomuto oltáři vábilo ji cosi neodolatelně. I poklekla tam. Zdálo se jí, že Matka Boží praví: „Pros, mé dítě, a neboj se!“ Důvěra její rostla. Ohlédnuvšíc se, zda nikoho není v kostele, začla se vroucně modlit. Při tom hojné slzy řinuly se jí z očí. Mluvila k Matičce prostě a něžně jak dítě ke své matce. Cítila se blaženou, že může vylíti před ní své celé srdce; slíbila, uzdraví-li se, že celý život zasvětil Její službě.

Náhle zmocnila se jí jak by smrtelná mdloba, kdežto duši zalévala ji nevýslovná libeznost. Cítila, že omdlévá. Po deset dní ničeho nejedla, od čtyř dní ani nepila... Bojíc se omdlít v prázdném kostele, chtěla vyjít na ulici, kde snadněji najde pomocné rámě. Ale nemohla vstát. Bylo půl třetí. Vzdychnuvši: „Ježíši!“ klesla bez vědomí na stupně oltářní. Když přišla k sobě, seděla na stupních, cítíc zároveň, že někdo zezadu ji podírá. Obrátila hlavu, by poděkovala soucitné osobě. Byla to překrásná paní. Pleť svěží asi patnáctileté dívky. Zlaté vlasy nad

čelem rozděleny splývaly jí na ramena. Blankytné roucho sepiato širokým bílým pásem. Běloskvoucí plášť splýval s ramenou až k zemi. Tvář zářila nedostižnou čistotou a něhou. Míle usmála se na Kateřinu, která polomrtva zírala s úžasem na tu nadzemskou krásu. „Jsi nemocná, mé dítě, víd?“ řekla paní laskavě. Kateřina kývla hlavou. Paní usmála se a něžně jak matka pohladila ji po tváři a bradě. Kateřina pocítila nevýslovnou rozkoš. Nato paní podala jí překrásnou stříbrnou nádobku s jakýmsi nápojem. Kateřina napila se několika kapek. Více nemohla. Když po druhé chtěla se napít, zmizelo vše. Po údech Kateřiny rozléval se jak by zdroj života a tepla. Byla uzdravena. Ihned vstala a začala hledat svou dobroditelku. Dosud vůbec ji ani nenašlo, že by to mohlo být cosi nadpřirozeného. Těže chvíle odbily čtyři hodiny, a teprve nyní začala chápat. Ne, to nemohlo být cosi přirozeného. Při myšlence té zmocnila se jí svatá hrůza, i pospíšila kvapně z kostela.

Od oné doby často bývala u vytržení. Zasllechla obyčejně v hloubi duše hlas Matky Boží: „Mé dítě,“ a již duše její ocitla se v jiném světě. Tělo zůstávalo s počátku úplně nehybné, ano i bezcitné; později najednou vyřinuly se jí slzy z očí, a ústa šeptala slova, z nichž možno bylo poněkud sledovati průběh vytržení. Kateřina viděla minulost, přítomnost a budoucnost, spatřila často celou budoucí světovou válku i s jejím konečným výsledkem. Matka Boží vedla ji po nebi, po očištcích a po zemi, ukázala jí i věčnou propast. Ukázala jí i její poslání na zemi: měla pomáhati Matce milosrdenství v práci na obrácení a spásu světa; měla však býti i smírnou obětí za hrozné urážky Boží, a tím jediné možno si vysvětliti celoživotní nesmírné utrpení této omilostněné služebnice nejsvětější Panny. Kateřina spatřila i nejsv. Srdce Ježíšovo: bylo nekonečně veliké, i dosti bylo v Ném místa pro celý nesmírný svět;

ale vchod do Něho byl maličký. Pán Ježíš ji to vysvětlil: „Jen maličtí a pokorní mohou v Ně vejít.“

V utrpeních, jež ji stihaly, byl jí oporou její duchovní vůdce, pan farář Mayer. Leč vrchnost diecesální nechtěla o extasích ani slyšeti, nechtěla je vůbec zkoušeti, předem je zavrhl a zakázala. Jak ráda by byla Kateřina poslechl; ale nebyla v té příčině paní své vůle. Když proto nazývána podvodnicí a její duchovní vůdce, který se jí zastával, zbaven úřadu, zůstal jediným útočištěm Řím.

Tam vydal se P. Mayer s přítelem P. Guldnerem a s Kateřinou koncem října 1882. Otázka extasí přísluší nejvyššímu soudu církevnímu, t. zv. svatě inquisici. Kateřina dvakrát předvolána a zkouška její svěřena P. Laurenčot T. J. Je-li výsledek takové zkoušky nepříznivý, oznámí se; je-li příznivý, neoznámí se,¹⁾ ale dotyčná osoba je připuštěna k audienci u sv. Otce, který ji požehná.

Dne 6. listopadu 1882 klečeli všichni tři u nohou Lva XIII., který laskavě je přijal. Nazítrí P. Laurenčot vymohl oběma kněžím dovolení sloužiti mši sv. v pokoji sv. Ignáce. Kateřina přijala tam Tělo Páně. P. Laurenčot bedlivě ji pozoroval. Potom zavolav k sobě oba kněze, řekl: „Můžete býti úplně klidni. Jest to 27. extatická dívka, kterou zkouším, ale u žádné nejeví se tak patrné známky působení Božího jak u ni.“ Připomněl jim však, že čeká je ještě velké utrpení a velké soužení.

O tom nebudeme se šířiti. P. Mayer přijal později místo domácího kaplana u jisté zbožné belgické rodiny, a P. Guldner uchýlil se ke Františkánům ve Frankfurtě, jimž obětavě pomáhal v jejich práci apoštolské.

(Pokračování.)

¹⁾ Neoznámí se, poněvadž dotyčná osoba ještě žije.

V touze.

Kdy přijdeš zase na moji hruď,
můj sladký Pane,
ach, dočkám se chvíle té,
z níž slast mi vane?

Bez Tebe pusto v duši mé,
vše mrazem zmráá,
Tys zorou, k níž se obrací
má duše sirá.

Jsem jako ptáče ubohé,
jimž bouře zmráá,
Tvé Srdce jest mi hnízdečkem,
tam den mi svítá.

Ó, nenechej mne bloudit víc
ve světa víru,
své Srdce otevř nejsladší
a veď mne k míru.

A až Tě, Jezu, uvitám
v svém srdci prostém,
ó neodcházej, zůstaň vždy
mým sladkým hostem.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsí vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za větší úctu a pobožnost k andělu strážci a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, utiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby v jednotu víry katolické byli shromážděni a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modlitba k andělu strážci!

Úmysl v listopadu 1933: **Za umírající bez zaopatření sv. svátostmi.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek, vykonaný na tyto úmysly.

ŠKOLA BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, LISTOPAD 1933.

ČÍSLO II.

Ó Srdce Ježíše, ty špy lasky svojí jen hojně vyslejš sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hruď, Ty Srdce Páně, náš láskou buď!

Umírající bez sv. svátostí.

Hlavní úmysl.

Že všichni musíme umřít, ví každý člověk. Může se o této pravdě přesvědčiti každou chvíli. Každou vteřinu objevuje se některá duše před soudnou stolicí Boží. Umírají lidé mnozí po dlouhé, trapné nemoci; umírají ale též náhle z nenadání. Hlavně za naší doby kolik to neštěstí se stává při jízdě auty; kolik to lidí zahyne při tom! Kolik lidí dobrovolně si berou život, umírají smrtí nepřirozenou. Nejvíce však záleží na tom, aby člověk byl dobře připraven, ať zdrav nebo nemocen, na svou smrt. Vše záleží na šťastné hodině smrti. Běda každému, kdo není připraven na svou smrt! Jaká smrt, taková věčnost. Smrt je okamžitá, ale věčnost dlouhá, bez konce. Proto se modliváme: Od náhlé a nenadálé smrti vysvobod nás, Pane! Hrozněť jest ve hříchu smrtelném upadnout do rukou Božích! Povinností Apoštolátu jest připravit nemocné na nastávající smrt a zdravé připomínati na poslední chvíli života. Proto Sv. Otec Pius XI. klade v tomto měsíci všem členům Apoštolátu modlitby jako zvláštní úkol na srdce, aby pečovali o ty, kteří jsou v nebezpečí bez milosti Boží na věčnost odejít a před soud Boží se postaviti. Sv. farář Arský pravil kdys, že Apoštolát ve prospěch umírajících jest nejkrásnějším Apoštolátem. U zdra-

vých hříšníků, bludařů a nevěrců máme příčinu doufati v jejich obrácení, ubohé duše v očistci jsou již v bezpečnosti. Ale umírající hříšníci nacházejí se na kraji hrozně propasti. Neobrátí-li se v poslední chvíli, jsou na věky ztraceni. Proto napomíná Duch Sv.: „Pomni, človče, na smrt a na soud a nezhrěšíš na věky.“ Sotva jest důležitější skutek milosrdenství, jako přispěti umírajícímu k pomoci, ke šťastné smrti. Konáme-li jiné skutky milosrdenství, potkáváme se s nepochopením, s nevděkem a neuználostí. Avšak duše, která pomocí naší a přimlouvu stala se účastnou věčné blaženosti, snaží se nám býti vděčnou ve slávě nebeské. Jak šťastná bude hodinka smrti těch, kteří v životě umírajícímu pomáhali, aby hynoucí a zbloudilý zachránili! Proto je povinností Apoštolů modlitby, aby dle možnosti nemocné navštěvovali, je těšili, ke smrti připravovali, aby v nebezpečí sv. svátosti hodně přijali, nemoc svou trpělivě snášeli a se úplně do vůle Boží odevzdali. A modleme se vroucně za ty umírající, kteří odporují přijímati sv. svátostí a trvají ve hříších, aby aspoň v poslední chvíli hříchů svých litovali a k Bohu se obrátili. Modleme se za ty, kteří náhlou smrtí umírají, aniž měli čas k pokání. A těchto je za doby naší velmi

mnoho. Proto dle sil svých konejme tuto povinnost po tento měsíc. Ať neuplyne žádný den bez modlitby za umírající. Častěji zvolíme: Ve smrtelné úzkosti postavené Srdce Páně,

smiluj se nad umírajícími! Obětujme za ně všechny ty malé oběti každodenní a též podle možnosti sv. přijímání. Vše pro Tebe, nejsv. Srdce Ježíšovo, naděje v Tobě umírajících!

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

31. píseň.

Veni, dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis. — Pojd, milý můj, vyjdeme na pole, přebývejme na dědině.

(Cant. 7, 11.)

Na pole, kde rostlo pěkné zboží, rozjímali o dobrotě Boží, Isák šel; když vkročil na cestu, potkal svoji milou nevěstu. Že mu bude dobrou družkou, tuše, zamiloval si ji z celé duše, Též i tebe Pán si zamiloval, pro tebe se ve svátosti schoval. V Boží Tělo vyjde na náves, na niž déšť se květů, listí snes, kolem cesty brízek celý les. Hudba hraje, a kůr zbožně zpívá, Ježíš z hostie se na lid dívá: pobožnost ta věru pohnutlivá.

32. píseň.

Mane surgamus ad vineas, videamus, sifloruisset vinea, siflores fructus parturiunt, si flouerunt mala punica. — Ráno vstaňme a jdeme na vinice, pohlédněme, kveto-li vinice, pučí-li z květu ovoce, kvetou-li jablka granátová.

(Cant. 7, 12.)

Církev svatá Boží vinice, církev svatá libovonný sad: v něm bych denně procházel se rád, neb se líbí v něm mi nejvíce. Granátová jablka tu zrají; hrozny jsou tu plné sladké šťavy; co tu kvítí kyne nám vstříc z trávy! zde tu z květů nektar včely ssají. Květy, to jsou ctnosti všeliké; plody, to jsou skutky veliké ke cti Boží, k spolubližních blahu. Na ně sesílá Duch Svatý vláhu milosti svých četných; slunce Boží zúrodniti dovede i hloží.

33. píseň.

Mandragorae dederunt odorem. — Mandragory vydaly vůni. (Cant. 7, 13.)

V zahrádce tvé mandragor je vůně, Panno Matko, Bohu přemilá; Moudrost Boží sobě rozbila svatostánek ve tvém čistém lůně.

Pannou zůstávajíc, bylas plodná; plod života tvého byl sám Bůh; jako rosa na zelený luh snes se k tobě, ó ty Boha hodná.

Že jsi pravou Matkou Boží, víme; proto mateřství tvé svaté ctíme; tvoje Dítě necht je poklad můj.

Ukaž mi je po tom putování, bych se radoval s ním bez ustání; ó Maria, za mne oroduj!

34. píseň.

In portis nostris omnia poma; nova et vetera, dilecte mi, servavi tibi. — Uvnitř bran našich jest všelijaké ovoce; nové a staré, milý můj, uschovala jsem pro tebe. (Cant. 7, 13.)

Dobročinné lásky ovoce najdeš rozmanité v církvi Boží; každým rokem ono se v ní množí, a já cením vždy je vysoce.

Co tu panen, jež svůj zaslvětl život Kristu; v zapírání sebe chtějí ony zasloužit si nebe.

Co tu pro bližního obětí! Zbožná panna nic se nezalekne před nebeským soudcem; on k ní řekne: Vejdi, věrná, v příbytky mé pěkné!

Okouzlili mne tvé duše vnady; pojď a prohlédni si moje sady: tam se panny procházejí rády.

Rajhrad, rajským hradem B. Srdce Páně.

„Skláním kolena svá před Otcem Pána našeho Ježíše Krista, aby vám dal posílněnu býti na vnitřním člověku, aby Kristus věrou přebýval v srdcích vašich zakořeněných v lásce,“ píše sv. Pavel v listě k Efezským. Vnitřní člověk je tedy křesťan, který má víru živou, jenž z lásky k Spasiteli svému zachovává příkázání Boží a hříchu se všemožně chrání tak, že Kristus Pán za to milostí svou prodlévá v srdci jeho, „příbytek si u něho učiniv“. Takovému příbytku Božímu říká sv. Terezie hrad; napsala celou knihu pro vnitřní lidi a nazvala ji Hradem duše. Věrou a pevným rozhodnutím navždy zanechat hříchu smrtelného vchází se do nádvoří hradu toho, chráněním se dobrovolného hříchu všedního dostává se do předsíně, a horlivým pěstěním vnitřní rozjímavé modlitby a střelných modliteb (malého tajemství) a především hrdinným sebezaporem dospívá do tajemných komnat k nejněžnějšímu spojení se svým Pánem — k vrcholu dokonalosti.

Sv. Pavel milost tu vyprošuje všem svým věřicím, každý má být takovým hradem. Na Moravě přičiňovali se o to sv. Cyril a Metoděj; zásluhou jejich stal se Velehrad opravdu velikým hradem Božím dobrého lidu moravského. Bohužel, bylo toto bohumilé a velkolepé dílo sv. apoštolů přerváno, Velehrad pobořen od divokých Maďarů, do jejichž moci dostala se Morava. Teprv udatný Břetislav na vždy ji osvobodil z jejich moci a připojil ke knížectví českému r. 1031. Nad rozvalinami slavného kdys Velehradu bolestně zaplakal a všecku válečnou kořist věnoval na jeho obnovení. Nad to několik let později r. 1048 jako by na pomoc vybudoval ještě jiný hrad, památný Rajhrad, postaviv tam kostel a klášter etih. otců benediktinů.

Kláštery jsou dle Palackého seme-

niště nejen náboženství, nýbrž i osvěty, vědy a umění, ba i průmyslu a hospodářství a řemesel. Tím vskutku benediktinský klášter rajhradský byl a jest, jak svědčí dějiny a pouhá návštěva jejich knihovny. Přispěl dojista měrou velkou k tomu, aby vlast naše byla „zemský ráj to na pohled“; ale opravuji: ne napohled, nýbrž doopravdy! Vždyť tu šlo na prvním místě o rajský hrad náboženský, duchovní, aby Rajhrad jako Velehrad o to pracoval, by Kristus na věky kraloval v srdci Moravy.

Kolik na př. jen dobrých knih a výborných časopisů vyšlo již v benediktinské knihtiskárně z tohoto semeniště náboženství! A mezi nimi čestné místo zaujímá Škola B. Srdce Páně, jež 67. rok již šíří u nás požeňnanou úctu nejsv. Srdce Ježíšova.

Už proto možno říci: Rajhrad je rajským hradem B. Srdce Páně.

Však ještě více! V posledních letech postoupili zasloužilí ctihodní otcové část svých pozemků novému ženskému řádu Sester chudých nemocných či Kongregaci Těšitelek Bož. Srdce Ježíšova, které zde mají svůj mateřinec. Vldp. P. Štok, superior svatohostýnský, vyslovil se na schůzi kněží sodálů, že tyto sestry a sestry Neposkvrněného Početí P. M. z Přerova na Šířavě jsou dílem Prozřetelnosti, jichž naše doba právě velmi potřebuje. O Těšitelkách a jejich způsobu života psala Škola B. S. P. v čísle červnovém letošního ročníku. Zde chceme poukázat na jejich klášterní kostel. Věru, druhý, nový rajský hrad B. Srdce Páně!

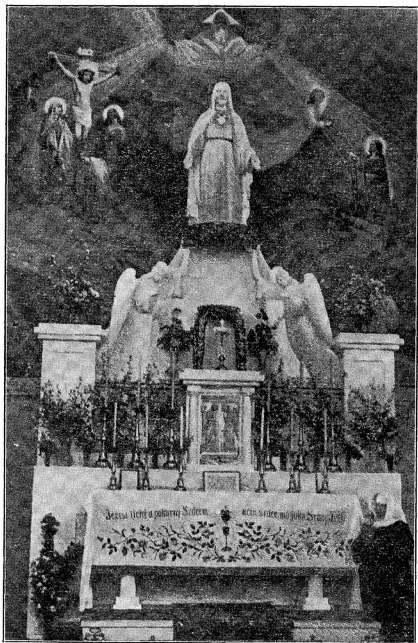
Již pohled zvenku vám hlásá, že to zvláštní posvátné místo, zasvěcené účtě B. Srdce. Na štitě průčelí vidíte jeho sochu ve svatozáří. Níže nápis „Tebe, Boha, chválíme“, po stranách dva andělé jako cherubové před rájem zamezující vstup hříchu, zraňujícímu

to Srdce předobré; dobrovolný hřích nesmí v prostory Boží chvály!

Vkročíte-li do předsíně, vítá vás nápis nad hlavním vchodem do kostela: „B. Srdce Ježíšovo, vše ku tvé potěše!“ Ať návštěva chránu a účast na všech krásných pobožnostech či předepsané práce v klášteře nebo někde u chudých nemocných, vše pro ně! A co ve svatyni samé? Nevím, jak se vedlo druhým; ale moji pozornost hned napoprvé zcela zaujal Kristus Pán v zahradě Getsemanské z překrásného obrazu nad hlavním oltářem, představujícím tajemství, jemuž kostel zasvěcen. Klečí božský Spasitel, ruce prosebně sepnuté, pohřížen ve hroznou úzkost smrtelného zápasu. Nezdá se říi jinak, než že ty ruce spíná a vztahuje ke přichozímu a prosebně volá: „Pomoc, potěchu, úlevu, smír!“ Je ovšem obrácen k Otci a vidí před sebou Jerusalem a za ním na druhé straně Golgotu. Vidí, jak jej odtud povedou do města, kolik tam přes noc zakusí potupy, poplivků, políček a zářijků, jak jej budou vláčet před Annáše, Kaifáše, a zas ráno před Piláta a Heroda; vidí bičování, korunování, svou křížovou cestu, a jak visí mezi dvěma lotry; vidí to tak jasně a tak zblízka, zrovna před sebou! Zde vše kolem spí, 8 apoštolů u vehodu, Petr a Jan nedaleko a Jakub pod nimi; ale v městě je živo; hřích nespí ani ve dne ani v noci. Jidáš, velekněz, farizeové, vojáci a pak zvědavci, myslí jen na vraždu a hřích!... A bude to jen tato noc a jen zítřejší den? Budou ty dny a noci po Velkém pátku jiné? Ach, jak ta Golgota a Jerusalem jsou blízko, tak jsou mu blízko i ty dny a noci všech míst a věků celého světa, i dny a noci naše a naše hříchy v nich!... Což ani ten oltář, jež před 3 hodinami posvětil a v nezměrné lásce památkou smrti své ustanovil, nepřivede lidstvo na lepší cesty, že přestanou hřešit a zachrání své nesmrtelné duše?! Ó běda, budou se mu vyhýbat, jím pohrdat, bezcitně

smýkat, nečistě se dotýkat, budou se nad ním farizejsky pohoršovat, jej jidášsky libat, jemu satansky se rouhat, jej katansky šlapat... Ó duše, zadržej se na ten obraz a rozjíměj sama, napadne ti toho ještě víc! ... a ustrůň se nad Spasitelem svým!... Je tu tak sám! Nikoho není, kdo by ho potěšil, dlouho a dlouho. Jediný anděl na chvíli se objevil. Pán přijímá tu potěchu, ale ohlíží se i na tebe! Za lidi trpí přec, anděl v lidském těle rád by uviděl, kteří by v tyto naše nynější zlé dny a ještě horší noci anděla getsemanského nahrazovali. Řeklo zajisté nejsv. Srdce sv. Markétě Alacoque: „Chci, aby tvé srdce bylo mým útočištěm, kam bych se utekl, když hříšníci mne pronásledují a ze svých srdcí vytlačují. A když ti ukáží Spravedlnost Boží proti nim rozhněvanou, pak jdi přijat mne ve sv. přijímání. A když mne posadíš na trůn srdce svého, padni k nohám mým, klaň se a obětuj mne Otci mému, abys usmířila spravedlivý jeho hněv a milosrdenství jeho naklonila k tomu, aby jim odpustil. Neodpírej vůli mé a nařízením představených, neboť chci tebe užiti za nástroj srdce lidí přitáhnout ke své bož. lásce.“

Bohudík, přání božského Trpitele nezůstává oslyšeno ani u sv. Markéty, ani zde. Ne jeden anděl-těšitel, víc se jich zde objevuje. Hle, na oltáři 4, dva na svatostánku a dva nad ním se zlatým věncem u nohou B. Srdce; a rozhlédneš-li se po svatyni, 2 řady andělů po stranách. Jsou ovšem jen z kovu a mramoru na oltáři, a na zdech pouhé malby, ale na stupních oltáře a kol dokola pod neživými bývají ve dne ba i v noci ti anděl-těšitelé v lidských tělech, duše, jež opustivše hříšný svět a jeho radosti zasvětily se službě Nejvyššího v tomto klášteře a řádě, majíce prvním velikým cílem svým těšit opuštěné a zarmoucené Srdce Ježíšovo. Není nic krásnějšího na světě!

Hlavní oltář kláštera sester Těšitelek v Rajhradě.

Milá čtenářko, jsi snad svobodná. Nechtěla bys i ty vyvolit si tento vznešený životní úkol? Pravda, sester Těšitelek jest již slušná řada; ale bylo by jich třeba mnohem víc. Do kláštera přicházejí prosby o sestřičky na jiná místa, kde by jich bylo víc než soli třeba, ale nelze zatím prosbám vyhovět, ježto není sil s dostatek. Nemohla bys ty rozmnožit tento sbor andělský? Z tohoto Rajhradu měl by být co nejdřív i Velehrad, veliký rajs-
ský hrad, že by stačil pro celou milou

naši vlast! Která můžeš pochopiti, pochop! Jsi-li vdaná již, hleď ducha smíru vštěpovati již dítkám svým a ukazuj jim a odporučuj toto andělské nejvznešenější povolání!

A ty, rozmilý čtenáři a ctiteli nejsv. Srdce, buď si kdokoliv, i ty utvoř ze srdce svého hrad, vnitřní duši, jak bylo řečeno na začátku, hrad neroz-
borný a rajs-
ký pro nejlepší Srdce svého Krále, i zakusíš již na zemi rajs-
ké bla-
ženosti, jež bude i údělem tvým na věky!

Obcování svatých.

Ke svátku Všech svatých.

Jarolím St. Pavlík.

V poslední neděli v říjnu slavíme svátek Krísta Krále. Kristus je naším Králem, my jsme jeho poddaní. Říše jeho je církev, zde na zemi bojující, tam na nebi vítězíci a mezi oběma trpící. Ve jménu Ježíše Krísta musí se každé koloeno skláněti v nebi, na zemi a v podsvětí, praví apoštol Páně.

Ne bez významu čtou se v říjnu v církevních hodinkách makabejské knihy. Vypravuje se v nich o pronásledování, jemuž židovský národ a jeho náboženství za času krále Antiocha byl vystaven a kterak židé pod vedením Makabejských bratří hrdinsky bojovali, aby vlast svou osvobodili a náboženství zachovali.

Vidíme zde předobraz církve bojující. Už brzy dva tisíce let bojuje církev, ale ne s mečem, aby pravou víru zachovala. Kolik pronásledování bylo jí dosud a je i teď přetrpěti! A my musíme zápasiti o ctnost a věčnou blaženost proti nepřítelům duše naší; vždyť jsme členy církve bojující. Bojujme tedy statečně, abychom zvítězili. Pracuj jako dcery bojovník Krísta, napomíná svatý Pavel svého žáka Timothea. To platí i nám.

Hajme a chraňme křesťanskou víru, držme my katolíci dohromady, horliví pro čest boží, věrně oddáni nástupci svatého Petra.

Bojem k vítězství! Ježíš bojoval krvavě se satanem, vise na kříži, a zvítězil. Vizte kříž Páně, utecte nepřátelské mocnosti; zvítězil lev z kmene Judova, modlí se kněz v oficiu o svatém kříži. I svou církev vede Kristus bojem k vítězství a triumfu.

O Všech svatých je nám dovoleno vrhnouti pohled do sídelního města Krísta, nového Jerusalema, kde vítězství udatných jeho vojinů s nehorázným plesem se oslavuje. Tu defilují před Krístem Králem vojska milionová, zástupy blažených duchů, andělé, archandělé, mocnosti, síly, kněžata, panstva, trůnové, cherubíni a serafíni, před nimi svatý Michal. Tu krácejí okolo ctihodní patriarchové od Adama až po Joba, čtyři velcí a dvanáct menších a ještě mnoho jiných proroků; všichni spravedliví starého zákona, slavné Kollegium apoštolské, veliké vojsko mučedníků, nepřehlédný zástup vyznavačů, papežů, biskupů, kněží, církevních učitelů, mnichů, pak

poustevníků, králů, liliový kůr panen a neviňátek, svaté manželky a vdovy a ten obrovský zástup vyvolených ze všech národů a jazyků. O, jak nádherný to průvod triumfální, jak velkolepé procesí, jež teď jen v duchu vidíme, později však skutečně užíme, ba sami se toho průvodu zúčastníme.

Následující den však nás upamatuje, že je ještě třetí říše, jež Kristu náleží, jakási, řekl bych, průchodní stanice na cestě k nebi, totiž očištec. Je to říše bolesti a pokání. Nedokonané zde pokání musí se tam doplnit. Je v naší moci toto pokání duším v očišci ukrátit a umírnit, když se za ně modlíme, obětujeme a dobré skutky konáme. V očišci připravují se duše na nebeskou hostinu, aby byly hodny patřit na tvář Boží. Duše v očišci jmenují se církev trpící.

Členové tohoto trojího království božího, církve bojující, vítězíci a trpící, patří, třebaš místem odloučení, přece dohromady jako členové rodiny, kteří nejsou všichni doma, ale v cizině. Tvoří společně velkou rodinu boží, kterou nazýváme společností svatých nebo obcováním svatých. Panuje mezi nimi živý styk. Prostor a čas nehrají zde žádnou roli. Modlíme se za sebe, pomáháme sobě. Vžíváme svaté a oni prosí a orodují za nás. Modlíme se za duše v očišci a ony nám to splácejí svoji přímlovou. I svatí v nebi ujmají se jich.

Obcování svatých skýtá nám velké výhody. Odpustky mají svůj základ v obcování svatých. Svatí konali větší pokání, vydobyli si větších zásluh než pro sebe potřebovali. Nadbytek jejich zásluh není ztracen; on přijde do pokladu církve; a z tohoto pokladu, k němuž náleží i nekonečné zásluhy Krista Pána a velké zásluhy Matky Boží, bere církev, když nám uděluje odpustky a splácí tím božské spravedlnosti naše dluhy.

Pro obcování svatých máme podíl na všem dobrém, jež se v církvi koná:

na ovoci mše svaté, na modlitbách a přímlovách, na dobrých skutcích, na požehnání, na almužnách, postech, kajících a pokání misionářů, mnichů a řádových sester, duchovních osob a zbožných křesťanů. Tu platí heslo hasičů: Jeden za všechny a všichni za jednoho! Jaké to dobrodiní! Necitíme se opuštěnými; jeden pomáhá druhému. Podporujeme-li misie, je nám to spláceno účastí na všem dobrém, co misionáři a obrázcí pohaně konají.

Obcování svatých působí, že nám nebeští obyvatelé přímlovou svou u Boha mohou pomoci. To se stává nezdědká zázračným způsobem, o čemž svědectví nám dává každé poutní místo. Kolik dikůvzdání za obdržené milosti lze čísti v náboženských časopisech. Obzvláštní důvěře u křesťanského lidu kromě blahoslavené Panny a svatého Josefa těší se svatý Antonín, svatý Juda Tadeáš, 14 svatých pomocníků a nejnověji svatá Terezie od Ježíška, jejíž obraz teď viděti takřka v každém kostele.

Pro obcování svatých je nám možno duším v očišci ku pomoci přispěti. Naše modlitby, naše almužny, naše kající skutky, naše oběti jsou jim k dobrému. Dušičkový den je pro ně velkým svátkem; pro mnohé dnem narození, pro nebe, jež se jim otevřelo a je ze všelikých útrap vysvobodilo. Miseremini mei — smilujte se nad námi aspoň vy, přátelé mojil volají na nás s bolem. Jsme-li z lásky k bližnímu povinni všem duším v očišci pomáhati, tož máme přece z povinnosti a vědeckosti pamatovati zvlášť na své rodiče, dítky, chotě, příbuzné, duchovní a tělesné dobrodince a potom na ty, kteří naší vinou musejí v očišci trpěti.

Každý hmyz dělá vícekrátě metamorphosu, to jest přeměnu těla. Z vajíčka vylihnout, leze obtížně jako larva nebo housenka a nakrmí se; potom se zakuklí a setrvá nějaký čas v klidu;

posléze vstane jako by z mrtvých jako krásný motýl nebo brouk. To je malým obrazem našeho osudu. Napřed žijeme na zemi a lezeme takřka po ní, k ní připoutáni a staráme se o pokrm; potom přijde klid v hrobě, ovšem jen

pro tělo, duše je na onom světě; posléze přijde vzkříšení v krásném, oslaveném těle a slavné nanebevstoupení. A potom přijde pokoj bez konce a život blažený u milého Pána Boha, andělů a svatých.

Srdce Ježíšovo, rozkoši všech svatých.

P. Rud. Rozkošný T. J.

Často se stává, že lidé, kteří se milují, musí se rozloučiti: syn jde na studie neb řemeslo nebo na vojnu, dcera na službu neb na vzdělání, muž někam na práci. S bolestí se loučí a v cizině vzpomínají na domov, a těší se na shledání. Bliží se na př. vánoční svátky. Jak čítají, za kolik dnů mají opět domov spatřiti. Čím více se krátí doba, tím větší touha. A když jedou na svátky, zdá se jim, že vlak jede pomalu, chtěli by mítí křídla, aby co nejdříve byli u své rodiny. A jakou radost mají při shledání!

Ctih. Tomáš Kempenský píše: (III. 21): Ó nejmilejší ženichu můj, Kriste Ježíši, milovníku nejčistější: Kdo mi dá křídla právě svobody, bych letěl, až bych doletěl k Tobě? Kdypak mi bude dáno, abych prost jsa veškerých pout, viděl, jak sladký jsi Ty, Pane Bože můj? Podobně lkával sv. poustevník Pavel: Kdy se ukončí mé vyhnanství, jež jest již velmi dlouhé? Kdy budu na Boha patřit? Kdy ho věčně požívat? Sv. František Xaverský volal před smrtí: Můj Ježíši, nic nežádám, leč tebe. Po ničem netoužím, leč po Tobě! — Hořím touhou, abych tě mohl spatřiti, Tebe mítí, Tebe požívatí, Bože můj, vzdychával sv. Vavřinec Justiníán.

Co jest touha dcery shledati se s rodiči oproti touze svatých duší po Pánu Ježíši v nebi? A co jest radost při samém shledání se s rodinou oproti radosti, již pocítí duše při spatření slávy Srdce Páně! Když víra se promění ve skutečnost, když posvěcující

milost se změní ve světlo slávy! Tenkrát zvolá duše s větší radostí, než sv. Petr při proměnění Božského Spasitele na hoře Tábor: Pane, dobře jest nám zde býti! Vždyť sv. Petr tenkrát byl na hoře na tomto světě, ale ona duše uslyšela od Pána Ježíše: Dobře, služebníku dobrý a věrný; vejdi v radost Pána svého (Mat. 25, 21). Již pominulo slzavé údolí, a nastoupila místo slzi radost Pána, radost, které požívá sám Božský Spasitel, jenž setře velikou slzu s očí jejich, a smrti nebude již; ani zármutku, ani křiku, ani bolesti nebude již, neboť první věci pominuly (Zjev. 21, 4). Již je ta tam všeliká nemoc, únava, hlad a žízeň, horko a zima, ty tam omrzlosti všedního života, nedokonalosti s bližním, netrpělivost sama se sebou a všeliké pokušení, neboť nastala radost Pána Ježíše.

Dítko vrátivší se domů, jest posazeno na čestné místo. Sv. Pavel volá: Jest-liže s ním trpíme, budeme s ním i kralovati (2. Tim. 2, 12). Jaká velká sláva to bude, když spravedlivá duše před nesmírným množstvím andělů bude posazena na sám trůn Kristův? Když ona duše jako vítěz nad vládci světa a nad neviditelnými mocnostmi dle spravedlivého soudu Božího bude oslavena. (Bellar. De beatitudine sanctorum I. 40).

A co teprve máme říci o radostech těla a duše! Jakou radost budou mítí oči! Ničím není pohled na nejpěknější krajiny, rozhled z nejvyšších hor, po-

žitek z děl stavitelských, maliřských, oproti věcem, které oko užijí v nebi! Jakou rozkoš pocítí duše ze spatření nesčetného počtu andělů a svatých, kteří jsou oděni v roucha bílá a drží palmy v rukou, a zvláště když uvidí Božského Spasitele v jeho oslaveném človenství s jeho nejsvětějším Srdcem! Jakou rozkoš pocítí ucho, až uslyší chvalozpěvy andělské, a zvláště onu píseň, kterou budou zpívati panny, jež následují Beránka, kamkoliv přijde?

A každý ostatní smysl bude tam mít radost, kterou si na tomto světě nedovedeme představit.

A co teprve máme říci o radostech duševních! Oč vyniká duše nad tělem, o tolik jsou vyšší duchovní radosti než tělesné.

Vidí moudrost a lásku Boží, s jakou je samy a nebeštany tak vedl, aby dosáhli onoho stupně blaženosti, na kterém právě jsou; neboť poznávají, že všechny mezery vzniklé pádem pyšných andělů jsou vyplněny a to tak moudře, že jako Srdce Páně bylo středem všech srdcí na zemi, tak jest i v nebi. Teprve tenkrát pochopí správně svůj pozemský život. Mžikem budou mít rozluštěny všechny záhady, všechny otázky odpověděny, všechny pochybnosti odstraněny. Spravedlivý jsi, Bože! Pane, jak jsi byl dobrý! Jak málo jsme rozuměli tvé moudrosti! Tak volají všichni padající na kolena ze srdce překypujícího radostí! Co nám nejvíce působí bolestí, bylo naším největším štěstím! Čeho jsme se nejvíce hrozili, v tom vidíme důkaz největší lásky, co jsme pokládali za nespravedlivé, v tom byla tvá nejlepší otcovská péče! Díky, nekonečné díky Tobě, Pane, za vše, cos pro nás učinil! Díky za tvé dary, za tvé slitování, za tvoji pomoc. Díky za lásku, kterou jsi skutkem prokazoval, za všechny zkoušky a utrpení, které jsi na nás seslal, chtěje nás očistiti a zdokonaliti.

A když nyní jsouce v bezpečí přehlíží celou nesmírnou řadu skutků,

jež Pán Bůh od věčnosti určil pro jejich spasení a co jeho jednorozený Syn pro ně učinil, tu teprve jasně poznávají celý význam vtělení a působení Vykupitelova. Na světě jej sice také poznávali, milovali, z lásky k němu se umrtvovali, cvičili ve ctnostech a ho následovali, ale jak všechno to bylo nedokonalé! Ó kěz by byli již tenkrát lépe pochopili velikost jeho lásky, jeho dobrotu, milosrdenství, svatost, která má v nenávisti i nejmenší hřích! Kěz by byli věděli, jak mocná je jeho milost a co ho stála, jak daleko více by pro něho byli působili! Ale ne! Tenkrát by to jejich srdce nebylo sneslo! Nyní však oslavená duše to chápe. Nyní vidí, kterak všechny poklady milosti, které jim Duch sv. vléval, vytékaly z pramene Božského Srdce Páně! Nyní vidí, kterak jednorozený Syn Boží jim získal všechno dobré, všechno požehnání a jejich spasení. Teprve nyní s nadšením přehlíží celou šířku, délku, výšku a hloubku lásky Kristovy (Ef. 3, 16). Teprve nyní jasně chápou smysl slov, že Bůh Syna svého neušetřil a s ním nám vše daroval. (Řím 8, 32). V něm obnovil vše, co je na nebi a na zemi (Ef. 1, 10). Jemu, cd něhož vše vyšlo, k němuž vše míří, jemu, v němž je vše usmířeno, jenž pokoj učinil skrze kříž a smrt svou, jemu, prvorozenému z mrtvých, jenž byl mrtvý a žije na věky, (Ef. 1, 22; Kol. 1, 18; Zjev. 1, 18), jemu, na něhož patří nyní tvář v tvář, náležejí díky, čest a sláva za vše, co učinil. Neboť v něm a skrze něho a z něho byly jejich dobré skutky učiněny. Skutky vykonané skrze Krista se cvěděly na váze Boží a mají věčnou cenu, na rozdíl cd skutků světa, které se proměnily v dým (Jer. 51, 58). Kristus byl v nich vším. Při této závažné myšlence se nemohou udržeti, padají na kolena a klanějí se jemu, jenž žije po celou věčnost; berou koruny, věnce, palmy a všechna vyznamenání, jichž se jim od Boha dostalo, kladou je před trůn

toho, skrze něhož je obdrželi a volají jedním hlasem: Hoden jsi, Pane Bože náš, přijmouti slávu i čest i moc; neboť ty jsi stvořil všechny věci a z vůle tvé byly a stvořeny jsou. (Zjev. 4, 11). A při tomto klanění přetéká srdce jejich radostí, blažeností, rozkoší.

A jsouce shromáždění okolo trůnu Beránkova, z jehož Božského Srdce jakčto pramene se vlévá na ně božská krása, jasnost, blaženost, rozkoš, tvoří každý na svém místě korunu okolo Srdce Páně. Na této koruně pracovali všichni, kteří přispěli k pravému pokroku lidstva, proroci a apoštolové, panny a hrdinové, papežové, knížata, kněží a nekněží. Od Adama až do Enocha a Eliáše, kteří přijdou před posledním soudem, do ní všichni kladli drahokamy, ovšem ne všichni stejné. Nejkrásnější části jsou ty, které byly zhotoveny za dob mučedníků, sv. Otců, bojovníků pro sv. víru a čistotu křesťanského života. Základem této koruny je trnová koruna Páně, avšak již ne koruna hanby, hořkosti, ale cti a důstojnosti zářící jako ohnivé zlato. Okolo ní jsou vloženy nespočetné skutky světců jako vzácná ozdoba, dary božích vdle darů chudých lidí. Nic nebylo odmítnuto, ať to kdokoliv přinesl, jen když to byl dar pravý. Pro každý příspěvek bylo vyhlédnuto vhodné místo, kde by mohl co nejvíce jak celek zdobiti, tak sám co nejlépe vyniknouti. Nejvzácnější drahokamy velikých sluhů Božích jsou propleteny tisíci malými korálky děveček, dělníků a žebráků a tvoří dílo neocenitelné. Mnohé z těchto darů by samy o sobě neměly velké ceny, ale nebeský klenotník, Duch sv., tak dovedně vše spojil v růži nevýslovné krásy, že by až oko osleple. Tu se trpytí tisíce perel slzí a potu nemocných, služebných, dělníků, jako vzácný rám drahokamu, ježž některý dobrodinec lidstva dodal, a každý divák uznává, že velký klenot mnoho získal na kráse oněmi perlami. Nejvzácnější ozdobou jsou však světci sa-

mi, mučedníci, kajníci, panny a ostatní oslavení. Na nejčestnějším místě koruny svítí dýmá, jehož krása vyniká nade všechny ostatní: jest to Panna Maria, Matka Spasitelova, Matka Božské milosti. To je koruna slávy, kterou jednorozený Syn Boží, prvorozený z lidí bude mít blízko sebe.

To jest ono město svaté, o němž píše sv. Jan ve Zjevení 21, 2—4. V těch dnech viděl jsem město svaté, Jerusalem nový, an sestupuje s nebe od Boha, jsa připraven jako nevěsta ozdobená pro muže svého. A uslyšel jsem hlas veliký s nebe, an praví: Hle, stánek Boží s lidmi, a přebývati bude s nimi, a oni budou jeho lidem, a on, Bůh, s nimi bude jejich Bohem.

Ačkoli tyto všechny radosti jsou nesmírné, přece se týkají jen tvorů: ať vzpomínek na dřívější život neb na obcování svatých mezi sebou. Co teprve pocítí, když budou patřit přímo tváři v tvář božství samu! Nemohou je poznávati přirozenými silami, ani osvicením milosti, ale osvicením zvláštním světlem, světlem to slávy; je to zvláštní nadpřirozená síla, kterou Bůh vyvolené uschopňuje, aby na jeho podstatu patřili a blaženi byli. „Ještě se neukázalo, co budeme; až se to ukáže, budeme podobni jemu, neboť budeme ho viděti tak, jak jest (1 Jan, 3, 2). Jako mrak, když jest sluncem úplně prozářen, jest mu velice podoben, tak jsou světci proniknuti božským jasnem, jsou Bohu podobni a jsou schopni přímo patřiti na Boha v jeho neskončené velebnosti a kráse. Jako my jsouce světlem slunečním czáření, pozorujeme okolo sebe předměty i samo slunce, tak světci jsouce Bohem ozáření, jsou Bohu podobni a poznávají jej tváří v tvář. Já jsem jim dal slávu, kterou jsi mi dal (Jan 17, 22).

Toto prozáření pronikne rozum i vůli světců. V jeho světle uvidíme světlo, Boží láskou budeme jej milovati; ne-

boť budeme jeden Duch s ním. Toto poznání, tato láska převyšuje všechny naše představy, jeho jas neoslepuje, jeho záře neunavuje. Je to jas, proti němuž slunce je temné. A město to nepotřebuje slunce ani měsíce, aby mu svítilo, neboť velebnost Boží je osvítila a svíce jeho je Beránek (Zjev. 21, 23). Jak velká záře vychází z jeho nejsvět. Srdce, které je přece se Slovem Božím podstatně spojené, chrámem Božím, domem Božím a branou ne-

beskou? Jaká radost a rozkoš se rozlévá z tohoto Srdce na všechny blahoslavnence, když již v tomto slzavém údolí bylo dobře u něho býti? Kéž by nám toto Srdce Páně udělilo aspoň nepatrnou částechku radosti a útěchy a duchovní rozkoše, aby se nám všechny tělesné a světské radosti zošklivily, bychom na tomto světě nic nemilovali kromě Srdce Páně a kromě toho, co má k němu vztah, aby toto Srdce bylo i na věčnosti naší radostí a rozkoší.

Marie Tesařova:

Mnoho milovala.

U nohou Mistra zřím tebe dlíti,
bolestná slza žalu je smáčí,
Pán slyší láskou srdce tvé bítí,
hluboký soucit v tváři se zračí.

Božský ret mile se otevírá:
„Mnoho se, ženo, odpouští tobě!“
Bohatý vlas tvůj stopy slz stírá,
srdce tvé šťastno jako to robě.

Mnoho jsi Pána. též milovala,
slzy tvé hořké smývají vinu,
kající láskou velkou se stala,
srdce jsi dala Božímu Synu.

V našem pak srdci často byt hříchů,
klamavá rozkoš na trůn tam sedá,
pomoz nám zdolat vášeň a pýchu,
u nohou Páně mír duše hledá.

Pomoz nám smývat slzami vinu,
pomoz nám kát se u paty kříže,
volati: „Odpust!“ k Božímu Synu,
budeme láskou Ježíši blíže.

M. T.:

Věčnost.

Věčnost slůvko kračičké,
ale obsah velký, dlouhý,
ozvěna že v každíčké
duši budí steré touhy.

Čas ten světa mocný král,
zastaví a vládu složí
a co kómu v světě dal,
přesně zváží rukou Boží.

Věčnost bránu otvírá,
do ní vchází vše, co žije,
opona ji zastírá,
smrt zde táhle na zvon bije.

Chceš-li věčnost šťastnou mít,
žij, jak bys měl umřít v krátku,
smrt až na zvon bude bít,
co si vezmeš na památku?

Nic, jen dobré skutky tvé,
změní čas na květy rudé,
Bůh pak na věčnost tě zve,
odměnou sám věčnou bude.

Čemu ještě se učíme ve škole božského Srdce?

Že apoštolát modlitby jest prvním apoštolátem každého křesťana.

H. W.

P. Jindřich Ramière T. J.

Orate pro invicem ut salvomini.

Modlete se za sebe vespolek, abyste byli spaseni.

Jak. V., 16.

„Příklad dal jsem vám, abyste i vy činili, jako já jsem činil.“

Tato slova božského Spasitele vzta-hují se právě tak na Jeho ustavičnou modlitbu, jako na kon pokory, při němž byla pověřena. Ježíš Kristus jest ve všem naším vzorem; mezi příklady však, jež nám zůstavil, měli bychom, jak se zdá, zvláště přilnouti k těm, jimž oddával se s větším úsilím. V té příčině apoštolát modlitby do-volával by se právem místa prvního, poněvadž božský Spasitel oddává se mu výhradně a nepřetržitě již po devatenáct věků. Již pouhá tato myšlenka mohla by postačit, bychom i my oddali se mu s celým záplem; aby-chom však hluběji pochopili jeho povahu a důležitost chceme zde pře-hledně rozvinouti tři v myšlence té zahrnuté pravdy:

1. Modlitby naše, spojené s modlit-bami Srdce Ježíšova, jsou skutečným a pravým apoštolátem.

2. Apoštolát ten jest společným povoláním všech křesťanů.

3. Mezi všemi apoštoláty, jimž křesťané se mohou oddávat, zaujímá apoštolát modlitby první místo.

I.

Že křesťan, jenž modlitby své spo-juje s modlitbami Krista Pána, pra-cuje skutečně apoštolsky, nemusíme ani dokazovat. Vyplýváť pravda ta samozřejmě již z principů úvahy před-cházející. Jak jsme řekli, přísluší jmé-no „apoštolát“ každému dílu, jehož cílem a výsledkem jest spása duší; a spása, jak víme, jest především

ovocem milosti Boží. Z těchto dvou položek vyvodili jsme následující zá-věr: poněvadž modlitby Ježíšovy při-tahují na duše hříchem zemřelé oživu-jící nebeskou sílu, jsou proto skuteč-ným apoštolátem; a apoštolátu tomuto přísluší prvenství vzhledem ke všem ostatním, jimiž Vtělené Slovo dokonalo své poslání spásy. Jsme však oprávně-ni připisovati touž výsadu, byť i ve stupni mnohem nižším, i modlitbám každého jednotlivého křesťana, pokud spojeny jsou s modlitbami Srdce Je-žíšova.

Mezi obojími jest ovšem podstatný rozdíl; jsouť modlitby Bohočlověka účinné samy sebou, čehož postrádají přímlyvy pouhého stvoření, byť i sebe dokonalejšího. Ale síla ta, již naše modlitby samy ze sebe míti nemohou, jest jim zajištěna božskou příповědí a skutečně i udělena jejich spojením se zdrojem vši milosti — s nejsvětějším Srdcem Ježíšovým.

Spasitel přísahou se zavázal, že vše nám bude dáno, o cokoli prositi bude-me Jeho jménem Otce nebeského a že ještě snadněji obdržíme splnění svých proseb, budeme-li prositi ve spojení se svými bratry. Patrně však nechtěl Syn Boží omeziti závazek ten na modlitby, jež každý koná sám za sebe, neb jinak byla by jistota ode-přena těm, kdo spolu s ním prosí o touž věc. Propůjčil-li zvláštní účin-nost modlitbám společným, chtěl dáti pouze na srozuměnou, že tím milosti-věji budou u Boha přijaty, čím méně budou sobeckými a čím více shodovati se budou s vnuknutím pravé lásky. Zvláště jasně to vysvětlil, když nás učil, jak se máme modlit. Ukázal nám v modlitbě Páně, v tomto vzoru pravé modlitby, že především máme

pamatovati na zájmy Boží a nežádati pro sebe ničeho, oč bychom současně neprosili i pro svoje bratry.

Jsou-li tedy naše modlitby tím účinnější, čím více podobají se modlitbě Páně, pak jest zřejmo, že účinnost jejich nejen nebude oslabena, ale vzroste ještě, bude-li jejím předmětem spása našich bratří a rozšíření království Božího. Modlice se takto, jsme jisti, že přispíváme účinně ke spáse duší, neboť vyprošujeme jim milost, která je spásí, budou-li dobrovolně s ní spolupůsobit; i pracujeme tak skutečně apoštolsky.

II.

Leč apoštolát modlitby není pouze pravým apoštolátem, ale jest ještě kromě toho i apoštolátem každého křesťana; jest však i závazkem, vyplývajícím z dvojího velkého přikázání, v němž zahrnut jest celý zákon křesťanský: z přikázání lásky k Bohu a k bližnímu; jest ještě i hlavním projevem pobožnosti k božskému Srdci a konečně i výsadou, již uděluje všem členům mystického těla Kristova jich spojení s božskou Hlavou.

1. Co jest milovati? Čtítí blaho bytostí milované. Nadarmo bys mi osvědčoval oddanou lásku, kdybys, moha mi přispěti v mém nedostatku, ulehčiti mému utrpení, způsobiti mi radost neb pomstíti mou urážku — nechtěl bys pro mne ani prstem hnouti; tvá láska byla by klamem, neb činy usvědčily by slova ze lži. Co tedy říci o lásce křesťana, jenž pro svého Spasitele a pro spásu svých bratří nechce těžiti z moci, připojené k modlitbě?

Denně jest svědkem, jak bezbožnost uráží Boží Velebu; denně vidí, jak těžce jsou ohroženy zájmy její slávy, jak lidstvo se rouhá, jak útočí na Boží království, jak duše hynou a řítí se u věčnou propast. Aby je zadržel na kluzké dráze a účinně přispěl k jich spáse, aby hájil zájmy Boží a pomohl těm, kdo bojují za jejich vítězství, má

v rukou mocnou a neodolatelnou zbraň — modlitbu.

Vít dobře, že každý povzdech, vyslaný k nebi, vyprosí zemi nějakou milost; ví, že každá z jeho proseb přitíží závaží na vahách božího milosrdenství, že osvití duši hříšnou, by se vrátila na dobrou cestu, i duši spravedlivou, by zjedнала Bohu více slávy. Tážeme se: může křesťan, předstírající lásku k Bohu a k bližnímu, zanedbatí této moci, nechat ji ležeti úhorem? A zůstane-li netečným, zda právo má tvrdit, že miluje Boha a duše? Nikoliv; láska nečinná nikdy nebude láskou upřímnou; a poněvadž i srdce sebe slabší může aspoň toužit a se modlit — odepře-li však tu svůj úděl, zda není to důkazem, že láska, osvědčovaná pouze ústy jest čirou lží?

2. Lži pohoršlivou, zvláště u toho, kdo se hlásí ke přátelům božského Srdce. Již několikráte jsme řekli a nyní opakujeme: dobře pochopená pobožnost k nejsvětějšímu Srdci není ničím jiným než přátelstvím s božským Spasitelem. Nuže, význačným rysem pravého přátelství, jeho nezbytným účinkem a neomylným znakem jest tak dokonalé ztotožnění citů a zájmů mezi oběma přáteli, že radosti a smutky jednoho jsou radostmi a smutky druhého, že cítí tytéž sympathie i nechutí, tytéž obavy a tužby.

Koho tedy Ježíš Kristus může nazvat svými přáteli? Kdo vzdávaj mu onen kult, po němž jedině touží? Patrně jen ti, kdo planou týmž žářem, jimž hří On po spáse duší, ti, kdo přivlastnili si Jeho zájmy, totožné se zájmy Církeve, ti, kteří se spojují s modlitbami, jež vysílá k Otci nebeskému za Církev a za duše; ano, jedině ti jsou pravými přáteli nejsv. Srdce Ježíšova. Ale kdo v účtě, Mu vzdávané, hledají jen vlastního prospěchu duchovního nebo časného, ti nejsou Jeho přáteli — ale nájemníky.

Jejich sobecká láska není sice lhříšná, snad je i poněkud záslužná, ale není to obětavost.

3. Ostatně křesťan není pouze povolán ke vznešené cti přátelství Božeho; jako úd těla, jehož hlavou jest Kristus, musí býti i apcštolem, a proto pracovat, zvláště modlitbou, na spáse duší. V každém živém ústroji není ani jediného údu, který by žil pouze pro sebe; každý v míře svých sil pracuje ustavičně na zachování a vzrůstu celého těla. Tak i v mystickém těle Kristově, t. j. v Církvi, všichni údové jsou zavázáni pracovati nejen pro zájmy své, ale i pro zájmy celého těla: na zachování údů živých, na uzdravení údů nemocných, na vzrůstu těla získáním nových údů. To znamená, že všichni jsou zavázáni pracovati určitou měrou na pokroku spravedlivých a na obrácení hříšníků, hludařů a nevěřících.

Samí ze sebe nejsou ovšem s to, rozšířiti svůj vliv tak daleko; ale uschopňuje jich k tomu spojení s božskou Hlavou. Každému dostává se od Ní nejen božského života, ale i schopnosti jiným jej uditel. Schopnost ta není u všech stejnoměrná a všichni mají ji užívat činností všem společnou a přístupnou — modlitbou. I nejnepatrnější úd tohoto mystického těla účinně může přispěti k dokonalosti údů nejvznešenějších; i ten nejslabší může svým vlivem zasáhnouti daleké končiny země; nejchudší žebračka, modlící se za papeže, vyprošuje mu neomylně milost posvěcení; útlé dítě, jež sotva umí žvatlat, může svými modlitbami spasiti nevěřící v Oceanii neb v Číně. Od chvíle, kdy úd Ježíše Krista může se spojit s božskou Hlavou, jest moc jeho podobně bezmezná jako moc Ježíše Krista, neboť svatý Pavel učí: „Z Krista, naší božské Hlavy, celé tělo jsouc spojeno každým svazem služebným podle působivosti v míře jednoho kaž-

dého údu, bere vzrůst svůj ke vzdělání svému v lásce.“ (Efez. IV., 16.) „Ex quo totum corpus secundum membra muniscujusquemembra augmentum facit in charitate.“

„Není,“ píše autunský biskup Msgr Marguerie ve svém pastýřském listě o apoštolátě modlitby, „ani jediného mezi námi, kdo by milostí svého povolání k víře křesťanské nebyl povolán státi se dělníkem Božím a Jeho Církve, a tedy hlásat slovo Boží a pracovati na posvěcení duší, rozsetých po celém světě. Sluhové Boží a mužové apoštolští jsouť ovšem velkými dobyteli duchovními; ale věřící, i ti nejposlednější, hle, toť ono nepřehledné vojsko, jež dáno jim na pomoc. Hlasatelé evangelia budou vždy širokou řekou, jež protéká údolím, je svažuje a zúrodňuje, snad i prudkým veletokem, jenž cestou všechno s sebou strhne; přestí věřící však jsou jak dešťové kapky, jež tiše, ale vytrvale splývají na naše vypráhlé kraje, aneb jak rosné krůpěje, jež Bůh posílá na poušť, by vláhu přinesly rostlinám a květům lidem neznámým...“

III.

Apoštolát modlitby není pouze praxí apcštolem, není pouze apoštolem každého křesťana, jest ještě vůbec i prvním všech apoštolátů.

1. Prvním se strany Boží, neboť v lůně Boží dobroty čerpá milost, již ostatní apoštoláty rozlévají na duše.

2. Prvním i se strany člověka, neboť jevištěm jeho jest srdce a nástrojem jeho tužby; srdce pak hýbe rty a jedná rukou.

Apoštolát slova a činu neměl by tepla, ani energie, ani stálosti, kdyby srdce nerozehřálo jej svým žárem, necivilo svou silou, nepodporovalo svou vytrvalostí. Jak u žalmisty i u každého apoštola tryská dobré slovo

z plnosti srdce: *Eructavit cor meum verbum bonum...* Dřív než v proudech výmluvnosti rozleje se po lidstvu, musí stoupati k nebi v úrodných obláčcích modlitby. Nemůžeme vždy činiti, co bychom chtěli, ale ve svůj čin nikdy nevložíme jiného ohně ani jiné síly, leč síly svých tužeb. Tužby jsou dechem, jenž nítí plamen, tlukotem, jímž srdce po všech údech rozvádí krev. Chceme-li tedy zesílit svůj apoštolát vnější, nemáme prostředku mocnějšího než úsilný a vytrvalý apoštolát vnitřní.

Svatý Ignác z Loyoly velmi připadně zaznamenává v řeholních ústavách, že apoštol, jako nástroj Boží v božském díle spásy lidských duší, potřebuje vlastností dvojího druhu: předně těch, jež nástroj přizpůsobují duším; jsou to přirozené dary vědy, výmluvnosti, autority a j. Nesmí však též postrádati oněch, jež nástroj spojují s rukou boží, která jím působí; jsou to dary nadpřirozené a především duch modlitby. První jsou užitečné, ano i potřebné v obvyklém řádu Boží Prozřetelnosti; druhé však jsou nezbytné a jejich účinnost jest mnohem vyšší, poněvadž Bůh všemohoucí činí velké věci i nástrojem sebe bídnejším, je-li jen dokonale povolný a poslušný. Proto žádá svatý Ignác, aby představení považovali za svou povinnost nésti takoruka svými modlitbami svěřené sobě kláštery. Takový jest i závazek všech, kdo zastávají jakýkoli úřad, zvláště v řádu nadpřirozeném. Úřad ten jest apoštolátem, a k jeho zúrodnění potřebí nezbytné modlitby.

3. Tento apoštolát jest ještě prvním s hlediska své všeobecnosti; neboť je-li závazným pro ty, kdo zastávají úřady nejvyšší, jest zároveň přístupným i duším stavů nejnižších. Nevyžaduje zvláštních darů, jaké vyžaduje apoštolát zevní. Chce-li se kdo dobře modlit a spasit mnoho duší, nepotřebuje učencství neb výmluvnosti

a autority. Kazatel pracně připravuje svou promluvu, jež sama sebou jest namáhavá — zatím kdy nejprostší žena, jež mu naslouchá, pracuje účinněji na spásu duší, je-li oživena větší láskou, modli-li se s větší vroucností.

4. Apoštolát tento jest ještě prvním s hlediska snadnosti a ustavičnosti; neboť všichni a vždy mohou se mu oddávat. I ten nejhorlivější kněz nemůže vždy hlásat slovo Boží neb udíleti svaté svátosti; ale všichni, kněží i prostí věřící, mohou bez přerušení oddávati se apoštolátu modlitby; neboť modlitba, již slíbena jest milost spásy, není pouze ona, již konáme ústy, klečíce při tom s rukama sepjatýma před oltářem neb ve svém pokojíku; ale jest to modlitba srdce, již můžeme konati vždy, i když pracujeme nebo s lidmi obcujeme; jest to modlitba Nazareta, jež posvětila a apoštolskými učinila všechny práce tohoto svatého domku, ona modlitba, o níž Spasitel řekl: „Potřebívždy se modlit i nikdy neustávati...“

5. Apoštolát modlitby jest ještě prvním s hlediska zásluh. Vynikáť skutečně nad apoštoláty zevní, zvláště zásluhami.

Právě proto, že apoštoláty ty jsou vnější, a tedy jejich úspěch jest viditelný, předpokládají určité dary přirozené; proto snadno poskytnou samoláscu pokrmu nebezpečný a útěchou a slávou pozemskou clupují duši tak o všechny zásluhy. Sám svatý Pavel obává se, by nebyl zavržen, kdy usiluje o spásu druhých: „Ne forte cum aliis praedicaverim, ipse reprobus efficiar.“

Apoštolát modlitby skýtá knězi nejúčinnější ochranu proti tomuto úskali a všem, kdo se mu oddávají, otvírá nevýčerpateľný zdroj zásluh bez všelického nebezpečí. Modlitba, sama sebou neviditelná, ničeho neposkytuje samoláscu; nacpak, tíhne vlastní svou

silou ji vykořenit: vyznáváť svou nicotu a pokoruje se před Bohem. S jiné strany modlitba, konaná v duchu apoštolském, jest sama sebou záslužná a zásluhy její jsou ze všech nejlepši. Neboť zásluha rodí se z lásky a je tím větší, čím láska je dokonalejší a nezištnější a tedy podobnější oné, kterou hoří nejsv. Srdce Ježíšovo.

Nuže, která láska jest čistší a nezištnější než ona, jejíž pohnutkou při všem jest sláva Boží a spása duší? Která snaha připodobňuje více naše city Ježíši Kristu než ona, jež si přisvojuje úmysly Jeho Srdce? Nechtíme dojista tvrditi, že již pouhé úsilí může se vychloubat dosažením dokonalosti; podobnost s city Ježíše Krista vykazuje nekonečné množství stupňů; ale přece prohlašujeme, opíraje se o nejhlubší dogma naší svaté víry, že, je-li Bohočlověk naším vzorem, principem a cílem, stal-li se, jak praví svatý Pavel, naší moudrostí a spravedlností, naším posvěcením a vykoupením, není pro nás přímější cesty, vedoucí ke svatosti, leč úzké spojení našeho srdce se Srdcem Ježíšovým a dokonalé sloučení našich citů s city Jeho Srdce.

Nastupme tedy odhodlaně a velkodušně cestu, již otvírá nám apoštolát modlitby, a bez bázně hledme na ni přivábiti i všechny pravé přátele Ježíše Krista.

Příběh.

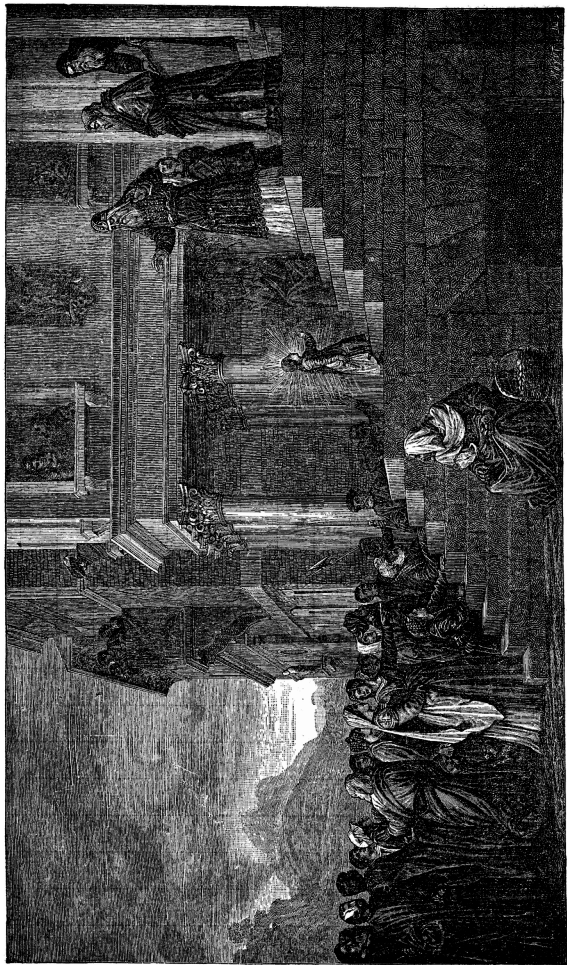
Před několika lety psaly remešské karmelitky: „Jedna z horlitek, zvláště oddaných nejsvětějšímu Srdci, pojala úmysl, šířiti obrázky božského Srdce

Páně, zejména mezi chudinou. Toužila zvláště, by ústa i srdce všech volala plna důvěry k Srdci Ježíšovu o zachranu vlasti. Poněvadž chtěla zůstatí neznámou, hleděly jsme s úchvalou našeho nejdůstojnějšího Pastýře uskutečniti její úmysl. Nejdůstojnější pan arcibiskup schválil jej způsobem tak povzbuzujícím a udělil svého požehnání tak srdečně a spontánně, že nemohly jsme jinak než viděti v tom vůli Boží a proto s celým srdcem pustily jsme se do díla.

Horlitelka však byla velmi chudá a my též. Ale dovedla se zařídit. Za nepatrnou náhradu, kterou žádala na zámožnějších, mohla chudým rozdávatí zadarmo; spoléhajíc na Prozřetelnost Boží, objednala při prvním vydání 20.000 obrázků.

Ve dvou měsících rozdala jich na 50.000. Rozeslala je do všech okresů a měst a již jen v našem městě rozdala jich na 20.000. A přece měla tak málo prostředků u porovnání se svou tužbou! Mnozí řadili jí, by počkala na vhodnější dobu. Ale nechtěla o tom ani slyšet. Nač prý plýtvati časem marným čekáním? Obtíže rozněcují její horlivost. S počátku chtěla obrázky rozdávatí rukama vlivných osob, ne aby získala jejich pomoci, ale by tento kon pokory a obětavosti získal jim milost nejsvětějšího Srdce. Ale z lidských ohledů ty osoby si netroufaly.

„Obrátím se tedy na chudé a maličké,“ zvolala. A Pán Bůh nezahanbil její důvěry. Ach, jakých divů nedokáže pravá horlivost, spoléhající na pomoc Boží!“

Obětování Panny Marie.
(Ke svátku 21. listopadu.)

K letošnímu 50. výročí růžencového měsíce.

Několik slov o omilostněné služebnici Matičky Boží.

(Pokračování.)

Zatím Kateřina na rozkaz nejsv. Panny, Jejím vedením a Její pomocí, ale i za nesmírných obtíží všeho druhu — začala v Bidingustavěti sirotčinec, jenž brzy naplnil se četnou dětskou drobotinou. Ke Kateřině připojilo se několik obětavých duší, jež oddané jí pomáhaly. Kateřina jako dominikánská terciárka byla by ráda utvořila zvláštní společnost řeholní. Ale pouze na čas se jí to podařilo, poněvadž vrchnost diecesální přes doporučení z Říma trvala na svém odporu.

Její utrpení vzrůstalo, ale vzrůstaly i milosti. Jednou na Zelený čtvrtek zazvonil kdosi u vrat sirotčince. Kateřina otevřešví je spatřila žebráka, jenž prosil o chléb. Když mu podala krajíček, upřel na ni chudas tak pronikavě svůj zrak, že dotkl se hlubin její duše. Pelekána zavřela rychle dveře a pak mimoděk sáhla si na čelo. Bylo plné krve. Otfela je, ovinula hlavu šátkem a omdlela. Když sestry k ní přišly, zastaly ji u vytržení. Viděla celé umučení Páně. Nebylo pochyby, že onen chudas byl sám Kristus Pán. Onen krajíček chleba nalezen na chodníku na téměř místě, kde před chvílí stál božský Žebrák. Od té doby krvavý pot na čele zjevoval se u ní každý čtvrtek, a později dostala i tajemné rány Páně.

Na svátek Božího Těla 27. května 1883 Kateřina modlila se na večer ve své kapličce. Náhle octla se u vytržení. Viděla se s Matkou Boží na úpatí ozářené hory, na jejímž temeni zdvíhal se trůn Kristův. Spasitel držel v ruce hořící metly. Kolem hory šířil se daleký svět, lomožící a hučící tak strašně, že poděšená Kateřina prosila Matičku Boží, aby se mohla vzdálit.

Ale na vyzvání nebeské Vůdkyně musila s Ní stoupati na horu. Zastavily se několik kroků před trůnem

Kristovým. Maria vyzvala ji, by přistoupila blíže a otázala se Spasitele, proč drží ony metly. Kateřina si netroufala; vymlouvala se svou nehodností. Tu Maria položila jí ruce na hlavu. Ihned proudy překrásných vlasů, posetých drobnými démanty, spustily se Kateřině přes ramena až na zem a nádherné běloskvoucí roucho zahálilo ji. „Nyní můžeš k mému Synu přistoupiti,“ uklidnila ji Maria. I přiblížila se Kateřina k Svatému svatých.

Spasitel stěžoval si na nevděk a zlobu lidstva. „Znovu mne ukřičují,“ řekl, ukázav na váhy, na nichž zlo valně převážilo dobro. „Proto spravedlnost Má hotoví se potrestati zločiny světa.“

„Leč,“ dodal Pán, „poshovím ještě, bude-li o to prositi celá Církev.“ I žádal na Kateřině, by přispěla k záměrum Jeho milosrdenství a Jeho jménem oznámila písemně sv. Otcí přání Nejvyššího. Kateřina se ulekla. „Sv. Otec mi neuvěří,“ vymlouvala se. „Dám ti znamením tak účinné,“ řekl Pán, „že nebude moci pochybovat. Ale nikomu je nesmíš vyjevit...“

„Též chvíle,“ vypravovala později Kateřina, „octla jsem se ve Vatikáně v pokoji sv. Otce. Sv. Otec odpočíval, ale nespál. Bylo tam světlo. Spatřiv mne, sáhl mimovolně po zvonku. Ale nezazvonil.“ Více Kateřina nepověděla. Ale snadno můžeme se domysliť, že dojista Lev XIII. uvědomil si, že to zjev nadpřirozený, a že svou obdivuhodnou pamětí poznal tu, kterou před několika měsíci mu doporučila svatá Kongregace Ritů. Kateřina bezpochyby mu oznámila záměry Božího milosrdenství a spolu i přívěd, že záhy totéž sdělí mu písemně. Když se konečně protrhla ze svého vytržení, cítila v ramenou bolest. Mělat po celé tři hodiny ruce křížem rozpaté. (Pokrač.)

Jen nezoufej!

Jen nezoufej a důvěřuj,
když v utrpení vzdycháš,
pod křížem Krista mužně stůj,
tu slova lásky slýcháš.

I tobě přijde jednou čas,
kdy květy budeš sbírat,
kdy bolest v ples se změní v ráz,
až palmu budeš svírat.

Jen nezoufej, byť opustil
tě třebas svět i celý,
jen věrnou snaž se ze všech sil
být svému Spasiteli.

Mu celička se odevzdej,
On zahynout ti nedá,
v Něm celičkou svou naděj měj,
On z prachu k sobě zvedá.

Jen nezoufej si, duše má,
když všechno zklame tebe,
Pán dobře ví a všechno zná,
jen s křížem jde se v nebe.

* Drobné zprávy ze života katolického. *

Z košíku do kláštera.

Daleko odtud, až v Indii.

U cesty, vroubené kaktusy a štíhlými palmami, dřímá bílý klášter. Je šest hodin ráno, tedy doba východu slunce a svěžího ranního vzduchu, po němž záhy se dostaví nesnesitelné denní vedro.

Za několik minut z lůna bengálského zálivu, jehož modravý pruh rýsuje se na obzoru, vynořuje se slunce; s jeho příchodem zaskvěly se růžové vrcholy hor Vizagských.

*

U Indů nastává každodenní všední ruch; ženy s amforou na hlavě spěchají ke studni, a na břehu jezera, jež poseto jest tisícerými hvězdami květu lotosu, začíná se obvyklé umývání.

V klášteře hrouží se sestry v modlitbu; sytí se nebeskou mannou, by posílily se k těžkému obětavému životu. Jak milý to odpočinek na srdci Božím! Škoda jen, že tak krátký; jestiž přípravou na boj!

Náhle pronikavé výkřiky přerušují ticho klášterní.

„Ama (matko), ama! Banány!“

„Ama! Paprika!“

„Ama! Dobré mangy, ale již poslední...“

Co se stalo? Asi tucet silných venkovek s košíky na hlavě vniklo do klášterního nádvoří. Patrně těmto prodavačkám málo záleží na modlitbě a mlčení. U nich hlavní věc jest prodat, prodat rychle a dobře. A proto křičí ze všech sil.

*

Jak nechutná vřiskavá hudba dotýkají se ty výkřiky tiché a klidné duše sestry-hospodyně. Ach, jak ráda by skončila své rozjímání! Ale nemůže! Patrně ani Pán Bůh nechce... Zástup indických prodavaček začíná svůj koncert ještě mocněji a úsilněji.

„Ama, ama, otevři nám.“

„Ama, již nohy nám svrbí...“

„Ama, nechceme čekat...“

Sestra Monika nemůže odolat. Vroucně přitiskne na srdce svůj profesní kříž — tohoto svědka dokonale sebeobětí — a pak spěšně sestupuje se svého nebe ke všední koupí potřebných zelenin a banánů.

*

Košíky prodavaček kryje špinavá plachetka. Bohužel, věrný to obraz temné duše těchto ubohých pohan-ských žen. Sestra Monika koncem prstu pozvedá plachetku, aby si vybrala, čeho potřebuje, když náhle veliký košík upoutal její pozornost. Špinavá zástěra jeho majitelky svědčí výmluvně o její bídě.

„Co za to chceš?“ ptá se sestra, odhrnuje plachetku. Leč úžasem ihned couvla. Co spatřila tam tichá sestra Monika? Snad nahnílé banány? Nebo přezrálé mangy?

Ach ne! Spatřila tam, ano spatřila drobounké, hubené a přece velmi roztomilé děvčátko. Zdálo se, že to dítě modlí se ve svém košíku, že modlí se tak zbožně, jak řeholnice před nej-
světější Svátostí.

„A ty chceš to dítě prodat?“ otázala se konečně sestra, když se poněkud vzpamatovala ze svého úžasu; „nestydíš se, prodávat své dítě?“

Cizinka však jen se zachvěla, ale neodpověděla. Za to druhé ženy mluvily: „Ama — to velmi chudá žena. Přišla z ostrova Mauricia... Myslila, že zde u nás bude jí lépe... Ale zlý osud ji pronásleduje. Muž jí umřel, nemá nikoho.“

„Ale,“ namítá sestra přísně, „prodávat dítě jako banány a cibuli... Jaký to nelidský zvyk!“

„Bílá pani,“ osmělila se smutná cizinka, „umírám bolestí, že to dítě umře mi hladem. Vezmi je, nechť žije u vás, aby nezhylo...“

A sepravši ruce, začala úsilně prosit.

*

Vidouc její bol, pospíšila sestra do kláštera. Chce se poradit, co učinit. „Matko, máme již 80 sirotků“, va-

ruje opatrný hlas; „vzítí ještě jednoho, znamená Boha pokoušet...“

„Ale,“ přimlouvá se soucit, „bude o jeden hlas více, když prosit budeme o vezdejší chléb...“

A soucit zvítězil. Maličká Mauri-
tánka skončila své rozjímání, když sestry si pro ni přišly. Usmály se na ni, ona na ně, a trh ukončen. Za pět franků opuštěné dítě přešlo z košíčka do sirotčince.

*

Nyní již tomu osmnáct let, kdy malá Mauri-
tánka vyšla z košíka. Pokřtěna na jméno Magdaléna Mauricia v upo-
mínku na svou vlast... Vlast svou nesmíme zapírat. S úsměvem na rtech vešla do sirotčince, s úsměvem tam i žila...

A proč by ne? Zda dítě, dítě Boží, dítě „Svatého Dětství“¹⁾ může se trá-
pit starostmi? Jest přesvědčeno, že na banánech vždy budou zrát banány, rýže na poli bude též vždy dosti, a že v toboлке sestry-hospodyně vždy se najde potřebný penizek. Proto dítě miluje Boha, modlí se, zpívá, hraje si a rozvíjí se při tom jak na křišťálové vodě květ lotosu, roste jak bambus za nového měsíce mezi úsměvy a dět-
ským pláčem.

*

Ano, Magdaléna vyrostla. Vyrostla v rozumné děvče, jež dobře ví, že na světě jest ještě cos jiného než květy a smíchy, a že děti musí více umět než jen štěbetat a skotačit. Studovala a odbyla zkoušku. Nadešla chvíle, kdy měla se rozhodnout pro budoucí život. Co si vyvolí?

Co si vyvolí — jest velmi prosté. Sotva přišla na svět, nechtěl svět o ni vědět a prodal ji za pět franků — Pánu Bohu. Dsoud stále u Něho žila, proč měla by Ho opustit? Může-li Mu dokázat, že skutečně Ho miluje, proč

¹⁾ Zmíněný klášterní sirotčinec vydržován z příspěvku „Svatého Dětství“. Spolek ten pečuje o záchranu pohan-ských dětí: vykupuje je a křesťanský vychovává.

by Ho opouštěla? Ó nikoli! Stane se řeholnicí...

*

Především měsíce změnila podruhé své bydliště. Z košíku přešla kdysi do sirotčince, nyní ze sirotčince přešla do noviciátu sester z N.... Jako když vycházela z košíku, i nyní když vstupovala do kláštera, usmívala se. Ne snad, že by nevěděla... Ví dobře, co její vychování stálo dobré sestry, ví, co peněz na to obětoval spolek Svatého Dětství, a vědomí to budí v ní nehlubší vděčnost. Nevěří již, že banánovník bude věčně vydávat banány, že na růžovém keři věčně budou růže rozkvétat; usmívá se, že od nynějška bude pro sebe i bližní trhat věčné květy a plody.

Chudý košík neb nádherný zámek — dar vždy zůstává týž. Malá Mauriánka dala kdysi Bohu své srdce, a to svou cenou dojista vyrovná se zámku... Až, drahé dítě, za šest měsíců obdržíš bílý závoj řeholní, i my s anđely budeme se usmívat.

Msgré Rosillon, biskup Vizagapatský.

Ztracený dudák.

Hod Boží vánoční. Za deset minut poledne.

P. Bertrand, obětavý farář N...ský, vyšel poslední ze všech z kostela a rychlými kroky spěchá domů. Právě se minul s paní Ronátovou. Nesla balíček svíček, které dostala od zámožné sousedky pro „své“ jesle. Celá ves ví, že jedině jejím přičiněním dostal farní kostel krásné jesličky, budící každoročně obdiv celé farnosti.

Paní Ronátová jest ženou velmi svědomitou. Jakmile dostala svíčky, ihned odnáší je do kostela, nedbajíc, že již poledne a čas k obědu. Ne, nezve do úst ani sousta, pokud nesloží milodaru u nohou Božského Dítěte. Jídlo může čekat; jesle jsou přednější.

Proto se s takovým spěchem vrací do kostela.

Když stane před jeslemi, před „svými“ jeslemi, pokloní se zbožně Jezulátku, uctivě a přátelsky usměje se na Matku Boží a sv. Josefa — a potom roztoužený její zrak hledá svého miláčka, roztomilého pastouška, jenž hraje na dudy. Zda nenáleží jí právě tak jako Jezulátku? Koupilť oba za vlastní peníz.

Ale co to? Má snad mlhu na očích? Výkřik hrůzy vydral se jí ze stisněné hrudi. „Kde je můj dudák?“ šeptá zoufale. „Před chvílí tu ještě stál. Čekala jsem úmyslně, až vyjdou ministranti z kostela, ti nezdrání kluci. Není jim co věřit — a všim právem... Ale, kam se jen poděl můj dudáček? Dobrý, svatý Janotinku, pomoz mi ho nalézt!“

A opět se shýbá, slídí ve všech koutech jesli a stáje, přísně hledí na sv. Josefa a starého pastýře, kteří v něm adoraci klečí před Jezulátkem, jak by jejich vinou zmizel ten rozkošný pastoušek, ale marně... Po zmizelém nikde ani stopy — jak by se do země propadl.

Paní Ronátová není však pouze ženou svědomitou, ale i energickou. Dlouho se nerozmyslí. Potlačí slzy, spolkne zármutek a již chvátá z kostela...

*

Na faře v kuchyni stará hospodyně slečna Lousa sklání se nad rendlíkem, do něhož vpouští zvolna ságová zrnka. Náhle kdosi začne trhat zvonkem tak silně, že slečně Louise leknutím celý obsah balíčku vsypal se do rendlíku. Poděšena spiná ruce: „Ach, co tomu řekne pan farář!“ Polévku již nelze zachránit. Ale ten zvonek. Podrážděná obrazotvornost maluje jí strašné scény. Snad zvony ukradeny. Snad vyloupena pokladna. Snad svatostánek zneuctěn. Snad hoří v sakristii. Ti kluci ministranti jsou všeho schopni.“

Zatím pan farář, méně dojatý, jde otevřít.

Jak bouře vrazí do síně paní Ronátová. „Důstojnosti,“ volá udýchaná, „raďte do kostela. Můj dudák, ten pastoušek s dudami...“

„Co vyvedl?“

„Zmizel.“

„Zmizel? Nemožno! Žertujete! Snad zanechal tam aspoň své dudy,“ řekl s úsměvem pan farář, uvyklý již na výbuchy té dobré duše.

Uražená kousla se do rtů. „Žerty stranou... Ujišťuji, že skutečně je pryč... Ten krásný pastoušek, ten skutečný mladý král David.... Ale raďte se sám přesvědčit...“

Hodiny právě biji dvanáctou — čas k obědu. Pan farář včera se postil... Dnes dosud nic v ústech. Tři mše svaté, z nichž dvě zpívané. Ale jen krátký povzddech, a již spěchá tam, kam volá povinnost.

Již jsou u jeslí. Po krásném dudákoví skutečně ani stopy.

„Milá paní Ronátová,“ řekl konečně pan farář, „nyní sotva co najdeme. Musíme trochu počkat. Ostatně jest čas k obědu... Odpoledne dojísta se vše vysvětlí...“

„Já a obědvat? Co si to rače o mně myslet?“ vyjela s rozhořčením paní Ronátová. „Nic nevezmu do úst, pokud ho nenajdu...“

„Jak libo,“ odpověděl pan farář, krče rameny.

Odchází, zatím kdy nepotěšená Rachel dále hledá a pátrá. Nechápe, jak může pan farář klidně obědvat. A slovo to provází pohrdlivým úsměskem.

Paní Ronátová přes všechnu svou oddanost a obětavost není vždy pro bližní pohodlnou. Nejednou ji nazvali již „protivnou“; kluci, jakmile ji spatří, utíkají před ní, a ministranti cení zuby atd.

Zatím pan farář zasedl ke stolu. Ubohá hospodyně ukryla se v kuchyni. Ach, co as řekne té divné polévce, jež zhustla na žlutou mazlavou klišovatinu!

Ale ani slůvka... Mlčky minul

oběd, ostatně neobyčejně krátký. Již po desíti minutách vrátil se pan farář do svého pokce, kde dlouho v zamýšlení přecházel sem a tam.

Jakmile pak zazvnil první zvon na nešpory, již spěchal opět do kostela.

Před vchodem stál zástup žen, naslouchajících lamentacím paní Ronátové. Pan farář nezastavil se zamířil rychle do sakristie, kde již vesele hlučel zástup ministrantů. Co mu praví, že tu vězí celá záhada. Na jeho pokyn blíží se k němu. Strhají se a štouchají, ale konečně se přece seřadili a defilují před ním. Pan farář zkoumavě hledí v každou tu šelmovskou a upřímnou dětskou tvář.

I oni naň otevřeně hledí.

Všichni? Ne. Jeník, ten neposeda, ten čertík, který vždy tak výborně umí katechismus, Jeník, který byl by perlou všech ministrantů, kdyby nebyl jen takovým uličníkem a náruživým hráčem — ten jaksi rozpačitě se odvrací. Proč? Toť podezřelé! A k tomu nedovádí a mlčky obléká svou komži. Panu faráři to neušlo.

„Jeniku, pojď sem,“ zavolal na něho, otvíraje dveře do přilehlé síně.

Jeník rozpačitě se blíží. Obličej se mu stáhl, rty pevně sevřeny.

„Pověz, co učinil s tím pastýřem z jeslíček?“ A pan farář zkoumavě noří svůj zrak v oči oněmělého hochy.

„Rozuměls mi? Víš, že tys to, víd?“

„Ano,“ zašeptal Jeník. Ostatně proč by zapíral? Pan farář jest trochu jako Pán Bůh: všechno ihned ví, všechno ihned vidí a uhodne. Nejlépe říci hned pravdu.

„Neukradl jsem ho,“ mluví zakřikavě, „chtěl jsem jen pozlobit tu Ronátovou. Říká mi, že jsem ničema, dareba, špinavý kluk... A zatím ona je špinavá... Chtěl jsem ji naučit, aby již přestala... Ukryl jsem ho...“

A slzy vyřinuly se mu z očí; v nich utonul i zbytek věty.

Čas spěchá. Co nevidět budou nešpory. Není pokdy na vysvětlení, jak

ošklivé jest hněvati bližního a bráti něco z jesliček.

„Ukaž, kdes ho uschoval,“ praví kladně pan farář, „a otři si tvář.“

Jenik, otíraje oči sevřenými pěstmi, jde k jeslím. Tam ukazuje na štíhlou palmu, jež jako zázrakem vyrostla ze zasněžené půdy. U její paty pod měkkým mechem, ukryt zrakům lidským, leží rozkošný pastoušek, miláček paní Ronátové.

Pan farář ihned ho vytahuje, stavi na jeho místo a vrací se do sakristie s uklidněným malým provinilcem. Téže chvíle rozezvučely se zvony a kostel se naplnil zbožným lidem.

Pan farář vychází ze sakristie. Před ním kráčí řada ministrantů a mezi nimi se zrakem sklopeným, ale i se srdcem valně ulehčeným, i kající a pokořený Jenik D. Renny.

Otče náš a mladý ovčák.

Savojský pasáček, prostý, chudý duchem a zvláště paměti, ale velmi pozitivní a příčinlivý, nemohl přes všecku dobrou vůli a námahu naučit se Otčenáši.

Když dověděl se o něm biskup anečský, sv. František Saleský, umínil si, že se pokusí o vítězství nad takovou chudobou ducha. A skutečně se mu to podařilo. Vizme, jak!

„Kolik oveček máš ve svém stádu?“ otázal se světec hocha.

„Čtyřicet.“

„A má každá své jméno?“

„Ne. Bé, hé, hodí se na všechny.“

„Dobře. Ale doveďeš je od sebe rozeznat?“

„Zeela dobře. Poznám hned každou podle postavy, barvy vlny, podle hlavy, ano i po ocase.“

„Nuže, poslyš, co učiníš! Dáš každé z nich jméno podle Otčenáše. Nejtlustší nazveš *Pater*, druhou *noster*, třetí *qui es*, pátou *in coelis*, šestou *sanctificetur*...“

„Ach, toto slovo je příliš dlouhé. Stačilo by pro dvě, tři ovce...“

Ale posléze přece trpělivý světec dohodl se s ovčákem dobré vůle. Jakž takž to šlo a od *Pater* až k *Amen* pokřtěny všechny ovečky. Po čtyřiceti lekcích naučil se náš ovčák Otčenáši.

Minulo šest měsíců. Světec zašel si opět k mladému pastouškovi. Chtěl se přesvědčiti, zda ještě umí svůj Otčenáš. Poslušný žák, aby pomohl své paměti, svolal všechny ovečky a začal jednu po druhé volat. „*Pater! Noster! In coelis...*“

„Hochu, tys jednu přeskočil.“

Ale ovčák dělá, jak by neslyšel, volá dále jednu po druhé, až šťastně dokončí celý Otčenáš.

„Velmi dobře,“ chválí svatý biskup, „ale vynechal jsi třetí: „*Qui es.*“

„Ach, *Qui es!* Ubohá *Qui es!*“ volá hoch s pláčem. „Vlk mi ji sežral. Vždy mi bude v Otčenáši scházet.“

Ryba sv. Františka.

Rybáři u jezera Piediluca nedaleko italského města Greccio mají zvláštní zvyk. Nejlepší rybu, kterou najdou v síti, nazvou rybou sv. Františka a nazpět ji vrhnou do jezera.

Zvyk tento datuje se od několika staletí. Poslyšme, co vypráví půvabná legenda o jejím původu. Když svatý František z Assisi přišel do Greccio, rybáři jezera Piediluca pozvali ho na svou lódku. Světec ochotně vyhověl jich přání. Mluvil jim o Pánu Bohu, o Ježíši, jenž krácel po jezeře Tibeřiádském, i jak z rybářů Galilejských učinil své apoštoly. Mluvil tak prostě a libezně, že zdálo se jim, jak kdyby promlouval k nim sám božský Spasitel.

Potom světec požehnal jejich sítím, jež ihned na to spuštěny do jezera. Když rybáři je vyťahovali, byly velmi těžké. Ž vděčnosti darovali světci nejkrásnější kus. Sv. František vzal laskavě do ruky sestru-rybu, hladil ji a mluvil jí o neskončené dobrotě Boží, jež s láskou sklání se ke všemu tvorům, i k těm nejslabším.

Náhle však zpozoroval, že ryba ši-

roko otevřela ústa a prudce hýbe ploutvemi — známka blížícího se konce. Světec dojat pouští rybu nazpět do jezera. Ryba však ihned dala na jevo svou vděčnost: několikrát obeplula loďku, vymrštila se, plula vpřed a zase zpět v tisícových púvabných a lehkých kruzích a nepřestala, dokud světec ne-

vystoupil na břeh. Teprve když světec ji tam ještě požehnal, zmizela ve vodní tůni.

Od té doby na památku sv. Františka z Assisi rybáři Piedilucči nezapomenou nikdy vrátiti nazpět do jezera rybu sv. Františka, nejkrásnější, jež uvízla v jejich síti.

(ZASLÁNO).

Právě vyšla v edici Smíru v Přerově, Širava 7, modlitební knížečka „*Andělům svým o tobě přikázal*“. — V první části jsou nejdůležitější výňatky z církevní nauky o andělech, druhá část obsahuje modlitby k sv. andělům vůbec a k andělům strážným zvláště. Připojeny jsou i dětské modlitbičky a na konci knihy nejdůležitější všeobecné modlitby pro každého katolického křesťana. Stran 128. Cena v celoplátně 8 Kč.

Nynější doba, plná nebezpečí nejen pro každého jednotlivce, zvláště z řad mládeže, ale i pro celé národy, přímo volá po účtě k nebeským ochráncům, sv. andělům. Cena knížky umožňuje i chudini i dětem, aby si ji opatřili. Knížečka může sloužiti také jako vkusný a cenný dárek k sv. Mikuláši, k Ježíšku, k jmeninám, k sv. biřmování, ano i k prvnímu sv. přijímání.

Vřele doporučujeme.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za umírající bez svatých svátostí a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učin, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby byli shromážděni v jedné víře a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Modlitba a oběti za duše v očistci.

Úmysl v prosinci 1933: **Apoštolát mezi dělníky a chudinou.**

Misijní: Skutky lásky prostředkem obrácení.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČNÍK LXVII.

BRNO, PROSINEC 1933.

ČÍSLO 12.

Ó Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vyslej sem do rodiny svojí, ať sluhů
Tvých se stráví jimi hrud', Ty Srdce Páně, naší láskou buď!

Apoštolát modlitby mezi dělnictvem.

Hlavní úmysl.

Velmi mnozí nařikají za našich dnů na nezaměstnanost a na chudobu, zaviněnou nebo nezaviněnou. Je mnoho lidí bez práce a proto bída čím dále tím větší. Zavinila to částečně hospodářská krise, ale také lidé sami. Mnozí lidé jsou nyní poměry roztrpčeni a rádi propůjčují sluchu svého všelijakým buřičům. Ve své nespokojenosti řídí se zásadami světa, jehož heslo jest zisk, rozkoš, požívavost; lidé žijí nebo chtějí žít nad svůj stav. Nechtějí slyšeti heslo Kristovo, odříkej se, snášej trpělivě svůj nedostatek.

Svět pohanský považoval chudobu za hanbu a potupu, kdežto Kristus Pán blahoslaví chudobné a slibuje chudým království nebeské odměnou, těm totiž, kteří chudobu si oblíbili a z lásky k Bohu ji trpělivě snášejí. Sám Syn Boží zvolil si chudobu. V chudobě přišel na svět, v chudobě žil, nemaje ani místa, kam by hlavu svou položil a v chudobě největší na kříži umřel.

Za příkladem Páně oblíbili si chudobu svatí jeho, na př. sv. Benedikt, sv. František Serafinský a jiní. Tito svatí způsobili veliký převrat v lidech. — Kdyby chudí a dělníci si tento příklad Syna Božího připomněli, lehčeji by nedostatky své snášeli. Je pravda, chudoba je zlá, ale když trpělivě a z lásky k Bohu se snáší, je lehčí. Jak chudobní, tak i dělníci v nynější hos-

podářské krizi jsou zvláštní péčí sv. Církve katolické a křesťanské charity, aby se uvarovali nespokojenosti a hořkosti v těžkém životě svém, ve starosti o vezdejší chléb. V chudině budi se závist proti lidem zámožnějším a tvoří se propast čím dále větší. Tato propast mezi chudinou a zámožnými měla by býti překlenuta dobročinností k chudině a vděčností této k dobrodincům. Tak velí Bůh! Tak si přeje sv. Otec Pius XI. K tomu má směřovat a působit Apoštolát modlitby, hlavně tento měsíc, kdy slaviti budeme památku neskonale lásky Boha Otce, který nám bídným daroval jednorozeného Syna svého, aby, kdo v něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný. V tom smyslu působí spolek „Charitas“. Spolek tento koná tedy Apoštolát milosrdenství a lásky k bližnímu. Uděluje dary potřebným, prokazuje skutky tělesného i duchovního milosrdenství. Dle výslovného přání sv. Otce Pia XI. chceme se tento měsíc modliti a oběti přináseti, aby Bůh apoštolské práci laiků a kněží mezi chudinou a dělnictvem žehnal a hojně přinesl ovoce. Nezapomínejme, že i my jeden každý osobně v tomto Apoštolátě působiti máme dle sil a prostředků nám daných. Pro lásku Boží přispějme v tomto měsíci co nejvíce o vánocích chudině ku pomoci, aby s radostí s námi svátky vánoční slaviti mohla.

Velepíseň nejsvětějšího Srdce.

II. díl.

Jarolím St. Pavlík.

35. píseň.

Quis mihi det te fratrem meum, ut inveniam te foris et deosculor te? — Kdo mi tě dá za bratra mého, abych tě venku našel a zlíbala tě? (Cant. 8, 1.)

Jezu milý, budiž bratrem mým,
ať tě bez ostychu políbím;
já chci býti tvoje sestřička:
vtiskni polibek mi na líčka.

Honosit se těbou, není pychem,
líbatí tě v lásce, není hříchem;
ó, jak sladko s tebou hovořit,
ó, jak blaže, z lásky k tobě mřít!

Ó, jak ráda kráčím k tvému stolu
jak jsem šťastná, majíc v srdci tebe;
my tak pěkně bavíme se spolu.

Svaté přijímání moje nebe
již zde na zemi, ó lásko moje;
z tvého srdce přístí blaha zdroje.

36. píseň.

Apprehendam te et ducam in domum matris meae; ibi me docebis. — Vzala bych tě a zavedla do domu matky mé; tam bys mne učil. (Cant. 8, 2.)

Domov můj je cela kláštera,
v němž se pěstuje ctnost veškerá.
Představená, to je moje matka,
a můj milý manna nebes sladká.

Ruce mé se po něm rozevřely:
Pojď, můj milý, pojď sem do mé cely;
zde mne učít budeš Božím pravdám,
a já z lásky poháru ti zavdám.

Pohrdám vši světa marností;
Ježíš Kristus je mou radostí,
když mne při mši svaté pohostí.

Neláká mne cukroví a víno,
ani tanec, divadlo a kino;
moje rozkoš Dítě Mariino.

37. píseň.

Dabo tibi poculum ex vino condito et mustum malorum granatorum meorum. — Dala bych ti pohár kořeněného vína a moštu z mých granátových jablek. (Cant. 8, 2.)

Vínem lásky opojena jsem,
s Kristem stolujíc; ó, pojedte sem,
panny zbožné; rečte: Milý Pane,
pij z mé číše, láska vstříc z ní vane!

Ty jsi můj a já jsem zase tvoje!
Sladké je to milování dvoje!
Ono bude trvat v nebi dále
a mne blažit bude neustále.

Boha upřímně kdo miluje,
ten se z jeho slávy raduje,
ten rád s Kristem v chrámě hoduje.

Kdo svou duši Kristu zasvětil,
s duší, tělem k němu zaletí,
a je šťasten v jeho objetí.

38. píseň.

Laeva ejus sub capite meo, et dextera illius amplexabitur me. — Lovice jeho pod hlavou mou, a pravice jeho objala mne. (Cant. 8, 3.)

Andělský zpěv nechť se rozzvučí,
když tě, drahé Božské pacholátko,
něžně chovám ve svém náruči;
když tě líbám, je mně na rtech sladko.

Maria tak k Synu mluvila,
a on libě usmíval se na ni,
O tom blahu nemáš ani zdání,
jímž se chvěla, když jej kojila.

Teď on v nebi, kraji velkých statků,
Král jsa slávy, objímá svou Matku,
vděčen, že ho kdysi povila.

Láska na věky je spojila.
Kéž i nás tam s nimi jednou spojí,
v posledním když zvítězíme boji.

Pravá radost.

Úvaha na 3. neděli adventní.

Jarolím St. Pavlík.

Třetí neděle adventní přerušuje poněkud jako i čtvrtá neděle postní, kající a smuteční čas. To viděti při obřadech na dómě; asistenti jsou oblečeni v dalmatiku, oděv to radostný, a varhany hrají, což v jiné kající neděle se tak nestává.

Čas adventní je vůbec i časem radostným. Celé officium dýchá radostí; ve velkolepých obrazech a přirovnáních líčí se v něm šťastný stav lidí po vykoupení; modlitby a vzdechy jsou plny blahého očekávání Vykupitele; mnohá alleluja provázejí antifonu a verše.

Děti a dospělí těší se na vánoce, na Ježíška, na vánoční stromek, na jesličky. V epistole 3. neděle volá svatý apoštol národů: Bratři, radujte se vždycky v Pánu; máme se radovati jako křesťané, ne jako pohané, ne jako lidé do světa.

Člověk je stvořen pro radost; nebeská radost, účastenství na blaženosti Boží je jeho cílem; a když je mu trpěti, tož je to cesta k radosti, prostředek, nebeskou radost si zasloužiti. Potom se raduje křesťan i v trápení jako svatý Pavel, jenž plesal v protivnostech. Kde najdeme nejveselejší lidi? V klášterích, kde je tolik práce, tolik, odříkání, přemáhání a umrtvování, tolik obětí a bolestí.

Ve světě nacházíme sice mnoho radosti, ale ne té pravé, ne té trvalé, ne pravé zlato, ale kočičí zlato, ne pravé, ale skleněné drahokamy.

Světské radosti nemohou člověka v pravdě upokojiti, nemohou ho šťastným učiniti. Ony ho omamují, opojují na nějaký okamžik, ale potom přijde kocovina. Zříme to na Šalomounovi; on praví v knize „Kazatel“: Veliké věci jsem podnikl; postavil jsem si domy a založil vinice, libosady a

ovocné zahrady, a nasadil jsem v nich stromů různých odrůd. Zřídil jsem si rybníky k zavodnění háje. Měl jsem služebníky a děvečky, a skot a velká stáda ovcí, více jak všichni, kteří byli přede mnou v Jerusalemě. Nashromáždil jsem si stříbra a zlata a pokladů králů a zemí; zjednal jsem si zpěváky a zpěvačky, poháry a nádoby, jež slouží k nalévání vína, a ničeho, po čem oči moje toužily, jsem jim neodepřel, a nebránil jsem svému srdci, všeliké rozkoše požívati. A viděl jsem ve všem marnost a trápení ducha, a že nic není stálého pod sluncem.

Miní-li někdo, že ho jídlo a pití, hra v karty po celou noc, věnečky a plesy a výlety a veselice, šimi a tango a fextrot a jazzmuzika, kino a frašky, milkování nebo ukájení tělesné žádosti učiní šťastným, ten je na omylu. Těm, kdož v takových věcech hledají svoje blaho, hrozí Spasitel: Běda vám, kteří se teď smějete, neboť budete plakati! Běda vám, volá prorok Isaiáš, kteří ráno vstáváte, abyste se nestřídmosti oddávali, a až pozdě do noci pijete, tak že od vína zrovna hoříte. Harfy a liry, bubínky a flétny provázejí vaše hodování; ale na dílo Hospodinovo nehledíte a nepozorujete díla rukou jeho.

Co nám zjednává pravou radost, radost v Pánu? Neboť bez Pána, bez Boha není pravé radosti. To je nejprve dobré svědomí, nevinnost. Jak šťastné, jak veselé jsou malé děti! Zlo jim ještě nevzalo pokoj srdce. Jak je blaže člověku po svaté zpovědi! Jak by s nás kámen spadl. Ke zpovědi jdeme s těžkým srdcem, od ní s lehkým. Blah, komu nepravosti odpuštěny jsou a hříchy jeho přikryty, praví žalmista Páně. Je pravda: Jsme-li hříchu zbaveni, je nám blaže.

Pravou radost zjednává nám i vědomí, že jsme dobře jednali. To je odměna za to dobré, jež konáme, už zde na tomto světě. Kdo prokazuje dobrodiní, má neméně radost jako ten, kdo dobrodiní přijímá. Dávati je lépe než bráti. Přestáli jsme šťastně pokušení, unikli jsme nebezpečství, jež hrozilo naší duši, vykonali jsme dobrý skutek buď ke cti a chvále Boží nebo ku prospěchu bližního, vyplnili jsme věrně povinnosti svého povolání, radujeme se srdečně.

Radujeme se, když jsme druhými milováni a když je tato láska upřímná. Tak to je u rodičů a dětí. Jaké štěstí září z očí matky, nese-li dítě na svých rukou, a když to dítě se s ní laská, ji objímá a hubičku e. Spasitel praví sám: Porodila-li žena dítě, nevzpomíná více bolesti pro radost, že se člověk narodil na svět. Bohužel velká část moderních žen nedbá o mateřské štěstí a vzdává se ho, protože nechťejí býti matkami, nýbrž jen manželkami. K čemu tedy slavit den matky? Ten nemá pro ně žádného významu a žádné oprávněnosti.

Krásnou radost působí nám vzdobený chrám Páně a církevní svátky: vánoce s vánočním stromkem a betle-

mem, velikonoce s Božím hrobem, Boží Tělo se svým průvodem. Dále mariánské svátky, májová pobožnost, pouti na milostná místa. Jaká radost pro rodiče a děti, když přijde bílá neděle a s ní první svaté přijímání, anebo když pan biskup přijde, aby birmoval! A hodný křesťan raduje se v každý den, kdy přijímá Tělo Páně. Přijímáním velebne Svátosti ukazuje nejlépe, že Spasitele miluje, a on též je od něho milován.

Největší však radost očekává nás teprve v nebi, a ta radost nevezme konce. Proto přirovnává rád Spasitel nebe k večeri, ke svatbě, aby ukázal, že v nebi panuje velká radost. Popsati ji nemůžeme, jako my slepému nemůžeme vyliciti krásu přírody a uměleckých děl, a hluchému krásu hudebních skladeb. Žádné oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani srdce nepomyslelo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují. Věčná radost, modlí se církev v oficiu o svatých mučenicích včas velikonoční, věčná radost je nad jejich hlavami, radost a plesání je jejich údělem. Budou se opájeti přebytkem domu tvého a z řeky své rozkoše napojíš je. Služebníče dobrý a věrný, vejdi v radost Pána svého! Radost tuto musíme si zasloužiti bohumilým životem.

Marie Tesařova:

Ranní písnička.

Zlaté slunce z rána svítí,
ptačí zpěvy znějí v kraj,
na trávě se rosa třpytí,
zem izmění v krásný ráj.

Všude záře, všude krása,
v zahradách i na poli,
skřivánek své perly strásá
do širého okolí.

I v mé duši plno štěstí,
plno blahé naděje,
z lípy šumné ratolesti
ptáče libě zapěje.

V oči sedla blaha záře,
z retů píseň dere se,
ktehou před mé Matky tváře
větérku van zaneše.

Zdravas buď, ó Hvězdo ranní,
svít mi přes den celičký,
ať mne přes den celý chrání
ruka svaté Matičky.

Ve škole Božského Srdce Páně učíme se ještě milovati kříž.

II. W.

P. Jindřich Ramière T. J.

Si poenitentiam non egeritis, omnes peribitis.
I nebudete-li pokání činit, všichni zahynete.

Luk. XIII. 5.

I.

Někdy divíme se, že Spasitel splnil ještě v celé náplni zaslíbení, jež připojil ku pobožnosti ke svému Božskému Srdci, ale při tom zapomináme otázek ze sebe samých, zda i my splnili jsme podmínky, na nichž závisí jich uskutečnění.

A přece je zřejmo, jak zjeveno bylo svatě Gertrudě, že pobožnost ta nemůže býti svrchovaným lékem na mdloby stárnoucího světa, leč pokud duše, jimiž má rozlévatí svůj spásitelný vliv, zachovají jí celou její sílu. Síla ta tkví zřejmě v jejím duchu. Je-li ho pozbavena, zůstává jen planou bezživotní skořápka. A jestli některá z pobožností méně než kterákoli jiná může postrádati vnitřního ducha a omeziti se na pouhá zevní cvičení, pak dojistá jest to ona, jež uctívá v Ježíši Kristu to nehlubší — Jeho nejsv. Srdce.

Můžeme tedy na Božského Mistra vztahovat, co řekl o svém Otci nebeském, že hledá ctitelů v duchu a v pravdě; jen zmohutní-li v nás duch tohoto Srdce, můžeme je uschopniti, by mohli na svět rozlévatí svůj obrozující vliv.

Mezi rysy tohoto ducha význačným je zvláště ten, jež božský Mistr znázornil symbolem, v němž podle jeho vůle máme oslavovati jeho nejsv. Srdce. V symbolu tom vystupuje ze Srdce kříž, tvoře s ním takřka jediný celek, neboť kříž nevznáší se nad Srdcem, ale jest v ně vetknut, vkořeněn. Tímto dojemným obrazem dává nám Spasitel na srozuměnou, že kult jeho Srdce a kult kříže jsou nerozlučné

spojeny a vzájemně se doplňují; a jako nemožno milovati kříž, leč vidíme-li, že to plod lásky, tak rovněž klamná byla by domněnka, že možno bez lásky ke kříži milovati Srdce.

Tak pochopená pobožnost k nejsv. Srdci uchrání nás dvojího osudného klamu. jež v sobě i u jiných máme úsilně přemáhat: první, jehož důsledkem je malomyslnost, odlučuje kříž od Srdce; druhý, jenž uspává duši v pohodlí a ve změkčilosti, odlučuje Srdce od kříže.

Střežme se však, v mysli neb v zevním kultu, oddělovati kříž od Srdce Ježíšova; neb jinak stal by se nám kříž tím, čím jest pro tolik křesťanů, totiž předmětem pouhé úcty zevní, o níž srdce nic neví. Tací křesťané cti sice obraz kříže, neb jinak zapřeli by svou víru, ale kříže samého se děší. Kříž hmotný, dřevěný, kovový, zlatý — rádi přijmou; najednou jím se i zdobí a nosí na hrudi; ale kříž duchovní, t. j. kříž skutečně záslužný — o tom nechtějí ani slyšet a před ním prchají. A přece ne o kříži hmotném, ale o duchovním, ne o obrazu, ale o skutečnosti, řekl Spasitel: „Chce-li kdo za mnou přijíti, vezmi vsůj kříž a následuj mne!“

II.

Prož nechtějí lidé těm slovům rozumět? Poněvadž vidí jen první jich část a nedoplňují ji druhou. Ne abychom sami nesli kříž, vybízí nás Spasitel, ale v jeho společnosti, za jeho příkladem; s týmiž cíty jak On. A jak nesl Ježíš svůj kříž? S láskou a z lásky.

To podle vysvětlení samého Spasitele hlásá obraz, jež viděla sv. Markéta Maria: kříž na něm představený jak by vyrůstal ze Srdce, neboť dáv-

no, než spočinul na ramenou, byl Srdcem objat, přijat a vytoužen. Ale jak možno, by Srdce Ježíšovo, to nejcitlivější všech srdcí, mohlo si zamlouvat to, čeho lidské srdce nejvíce se hrozí, totiž bolest a potupu, jichž kříž jest symbolem? Poněvadž v potupě a v kříži vidí nejskvělejší triumf své lásky, nejmocnější prostředek na vydobytí našeho srdce. Jen ve velikosti lásky vystupuje velkodušnost oběti, a síla zvlášť tehdy se projevuje, když v srdci nad jiné citlivém budí lásku k utrpení.

Jestli i srdce nebeské dovede takto milovat, jak možno se divit, že svrchovaná láska zmocnivší se Srdce Ježíšova, vykonala v něm, ovšem s nedostiznou dokonalostí, tuto přeměnu, takže nejbolestnější a nejpotupnější všech křížů stal se jevíštěm nejskvělejšího vítězství a nejmocnější zbraní dobyvatelskou!

III.

A tento kříž představuje Ježíš svým učeníkům, kříž láskou ozařený, kříž hodný tím větší lásky, čím sám sebou je odpornější. Jak tedy možno, by nebyl hoden lásky, kdy neseme ho za Ježíšem?

Kdyby Spasitel viditelně se nám zjevil, jak viděly Ho zbožné ženy, když stoupal na Kalvarii; kdybychom viděli, jak klesá pod těžkým křížem, jak zkrápl cestu svou krví a svým potem, zda nebylo by pro nás převelkou ctí a radostí přispětu Mu s pomocí? Zda láskyplný soucit, s nímž bychom blížili jeho kalich ke svým rtům, nezměnil by jeho hořkost v nevýslovnou libeznost? A proč týž cit nemírni našich utrpení? Nejsou-li skutečně tím, čím by bylo obrazně předpokládané zjevení? Nejsou-li účasti na kříži Páně? Nemluvil-li právě o těchto fyzických a mravních utrpeních, když vyzval nás, nésti za Ním svůj kříž?

A zatím co činíme? Kříž musíme

nésti, neb nadarmo hleděli bychom mu uniknout; neseme ho neb vlečeme, když přes všechny náš odpor položil se na naše ramena; ale místo abychom ho nesli s Ježíšem, jehož láska nám pomáhá, nás silí a těší, neseme ho sami, zůstaveni své slabosti, roztrpčení svým egoismem, zmalomyslněli nedostatkem viry. Týž kříž, jež Srdce Ježíšovo chtělo nám ulehčit a učiniti záslužným a láskyhodným, týž kříž nás skličuje, tíží a drtí od oné chvíle, kdy jej odlučujeme od Božského Srdce!

IV.

Toť první poblouzení, od něhož Pán rač nás laskavě ochránit! Dostane-li se nám té milosti, pak snadno ochráníme se i od druhého a ještě osudnějšího: odlučovat pobežnost k Srdci Ježíšovu od lásky k jeho kříži.

Předstírat, že milujeme Srdce Ježíšovo, ale ne jeho kříž, znamenalo by milovati je jinak, než jak chce býti milováno; byla by to nejzpodílejší a nejnepřavedlivější domýšlivost.

Odkud zrodila se v Srdci Ježíšově ona touha, ona potřeba, nesmírnosti své oběti dokázat nesmírnosti své lásky? Důkazu takového nebylo by třeba, kdybychom si byli zachovali původní přímou a svatost. Ale srdce lidské bylo převráceno sobectvím, porušeno smyslností. V otroctví smyslných rozkoší pozbylo schopnosti povznést se k lásce pravého dobra. Mělo-li se vyprostiti z hanebné nevole, potřebovalo sílu k pohrdání rozkošemi, ke snášení bolesti. I musilo se naučiti oběti, neboť obět jest jediný účinný lék na sobectví. Byl to též jediný lék na chorobu, na níž lidstvo umíralo.

Druhým slovem však nemožno učiti oběti; jestli učení to zcela praktické a udílí se pouze příkladem. Proto když božský Mistr sestoupil na zem, začal sám konat, čemu chtěl nás naučit. Vzvav do ruky kříž, ten symbol oběti, a vyzvav nás, bychom Ho následo-

vali, první nastoupil cestu, jež vede ke spáse.

V.

Jak odpoví na toto vyzvání všichni praví křesťané, zvláště všichni věrní ctitelé Bcžského Srdce? Řekne snad některý z nich, co odpověděli hrubi obyvatelé kafarnaumští, když vysvětlil jim jiné tajemství lásky, ustanovení svaté Eucharistie: „D u r u s e s t h i e s e r m o“, „T v r d é j e s t t o s l o v o“, až příliš pohoršuje naši smyslcnost...

„Žes, Pane, sám v sobě přemáhal naše sobectví, toť dobře; jsme Ti za to nekonečně vděční. Stačí však úplně, že jsi sám užil léku; proto nám zůstav naši chorobu, která není bez půvabů; chceme mít účast na Tvých utrpeních jen potud, pokud jejich zásluhou můžeme uniknouti osudným následkům své smyslcnosti; ale nijak nechceme ofícii se rozkoši, jimiž tato choroba zpřijemňuje náš život. Jsme hotovi ctíti Tvé Srdce, ale ne objati Tvůj kříž.“

„Pokud žádáš účty jen zevní, pokud Tvé Srdce spokojí se s něžnými city a s ústní modlitbou, vždy jsme hotovi ke splnění Tvých tužeb; ale naléháš-li, by pobožnost ke Tvému Srdci jevila se následováním Tvého sebezapření, Tvé trpělivosti a pokory, chceš-li nás jen tehdy uznat za svoje služebníky, kdy obětujeme své libůstky a uskrovníme své potřeby, bychom tím více mohli prospět svým bližním; domáháš-li se, bychom vzdalovali se světských rozkoší a jak obět smírná káti se za hříchy světa; slovem žádáš-li, bychom Tě milovali, jak jsi Ty nás miloval — pak také pobožnost ke Tvému Srdci není pro nás, a marné ji od nás očekáváš.“

Tak dojistu neodvážá se mluvit žádný z oddaných ctitelů nejsv. Srdce Ježíšova. V domýšlivých těch slovech jest cosi tak protikladného, tak nespravedlivého a ohavného; že výslovný

jich výraz byl by vlastně již rouháním k jeho kříži? Nedopouští snad většina těch, kdo Ježíši dávají velkodušné náklonnosti své citlivosti, modlitbu svých rtů, snad i stříbro své tobolky — s výjimkou pravé oběti své samolásky — by sobectví vniklo až do pobožnosti, určené k jejímu vykořenění? A při tom ještě se domnívají, že ctí nejsv. Srdce, zatím kdy bližního pohoršují vadami, jež jsou přímým opakem jeho ctnosti?

VI.

Může-li požehnaná ta pobožnost vydati v takových duších ovoce posvěcení, ježč jest principem? Může-li jimi rozlévati na světě spasitelný vliv, jenž má ho obroditi?

Nikoli; musíme dobře vědět, že zjevení, jichž se dostalo sv. Markétě Marii, nezatemňují nijak velkého zjevení na Golgotě; jestiž jediným jich cílem lepší jeho porozumění, snadnější následování. Ctnost Srdce Ježíšova nechce zastoupiti ctnosti kříže. Oboje ty ctnosti jsou jedinou, jež má obroditi svět a potom duše. Kříž zůstane vždy velkým nástrojem spásy; a dnešní zestárlá společnost, t. zvaná moderní, potřebuje ještě víc než její předchůdkyně nového obrození novým rozlevem božské krve.

Kdo necítí, kdo neželí toho dechu sobectví, jenž věje kol nás jak horký vítr pouště a vysušuje srdce, oslabuje energii a dusí nadšení?

Proč všechny moderní vymoženosti nejen že nepřispívají ke blahu lidstva, ale mění se přímo v prostředky k jeho záhubě? Proč národové vyčerpávají na zbrojení nejlepší své síly? Proč miliony paží, jichž dovolává se zemědělství a umění míru, musí chápati se se zbraně? Odkud to záští mezi třídami společenskými, stokráté vražednější než starověké nepřátelství mezi národy? Proč tak úžasným způsobem zastavil se vzrůst obyvatelstva? Proč pozbyly rodiny své stálosti a plodnosti?

Proč děti, mnohem méně četnější než dříve, u smrtelného lože otcova hledí jediné vyrvati si cary otcovského dědictví? Proč není již pevných zásad, ani vznešených obětí, ani ušlechtilých duší? Proč dnešní pokolení zvrhá se právě tak fysicky jako mravně? Proč v míře slábnoucí energie duševní šíří se tím více choroby, jež podkopávají tělesné síly?

Nejsou to zřejmě známky úpadku? A není-li jedinou příčinou všeho toho zla — záplava sobectví?

VII.

Nemožno pochybovat. Máme-li se spasit, jak doufáme, musíme užívatí jediného božského protileku, který již jednou obrodil sobectvím hynoucí svět.

Protilekem tím, jak dobře víme, jest obětavost stupňující se až k sebe-oběti, sebeobět zúrodněné obětavosti a právě tím jest ono úzké spojení, aneb raději dokonale ztotožnění pobožnosti k nejsv. Srdci a pobožnosti ke kříži.

Patrně jest na nás, služebnících nejsv. Srdce, bychom dopracovali se nejprve v sobě, potom kolem sebe tohoto ztotožnění, jež posvětivši nás, má spasit svět.

Jen tímto způsobem budeme moci odolati útoku, jenž nyní doráží na město Boží. Neboť co jest nejhrůznější zbrání satanovou? V čem tkví jeho síla? Jaké pouto víže nesčíslné jeho zástupy? Ne to neb ono zvláštní učení; neboť všechny bludy, i sebe víc si odporující a stupňující se až v nevěru, mají své zástupce v řadách tohoto vojska; není jím rovněž ten neb onen směr politický neb národní; zahrnujeť ve svém rámci stoupence všech politických směrů. Pouto tohoto nesmírného vojska, jeho síla a příčina jeho záští proti všemu, co je katolické — toť sobectví. Jedině proto soptí proti katolicismu, ač k jiným náboženstvím je tak snášlivé;

poněvadž katolicismus ničí sobectví: sobectví ducha poddaností víry vůči božské autoritě Církve; sobectví srdce praktickou potřebou uloženou všem křesťanům: bojovati proti vášním a káti se za hříchy.

Proto též zuří proti stavu řeholnímu, jenž jest slavným odsouzením egoismu a nejskvělejším vypodobněním oběti golgothské.

Lidstvo, jak píše sv. Augustin, již od počátku je rozděleno na dvě města: v město Boží, jehož heslem jest láska k Bohu stupňovaná až k pohrdání sebou — láska křesťanská, a v město satanovo, jehož principem je samoláska stupňovaná až k nenávisti Boha — sobectví. Boj, jehož dnes jsme svědky, jest svrchovaným úsilím města satanova, by vítězstvím egoismu vyhubeno bylo na zemi království lásky. Jak možno zvítěziti v tomto urputném boji, ne-li svrchovaným úsilím obětavosti, když rozvinuvše prapor kříže, přimějeme všechny pravé sluhý ukřižovaného Boha, by nesli na sobě a zvláště vypodobnili v sobě jeho obraz?

Příběh.

Výtečná matka umírala. Zanechávala tu pět drobných dětí; ale jako zbožná křesťanka učinila velkodušné Bohu obět svého života. Zavolavši dítky k sobě, řekla jim: „Mé drahé děti, umírám; ale slibte mi, že na mamátku své matky budete vždy uctívati svatých přet ran Ježíše Krista.“

Potom v prostotě své víry rozdělila zbožná ta matka svůj poklad. Dvěma nejstarším odkázala rány v ruce Páně, druhým dvěma rány v nohou, a nejmladší Voršílka dostala v údělu ránu v boku. A právě tato nejmladší stala se ozdoubou života řeholního; v r. 1830. prohlášena za svatou pode jménem sv. Veroniky Julíany.

Světiце ta učí nás, že odevzdanost v utrpeních zvláště se líbí Božskému

Na jitřní.

Spasiteli. Kdysi musila snášeti velké soužení. I ukázal se jí Spasitel posetý ranami a přece zářící; zvláště z jeho ran proudily celé pčtoky světla. V ráně boku skvěl se překrásný démant, na nějž Spasitel pohlížel s obzvláštní láskou. Voršílka ráda by věděla, co znamená. „Poznáváš jej?“ otázal se Spasitel.

„Ne, Pane,“ odpovíděla, „ale snad Ti je dala některá věrná duše; tiše trpíc z lásky k Tobě; nemohu pochýbovat, že ten drahokam náleží k pokladům Tvých utrpení.“

„Věz,“ řekl Ježíš, „toť ovoce zalí-

bení, které mi připravila tvá odevzdanost ve zkoušce právě uplynulé. Kolikrát odevzdala jsi se do mé vůle, tolikrát novou září zaskvěl se ten skvost, na nějž hledím s takovým zalíbením.“

To pověděv, roznil Ježíš svou služebnici tak vroucí touhou po utrpení, že zvolala: „Ó můj Bože, obětuj mě na oltáři svého kříže! Kéž se mohu státi Tvou obětí!“

A její srdce spojilo se tak úzce s nejsv. Srdcem Ježíšovým, že nechtěla jiného pokladu než utrpení, pohrdání a pohoršení.

Matka Boží Vítězná.

Účinná pobožnost k neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Z večerních rozhovorů Msgra de Ségur.

Matka Boží Vítězná — tak nazývá se nevelký kostel v nejhluchnější, ale též nejméně křesťanské obochodní čtvrti pařížské. Až do r. 1836. málo kdo znal tento dosti chudý kostelík. Bylať to farnost bez farních dítek — přes všecko úsilí zbožného pana faráře. Kromě patnácti až dvaceti chudých žen, nikdo o velkonocích nepřistupoval ke sv. svátostem, v neděli na zpívané mši svaté živé duše nebylo v celém kostele, a přece farnost čítala 17.000 obyvatel.

Dnes však tento kostel zná celý svět; při jméně jeho zabuší každé katolické srdce nejen v Evropě, ale i v dálných misiích zámořských.

Matka Boží Vítězná stala se střediskem všech zbožných duší, jež den ze den kostel plní, a o schůzích tam odbývaných tísni se tam takové zástupy, že by ani jablko nepropadlo.

Odkud taková změna? Co se stalo? Musíme vyznati, že prst Boží je tu.

R. 1836. farářem této smutné osady byl velmi zbožný kněz P. Desgarnettes, kmec 80letý. Vida, že všecko

úsilí o spásu duší, svěřených mu Prozřetelností Boží, miji se s cílem, přispíval nezdár ten své nehodnosti i zanašel se myšlenkou vzdáti se úřadu, jenž převyšuje jeho síly.

V myšlenkách těch začal jistého prosincového dne sloužiti mši svatou. Náhle zmocňuje se ho nepokoj; a nepokoj ten vzrůstal tak, že při Sanctus musil se zastavit, by zapudil mšecky roztržitosti a pozornost svou soustředil na nejsv. Oběť. Mezitím kdy hledí se uklidnit, slyší náhle — ač nikoho na blízku nebylo — jasný a výrazný hlas: „*Zasvěť svůj kostel a svou farnost přespátému a neposkvrněnému Srdci Panny Marie!*“ Ubohý kněz považoval ten hlas za sebeklam předrážděné mysli. „Ach,“ vzdychal, „nejen že jsem špatným knězem, ale k tomu i ztrácím hlavu. Není již pochyby, musím bez prodlení podati žádost o propuštění.“ Uklidněn poněkud tímto rozhodnutím, dokončil mši svatou.

Tentokrát jeho dikučinění bylo delší než obvykle. Stále vracely se nepo-

kojně myšlenky a úzkosti, jež utvrdily ho v předsevzetí vzdáti se úřadu, jehož patrně není hoden. Samojediný klečel v kůru u oltáře. Když pak chtěl vstát, by pospíšil k vykonání svého úmyslu, ozval se náhle po jeho boku týž hlas s přízvukem rozkazu a veleby: „*Zasvěť svůj kostel a svou far-nost přesvatému a neposkvrněnému Srdci Panny Marie!*“

Kněz, dojat až v hloubi duše, nemohl již pochybovat. I poklekl a vroucně prosil Boha o pomoc a o světlo, co má učinit, neboť dosud nikdy nevzýval přesvatého a neposkvrněného Srdce Panny Marie, poněvadž — jak sám později vyznal — považoval to za pobožnost nepraktickou a zbytečnou. „Hle,“ řekl si, „mohu přece zkusit.“

A zkusil. Vrátiv se domů, sepsal s úžasnou snadností, jemu samému nevysvětlitelnou, stanovy bratrstva Matky Boží Vítězné ke cti jejího přesvatého a neposkvrněného Srdce. Potom spěchal předložit je ke schválení arcibiskupovi Msgr. de Quélen. Arcibiskup pročet je, nejen je schválil, ale ještě i rozkázal: „Začněte hned příští neděli!“ Bylo to v pátek.

V neděli po mši svaté vystoupil pan farář na kazatelnu a oznámil těm několika ženám, jež tvořily celé poslu-chačstvo, že na večer začnou se schůze a pobožnosti bratrstva přesvatého a neposkvrněného Srdce Marie Panny.

Když sestoupil s kazatelny, přistoupil k němu jakýsi pán, jehož dříve si nepovšímal, a prosil o zpověď. Byl to bohatý obchodník, který dosud nikdy neukázal se v kostele. Toto neočekávané obrácení bylo panu faráři zna-

mením, že započaté dílo pochází s nebe. — Na večer přichází pln obav do kostela. S úžasem však vidí, že tam plno mužů, žen a jinochů, jak dosud nikdy ani na největší svátky. Po krátké promluvě zpívány litanie k Matce Boží. Když však došlo se k invokaci, tak drahé našemu srdci: „*Refugium peccatorum, ora pro nobis! Útočiště hříšníků, oroduj za nás!*“ — tu náhle zmocňuje se všech nad-přirozené pohnutí, i opakuji třikráte jednohlasně tento výkřik důvěrné naděje a lítosti: „*Refugium peccatorum, ora pro nobis!*“ A kněz, sám hluboce dojat, obdivuje se nekonečné dobrotě Boží, jež kruší srdce a vábí duše.

Matka Boží, útočiště hříšníků a matka milosrdenství, vyvolila si tuto svatyni, by rozlila na ni a na celý svět milosti svého Syna. Od chvíle, kdy založeno arcibratrstvo přesvatého a neposkvrněného jejího Srdce, neminul jediný měsíc ano ani jediný týden, by v něm nezjevilo nějaké náhlé obrácení neb zázračné uzdravení, že není ukráceno rámě Boží, že Matka Boží zůstává vždy naší Matkou.

Víc než tři miliony věřících, na jejichž čelo postavil se sám sv. Otec Pius IX., jsou zapsáni v tomto arcibratrstvu, jehož členové na znamení vděčnosti a lásky nosí na hrudi medailku Neposkvrněného Početi, známou pod jménem „zázračné medailky“ pro nesčíslné milosti, jichž bylo nástrojem. Katolíci milují tuto medailku i kostel Matky Boží Vítězné, drahocenné to závdavky milosrdných záměrů Božích. Za všechny ty nesčíslné milosti děkuji z celého srdce *presvatému a neposkvrněnému Srdci Panny Marie.*

K letošnímu 50. výročí růžencového měsíce.

Několik slov o omilostněné služebnici Matičky Boží.

(Pokračování.)

Znamení Bohem slíbené účinkovalo. Když Kateřina později napsala sv. Otci list, odpovědi na něj byla encyklika „*Supremi Apostolus*“, vydaná téhož roku v září, kterou říjen zasvěcen Královně svatého růžence; modlitbu tuto měli se kněží po celý měsíc každodenně modliti s věřícími. O něco později v lednu 1884 předepsány známé nám modlitby po každé tiché mši svaté, kromě trojí invokace k nejvyšší. Srdci, již připojil teprve sv. Otec Pius X. Od té doby Lev XIII. téměř každoročně doporučoval světu, by dovolával se přimluvy Mariiny modlitbou růžencovou. Proto nazýván „papežem růžencovým“.

Ale nové těžké pronásledování stihalo Kateřinu. Poněvadž přes zákaz duchovní vrchnosti neustávalo její vytržení, naznáno to neposlušností, odepřeny jí svátosti a pohroženo vyobcováním z Církve. Kateřina trpěla mlčky po několik týdnů, ale když blížil se čas velkonoční, psala do Říma P. Laurenčotovi: „Otče, jsem vyobcována?“ Odpovědi na to bylo jediné slovo: „Přijedte!“

Bylo to r. 1887, kdy ubohá po druhé hledala ochrany u Nejvyššího Pastýře. Její cesta vedla přímo do Vatikánu, kde žádala o audienci. Byla ihned připuštěna. Lev XIII. přijal ji nadmíru laskavě: „Milé dítě,“ řekl, „zde jste ve středu Církve a svátosti. Každodenně dostanete Tělo Páně. Potřebujete Je.“ Nato doporučil ji kněžně Massimo, která ji ubytovala v klášteře Sester sv. Kříže. Tentokrát měl ji zkoušet dominikán P. Ligier, který ujal se jí velmi horlivě. V audienci u sv. Otce byla ještě třikráte. „Vychovávejte dále své dívky,“ vybízel ji Lev XIII., „aby se z nich staly oddané dívky svaté Církve. Svěřuji vám dět-

ství a mládí. Dejte jim křesťanské vychování. Chraňte je od úkladů zla a záhuby...“ Nato slibil jí doporučovací listy. Vydal jí je prefekt svaté Kongregace; jeden z nich měla odevzdati osobně biskupu Métskému. Msgre Parocchi daroval jí stříbrný relikviář s ostatky sv. Kříže a kardinál-prefekt krásný kříž z pozlaceného bronzu. Poněvadž neměla peněz na zpáteční cestu, kardinálové sebrali mezi sebou potřebný obnos. Na rozloučenou těšili ji, by se nelekala utrpení a soužení, jež zůstanou vždy zárukou Božího požehnání, neboť, jak doložili, „všecka veliká díla jsou založena na kříži“. Slova ta po celý další život byla jí velkou útěchou.

Potřebovala ji ubohá, neboť z Božího dopuštění i doporučovací listy neměly účinku. Těžko to lze vysvětliti, leč jediné tím, že sestra Kateřina byla smírnou obětí. Kromě toho tížily ji ustavičné starosti peněžní. Sirotků stále přibývalo a nebylo, čím je uživit. Na vybidnutí Matičky Boží vydala se do Paříže sbírat příspěvky. Od té doby Paříž náležela k hlavním dobrodincům jejich sirotků. V Paříži, právě tak jako v Bidingu, způsobila sestra Kateřina velmi mnoho dobrého a mnoho duší přivedla opět na cestu spásy.

Zvláště těžké utrpení, Matkou Boží ji předpověděné, stihlo ji r. 1890. Kateřina z pouhého milosrdenství a soucitu přijala mezi své pomocnice bývalou řeholnici, která pro vzpouru propuštěna byla z jistého kláštera. Nazývala se Serapia. Nuže, tato osoba očernila ji u soudu tak hrozným způsobem, že Kateřina vzata do vyšetřovací vazby. Po 18 měsíců musela meškati ve společnosti nejhroznější bez jakékoli pomoci duchovní. Trpěla nevýslovně a plakala téměř ustavičně. Zvláště ji trá-

pil osud sirotčince. Nemohla sbírat příspěvky, duchovní vrchnost mu nepřála, věřitelé naléhali a tak nejednou octlo se celé dílo na kraji záhuby. Ale v rozhodné chvíli vždy pomohl Pán Bůh. Sestře Kateřině se zdálo, že nikdy již nevyjde z tohoto strašného vězení. Jedinou útěchou byly jí extase; každé noci po několik hodin unikal její duch z hrozných zdí žalárních v jiný lepší svět, kde v radostech nebeských vytržení vzpomínala na své nesmírné hoře. Konečně, jak Matka Boží ji předpověděla, slavně a veřejně uznána její nevina, a sami soudcové hleděli odčinit křivdu, již jí způsobili. Dne 8. července 1891 vítali mali sirotci s jástotem tu, kterou nazývali svou matkou.

Ostatně každý, kdo blíže ji poznal, musil ji ctít a milovat. Matička Boží vypěstila si tuto svou milovanou dceru podle srdce svého. Dala jí srdce podobné svému, plné soucitu, shovívavosti a lásky. Nápadno bylo, že každoročně v den sv. Kateřiny posílala jí Maria Panna dva sirotky, které sestra Kateřina vždy s láskou vítala. Jednou však — za času velké bídý — odepřela přijetí tří sirotků. V noci zjevil se jí Pán Ježíš, veda tři děti za ruku. „Odepřeš mi je?“ tázal se. „Pane,“ zvolala, „chceš-li, bych je přijala, dej mi, čím je uživit...“ „Dám ti kousek chleba,“ řekl Spasitel. A téže chvíle viděla Kateřina, jak jistá velmi vzdálená paní vkládá pro ni do obálky 1000 franků. A skutečně obálka ta došla v málo dnech.

Nevyčerpatelná láska sestry Kateřiny vztahovala se na živé i mrtvé. Kolik duší vyprostila z čistice! Jedna z nich trpěla tam již od několika věků. Byl to zhýralec, vzdorující všem výstrahám. Zemřel dle zdání bez litosti. Ale když umíral, malé dítě se za něho modlilo — a této modlitbě děkoval za svou spásu.

Jindy navštívila sestra Kateřina jistou ženu, jejíž muž umíraje nechtěl o knězi ani slyšet. „Ach, kdy-

byste vy tu byla,“ řekla jí s pláčem ubohá vdova, „dojista můj muž nezemřel by bez sv. svátostí...“ Kateřina poklekla smutně u rakve nešťastníka. Byla přesvědčena, že je zavřen. Ale sotva se začala modlit, zjevil se jí Spasitel bičovaný a trním věncem. „Domníváš se,“ řekl, „že tolik jsem vytrpěl, abych nechal tu duši věčně zahynout?“ I spatřila onu duši v očišti, jak hořící kouli. V poslední chvíli, v jediném okamžiku, dostalo se mu milosti, že litoval svých hříchů.

„Božský Spasitel,“ říkala, „často mi řekl, že pro jedinou duši vytrpěl by rád právě tolik, jako za všechno lidstvo...“ Viděla sice nejednou, jak zlé duše řítí se u věčnou propast, jak by slídil naše chyby, jen aby je mohl potrestat. Nemožno vůbec pochopiti, jak Bůh jest dobrotivý a jak snadno odpouští... Ale je dobře, že to nevím. Lidé by napáchali ještě více zlého...“

Až Kateřina něžně milovala trpící duše v čistici, přec obávala se vždy měsíce listopadu. V tomto měsíci měly duše od Boha dovolení přijíti k ní s prosbou o pomoc. Sotva nadešel svátek Věch Svátých, přikvapily k ní v velkém počtu. Po celý měsíc spala pouze tři hodiny; neboť jakmile ulehla, již naplnil se její pokojík prosíci dušemi: jedny pokryty byly malomocenstvím, jiné byly spoutány a jiné zas trápeny horečkou. Kateřina něžně je vítala, modlila se za ně a trpěla... Bylať sama nemocná, po denní práci unavena, a kosti její jak roztrženy. Ač vzdychala pod těžkým křížem, přec nesla ho z lásky k Bohu a pro blaho duší. Opakoval jí tak často Božský Spasitel: „Můj kříž jest nejvzácnějším

darem, jaký mohu dát svým přátelům...

Zatím opětně vrchnost diecesální začalakrutě vystupovati proti sirotčinci a jeho zakladatelce. I vydala se opět do Říma hledat útěchy a pomoci. Bylo to počátkem března 1904. Lva XIII. již nebylo. Místo jeho zaujímal od několika měsíců Pius X. Prefekt sv. Kongregace Msgre Granello tázal se ji, zda nechce podat obžalobu. „Nechci boje s Jeho Excellencí“, odpověděla prostě. „Chočete tedy mlčky trpět? Toť krásné. Ale malé psaničko neuškodí...“

Dne 12. března byla připuštěna k soukromé audienci u sv. Otce. Když poklekla u Jeho Svatosti, zalily se jí oči. „Proč pláčete, mé dítě?“ tázal se laskavě Pius X., „nebojte se! Jsem váš Otec, který vás miluje, vás chrání a vám žehná. Sedněte si.“ I musila usednout. „Svatý Otče,“ začala mluvit, „jsem ubohá vesničanka; pronásledují mne, že jsem založila v Lothrinsku sirotčinec. Máme 96 sirotků a 22 chudých starců. Mám u sebe 18 spoliester, které mi věrně pomáhají. Ale vrchnost diecesální nepřije dílu. Sv. Otče, jste Otcem chudých a nešťastných. Prosim o ochranu.“ „Ano, mé dítě,“ odpověděl papež, „slyšel jsem o vašem krásném díle i o vašich souženích. Ale potěšte se! Řekněte svým sestrám, že miluji je i dítky!“ Žehnám vám, jste na dobré cestě, pracujte, oběťte se se sestrami a činite dobře. Žehnám vám a chráním vás, a co papež chrání a čemu žehná, to chrání a tomu žehná sám Bůh. Řekněte svým sestrám i dítkám, že je nosím ve svém srdci. Ano, miluji velmi chudé dítky. Žehnám jim, žehnám i všem jich dohodincům, vše, vše jest ode mne požehnáno!“

Sestra Kateřina zůstala po dvacet minut v důvěrném rozhovoru se svatým Arcipastýřem. Vrátila se plná útěchy. Leč ani tentokráte doporučovací listy neprosply. Vrchnost diece-

sální trvala dále na svém odporu. I svatí se mýlí.

Sestra Kateřina až do poslední chvíle zachovala si svou obdivuhodnou prostotu. Ale s léty uzavírala se vždy více v mlčení; sdílnou byla jen ke svým nejstarším pařížským přátelům. U vytržení viděla často hněv Boží nad zločiny lidstva, ale viděla i Jeho nekončené milosrdenství, viděla všemocnou přímluvu Panny Marie, bez poskvrny hříchu prvotného počaté. Viděla, jaké milosti rozlévala Maria od r. 1830, kdy zjevila „záračnou medálku“; později r. 1858 vystoupily Lurdy a posléze od 1883 růženec, jímž slíbila Maria rozlévat zvláštní účinné milosti. Sestra Kateřina svými modlitbami a svým utrpením chtěla přispěti k uskutečnění přípovědi Mariiných. Její smírná utrpení vzrůstala; byly to nejen zdrcující starosti o udržení sirotčince, ale i neblahý koukol, jež nepřítel rozseval po všech jejích cestách, a k tomu i vlastní těžké choroby. Leč Matka Boží ji potěšila, že utrpením tím přispěje nesmírně k uspišení Božích záměrů.

Když vypukla světová válka, sirotčinec změněn v ambulanci a sirotci ubytováni v sousedních domech. Sestra Kateřina žila ještě rok. Poslední tři měsíce snášela hrozně bolesti těžké srdeční choroby s myslí hrdivskou. Zemřela svatě o 10. hodině večerní 4. srpna 1915, tedy v noci mezi svátkem Matky Boží Sněžné a sv. Dominika, kterého vždy vroucně ctíla, jednak jako dominikánská terciářka, jednak že ji s ním spojovala modlitba, tak milá Nejsvětější Panně — svatý růženec.

I splnilo se vidění, které měla již před 40 lety, zachované v listech na pana faráře Mayera.

Viděla se, jak úzkou a temnou podzemní stezkou kráčí po srázném svahu. Došedši jejího konce, stanula nad hlubokou propastí, na jejímž dně hučel potok. Na druhé straně propasti šířila

se překrásná louka. Vedla k ní sice přes propast lávka, ale tak uzounká, že netroufala si na ni vkročit. Náhle objevil se u ní beránek a řekl: „Pojď, povedu tě.“ I šla za ním po úzké lávce. Ale když uprostřed spatřila pod sebou zející hlubinu a s hukotem pěníci se vodu, vykřikla poděšeně. Téže chvíle zmizel beránek a místo něho stál u ní Ježíš Kristus. „Nolite timere, ego sum.“ To řka, vzal ji za ruku a v téže chvíli oclili se na protější straně. Na

louce stál zástup svatých panen: sv. Kateřina, Cecilie, Anežka a j. Pán objevil se před nimi jako Choť duší, přioděn rouchem kněžským. Usedl na trůn a svaté panny blížily se k Němu. Každá přicházející spočinula na hrudi Božského Chotě. Na konec přistoučila i pokorná Kateřina. I ona se přiblížila a spočinula hlavou na srdci Vtěleného Slova.

(Čerpáno z životopisných poznámek E. Ehela.)

* Drobné zprávy ze života katolického. *

Pius XI. a dělnictvo.

V předvečer svátku sv. Rodiny přijal sv. Otec v audienci 4000 dělníků a úředníků milánské elektrárny. Jeho Svatost těšila se jich hojnému počtu a zvláště že byla mezi nimi zastoupena celá pracovní hierarchie. „Je-li práce těžkým břemenem, žádá-li sebezapření a obětí, rodí-li se myšlenky, jež považují ji za málo důstojnou a svatou, vzpomeňte si na domek Nazaretský, kde věčná Moudrost, člověkem učiněná, největší část svého života trávila v práci a námaze.“

„Nic není vyššího, nic čestnějšího, nic světlejšího a slavnějšího než práce ve všech svých výrazech duchovních a hmotných. Kdyby co bylo vznešenějšího, Ježíš Kristus by to sobě vyvolil. Všichni musíme pracovat; každému působí práce únavu, starosti a zodpovědnost. Ale jak posílí a povzbudí toho, kdo pracuje, vzpomínka na příklad a vyzvání, jež tak velkodušně dal nám náš Spasitel.“

Ješě Bernardetka.

Do kláštera v Neversu, kde odpočívá neporušené tělo bl. Bernardetty, zaslán z 18. září 1931 následující list:

„Velebná Matko! Naše pout do Lúrd byla patrně požehnanou — dvojí velké uzdravení. Zatím napíši o prvním, Jistý muž následkem nehody byl úplně ochromen. Ubožák trpěl 7 let. Putoval právě po deváté do Lúrd. Při průvodu, kdy zpíváno: „Pane, ať vidím! Pane, ať slyším! Pane, ať chodím!“ cítil náhle, že neviditelná ruka vyhodila ho z vozíku na zem. Ale ihned mohl vstát; byl úplně zdrav. V noci na to zjevila se blah. Bernardetta 11leté dceřušce jeho a řekla jí: „Neruč se! Tvůj tatínek je uzdraven.“ Po těch slovech pohladila dítě a zmizela. — Rodina ta je velmi chudá, ale též velmi zbožná. Jistě uzdravila tohoto muže jeho hluboká víra.“

Po čtyřicátém devítníku.

První zázrak, přijatý pro blahorečení ctihodného Vincence Gerosy, jest uzdravení jistě řeholnice.

Sestra Maria Serafina Magnifici trpěla souchotinami. Víc než 200 vředů pokrývalo její tělo již v rozkladu. Lékaři nedávali naděje. Když nepomáhaly léky, soustředěna v modlitbě všechna důvěra. Konán devítník za devítníkem. Ten, který končil 9. září

1931, byl dvacátý čtvrtý. Toho dne zrána po v. přijímání pocítila sestra nový život. Zmizelo částečné ochromení tlěa. Potom, jak by neviditelnou rukou vedena, vstala náhle a k údivu všech začala chodit a pracovat, jako by nikdy nebyla nemocna. Její zdraví se tak utvrdilo, že poslána do Indie na misie.

Pamatujme si: dvacátý čtvrtý devítník. Div vytrvalosti.

Z Korespondence sv. Františka Saleského ke svátku sv. Josefa.

„Vytrvejme, prosím vás, u paty kříže, ale držme se nížko, nizoučko. Jak budeme šťastni, splyne-li na nás krůpěj onoho drohoccenného balsámu, jenž tam všude se řine do našeho srdce; snad utrhneme si i několik květiněk, jež kolem vypučely. Ach, drahá dcero, jak rád bych s vámi trochu

pohovořil o vznešenosti tohoto požehnaného světce, jež naše srdce tolik miluje, poněvadž živil Lásku našeho srdce a Srdce naší Lásky.

— Ach jak tento světec musil býti spravedlivý a přímého srdce, když Bůh dal mu Matku i Syna! Neb touto dvoji zárukou vzbudil dojista závist nebe i andělů, když byl bohatší než on! Neboť co mezi anděly možno přirovnati ke Královně andělů? Co většího je v Bohu než Bůh sám? Prosím tohoto velkého světce, který tak často celoval Božské Dítko, by udělil Vám hojně vnitřních pocelů, jichž potřebujete, máte-li pokračovat v lásce ke Spasiteli, i hojnost vnitřního pokoje a tisícere požehnání!

Nechť žije Ježíš, necht' žije Marie i velký sv. Josef, jenž živil náš Život! Buď Ježíš naší korunou, Maria našim medem a sv. Josef naší líbezností!“

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(ie), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev XIII. S. Congr. Indulg. 12. pros. 1885. Diec. kur. brn. 1886 č. 11.)

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou Církev a její nejvyšší hlavu, za apoštolát modlitby mezi dělníky a chudinou na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho svatého Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň Církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustky 300 dní. Pius IX. 1852.)

Svatý Josefe, vzorec ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás a za všechny národy slovanské, aby byli shromážděni v jedné víře a byl jeden ovčinec a jeden pastýř!

Heslo apoštolské: Šířiti Apoštolát mezi dělnictvem.

Úmysl v lednu 1934: **Abý bezbožní se k Bohu obrátili.**